Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Fielding, Henry.; af Henrich Fielding ; oversat af det Engelske.
Titel | Title:	Tom Jones Historie eller Hittebarnet
Bindbetegnelse | Volume Statement:	Vol. 4
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kiøbenhavn : Gyldendal, 1813
Fysiske størrelse | Physical extent:	4 bd.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Tom Jones

Historie

eller

Hittebarnet

af

Henrich Fielding.

Oversat af det Engelske.

Fierde Deel.

Kiøbenhavn 1813.

Trykt paa det Gyldendalske Forlag
hos P. D. Kiepping.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Thomas Jones
fiortende Bog.

Som indeholder to Dage.

Det første Capitel.

Et Forsøg til at bevise, at en Forfatter vil skrive desbedre, dersom han kiender noget til den Materie, han skriver om.

Da adskillige Herrer i vore Tider have giort en betydelig Opsigt i den lærde Republik, og det blot ved deres beundringsværdige store Genie, uden den allermindste Hielp af Lærdom, maaskee uden engang

at have været ret i Stand til at læse; saa har man sagt, at de nyere Kunstdommere have for kort Tid siden begyndt at paastaae, at al Slags Lærdom er til slet ingen Nytte for en Forfatter, og i sig selv intet andet, end et slags Lænker paa Indbildningskraftens naturlige Munterhed og Liv, der saaledes bliver nedtrykt og hindret fra at flyve saa høyt i Veyret, som den ellers kunde have giort.

Men jeg er bange, man strækker denne Sætning alt for vidt nu omstunder; thi hvorfor skulde den Kunst, at skrive noget, være saa meget forskiellig fra alle andre Kunster? En Dandsemester taber slet intet af sin Hurtighed ved det, han har lært at bevæge sig: og jeg troer heller ikke, at nogen Haandværksmand bruger sit Værktøy slettere, fordi han har lært at bruge det. Hvad mig angaaer, da kan jeg ikke forestille mig, at Homer eller Virgil vilde skrevet med større Ild, om de ikke havde havt en fuldkommen Indsigt i alle de Videnskaber, man kiendte i deres Tider, men vilde tvertimod været ligesaa uvidende, som de fleste Forfattere i vore Tider. Og jeg troer heller ikke, at Pitts hele

Ind=

Indbildningskraft, Ild, og Dømmekraft kunde have frembragt de Taler, hvorved det engelske Senat i vore Tider kan giøre Grækenland og Rom Rangen i Veltalenhed stridig, dersom han ikke havde været saa vel belæst i Demosthenes's og Cicero's Skrifter, at han kunde bringe deres hele Aand, og tilligemed deres Aand deres Indsigter, ind i sine Taler.

Her vil jeg ikke, man skal troe, at jeg fordrer saa stor en Lærdom af nogen af mine Brødre, som Cicero vil overtale os til at troe, er nødvendig til at blive Taler. Jeg begriber tvertimod, at en Poet behøver kun meget lidt Læsning, en Kunstdommer mindre, og en Politicus allermindst. Thi den første kan nok lade sig nøye med Byshes poetiske Kunst og nogle faa af vore nyere Poeter, den anden med et maadeligt Bind Skuespil, og den tredie med en temmelig Samling af politiske Journaler.

Sandt at sige, saa forlanger jeg intet mere, end at en Forfatter bør have nogen liden Kundskab om den Materie, han vil afhandle, og det efter den gamle Regel: Qvam quisque artem norit, in ea se exerceat. Dermed allene

kan en Forfatter undertiden behielpe sig temmelig, og al anden Lærdom i Verden kan kun være ham til megen liden Nytte.

Lad os for Exempel sætte, at Homer og Virgil, Aristoteles og Cicero, Thucydides og Livius kunde kommet sammen, og forenet deres forskiellige Gaver og Indsigter, for at forfatte en Afhandling om Dandsekunsten, saa troer jeg dog, man vil lettelig tilstaae, at den ikke kunde sættes i Ligning med den ypperlige Afhandling, Hr. Essex har givet os om den Materie, i hans Skrift, som han kalder: De første Grunde til en artig Opdragelse. Og dersom den ypperlige Hr. Broughton vilde lade sig formaae til at sætte Pen til Papiret, og fuldfere de omtalte første Grunde, ved en Afhandling om de sande Grundsætninger i den Kunst at brydes, saa er jeg i Sandhed vis paa, Verden ikke vil have Aarsag til at beklage sig over, at ingen enten af de store gamle eller nyere Forfattere har nogensinde afhandlet denne ædle og nyttige Kunst.

For at undgaae vidtløftige Beviis i saa soleklar en Sag, og for at komme paa eengang

til

til Meningen, har jeg allene Lyst til at anmærke: at Aarsagen, hvorfor saa mange Forfattere have taget gandske Feyl i de Beskrivelser, de have givet paa den store Verdens Sæder, har uden Tvivl været, at de slet ikke have kiendt noget til den.

Men det er ogsaa en Kundskab, som mange Forfattere til al Ulykke ikke ere i Stand til at forskaffe sig. Bøger give os kun et meget ufuldkomment Begreb derom, og det, man faaer paa Skuepladsen, er ikke meget bedre. Den unge Herre, der danner sig efter hine, bliver næsten altid en Pedant, og den, der retter sig efter denne, en Nar.

Og de Characterer, der skildres efter disse Modeller, blive ikke heller bedre udførte. Vanbrugh og Congreve copierede Naturen, men naar de, som copiere dem igien, skildre vor Leve-Alder, saa ligner det Skilderie ikke mere, end om Hogarth vilde male et Opløb eller en Trængsel i Titians og Vandykes Dragter. Med faa Ord: her vil Efterabelsen ikke gjøre det. Skilderiet maae være efter Naturen selv. En sand Kundskab om Verden faaer man allene ved

Omgang med den; og naar man vil lære at kiende enhver Stands Sæder, saa maa man see dem.

Men nu er det saaledes, at man ikke kan saae denne høyere Classe Dødelige at see for Intet, som Resten af det menneskelige Kiøn, paa Gaderne, i Boderne, og paa Caffehusene, og at de lade sig ikke heller see for saa og saa meget Stykket, som visse af de rareste Dyr. Kort at sige, det er et Syn, som ikke tilstædes nogen, uden han har en eller anden af disse Egenskaber: Han maae nemlig enten være af stor Stand, eller have Midler, eller ogsaa, og det er ligesaa godt som begge Dele, være af den ærværdige Profession, som man kalder Spiller. Men Personer, der have een af disse Egenskaber, paatage sig, til all Ulykke for Verden, meget sielden saa slet en Haandtering, som at være Forfatter; dette befatte i Almindelighed ikkun ringe og fattige Folk sig med, siden det er et Haandværk, som efter manges Tanker, ikke fordrer nogen Capital til at begynde med.

Heraf udspringe de underlige Uhyrer i galonerede og broderede Klæder, i Silketøyer og

Bro-

Brocader, med høyt accommoderede Haar og Fiskebeensskiørter, som prunke paa-Skueplad-sen under Navn af store Herrer og Damer, til megen Fornøyelse for Procuratorer og deres Skriverkarle i Parterret, og for Borgerne og deres Læredrenge paa Gallerierne; men findes ligesaa lidet i den virkelige Verden, som Centauren, Chimeren, eller noget andet blot opdigtet Dyr. Men denne Kundskab om den store Verden er, at jeg skal aabenbare mine Læsere en Hemmelighed, ikke af nogen meget stor Nytte for en Forfatter, hvis Fag er Comoedien, eller det Slags Fortællinger, der, ligesom den, jeg skriver, hører til den comiske Classe.

Det, Hr. Pope siger om Fruentimmerne, kan meget vel anvendes paa de fleste af dem, der høre til den store Verden: De ere virkelig saa aldeles sammensatte af Formaliteter og et paataget Væsen, at de have slet ingen Characterer; i det mindste ingen, som lader sig see. Jeg tør driste mig til at sige, at de Stores Liv er næsten det dummeste, og forskaffer meget liden Glæde og Fornøyelse. De forskiellige Kald i de ringere Classer frembringe mangfoldige løyerlige

Characterer, da derimod alt er Forfængelighed og slaviſk Efterabelſe hos hine, naar man undtager de faa, der ere beſkiæftigede med at tilfredsſtille deres Ærgierighed; og det endnu ringere Antal, der finder Smag i Forlyſtelſer. At klæde ſig paa og ſpille Kort, at ſpiſe og drikke, at bukke og neye ere deres eeneſte Forretninger deres hele Liv igiennem.

Dog ere der nogle af denne Claſſe, ſom Sindslidelſerne udøve deres Tyrannie paa, og ſom de drive langt uden for de Grændſer, Velanſtændighed foreſkriver. Iblant diſſe udmerke Damerne ſig fremfor de ſkrøbelige Skiønne af en ringere Stand, ved deres ædle Kiækhed og en vis høymodig Foragt for et godt Navn og Rygte; ligeſom man let kiender en dydig Dame af høy Stand fra en ſkikkelig Bonde- eller Borger-Kone paa hendes ziirlige og fine Tænkemaade. Lady Bellaſton var af denne kiække Characteer: men mine Læſere paa Landet maae ikke ſlutte fra hende til alle Fruentimmer af Stand i Almindelighed, og troe, at de opføre ſig ſaaledes, eller at jeg har havt i Sinde at foreſtille dem i hende. Ligeſaa let kunde de falde

paa

paa at troe, at jeg vilde foreſtille enhver Præſt i Hartmann, eller enhver Krigsmand i Fændriken Northerton.

Der er i Sandhed ingen ſtørre Vildfarelſe til, end den, ſom i Almindelighed har taget ſaa meget Overhaand iblant gemene Folk, der laane deres Meninger af en eller anden uvidende Satyricus, og beſkylde vore Tider for: at Utugt er deres herſkende Characteer. Jeg er tvertimod overbeviiſt om, at der aldrig er ſpillet færre Kierligheds-Pudſer iblant Folk af Stand, end nu. Fruentimmerne i vore Tider have lært af deres Mødre, at de allene bør fæſte deres Tanker til Ærgierrighed og Forfængelighed, og derimod foragte Kierligheds Forlyſtelſer, ſom noget, der er gandſke uværdigt til deres Agt; og da diſſe Mødre ſiden gifte dem bort, uden at de faae nogen Mand, ſaa blive de temmelig overbeviiſte om, at denne Sats er rigtig, og fornøye ſig derfor, i deres øvrige daarlige Levetid, med mere uſkyldige, men jeg frygter, mere barnagtige Forlyſtelſer, hvis blotte Navn vilde ikke paſſe ſig til den Værdighed, der er i denne Hiſtorie. Efter mine ringe Tanker er den herſkende Cha-

racteer hos vore Tiders store Verden snarere Daarlighed, end Laster; og det eeneste Tilnavn, den fortiener, er letsindig.

Det andet Capitel.

Indeholder Breve og andre Sager, der følge med Kierlighed.

Jones havde ikke været længe hiemme, førend han fik følgende Brev:

"Jeg er aldrig blevet mere bestyrtset, end "da jeg fandt, De var gaaet. Da De forlod "det Værelse, jeg var i, tænkte jeg mindst, De "havde i Sinde at gaae reent bort, uden at tale "mere med mig. Deres Opførsel ligner sig al- "tid selv, og overbeviser mig om, hvor meget "jeg bør foragte et Hierte, der kan elske en Tosse, "endskiønt jeg ikke veed, om jeg bør beundre hen- "des Listighed eller hendes Eenfoldighed meest: "Forunderlig er hun i begge! Thi endskiønt "hun ikke forstod et Ord af hvad der gik for sig "imellem os, saa havde hun dog den Indsigt, "den Forvovenhed, den — hvad skal jeg kalde "det? at nægte mig lige op i Øynene, at hun "kiendte Dem, eller at hun nogensinde har seet

"Dem

" Dem tilforn. — Var det en Plan, som J
" havde overlagt imellem Jer, og har De været
" nedrig nok til at forraade mig? O hvor forag-
" ter jeg ikke hende og Dem og hele Verden,
" men i sær mig selv, for — jeg tør ikke skrive
" det, jeg siden skulde gaae fra min Forstand over
" at læse: men erindre Dem, at jeg kan afskye
" lige saa heftig, som jeg har elsket".

Jones havde kun liden Tid til at tænke paa dette Brev, førend man bragte ham et andet fra samme Haand, og det vil vi ogsaa anføre Ord til andet.

" Naar De eftertænker, i hvad for en hæf-
" tig Sindsbevægelse jeg maae have skrevet,
" saa kan De ikke forundre Dem over noget
" Udtryk i min sidste Seddel. — Dog maa-
" skee mine Udtryk vare, naar jeg ret betænker
" mig, alt for hidsige. J det mindste vilde jeg
" gierne, om mueligt, troe, at det forbandede
" Comoediehuus, og den uforskammede Nar,
" som holdt mig over den Tid, jeg havde stævnet
" Dem til mig paa, var Aarsag i det altsam-
" men. Hvor let er det ikke at tænke vel om
" dem, man elsker! — Maaskee De ønsker,

" jeg

" jeg vilde giøre det. Jeg har besluttet at tale
" med Dem i Aften. Kom derfor strax til mig ".

" E. S. Jeg har befalet at nægte mig
" hiemme for alle, undtagen for Dem.

" E. S. Hr. Jones vil let forestille sig,
" at jeg vil hielpe ham i hans Forsvar; thi jeg
" troer, han kan ikke ønske mere at bedrage mig,
" end jeg ønsker at bedrage mig selv ".

" E. S. Kom strax ".

Jeg vil overlade til Mænd, der forstaae sig paa Kierligheds-Pudser, at bestemme, enten det vrede eller det ømme Brev satte Jones i størst Uroligheed. Vist nok er det, at han havde ikke megen Lyst til at aflegge nogen Besøgelse mere den Aften, uden til en eeneste Person. Men dog troede han, at hans Ære forbandt ham dertil; og havde den Bevæggrund ikke været tilstrækkelig nok, saa vilde han dog ikke vovet at opvække saa hæftig en Vrede hos Lady Bellaston, som han havde Aarsag til at troe, hun kunde opvækkes til, og hvoraf han frygtede, Følgen kunde blive, at hun vilde aabenbare alting for Sophie; og det var han meget bange for. Han gik derfor nogle gange misfornøyet

op og ned af Gulvet, og lavede ſig til at gaae ud, da Myladÿ i det ſamme var ſaa artig at hindre ham deri, ikke ved nok et Brev, men ved hendes Nærværelſe i egen Perſon. Hun kom ind i Værelſet i en meget uordentlig Klædedragt, og ſaa meget forvirret ud, kaſtede ſig i en Stoel, og ſaaſnart hun havde faaet ſit Veyr, ſagde hun — "De ſeer, min Herre, at naar "et Fruentimmer engang er gaaet for vidt, ſaa "holder hun ikke op igien. Havde nogen ſagt "mig dette for en Uge ſiden, ſaa vilde jeg ikke "have troet det om mig ſelv". "Jeg haaber, "min indtagende Lady Bellaſton", ſvarede Jones, "vil være ligeſaa vanſkelig til at troe "noget, der kan ſkade een, der føler ſaa vel, hvor "mange Forpligtelſer hun har paalagt ham". "I Sandhed"! ſvarede hun: "føler Forplig="telſer! kunde jeg vente ſaa koldt et Sprog af "Hr. Jones"? "Tilgiv mig, min dyrebare "Engel", ſvarede han, "om jeg efter de "Breve, jeg har faaet, frygtede for Deres Vre="de, endſkiønt jeg ikke vidſte, hvormed jeg havde "fortient den" — "Og ſeer jeg da", ſagde hun med en Smiil, "ſaa vred ud? — Har

"jeg

" jeg virkelig bragt et Aasyn med mig, som om
" jeg vilde skiænde"? — " Dersom der er no-
" gen Ære til i Verden", sagde han, " saa
" forsikrer jeg Dem, at jeg ikke har giort noget,
" der fortiener Deres Vrede — De erindrer
" Dem at De stævnede mig til Dem — Jeg
" kom i følge af denne Stævning" — " Jeg
" beder Dem", raabte hun, " fortsæt ikke
" denne forbandede Fortælling. — Besvar mig
" kun eet Spørsmaal, saa bliver jeg strax roe-
" lig. — Har De ikke forraadt min Ære til
" hende"? — Jones faldt ned paa sine Knæ,
og begyndte at fremføre de hæftigste Forsikrin-
ger, da Griffel i det samme kom hoppende og
dandsende ind i Værelset, ligesom een, der var
drukken af Glæde, og raabte: "hun er fundet,
" hun er fundet! — Her! see, her! hun er
" her — Honour er ude paa Trappen".
" Hold hende op et Øyeblik", raabte Jones —
" See her Madam, trin bag ved Sengen; jeg
" har ikke noget andet Værelse eller Cabinet, el-
" ler noget andet Sted paa Jorden, hvor jeg
" kan skiule Dem: der har i Sandhed aldrig
" været saa forbandet en Hændelse til". —

" Ja

" Ja reent forbandet ", svarede Mylady, da hun gik i Skiul; og strax efter kom Jomfrue Honour ind. " Hillemænd ", sagde hun, " hvad er der paa Færde, Hr. Jones? — Den " uforskammede Knægt, De har til Tiener, vilde " knap lade mig komme op af Trapperne. Jeg haa- " ber, han har ikke den sammie Aarsag til at holde " mig fra Dem, som han havde i Upton. — " Jeg troer nok, De ventede neppe at see mig " her, men De har rigtig nok forhexet min " Frøken. Den stakkels kiere unge Frøken! " jeg elsker hende i Sandhed ligesaa emt, som " om hun var min egen Søster. Gud forbar- " me sig over Dem, dersom De ikke bliver en " god Mand imod hende: og dersom De ikke " bliver det, saa kan ingen Ting være slem nok " for Dem ". Jones bad hende, at hun allene vilde hviske, hvad hun vilde sige; for der laae en syg Dame for Døden i det næste Værelse. " En Dame ", raabte hun, " ja det er vel een " af Deres egne Damer, kan jeg tænke. O! " Hr. Jones, der ere alt for mange af dem i " Verden. Jeg troer, vi ere komne i saadan " eens Huus; for jeg tør sige, at Mylady Bel-

" laston

" laston er slet ikke bedre, end hun er nødt til
" at være" — " Tys, tys", raabte Jones,
" man kan høre hvert et Ord, Hun siger, i det næ-
" ste Værelse". " Det kierer jeg mig ikke en
" Snuus om", raabte Honour, " jeg siger
" ikke noget om nogen, som er Løgn; men Tje-
" nerne i Huset giøre sig i Sandhed slet ingen
" Betænkninger over at fortælle, at hendes
" Naade mødes med Mandfolk paa et tredie
" Sted — hvor det hedder, at der boer en fat-
" tig Kone af Stand; men hendes Naade be-
" taler Huusleyen for hende, og giver hende
" desuden mange andre gode Ting, som man for-
" tæller. — Her udviiste Jones den yderste
" Urolighed, og bød sig til at stoppe Munden til
" paa hende. — Ey! Ey! Hr. Jones, De
" maae i Sandhed lade mig tale: Jeg fortæller
" ingen Løgn; for jeg siger allene det, jeg har
" hørt af andre — og saa tænker jeg hos mig
" selv, vel bekomme den gode Kone med saint
" hendes Rigdomme, dersom hun kommer til
" dem paa saa ugudelig en Maade! Det er be-
" dre at være fattig og ærlig, det er nu baade
" vist og sandt". " Myladys Tienestefolk ere

" Slyng-

"Slyngler", raabte Jones, "og tale ilde
"om Deres Dame uden Aarsag". — "Aa
"ja vist; Tieneſtefolk ere altid Slyngler, det
"ſiger min Frøken ogſaa, og vil ikke høre et
"Ord derom" — "Ja, jeg er vis paa",
ſagde Jones, "at min Sophie nedlader ſig
"ikke til at høre paa ſaadan nedrig Løgn".
"Ja da troer jeg dog ikke ſaa lige, at det er
"nogen Løgn", ſvarede Honour, "for hvor-
"for ſkulde hun møde Mandfolk paa et tredie
"Sted? — det kan aldrig være for noget godt;
"for derſom hun havde en tilladelig Henſigt
"med at tage imod Opvartninger, ligeſom et-
"hvert Fruentimmer gierne kan tillade Mands-
"perſoner at være i Selſkab med ſig paa den
"Maade: hvad kan hun da mene med —
"Jeg forſikkrer hende", raabte Jones, "at
"jeg kan ikke taale at høre paa, at man fortæl-
"ler ſaadant noget om ſaa agtværdig en Dame,
"der er i Familie med min Sophie; og des-
"uden forſtyrrer hun den ſtakkels Dame i det
"næſte Værelſe — Maae jeg bede hende om at
"gaae ned af Trapperne med mig" — "Nej,
"Sir, derſom De ikke vil tillade mig at tale,

" saa er jeg færdig. — Her er et Brev, Sir,
" fra min Frøken — hvad vilde ikke somme
" give for at faae saadant et Brev, som dette?
" Men jeg troer ikke, De er alt for gavmild, Hr.
" Jones, og dog har jeg hørt nogle Tieneste-
" folk sige — men jeg er vis paa, De vil lade
" mig vederfares den Ret, at jeg endnu aldrig
" har seet, hvordan Deres Penge see ud". Her tog Jones i en Hast Brevet, og puttede strax sem Stykker i Næven paa hende. Han hvi- skede hende i Øret, at hun skulde takke hans dyrebare Sophie tusinde gange, og bad hende forlade sig, for at han kunde komme til at læse Brevet; hvorpaa hun ogsaa strax gik, ef- terat hun havde bevidnet sin store Taknemme- lighed for hans Ædelmodighed.

Nu kom Lady Bellaston frem igien fra sit Skiul. Hvorledes skal jeg beskrive hendes Ra- serie. I Begyndelsen var hendes Tunge ikke i Stand til at fremføre noget Ord; men Strøm- me af Ild foer som Piile ud af hendes Øyne, og det kunde i Sandhed heller ikke være andet, thi hendes Hierte brændte i lys Lue. Og saa- snart hun fik Luft til at fremføre noget, begyndte

hun

hun at anfalde den ſtakkels Jones, i Stedet for at viſe ſig vred over Honour, eller ſine egne Tieneſtefolk. "De ſeer", ſagde hun, "hvad "jeg har opoffret til Dem, mit gode Navn, og "min Ære — den er forloret for evig! og "hvad Betaling har jeg faaet derfor? man "glemmer mig, man foragter mig, og det for en "Landsbyetøs, en Tosse". — "Hvad Glem= "somhed eller Foragt har jeg giort mig ſkyldig "i, Madam"? raabte Jones. — "Hr. Jo= "nes", ſagde hun, "det er forgieves, at De "forſtiller Dem: derſom De vil giøre mig ro= "lig, ſaa maae De forlade hende gandſke, og "ſom et Beviis paa, at det er Deres Henſigt, "maae De viſe mig Brevet". "Hvad for "et Brev, Madam"? ſvarede Jones. "De kan dog vel ikke", ſagde hun, "være "ſaa dumdriſtig at nægte, at De har taget imod "et Brev, ſom denne Tøyte bragte Dem". "Og kan Deres Naade", raabte han, "for= "dre noget af mig, ſom jeg ikke kan tilſtaae "Dem uden at ſætte min Ære tilſide? Har "jeg ført mig ſaaledes op imod Deres Naade? "Kunde jeg være ſaa nedrig at forraade denne

" stakkels uskyldige Pige til Dem, hvad Sik-
" kerhed kunde De da have for, at jeg ikke vil
" spille Dem det samme Puds. Jeg er vis
" paa, at et Øyebliks Eftertanke vil overbevise
" Dem om: at en Mandsperson, der ikke kan
" holde det, en Dame betroer ham, hemmeligt,
" er det foragteligste Asskum, man kan forestille
" sig". " Meget vel", svarede hun, — "jeg
" behøver ikke at nøde Dem til at blive dette
" foragtelige Asskum i Deres egne Tanker;
" thi Brevet selv kan ikke underrette mig om
" noget, som jeg jo allerede veed tilforn. Jeg
" seer nok, hvad Fod Deres Sager staae paa".
— Herpaa fulgte en lang Samtale, som Læ-
seren, ifald han ikke er alt for nysgierrig, vil
takke mig for, at jeg ikke indfører her i dens
fulde Længde. Det maae derfor være nok at
underrette ham om, at Lady Bellaston blev
mere og mere rolig, og tilsidst troede, eller lod
som hun troede hans Forsikkringer om at det var
en blot Hændelse, at han og Sophie mødte
hinanden den Aften. Dette og alt det andet, som
Læseren allerede veed, fremsatte Jones paa den
kraftigste Maade for hende, saa at man seer

let,

let, at hun ikke kunde have nogen virkelig Aarsag til at være vred paa ham.

Men dog var hun ikke fuldkommen rolig i sit Hierte over det, at han ikke vilde lade hende see Brevet: Saa døve ere vi imod den klareste Fornuft, naar den bestrider vore herskende Lyster. Hun var rigtig nok fuldkommen overbeviist om, at Sophie havde det første Sted i Jones's Hierte; og i hvor stolt og forelsket hun end var, saa fandt hun sig dog tilsidst i at have det andet Sted: eller lod sig, for at udtrykke det mere egentlig og med en juridisk Talemaade, nøye med at besidde det, som et andet Fruentimmer havde Hævd paa.

Tilsidst kom De overeens om, at Jones for Eftertiden skulde aflegge sine Besøg i Myladys Huus; thi saa vilde Sophie, hendes Pige og alle Tienestefolkene skrive disse Besøg paa Sophies Regning, og hun vilde da selv blive anseet for den, man narrede.

Denne Plan var en Opfindelse af Mylady, og Jones fandt megen Smag deri, da det fornøyede ham at see et Middel til at tale med sin Sophie, i hvad det end skulde koste; og My-

lady var selv ikke lidet fornøyet over dette Bedragerie, som skulde udøves imod Sophie, og som hun troede, Jones umuelig turde aabenbare hende for sin egen Skyld.

Den følgende Dag blev bestemt til det første Besøg, og efterat de Ceremonier, der udfordres ved saadanne Leyligheder, vare forbi, tog Mylady hiem igien.

Det tredie Capitel.

Som indeholder endeel forskiellige Ting.

Aldrig saa snart var Jones allene, førend han skyndte sig at bræke Brevet, og læste som følger:

"Min Herre!

"Det er umueligt at beskrive, hvad jeg "har lidt, siden De var her i Huset: og da jeg "har Aarsag til at troe, at De vil komme her "igien, saa har jeg sendt Honour til Dem, "i hvor sildigt det end er, siden hun fortæller "mig, at hun veed hvor De boer, for at forekomme det. Jeg paalægger Dem, ved al "den Høyagtelse, De har for mig, at De slet "ikke maae tænke paa at besøge mig her; thi det

"bliver

" bliver gandske vist opdaget: ja jeg troer næ-
" sten, af nogle Ord, som Mylady lod falde,
" at hun allerede har fattet nogen Mistanke.
" Der kan maaskee hændes noget, som kan være
" til vor Lykke: vi maae vente med Taalmodig-
" hed. Men jeg beder Dem endnu engang, tænk
" ikke paa at komme her igien, ifald min Ro-
" lighed ligger Dem noget paa Hiertet ".

Dette Brev gav den stakkels Jones den samme Slags Trøst, som Job i forrige Tider fik af sine Venner. Foruden det, at ält det Haab, han havde giort sig om at see Sophie, nu slog ham feyl, var han ogsaa i en ulykkalig Forlegenhed i Henseende til Lady Bellaston; thi han vidste meget vel, at der gives visse Løfter, som det er meget vanskeligt at blive fritaget for, i hvad man end kan anføre til sin Undskyldning: og da Sophie nu havde udtrykkelig forbuder ham at komme der igien, saa kunde ingen menneskelig Magt have tvunget ham dertil. Efter en lang Overveyelse, som varede hele Aftenen igiennem, og beskiæftigede ham i Stedet for Søvnen, besluttede han at foregive, at han var syg; thi det var det eeneste Middel der vilde falde

ham ind til at forsømme den bestemte Besøgelse, uden at opirre Lady Bellaston; og det havde han flere end een Aarsag til at ønske at undgaae.

Men det første han gjorde om Morgenen, var at skrive et Svar til Sophie, som han indsluttede i et Brev til Honour. Derpaa sendte han et andet Brev til Lady Bellaston, der indeholdt den omtalte Undskyldning, hvorpaa han strax fik følgende Svar:

"Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan see
"Dem hos mig i Eftermiddag, men Aarsagen
"dertil gjør mig endnu mere ondt. Tag Dem
"meget nøye i agt, og søg de beste Raad, saa
"haaber jeg, det vil ikke blive farligt. — Der
"har været saa mange Narre, der har plaget
"mig denne Morgen, at jeg knap har et Øye-
"blik tilovers, til at skrive Dem til. Farvel!

"P. S. Jeg vil stræbe at komme til Dem
"Klokken Ni i Aften. — Mag det saa, at De
"er allene".

Strax efter fik Hr. Jones et Besøg af Madam Miller, som, efter en formelig Indledning, begyndte paa følgende Tale: "Det gjør

"mig

"mig meget ondt, min Herre! at jeg skal be-
"søge Dem i saadan en Anledning; men jeg
"haaber, De vil eftertænke, hvad slette Føl-
"ger det vil have for mine stakkels Pigers gode
"Navn og Rygte, om mit Huus engang kom-
"mer i Ord for at være et slet Huus. Jeg
"haaber altsaa, at De ikke anseer det for en
"Uforskammenhed af mig, at jeg beder Dem,
"at De ikke ostere vil bringe Damer ind i mit
"Huus paa den Tid af Natten. Klokken
"var jo allerede slaaet to, førend den eene af
"dem gik". "Jeg forsikrer Dem, Madam",
svarede Jones, "at den Dame, som var her
"i Nat, og som blev her længst, (thi den an-
"den bragte mig kun et Brev), er en Dame af
"meget stor Stand, og nær i Familie med
"mig". "Jeg veed ikke, hvad Stand hun
"er af", svarede Madam Miller, "men jeg
"er vis paa, at intet dydigt Fruentimmer vilde
"besøge en ung Herre Klokken ti om Aftenen,
"og være fire Timer i hans Værelse hos ham
"allene, undtagen hun var meget nær i Fami-
"lie med ham: desuden viiste hendes Porteu-
"rers Opførsel, hvad hun er for en Dame; for

" de giorde ikke andet, end spøgede hele Afte-
" nen nede i Gangen, og spurgte Griffel,
" saa min egen Pige hørde det, om hendes
" Naade havde i Sinde at blive hele Natten
" hos hans Herre: foruden en heel Deel anden
" Sladder, som det ikke skikker sig at igientage.
" Jeg har i Sandhed en meget stor Høyagtelse
" for Dem, Hr. Jones, for Deres egen
" Skyld: ja jeg er Dem endog overmaade me-
" get forbunden for Deres Ædelmodighed imod
" min Cousin. Det er i Sandhed meget kort
" siden, jeg fik at vide, hvor god De har væ-
" ret. Jeg forestillede mig langt fra ikke, hvilke
" skrækkelige Midler den stakkels Mands Elen-
" dighed havde kommet ham til at gribe til.
" Da De gav mig de ti Guineer, tænkte jeg
" kun lidt paa, at De havde givet dem til en
" Stratenrøver. O Himmel! hvilken Godhed
" har De ikke udviist! hvorledes har De ikke
" rædet denne Familie! — Den Beskrivelse
" Hr. Altværd i forrige Tider gav mig paa
" Dem, finder jeg, var fuldkommen sand og
" nøyagtig — og dersom jeg endog ikke var
" Dem forbunden, saa skylder jeg ham dog i

" Sandhed

" Sandhed saa meget, at jeg, for hans Skyld,
" vilde bevise Dem al muelig Høyagtelse. —
" Ja, om ogsaa mine Døttres og mit eget gode
" Navn og Rygte ikke leed derved, saa maa De
" dog troe mig, min kiære Hr. Jones, at det
" skulde giøre mig ondt, at saa smukt et ungt
" Menneske vilde omgaaes med saadanne Fruen-
" timmer. Og dersom De har besluttet at bli-
" ve saaledes ved, saa maae jeg bede Dem om,
" at see Dem om andre Værelser: for jeg kan
" ikke selv lide, at man foretager sig saadant
" noget under mit Tag; men i sær for mine
" Døttres Skyld, som have, Gud veed, ikkun
" lidet, der kan recommendere Dem, uden deres
" gode Navn og Rygte". Ved Altværds
Navn sprang Jones i Veyret, og skiftede
Farve. " Jeg maae i Sandhed sige Dem,
" Madam Miller", svarede han noget hidsig,
" at jeg tager dette slet ikke vel op. Jeg vil
" aldrig bringe Deres Huus i et ondt Rygte,
" men jeg paastaaer, at jeg vil tage imod hvad
" Selskab jeg lyster i mit eget Kammer, og der-
" som De bliver paa nogen Maade fortørnet
" derover, saa skal jeg strax see mig om andre Væ-
" relser,

" relser, saasnart jeg kan ". " Ja, saa gior det
" mig ondt, at vi maae skilles ad, min Herre ",
sagde hun, " men jeg er vis paa, at Hr. Alt-
" værd selv aldrig vilde komme inden for mine
" Dørre, om han havde den mindste Mistanke
" om, at jeg holdt et slet Huus ". — " Me-
" get vel Madam ", sagde Jones. — " Jeg
" haaber, De er ikke vred, min Herre ",
sagde hun; " for jeg vilde ikke for hele Verden
" støde nogen af Hr. Altværds Familie for
" Hovedet. Jeg har ikke havt mine Øyne i
" den hele Nat for denne Sags Skyld ". —
" Det gior mig ondt, at jeg har forstyrret De-
" res Roe, Madam ", sagde Jones, " men
" jeg beder Dem, at De vil sende mig Grif-
" fel op strax ". Det lovede hun at giøre, og
derpaa neyede hun meget dybt, og gik.

Saasnart Griffel kom ind af Dørren,
anfaldt Jones ham paa den forfærdeligste Maa-
de. — " Hvor ofte ", sagde han, " skal jeg
" lide for Din Daarlighed, eller rettere, fordi
" jeg selv er saa daarlig at holde Dig. Har da
" Din Tunge besluttet at ødelegge mig i Bund
" og Grund "? — " Hvad har jeg giort, min
" Herre "?

"Herre"? svarede den forskrækkede Griffel.
"Hvem har givet Dig Lov til at tale noget om
"den Historie med Røveren, eller at sige, at
"det var just den samme Mand, som Du saae
"her"? — "Jeg, min Herre", raabte
Griffel. "Gior Dig nu ikke skyldig i en Løgn
"ved at nægte det", sagde Jones. — "Der-
"som jeg har nævnet saadant noget", svarede
Griffel, "saa er jeg vis paa, at jeg ikke meente
"noget Ondt dermed; for jeg skulde ikke aabnet
"min Mund derom, dersom det ikke havde væ-
"ret til hans egne Venner og Slægtninge, som
"jeg troede, vilde ikke ladet det komme videre".
"Men jeg har en meget større Beskyldning
"imod Dig, end denne", raabte Jones. "Hvor
"turde du, efter alle de Advarsler, jeg har gi-
"vet Dig, nævne Hr. Altværds Navn i dette
"Huus"? Griffel nægtede, at han nogen-
sinde havde nævnet det, og soer meget dyrt
derpaa. "Hvordan skulde Madam Miller",
sagde Jones, "ellers have faaet at vide, at
"han og jeg staaer i nogen Forbindelse sammen?
"og det er kun et Øyeblik siden hun fortalte
"mig, at hun bar Høyagtelse for mig for hans
"Skyld".

"Skyld". — "Gud bevare mig, min Her-
"re", sagde Griffel; "jeg beder Dem allene,
"at De vil høre mig til Enden: Der har i
"Sandhed aldrig været saa ulykkelig en Hæn-
"delse til. Hør mig kun til Enden, saa skal
"De selv tilstaae, at De har anklaget mig for
"Uret. Da Jomfrue Honour kom need af
"Trapperne i Aftes, mødte hun mig i Gangen,
"og spurgte mig, om min Herre havde nylig
"hørt noget fra Hr. Altværd. Dette hørde i
"Sandhed Madam Miller, og saasnart Jom-
"frue Honour var gaaet, kaldte hun mig ind
"til sig i sin Stue. Monsieur Griffel, sag-
"de hun, hvad er det for en Hr. Altværd,
"Jomfruen nævnede? er det den store Hr. Alt-
"værd i Sommersetshire"? "Jeg veed paa
"min Ære ikke noget deraf, Madam", sagde
jeg. — "Hans Herre er dog vel ikke den Hr.
"Jones, som jeg har hørt Hr. Altværd tale
"om"? sagde hun, "Jeg veed paa min Ære
"ikke noget deraf, Madam", sagde jeg. — "Ja,
"sagde hun, og vendte sig til hendes Datter
"Nancy, saa er han, saa vist som jeg staaer
"her, sagde hun, den samme unge Herre, og

"han

" han passer ogsaa gandske nøye til Junkerens
" Beskrivelse. Gud i Himmelen maae vide,
" hvem der har sagt hende det, for jeg vil være
" det arrigste Skarn, der nogensinde har gaaet
" paa to Been, om jeg har aabnet min Mund
" derom. — Jeg forsikrer Dem, min Herre,
" at jeg kan nok holde en Hemmelighed hos mig,
" naar man beder mig derom. — Ja, min
" Herre, det var saa langt fra, at jeg fortalte
" hende noget om Hr. Altværd, at jeg sagde
" hende just det, som var lige tvertimod: for
" jeg sagde hende vel ikke imod den gang, men
" da jeg kom til at betænke mig, at een eller an-
" den maatte have underrettet hende derom, saa
" tænkte jeg ved mig selv, og de sidste Tanker
" ere altid de beste, som man siger, at jeg vilde
" giøre Ende paa den Historie, og saa gik jeg
" noget efter ind i Stuen til hende igien, og
" saa sagde jeg: Paa min Ære! sagde jeg,
" den, der har fortalt Dem, sagde jeg, at
" denne Herre er Hr. Jones; det er at sige,
" sagde jeg, at denne Hr. Jones er den anden
" Hr. Jones; han har fortalt Dem en forbandet
" stor Løgn: og jeg beder Dem, sagde jeg, at

" De

" De aldrig vil tale om saadant noget, sagde
" jeg; for min Herre, sagde jeg, kunde tænke,
" at jeg havde sagt Dem det; og jeg trodser
" enhver i Huset, om nogen kan sige mig paa,
" at jeg har nævnet saadant et Ord. Det er i
" Sandhed underligt nok, min Herre, og jeg
" har siden stedse tænkt paa, hvordan hun kunde
" komme til at vide det; men jeg saae forleden
" Dag en gammel Kierling, som tiggede her
" uden for Dørren, og hun saae lige saadan
" ud, som den vi saae i Warwickshire, og
" som bragte os alle de Ulykker paa Halsen. Det
" er i Sandhed aldrig godt, at gaae forbi en gam-
" mel Kierling, uden at give hende noget, i sær
" om hun seer paa een: for der skal ingen i hele
" Verden afsnakke mig, at de jo have stor Magt
" til at giøre ondt; og jeg skal i Sandhed al-
" drig see en gammel Kierling igien, uden jeg
" skal tænke hos mig selv: Infandum, regina,
" jubes renovare dolorem ".

Griffels Eenfoldighed kom Jones til at lee, og giorde Ende paa hans Vrede, som desuden sielden varede længe i hans Siel. Han opholdt sig derfor ikke med at giøre Anmærknin-

ger

ger over Griffels Forsvar, men sagde ham, at han havde i Sinde at forlade sine Værelser, og befalede ham at giøre sig Umage for at skaffe ham andre.

Det fierde Capitel.

Som vi haabe, unge Folk af begge Kiøn ville læse med megen Agtsomhed.

Griffel havde aldrig saasnart forladt Jones, førend Hr. Nightingale, som han nu havde indgaaet et meget fortroligt Venskab med, kom ind til ham, og efter en kort Hilsen, sagde: "Naa Hr. Jones, jeg hører, De havde Sel-"skab hos Dem til langt ud paa Natten i Gaar. "De er paa min Siæl lykkelig: De har ikke "været her over fiorten Dage i Byen, og kan "have Portechaiser uden for Deres Dør til "Klokken To om Natten". Og derpaa blev han ved med mange af de sædvanlige Skoser af det Slags, indtil Jones tilsidst afbrød ham: "Jeg kan nok tænke, De har faaet alt det at "vide af Madam Miller, som var her oppe "for lidt siden, for at sige mig op. Det lader, "som den gode Kone er bange for sine Det-

"tres gode Navn og Rygte". "Ja, hun er "meget nøieregnende i det Capitel", sagde Nightingale, "Erindrer De Dem, at hun "ikke vilde lade Nancy tage paa Masquerade "med os". "Ja, jeg troer paa min Ære, "hun har Ret", svarede Jones; "og nu "har jeg taget hende paa hendes Ord, og sendt "Griffel ud, for at see om andre Værelser. "Dersom De har Lyst", sagde Nightingale, "saa troer jeg, vi kan være sammen igien, for "jeg vil fortælle Dem en Hemmelighed, men "De maae ikke tale om den igien her i Huset: "jeg har i Sinde at flytte i Dag". — "Hvad "raabte Jones, "har Madam Miller ogsaa "sagt Dem op, min Ven"? "Nei", svarede den anden, "men Værelserne ere mig ikke be= "qvemme nok. — Desuden er jeg bleven kied "af denne Deel af Byen. Jeg vil være nær= "mere ved de offentlige Forlystelser, derfor flyt= "ter jeg til Pallmall". — "Og vil De da "giøre en Hemmelighed af at De flytter"? spurgte Jones. "Jeg forsikrer Dem", sva= rede Nightingale, "at jeg ikke har i Sinde "at snyde hende for Leyen, men jeg har en hem=

"melig

" melig Aarsag, hvorfor jeg ikke vil tage or-
" dentlig Afsked". " Den Aarsag er ikke saa
" hemmelig", svarede Jones". " Jeg for-
" sikrer Dem, at jeg har seet den lige siden Dagen
" efter, at jeg var kommet her i Huset. — Her
" vil blive et Par vaade Øyne, naar De tager
" bort. — Stakkels Nancy! jeg ynker hende
" i Sandhed. — De har rigtig giort Pigen
" tosset i Hovedet, Hr. Nightingale. — De
" har opvakt en Længsel hos hende, som, jeg
" frygter, ingen Ting kan nogensinde helbrede
" hende for". — Nihtgingale svarede:
" Hvad Diævelen vil De have, jeg skal giøre:
" vilde De have, jeg skulde tage hende for at hel-
" brede hende"? — "Nei", svarede Jones,
" jeg vilde kun havt, De skulde ikke vist Dem
" saa forelsket i hende, som De ofte har giort
" i min Nærværelse: jeg har forundret mig
" over, at hendes Moder har været saa blind,
" at hun aldrig har seet det". Hun! aldrig
" seet det! raabte Nightingale. Hvad Dix-
" velen skulde hun seet? Jh! hun skulde seet",
sagde Jones, " at De har giort hendes Dat-
" ter rasende forelsket i Dem. Den stakkels

" Pige kan ikke dølge det et Øyeblik: hendes
" Øyne ere aldrig fra Dem, og hun bliver al-
" tid rød i Ansigtet, naar De kommer ind i
" Stuen. Jeg ynker hende i Sandhed af mit
" ganske Hierte, for hun lader til at være en af
" de beste og skikkeligste Piger der ere til". "Og
" altsaa maae man ", svarede Nightingale,
" efter Deres Regler ikke fornøye sig med almin-
" delige Gallanterier imod Fruentimmerne, af
" Frygt for at de skulde blive forelskede i Een".
" Nu vil De i Sandhed ikke forstaae mig",
sagde Jones", jeg troer ikke, at Fruentim-
" merne blive saa let forelskede; men De er gaaet
" meget videre end til almindelige Gallanterier".
" Hvad"! sagde Nightingale, " tænker De,
" vi have lagt sammen"? " Ney, paa min Ære
" giør jeg ikke", svarede Jones meget alvorlig,
" jeg tænker ikke saa ilde om Dem; ja, jeg vil
" endog gaae videre, jeg forestiller mig ikke, at
" De har lagt en ordentlig Plan til at skille et
" stakkels lille Pigebarn ved sin Rolighed, eller
" at De engang har forudseet, hvad Følger det
" vilde have: for jeg er vis paa, at De har et
" godt Hierte, og den, der har det, kan aldrig

" giøre

" gisre sig skyldig i saadan en Grumhed; men
" De har tillige smigret Deres Forfængelighed,
" uden at betænke, at denne stakkels Pige blev
" et Offer for den, og imedens De havde allene
" i Sinde at fornøye Dem i Deres ledige Ti-
" mer, har De givet hende Aarsag til at smi-
" gre sig med, at De havde de alvorligste Hen-
" sigter til at gisre hende lykkelig. Jeg beder
" Dem, Hr. Nightingale, svar mig oprigtig,
" hvortil sigtede De med alle Deres veltalen-
" de og indtagende Beskrivelser paa den Lyksa-
" lighed, der har sin Oprindelse af en hæftig og
" indbyrdes Kierlighed: med Deres varme For-
" sikkringer om Ømhed, og ædelmodig uegen-
" nyttig Kierlighed? Forestillede De Dem at
" hun ikke vilde anvende dem paa sig, eller,
" sig mig oprigtig, var det ikke Deres Hensigt,
" at hun skulde gisre det"? " Naa, jeg tænkte
" paa min Siæl ikke, at der laae saadant noget
" i Dem", raabte Nightingale. " De vilde
" ret blive en ypperlig Præst. Altsaa kan jeg
" nok tænke, at De ikke vilde ligge hos Nan-
" cy, om hun vilde tillade Dem det"? " Ney",
raabte Jones, " Diævelen annamme mig om

"jeg vilde"! "Thomas, Thomas"! svarede Nightingale, "i Nat, erindre Dem i Nat

"Da hvert et Øye sov, og kun den blege Maane
"Og taugse Stierner saae det hele Tyverie".

"Seer De vel, Hr. Nightingale", sagde Jones, "jeg er ingen krybende Hykler, og "jeg paastaaer heller ikke, at jeg har større "Kydskheds Gaver, end andre Mennesker. "Jeg har forseet mig med Fruentimmer, det "tilstaaer jeg; men jeg er mig ikke bevidst, at "jeg nogensinde har fornærmet nogen. — Og "jeg vilde heller ikke med min Villie være Aar- "sag til noget Menneskes Ulykke".

"Godt, godt", sagde Nightingale, "jeg troer Dem, og jeg er overbeviist om, at "De frikiender mig for alt saadant".

"Jeg frikiender Dem af mit ganske Hierte", svarede Jones, "fra at have forført Pigen, "men ikke fra at have vundet hendes Kierlighed.

"Har jeg det", sagde Nightingale, "saa gior det mig ondt: men Tiden og Fravær- "relsen vil snart udslette saadanne Indtryk. "Jeg maae selv benytte mig af den samme Re- "cept; for jeg har, naar jeg skal bekiende Sand-

"heden

" heden for Dem, — aldrig holdt halv saa me-
" get af nogen Pige i mit hele Liv; men jeg
" maae betroe Dem den hele Hemmelighed.
" Min Fader har giort et Partie for mig med
" et Fruentimmer, som jeg aldrig har seet, og
" nu kommer hun til Byen, at jeg kan giøre
" hende min Opvartning".

Ved disse Ord brast Jones i en høy Latter, og Nightingale raabte: — " Nei, " jeg beder Dem, giør mig ikke latterlig. Dix- " velen annamme mig, om jeg er ikke halv ra- " sende over denne Sag! Min stakkels Nan- " cy! O Jones, Jones, jeg vilde ønske, at " jeg selv besad tilstrækkelige Midler".

" Det vilde jeg ønske Dem af mit Hier- " te", svarede Jones, " for siden Sagerne " forholde sig saaledes, saa ynker jeg Jer op- " rigtig begge to; men De har dog vel aldrig i " Sinde at forlade hende, uden at tage Afsked " med hende"?

" Jeg kunde ikke udstaae den Smerte at " sige Farvel til hende", sagde Nightingale, " for ti tusinde Pund: og desuden er jeg over- " beviist om, at det slet ikke vilde tiene til noget

" godt, men allene sæste min stakkels Nancy
" i desstørre Bevægelse. Jeg beder Dem der-
" for, at De ikke vil tale et Ord derom i Dag,
" og i Aften eller i Morgen tilig har jeg i Sinde
" at tage herfra".

Dette lovede Jones ham, og efter nogen Betænkning sagde han, at han havde valgt den fornuftigste Maade, da han dog havde beslut-tet at forlade hende, siden han var nødt dertil. Derpaa erklærede Jones for Nightingale, at det vilde være ham en stor Fornøyelse, om de kunde komme til at boe i eet Huus sammen: og i den Anledning kom de overeens om, at Nightingale skulde see, han kunde faae Stuen til Gaden eller den tredie Etage; thi vor Helt vilde selv have den Mellemste.

Denne Hr. Nightingale, som vi nu ere nødte til at tale noget mere om, var i de almindelige Tilfælde i Livet meget ærekiær, og, det som endnu er sieldnere iblant de unge Herrer i Byen, meget retskaffen; men i Henseende til Kierligheds Sager, var hans Sædelære ikke alt for streng: dog havde han endogsaa deri ikke skilt sig ved alle Grundsætninger, som saadanne

Herrer

Herrer undertiden giøre; men det er vist, at han havde giort sig skyldig i nogle uforsvarlige Nedrigheder imod adskillige Fruentimmere, og havde begaaet saa mange Bedragerier i en vis hemmelig Kunst, som man kalder den Kunst at elske, at han vilde blevet anseet for det største Skarn paa Jorden, dersom han havde ført sig saaledes op i noget Slags Handelskab.

Men da Verden, jeg veed ikke ret af hvad for en Aarsag, er blevet cenig om at betragte saadanne Bedragerier fra en bedre Side, saa var det saa langt fra, at han skammede sig ved saadanne Nedrigheder, at han snarere roste sig af dem, og pleyede ofte at giøre sig til af sin Færdighed i at indtage Fruentimmer, og triumphere over deres Hierter, hvorfor han og tilforn var bleven sat til rette af Jones, der altid viiste sig meget vred over al Slags slet Opførsel imod det smukke Kiøn, som han sagde, man bør opvarte, ære og udvise den største Kierlighed og Ømhed imod, ifald man anseer dem for det, man bør: for sine dyrebareste Venner; men anseer man dem for sine Fiender, saa bør

man snarere skamme sig ved at indtage dem, end giøre sig til af saadan en Erobring.

Det femte Capitel.

En kort Beretning om Madam Millers Historie.

Jones indtog den Dag et temmelig godt Middags-Maaltid for en Syg, det er at sige, han spiste noget mere end en halv Lammesterding. Om Eftermiddagen bød Madam Miller ham ned for at drikke Thee med sig; thi da denne gode Kone ved Hielp af Griffel, eller ved noget andet naturligt eller overnaturligt Middel havde faaet at vide, at han stod i Forbindelse med Hr. Altværd, saa kunde hun ikke taale at tænke paa at skilles fra ham paa en vred Maade.

Jones tog imod Indbydelsen, og saasnart Theeteyet var taget ud, og Pigebørnene havde forladt Stuen, begyndte Enken uden videre Fortale saaledes som følger: "Ja der "hænder sig virkelig mange forunderlige Ting "i Verden, men det er i Sandhed meget forun"derligt, at jeg skulde have en af Hr. Alt"værds Familie i mit Huus, uden at vide no"

"get

" get deraf. Ach! min Herre, De kan ikke
" forestille Dem, hvor stor en Ven denne gode
" Herre har viist sig imod mig og mine. Ja,
" min Herre, jeg skammer mig ikke ved at til-
" staae det: jeg maae takke hans Godhed for,
" at jeg ikke for længe siden er omkommet af
" Mangel, og har efterladt mine smaae stak-
" kels Piger, som to forladte, hielpeløse, ven-
" neløse, fader- og moderløse Børn, til Verdens
" Omsorg, eller rettere Grusomhed ".

" De maae vide, min Herre, at jeg er
" et Fruentimmer af Stand, endskient jeg nu
" maa fortiene mit Brød ved at leye Værelser
" ud. Min Fader tiente ved Armeen, og hav-
" de en betydelig Rang da han døde; men han
" fortærede sine Indkomster, og da de hørte op
" med hans Liv, saa blev hans Familie Staa-
" dere da han døde. Vi vare tre Søstre. En
" af os var saa lykkelig at døe i Smaakopperne
" strax derefter: en Dame var saa god at tage
" den anden til sig af christen Kierlighed, for
" at varte sig op, som hun sagde. Moderen
" til denne Dame havde tient min Bestemoder,
" men da hun havde arvet store Midler efter sin

" Fader,

" Fader, som han havde samlet ved at laane
" paa Pandt, saa var hun bleven gift med en
" Mand af Stand, der eyede store Midler.
" Hun behandlede min Søster med megen
" Grumhed: hun forekastede hende hendes
" Stand og Fattigdom, gav hende af Spot en
" fornem Titel, og knuste saaledes, efter mine
" Tanker, tilsidst Hiertet paa den arme Pige.
" Kort at sige, hun døde ogsaa inden et Aars
" Forløb efter min Faders Død. Lykken fandt
" for godt at sørge bedre for mig, og inden en
" Maaneds Forløb efter min Faders Død, blev
" jeg gift med en Præst, som havde elsket mig
" længe tilforn, og som min Fader af den Aar-
" sag havde opført sig meget slet imod; thi end-
" skiønt min stakkels Fader ikke kunde give no-
" gen af os en Skilling, saa opdrog han os dog
" lige kielent for det, og ansaae os, og vilde,
" at vi skulde selv ansee os for lige saa høye
" Personer, som om vi kunde ventet os den
" største Arv. Men min kiære Mand glemte
" al min Faders slette Opførsel imod sig, og
" saasnart vi vare blevne faderløse, anholdt han
" paa nye saa hæftig hos mig, at jeg, som al-

" tid

" tid havde elsket ham, og nu agtede ham me-
" get mere end nogensinde tilforn, snart gav
" ham mit Ja. Fem Aar levede jeg i en fuld-
" kommen Lyksalighed med den beste Mand,
" men saa — Ach! du grumme, grumme
" Skiebne, som skilte mig ved den kierligste
" Mand, og mine stakkels Pigebørn ved den
" ømmeste Fader. — O mine stakkels Piger!
" I kiendte aldrig ret den Lyksalighed, I tabte.
" — Jeg skammer mig ved denne Fruentimmer-
" Skrøbelighed; men jeg kan aldrig nævne ham
" uden at fælde Taarer". — "Jeg burde sna-
" rere skamme mig, Madam", svarede Jo-
nes, " at jeg ikke græder med Dem". — "Nu
" var jeg da", blev hun ved, " anden gang
" forladt, min Herre, og i en meget værre
" Tilstand end tilforn: foruden den skrækkelige
" Bedrøvelse der just skulde møde mig, havde
" jeg nu to Børn at sørge for, og var, om det
" ellers er mueligt, langt mere pengeløs end
" nogensinde tilforn, da den store, den gode,
" den ærværdige Mand Hr. Altværd, som
" havde noget Bekiendskab til min Mand, af
" en Hændelse hørte tale om min Elendighed,

" og

" og skrev strax dette Brev til mig. See her,
" min Herre, — her er det: jeg stak det i min
" Lomme for at vise Dem det. Dette er Bre-
" vet, min Herre! jeg maae og jeg vil læse det
" for Dem:

" Madam!

" Jeg tager af mit gandske Hierte Deel i
" Deres store Tab, som Deres egen sunde For-
" nuft og de ypperlige Regler, De maae have
" lært af den værdigste Mand, vil sætte Dem
" bedre i Stand til at bære, end noget af de
" Raad, jeg kan give Dem. Jeg frygter slet
" ikke for, at De, som jeg har hørt, er den øm-
" meste Moder, vil overgive Dem til nogen
" umaadelig Sorg, og lade den hindre Dem fra
" at opfylde Deres Pligter imod de stakkels
" Børn, som nu allene trænge til Deres ømme
" Omsorg.

" Men da man nok kan tænke, at De paa
" nærværende Tid ikke er i Stand til at tage
" Dem meget af verdslige Ting, saa maae De
" tilgive mig, at jeg har befalet en Person at
" besøge Dem, og udbetale Dem tyve Gui-
" neer, som, jeg beder, De vil tage imod,

" indtil

" indtil jeg kan have den Fornøyelse at tale med
" Dem. Troe imidlertid at jeg er, Madam,
" Deres o. s. v. ".

" Dette Brev fik jeg inden fiorten Dage,
" efter at jeg havde giort det ubodelige Tab, jeg
" har sagt Dem, min Herre! og inden fiorten
" Dage derefter kom Hr. Altværd, — den
" velsignede Hr. Altværd selv til mig, for at
" besøge mig, og da satte han mig i dette Huus,
" hvor De nu seer mig, gav mig en stor Sum
" Penge til at udmeublere det, og udsatte en Ca-
" pital for mig, der giver mig halvtredieſindstyve
" Pund om Aaret, som jeg stedse har faaet siden
" den Tid. Dem altsaa Hr. Jones, hvor
" høyt jeg maae agte en Velgiører, som jeg
" maae takke for mit og for disse stakkels Pige-
" børns Liv, for hvis Skyld jeg allene sætter
" nogen Priis paa mit eget Liv. — Ansee mig
" derfor ikke for uforskammet, Hr. Jones,
" (for jeg maae nødvendig agte en Person høyt,
" som jeg veed, Hr. Altværd har saa megen
" Høyagtelse for), naar jeg beder Dem at lade
" være at omgaaes med saadanne ugudelige
" Fruentimmere. De er en ung Herre, og kien-

" der

" ker ikke Halvdelen af deres ſnedige Rænker.
" Vær ikke vred paa mig, Hr. Jones, for det,
" jeg har ſagt Dem angaaende mit Huſes Ære;
" De indſeer ſelv, at det vilde giøre mine ſtak-
" kels Pigebørn ulykkelige. Og desuden veed
" De, at Hr. Altværd aldrig vilde tilgive
" mig, om jeg ſaae igiennem Fingre med ſaa-
" danne Ting, i ſær hos Dem".

" De behøver, paa min Ære, ikke at giøre
" nogen videre Undſkyldning, Madam", ſagde
Jones, " og jeg tager ſlet ikke noget af hvad
" De har ſagt, ilde op; men da ingen kan have
" ſtørre Høyagtelſe for Hr. Altværd end jeg,
" ſaa maae De tillade mig at ſkille Dem ved
" en Mistanke, ſom maaſkee ikke vilde være alt
" for fordeelagtig for hans Ære: jeg forſikrer
" Dem, at jeg er ikke i Familie med ham".

" Ah! min Herre", ſvarede hun, " det
" veed jeg. Jeg veed meget vel, hvem De er,
" for Hr. Altværd har ſagt mig det altſam-
" men; men jeg forſikrer Dem, at han aldrig
" kunde have udviiſt ſtørre Høyagtelſe for Dem,
" end han ofte har giort i min Nærværelſe, om
" De endog havde været hans Søn tyve gange.

" De

" De behøver ikke at skamme Dem ved det, De
" er; jeg tør nok love Dem, at intet retskaf-
" fent Menneske vil agte Dem mindre for den
" Sags Skyld. Ney, Hr. Jones, de Ord,
" vanærende Fødsel, ere dum Snak, som
" min dyrebare Mand pleyede at sige, undtagen
" man mener, den er vanærende for Forældre-
" ne; thi en Handling, som Børnene ere gan-
" ske uskyldige i, kan aldrig geraade dem til
" nogen virkelig Vanære ".

Her drog Jones et dybt Suk, og sagde:
" Siden jeg mærker, at De kiender mig saa
" nøye, og Hr. Altværd har fundet for godt
" at nævne mit Navn for Dem: og siden De
" har udladt Dem saa udførlig om Deres egne
" Hændelser for mig, saa vil jeg selv underrette
" Dem om nogle flere Omstændigheder om mig".
Disse viiste Madam Miller sig meget nysgier-
rig for at faae at høre, hvorpaa Jones for-
talte hende sin hele Historie, uden en eeneste
gang at nævne Sophie.

Der er en Slags Sympathie imellem ædle
Sixle, som gior, at de let fæste Troe til hver-
andre. Madam Miller troede, at alt-det,

Jones fortalte hende, var sandt, og udviiste megen Medynk og Bekymring for ham. Hun begyndte at giøre Anmærkninger over Historien, men Jones afbrød hende; thi det lakkede nu ad den bestemte Tid, og derfor begyndte han at handle med Madam Miller om Tilladelse til at tage imod Damen endnu eengang den Aften: og dette Besøg, lovede han, skulde blive det sidste der i Huset. Han soer tillige paa, at hun var en meget fornem Dame, og at de ikke foretoge sig noget uden gandske uskyldige Ting: og jeg troer vist og fast, at han havde i Sinde at holde sit Ord.

Langt om længe overtalede Jones Madam Miller, og derpaa gik han op paa sit Kammer, hvor han sad gandske allene til Klokken tolv; men der kom ingen Lady Bellaston.

Da vi have sagt, at Mnlady havde en stor Kierlighed for Jones, og Læseren maae endelig have seet, at hun virkelig elskede ham, saa vil han maaskee forundre sig over, at hun forsømte sit bestemte Besøg, da hun vidste, at han maatte holde sig inde, fordi han var syg, og det paa en Tid, da Venskab synes meest at for-

dre

dre saadanne Besøg. Denne Opførsel af Mylady vil derfor maaskee nogle fordømme, som unaturlig; men det er ikke vor Skyld: thi vort Embede er allene at fortælle det, der virkelig er skeet.

Det siette Capitel.

Der indeholder et Optrin, som vi ikke tvivle om, jo vil røre alle vore Læsere.

Jones lukkede ikke sine Øyne den første halve Deel af Natten, dog ikke fordi han var urolig over, at Lady Bellaston havde fixeret ham: ja Sophie selv, som man dog med Rette kunde beskylde for at beskiæftige det meste af hans Tid, naar han var vaagen, var ikke engang den Aarsag, der fordrev hans Søvn paa den Tid. Jones havde virkelig eet af de beste Hierter, som noget Menneske kan have: han havde al den Skrøbelighed, som man kalder Medlidenhed, og som tiener til at skiælne denne ufuldkomne Characteer fra den ædle Fasthed i Siælen, der ligesom ruller et Menneske sammen i sig selv, og sætter ham i Stand til at løbe igiennem Verden, ligesom en glat Kugle, uden at lade sig standse af

de Elendigheder, som hændes andre. Han kunde altsaa ikke andet end føle Medynk for den stakkels Nancy, hvis Kierlighed til Hr. Nightingale, syntes ham, var saa tydelig, at han forundrede sig over Moderens Blindhed, som havde mere end een gang om Aftenen talt om hendes Datters pludselige Forandring, som hun sagde, havde været en af de munterste og lystigste Piger i Verden, men var nu med eet blevet gandske mørk og tungsindig.

Men endelig overvandt Søvnen al Modstand; og nu lod det som den, ligesom den havde været en Guddom, som de Gamle indbildte sig, og det en fortørnet Guddom: nu lod det, siger jeg, som den ret vilde nyde sin dyrkiøbte Seyer. — Eller, at vi skal tale ligefrem og uden Lignelser, Hr. Jones sov til Klokken Elleve den næste Formiddag, og vilde maaskee have blevet meget længer i den samme rolige Tilstand, dersom han ikke var blevet opvaagnet ved en hæftig Allarm.

Nu raabte han paa Griffel, og spurgte ham hvad der var paa Færde. Han svarede, at der var en skrækkelig Forvirring neden for, at

Miss

Miss Nancy faldt i een Besvimelse efter den anden, og at hendes Søster og Moder græd og jamrede sig over hende. Jones viiste sig meget bekymret over denne Tidende; men Griffel stræbte at betage ham denne Bekymring, ved at sige med en Smiil, at han troede, hun var just ikke i nogen Livsfare; for Susanne, (saa hedd' Pigen), havde givet ham at forstaae, at det var ikke andet end et meget almindeligt Tilfælde. "Kort at sige", sagde han, "Miss "Nancy har havt Lyst til at blive ligesaa klog "som hendes Moder; hun har uden Tvivl væ"ret lidt hungrig, og har derfor sat sig til "Bords førend der var læst, og nu faaer Ho"spitalet et Hittebarn mere". — "Jeg beder "Dig, hold op med Dit tossede Skiemt", raabte Jones; "er disse stakkels Menneskers "Ulykke noget at spøge med: gaae strax ned til "Madam Miller, og sig hende, at jeg ud"beder mig hendes Tilladelse — Ney, bie! "Du vil vist begaae een eller anden dum Streg. "Jeg vil gaae selv; hun har dog bedet mig, at "jeg vilde spise Frokost med hende". Derpaa stod han op, og klædte sig paa det snareste han

kunde; men imedens kan klædte sig paa, kunde Griffel dog ikke bare sig, i hvor strængt det end var ham forbudet, at han jo i den Anledning maatte komme frem med nogle visse Dumheder, som man i Almindelighed kalder Skiemt. — Aldrig saasnart var Jones paaklædt, førend han gik ned af Trappen og bankede paa Døren: Pigen lukkede ham strax ind i det yderste Værelse, hvor der var slet ingen Folk, og heller ingen Anstalter til Frokost. Madam Miller var i det inderste Værelse tillige med hendes Datter, og Pigen kom strax ud med en Compliment til Hr. Jones: at Madamen haabede, han vilde undskylde hende, fordi hun havde fireret ham; men der var indtruffet en Hændelse, som giorde, at det var umueligt for hende at nyde hans behagelige Selskab ved Frokosten den Morgen; og derfor bad hun ogsaa om Forladelse, fordi hun ikke havde sendt ham Bud op før. Jones bad, at hun ikke vilde bekymre sig om saa ringe en Ting, som at han var blevet fireret; Aarsagen dertil giorde ham hiertelig ondt, og dersom han kunde være hende til nogen Tieneste, saa havde hun at befale.

Han

Han havde neppe udtalt disse Ord, førend Madam Miller, som havde hørt alt hvad han sagde, aabnede pludselig Døren, og kom ind til ham med et Ansigt, der svømmede i Taarer, og sagde: "O! Hr. Jones, De er i Sand-
"hed eet af de beste unge Mennesker, der ere til.
"Jeg takker Dem tusinde gange, fordi De er
"saa artig at tilbyde mig Deres Tieneste; men
"ak! min Herre, det staaer ikke i Deres Magt
"at redde min stakkels Pige. — O mit Barn,
"mit Barn! det er ude med hende, hun er
"ulykkelig for stedse"! "Jeg, haaber Ma-
"dam", sagde Jones, "at ingen nedrig
"Karl" — "O! Hr. Jones", sagde hun,
"den nedrige Karl, som flyttede ud af mit Huus
"i Gaar, har forført min stakkels Pige, har
"giort hende ulykkelig. Jeg veed, De er et
"ærekiert Menneske. De har et godt — et
"ædelt Hierte, Hr. Jones. De Handlinger,
"som jeg selv har været et Vidne til, kunde
"ikke have deres Oprindelse uden af saadant
"et Hierte. Ja, jeg vil sige Dem alle Ting; og
"det er i Sandhed umueligt at holde det hem-
"meligt, efter hvad der er skeet. Denne

" Nightingale, denne grumme nedrige Karl
" har forført min Datter. Hun — hun —
" ah! Hr. Jones, min Pige laver til Barsel
" ved ham: og i denne Tilstand har han forladt
" hende. Her, min Herre! her er hans grum=
" me Brev; læs det, Hr. Jones, og sig mig,
" om der endnu er saadant et Uhyre til ".-

Brevet var, som følger:

" Dyrebare Nancy!

" Da jeg fandt, det var mig umueligt at
" sige Dem noget, som, jeg frygter, vil ikke
" være mindre skrækkeligt for Dem, end for mig,
" saa har jeg valgt dette Middel for at lade
" Dem vide, at min Fader vil endelig have, at
" jeg skal strax giøre min Opvartning hos en
" ung riig Dame, som han har giort sig Umage
" for at skaffe mig til = = = jeg behøver ikke at
" skrive det forhadte Ord. Ved Deres gode
" Forstand vil De selv indsee, hvor fuldkom=
" men jeg er forbundet til en Lydighed, der for
" evig vil hindre mig fra at kaste mig i Deres
" elskede Arme. Den ømme Kierlighed, De=
" res Moder har for Dem, kan nok give Dem
" Mod til at betroe hende den ulykkalige Følge

" af

" af vor Kierlighed, som man let kan skiule for
" Verden, og som jeg nok skal bære Omsorg
" for, saavelsom for Dem. Jeg ønsker, De
" ikke maae føle, hvad jeg har lidt i denne An-
" ledning; men saml al Deres Tapperhed sam-
" men til Deres Hielp, og tilgiv og forglem den
" Mand, som intet uden det, at han saae sin
" visse Undergang for Øyne, skulde have tvun-
" get til at skrive dette Brev. Naar jeg beder
" Dem glemme mig, mener jeg allene som
" Elsker, thi De skal altid have den beste
" Ven i

'Deres troe, men ulykkelige

J. N."

Da Jones havde læst dette Brev, taug de begge og stode stille, og saae paa hinanden i et Minut. Endelig begyndte han saaledes: " Jeg kan ikke sige Dem, Madam! hvor be-
" styrtset jeg er over det, jeg har læst. Dog vil
" jeg bede Dem, at følge Hr. Nightingales
" Raad i een Henseende. Tænk paa Deres
" Datters gode Navn og Rygte". — " Det
" er borte, Hr. Jones", raabte hun, " det
" har hun tabt tillige med sin Uskyldighed.

" Hun fik Brevet i et Værelse, der var fuldt
" af Fremmede; og da hun besvimede saasnart
" hun aabnede det, saa fik alle de, der vare til-
" stæde, Indholdet at vide deraf. Men i hvor
" tungt det end er, at hun mister sit gode Navn
" og Rygte, saa er det dog ikke det værste. Jeg
" skal miste mit Barn: hun har allerede to
" gange giort Forsøg paa at tage Livet af sig
" selv: og uagtet vi hidindtil have hindret det,
" forsikrer hun dog, at hun ikke vil over-
" leve sin Skam; og jeg kunde heller ikke over-
" leve en Hændelse af den Natur. — Hvad
" vil der blive af min lille Betsy, et hielpeløst
" faderløst Barn? Den lille Stakkel! jeg troer
" vist, hendes Hierte brister over de Elendighe-
" der, hun seer, jeg og hendes Søster lider, end-
" skiønt hun ikke veed Aarsagen dertil. O, det
" er det kierliaste, det beste lille Dyr. — Den
" grumme Barbar — har ødelagt os alle. O
" mine stakkels Børn! er det Belønningen for
" al min Omsorg? er det Frugten af mit hele
" Haab? har jeg ikke med Glæde opfyldt alle en
" Moders besværlige Pligter? har jeg ikke været
" saa øm imod dem i deres Ungdom, og saa

" omhyg-

" omhyggelig for deres Opdragelse? har jeg ikke
" arbeydet i saa mange Aar, og endog nægtet mig
" selv Bequemmeligheder i Livet, at jeg kunde
" hielpe dem med eet og andet, og det for at
" miste den eene eller maaskee begge to paa saa-
" dan en Maade"? "Jeg ynker Dem i Sand-
" hed af mit ganske Hierte, Madam"; sva-
rede Jones, "med Taarerne i Øynene. —
" O! Hr. Jones", svarede hun, "jeg veed,
" De har det beste Hierte, men endogsaa De
" kan ikke giøre Dem nogen Forestilling om,
" hvad jeg føler. Det beste, det emmeste, det
" lydigste Barn! O! min stakkels Nancy, min
" Siels Yndling! mine Øynes Lyst! Du, som
" jeg giorde mig til af i mit Hierte! Du, som
" jeg giorde mig alt for meget til af; thi dette
" daarlige, dette ærgierrige Haab, der reyste
" sig af hendes Skiønhed, maae jeg takke for
" hendes Ulykke. Ah! jeg saae med Fornøyelse,
" at dette unge Menneske kunde lide hende: jeg
" troede, det var en dydig Kierlighed, og smi-
" grede min daarlige Forsængelighed med den
" Tanke, at jeg skulde see hende gift med een,
" der var saa meget fornemmere end hun. Og

" tusinde

" tusinde gange i min Nærværelse, ja ofte i De-
" res, har han stræbt at vedligeholde og smigre
" dette Haab ved de ædelmodigste Udtryk om
" uegennyttig Kierlighed, som han altid hen-
" vendte sig til min stakkels Pige med, og som
" jeg, ligesaavel som hun, troede, var hans Hier-
" tes Mening. Kunde jeg troet, at det var
" allene en Snare for at forføre mit uskyldige
" Barn, og giøre os alle ulykkelige! " — Ved disse Ord kom den lille Betsy ind i Stuen og raabte: " Kiere Mama, kom for Guds " Skyld ind til min Søster: nu har hun et nyt " Anfald igien, og min Cousine kan ikke holde " hende". Madam Miller opfyldte strax hendes Begiering, men befalede først Betsy, at blive hos Hr. Jones, som hun bad, at han vilde underholde hende et Par Minuter; og i det hun gik, sagde hun med den meest rørende Stemme: " Gode Gud! lad mig dog beholde " et af mine Børn i det mindste ".

For at opfylde Moderens Begiering, giorde Jones alt hvad han kunde, for at trøste den lille Pige, endskiønt han var selv blevet meget rørt ved Madam Millers Historie. Han for-

talte

talte hende, at hendes Søſter vilde ſnart kom-
me ſig igien, og at, derſom hun vilde blive ved
at ſkrige ſaaledes, ſaa vilde ikke allene hendes
Søſter blive ſlettere derover, men hun vilde end-
og giøre ſin Moder Fortræd dermed. "Jeg
"vilde i Sandhed ikke for hele Verden", ſva-
rede hun, "giøre noget ſer at giøre dem For-
"træd, min Herre; jeg vilde heller, mit Hierte
"ſkulde briſte, end de ſkulde ſee, jeg græder.
"— Men min ſtakkels Søſter kan ikke ſee, at
"jeg græder. — Jeg er bange for, hun vil
"aldrig mere blive i Stand til at ſee, jeg græder.
"Jeg kan i Sandhed ikke taale at miſte hende:
"nei, jeg kan i Sandhed ikke. — Og ſaa den
"ſtakkels Mama, hvad vil der blive af hen-
"de? — hun ſiger, hun vil ogſaa døe, og
"forlade mig; men jeg har beſluttet, at jeg
"ikke vil blive tilbage efter de andre". "Og
"er De da ikke bange for at døe, min lille
"Betſy"? ſpurgte Jones. "Jo", ſvarede
hun, "jeg har altid været bange for at døe,
"fordi jeg ſaa ſkulde forlade min Mama og
"min Søſter, men jeg er ikke bange for at gaae
"hvorhen det ſkal være med dem, jeg elſker".

Dette

Dette Svar fornøyede Jones saa meget, at han gav Barnet et hæftigt Kys, og strax efter kom Madam Miller ind igien og sagde: "Hun takkede Himmelen, at Nancy var nu "kommet til sig selv igien. Og nu kan Du "gaae ind til hende, Betsy, for nu er Din Sø- "ster bedre, og længes efter at see Dig". — Derpaa vendte hun sig til Jones, og begyndte at undskylde sig paa nye, fordi hun havde fire- ret ham med Frokosten.

"Jeg haaber Madam", svarede Jones, at "jeg skal nyde et meget ypperligere Maaltid, end "De nogensinde var i Stand til at skaffe mig. "Og det, forsikrer jeg Dem, vil skee, dersom "jeg kan giøre denne lille kierlige Familie nogen "Tieneste. Men i hvad Udfald mine Bestræbel- "ser end ville faae, har jeg dog sat mig for at sætte "et Forseg derpaa. Jeg tager meget feyl, om "Hr. Nightingale, uagtet alt det, der er "foregaaet, ikke har et meget godt Hierte, og "en meget hæftig Kierlighed til Deres Datter. "Om saa er, saa haaber jeg, han skal blive "rørt ved det Skilderie, jeg vil forelægge ham. "Stræb, Madam, at trøste Dem selv, og Miss

Nancy,

"Nancy, det beſte De kan. Jeg vil ſtrax
"gaae ud, og ſee, jeg kan faae fat paa Hr.
"Nightingale, og jeg haaber, at bringe
"Dem gode Tidender".

Madam Miller faldt ned paa ſine Knæe, og ønſkede Hr. Jones alle muelige Velſignelſer, hvortil hun ſiden føyede de meeſt rørende Taksigelſer. Derpaa gik han ud for at faae fat paa Hr. Nightingale; og den gode Kone gik ind igien til ſin Datter, ſom hun ſtræbte at træſte, og opmuntrede hende ogſaa virkelig noget ved det, hun fortalte hende: og begge foreenede ſig i at berømme Hr. Jones.

Det ſyvende Capitel.

Hr. Jones's Sammenkomſt med Hr. Nightingale.

Det Gode og det Onde vi giøre andre, falder, troer jeg, meget ofte tilbage paa os ſelv. Thi Folk af en veldædig Tænkemaade have ligeſaa godt af deres egne Velgierninger, ſom de, de beviſes imod; og der er neppe nogen, der har ſaa diævelſk en Natur, at han er i Stand til at forurette andre, uden at føle nogen Smerte

ved

ved den Ulykke, han styrter sine Medskabninger i.

Hr. Nightingale var i det mindste ikke saadan en Person. Jones fandt ham tvertimod meget tungsindig i sine nye Værelser; der sad han ved Caminen, og beklagede i Taugshed den ulyksalige Tilstand, han havde sat den stakkels Nancy i. Saasnart han saae sin Ven, reyste han sig, for at gaae ham i Møde, og sagde efter adskillige Complimenter: "Aldrig "kunde Deres artige Besøgelse have indtruffet "paa en belevligere Tid; thi jeg har aldrig i "mit hele Liv været i et slettere Lune end i "Dag".

"Det gior mig ondt", svarede Jones, "at jeg maae bringe Dem Tidender, som rime"ligviis ikke ville opmuntre Dem: ja, jeg er "overbeviist om, at de maae giøre Dem meget "mere bestyrtset, end nogen anden Tidende. "Men det er nødvendigt, at De maae vide det. "Jeg kommer altsaa, uden nogen videre For"tale, til Dem, Hr. Nightingale, fra en dy"dig Familie, som De har styrtet i den yder"ste Elendighed". Ved disse Ord skiftede

Hr.

Hr. Nightingale Farve, men Jones blev ved uden at bryde sig derom, og afmalede med de meest levende Farver, den sørgelige Tildragelse, som Læseren allerede er underrettet om i det foregaaende Capitel.

Nightingale faldt ham ikke eengang ind i Talen under Fortællingen, men ved mange Steder viiste han sig overmaade hæftig rørt. Og da den var forbi, drog han et dybt Suk og sagde: "Det, De fortæller mig der, min Ven, "rører mig paa den ømmeste Maade. Der "har i Sandhed aldrig tildraget sig saa forban- "det en Hændelse, som det, at den stakkels "Pige skulde røbe mit Brev. Ellers havde "hendes gode Navn og Rygte ikke liidt noget, "og Sagen kunde blevet en dyb Hemmelighed, "og hun havde ikke været en slettere Pige for "det; thi saadant noget skeer der saa ofte her i "Byen: og dersom hendes Mand skulde fattet "en liden Mistanke, naar det var for sildig, saa "vilde han nok været saa klog at skiule sin Mis- "tanke baade for sin Kone og alle andre".

"Det kunde i Sandhed aldrig have skeet "med Deres stakkels Nancy, min Ven",

ſvarede Jones. "De har vundet hendes Kier-
"lighed ſaa fuldkommen, at det er ikke hendes
"tabte Ære, men det, at hun ſkal miſte Dem,
"der bedrøver hende, og vilende ſig med hendes
"og hendes Families Undergang". "Ja,
"hvad det angaaer", ſvarede Nightingale,
"da forſikrer jeg Dem, at jeg elſker hende i
"ſaa høy en Grad, at min Kone, i hvem det
"endog bliver, vil kun have meget liden Deel
"i mit Hierte". "Og er det da mueligt",
ſagde Jones, "at De kan tænke paa at for-
"lade hende"? "Ja, hvad ſkal jeg giøre"?
ſpurgte den anden". "Spørg Miſs Nancy",
ſvarede Jones hidſig. "I den Tilſtand De
"har bragt hende, troer jeg i Sandhed, at
"hun bør beſtemme, hvad Erſtatning De ſkal
"giøre hende. De bør allene ſee paa hendes,
"og ikke paa Deres egen Fordeel. Men ſiden
"De ſpørger mig, hvad De ſkal giøre; hvad
"kan De da vel giøre mindre", raabte Jones,
"end fuldføre det, ſom hendes Familie og hun
"ſelv venter af Dem? Ja, jeg ſiger Dem det
"oprigtig, jeg har ſelv ventet det ſamme af
"Dem, fra det første Øyeblik, jeg ſaae Dem

"hos

" hos hende. De maae tilgive mig, at jeg sto-
" ler paa det Venskab, De har beværet mig med,
" da jeg er saa rørt af Medlidenhed over disse
" stakkels Folk. Men Deres eget Hierte vil
" best sige Dem, om De ikke har havt i Sinde
" ved Deres Opførsel at overtale saavel Mode-
" ren som Datteren til at troe, at De havde
" redelige Hensigter: og i saa Fald vil jeg over-
" lade til Deres egen gode Forstand at be-
" stemme, hvorvidt De er forbundet til at gaae,
" endskiønt De maaskee aldrig har givet hende
" noget udtrykkeligt Ægteskabs-Løfte".

" Ja, jeg maae ikke allene bekiende, at
" det, De der siger, er sandt", svarede Nigh-
tingale, " men jeg er endog bange for, at jeg
" just har givet hende det Løfte, De taler om".
" Og kan De, efter denne Tilstaaelse", sagde
Jones, " betænke Dem et Øyeblik"? " Be-
" tænk Dem, min Ven", svarede den anden,
" jeg veed De er ærekier, og vilde ikke raade
" nogen til at handle imod Ærens Regler: kan
" jeg, om jeg ikke har nogen anden Indven-
" ding, med Ære tænke paa saadan en Forbin-
" delse, da hendes Vanheld er blevet offentlig

" bekiendt"? "Uden Tvivl", svarede Jones;
" og den beste og sandeste Ære, Retskaffenhe-
" den, fordrer det af Dem. Men da De la-
" der Dem forstaae med en Tvivl af denne Na-
" tur, saa maae De tillade mig at undersøge
" den noget nøyere. Kan De med Ære være
" skyldig i den Brøde, at De har bedraget
" et ungt Fruentimmer og hendes Familie under
" falske Paaskud, og paa saa forrædersk en
" Maade berøvet hende sin Uskyldighed? Kan
" De med Ære være Aarsag i et Menneskes
" Undergang, og det med Deres Vidende og
" Villie, ja endog selv have lagt den kunstige
" Plan dertil? kan De med Ære ødelegge dette
" stakkels Menneskes gode Navn og Rygte, og
" dets Rolighed, ja maaskee baade dets Legeme
" og Siel? kan Æren taale den Tanke, at dette
" Menneske er en ung, hielpeløs, værgeløs ung
" Pige? en ung Pige, som elsker Dem, som
" raser af Kierlighed til Dem, som døer for
" Dem? som har slaaet den største Liid til De-
" res Løfter, og derfor opoffret alt det kæreste
" hun havde? kan Æren blot et Øyeblik taale
" saadanne Tanker, som disse"?

" Den

" Den ſunde Fornuft ", ſvarede Nigh-
tingale, " bekræfter i Sandhed alt det, De
" nu har ſagt; men De veed dog nok, at Ver-
" dens Tanker ere ſaa ſtridende derimod, at jeg
" maatte ſkamme mig hver gang jeg lod mig
" ſee igien, ifald jeg tog en Hore, om hun end-
" og ikke havde været det for nogen anden, end
" mig ſelv ".

" Fy! ſkam Dem, Hr. Nightingale ",
ſagde Jones, " kald hende ikke med ſaa nedrigt
" et Navn. Da De lovede at ægte hende, blev
" hun Deres Kone: og hun har ſyndet meer
" imod Klogſkab end imod Dyd. Og hvem
" udgiør vel denne Verden, ſom De vilde ſkam-
" me Dem ved at lade Dem ſee for, uden ne-
" drige, daarlige, ryggesløſe Menneſker? til-
" giv mig at jeg paaſtaaer, at ſaadan en Skam
" maa have ſin Oprindelſe af den falſke Beſke-
" denhed, der altid følger den falſke Ære, ſom
" dens Skygge. — Men jeg er fuldkommen
" overbeviiſt om, at der er intet virkelig for-
" nuftigt og retſkaffent Menneſke til i Verden,
" ſom jo vil ære og bifalde ſaadan en Handling.
" Men ſæt endog, min Ven, at ingen anden

" vilde bifalde den, vil da ikke Deres eget
" Hierte giøre det? og ſkaffe ikke de varme, de
" henrykkende Følelſer, vi have, naar vi vide,
" at vi have giort en god, en ædel, en høymo-
" dig, en veldædig Handling, vor Siel en langt
" ſtørre Fornøyelſe, end hele Millioners ufor-
" tiente Berømmelſer. Hold nu diſſe to mod-
" ſatte Ting for Deres Øyne. See paa den
" eene Side denne ſtakkels ulykkelige, ømme,
" lettroende Pige, der udſtønner ſit ſidſte Suk i
" ſin elendige Moders Arme. Hør, hvor hen-
" des briſtende Hierte udſukker Deres Navn i
" Dødens Angeſt, hvor hun ſnarere bejamrer
" end anklager den Grumhed, der ſtyrter hende
" i den yderſte Elendighed. Afmal Dem, hvad
" Omſtændigheder hendes ømme fortvivlende
" Moder er i, da hun er færdig at blive raſen-
" de, og tager maaſkee ſin Død over at hun
" ſkal miſte ſin elſkværdige Datter. See det
" ſtakkels, hielpeløſe, faderløſe Barn! og naar
" Deres Siel har opholdt ſig et eeneſte Øye-
" blik ved ſaadanne Foreſtillinger, ſaa betragt
" Dem ſelv ſom Aarſagen til denne elendige,
" lille, dydige, værgeløſe Families Undergang.

" Betragt

" Betragt derimod Dem selv paa den anden
" Side, som den, der befrier dem fra deres
" Lidelser. Tænk, med hvad for en Glæde,
" med hvad for en Henrykkelse denne elskvær-
" dige Pige vil flyve i Deres Arme. See,
" hvor Blodet vender tilbage til hendes blege
" Kinder, Liv og Munterhed til hendes matte
" Dyne, og Henrykkelser til hendes piinte Bryst.
" Betragt hendes Moders Fryd, hele Fami-
" liens Lyksalighed. Tænk Dem denne liden
" Familie, som en eeneste Handling af Dem
" har giort fuldkommen lykkelig. Tænk Dem
" disse to modsatte Ting, og jeg har i Sandhed
" giort mig meget galne Tanker om min Ven,
" dersom han behøver at betænke sig længe paa,
" enten han vil styrte disse Elendige for stedse,
" eller ved en eeneste høymodig og ædel Beslut-
" ning oploste Dem fra Bredden af Elendighed
" og Fortvivlelse til den høyeste Spidse af men-
" neskelig Lyksalighed. — Føy endnu hertil een
" Betragtning, denne Betragtning: at det er
" Deres Pligt at handle saaledes — at den
" Elendighed, De vil befrie disse stakkels Folk

" fra, er just den Elendighed, som De selv med
" Billie har styrtet Dem i ".

" O! min kiære Ben ", raabte Nightingale, " jeg behøvede ikke, at Deres Velta-
" lenhed skulde bevæge mig. Jeg ynker den
" stakkels Nancy af mit ganske Hierte, og vilde
" gierne give alt hvad jeg eyer, til at vi aldrig
" havde ladet det komme dertil. Ja, De maae
" troe mig, jeg maatte strive meget med min
" Kierlighed, inden jeg kunde overtale mig til
" at skrive det grumme Brev, som har foraar-
" saget den ulykkalige Familie al den Jammer.
" Dersom jeg havde ingen at rette mig efter
" uden min egen Tilbøyelighed, saa vilde jeg
" ægte hende i Morgen den Dag, ja ved Him-
" len vilde jeg saa; men De vil let kunne
" forestille Dem, at det er umueligt at faae min
" Fader overtalt til at samtykke i saadant et
" Partie; og desuden har han jo en anden Kone
" til mig, som han har udtrykkelig befalet, jeg
" skal giøre min Opvartning hos i Morgen ".

" Jeg har ikke den Ære at kiende Deres
" Hr. Fader ", sagde Jones, " men sæt, at
" man kunde overtale ham, vilde De da selv

" sam-

" ſamtykke i en Handling, der er det eeneſte
" Middel til at redde diſſe ſtakkels Folk"? "Li-
" geſaa hæftig ſom jeg attraaer min egen Lykke",
ſvarede Nightingale; "thi jeg bliver aldrig
" lykkelig med noget andet Fruentimmer. —
" O min kiere Ven, kunde De foreſtille Dem,
" hvad jeg har følt for min ſtakkels Pige i diſſe
" ſidſte tolv Timer, ſaa er jeg overbeviiſt om,
" at De vilde ikke ſkienke hende Deres hele
" Medlidenhed allene. Jeg kan ingen elſke
" uden hende, og de daarlige Tvivl jeg havde
" i Henſeende til Æren, har De fuldkommen
" hævet. Kunde min Fader blive bragt til at op-
" fylde mine Ønſker, ſaa vilde intet mangle i
" min, eller min Nancys Lykke".

" Ja, ſaa har jeg beſluttet", ſagde Jo-
nes, " at paatage mig at underrette ham om
" denne Sag paa ſaadan en Maade, ſom jeg
" finder det nødvendigt. De maa ikke være vred
" paa mig derfor; thi den kunde dog ikke læn-
" ge blive ſkiult for ham, det kan De forlade
" Dem til; thi naar Ting af denne Natur førſt
" komme ud iblant Folk, ſom denne til al
" Ulykke er, ſaa løbe de overmaade hurtig fra

" een og til en anden. Og ſkulde der ſkee no=
" gen Ulykke, ſom jeg paa min Siel er bange
" for, derſom De ikke hindrer det ſtrax, ſaa
" vilde Publicum desuden forhaane Deres
" Navn paa en Maade, ſom maatte støde De=
" res Fader, derſom han har nogen menneſke=
" lig Følelſe. Derſom De altſaa vil ſige mig,
" hvor jeg kan finde den gamle Herre, ſaa vil
" jeg ikke ſpilde et Øyeblik, men ſtrax begynde
" paa Sagen, og imidlertid kan De ikke fore=
" tage Dem noget bedre end at gaae hen og be=
" ſøge den ſtakkels Pige; ſaa ſkal De finde, at
" jeg ikke har overdrevet den Beſkrivelſe, jeg
" har giort over denne elendige Families Til=
" ſtand ".

Nightingale bifaldt ſtrax dette Forſlag; men da han havde underrettet ham om, hvor hans Fader boede, og paa hvad Caffehuus det var rimeligſt at finde ham, betænkte han ſig et Øyeblik og ſagde: " Min kiere Hr. Jones,
" De paatager Dem en Forretning, der er
" umuelig at fuldføre. Derſom De kiendte
" min Fader, ſaa vilde De aldrig tænke paa at
" faae ham til at ſamtykke deri. — Vie lidt,

" der

" der er et Middel — Sæt, at De fortalte ham,
" at jeg allerede var gift; det vilde maaskee være
" lettere at faae ham til at finde sig deri naar
" det var giort. Jeg er paa min Ære blevet saa
" rørt over det, De har fortalt mig, og jeg el-
" sker min Nancy saa hæftig, at jeg næsten
" vilde ønske, det var giort, i hvad der end skul-
" de følge paa ".

Jones fandt stor Behag i dette Indfald, og lovede at benytte sig deraf. Derpaa skiltes de ad, og Nightingale gik hen at besøge sin Nancy, og Jones ud at faae fat paa den gamle Hr. Nightingale.

Det ottende Capitel.

Hvad der foregik imellem Jones og den gamle Hr. Nightingale, tillige med en Persons Ankomst, som endnu ikke er nævnet i denne Historie.

Endskiønt den romerske Satyricus nægter, at Lykken er en Guddom, og Seneca er af samme Tanker, saa er dog Cicero, der, efter mine Tanker, var meget klogere end nogen af begge de andre, af en ganske anden Mening: og vist

nok

nok er det, at der gives nogle Hændelser i Livet, som ere saa overmaade besynderlige, og som det er saa umueligt at giøre Rede for, at det lader som der udfordres meer end menneskelig Indsigt og Klogskab til at tilvejebringe dem.

Af dette Slags var den Hændelse, der nu mødte Jones, som traf den gamle Hr. Nightingale i saa critiskt et Øyeblik, at Lykken, om den endog virkelig fortiente al den Dyrkelse man gav den i Rom, ikke kunde frembragt saadant eet Øyeblik til. Kort at sige, den gamle Herre og Faderen til den unge Pige, som han havde udseet til sin Søn, havde i nogle Timer taget hinanden ganske artig i Tieneste, og nu var just denne sidste gaaet, og havde forladt den anden, der fornøyede sig over den Tanke, at han havde vundet i den lange Strid, der havde været imellem ham og Brudens Fader, som begge stræbte at snyde hinanden, og havde begge, som det ikke sielden skeer ved saadanne Leyligheder, forladt hinanden med den fuldkomneste Glæde over den Seyer, de havde vundet.

Den Herre, som Hr. Jones nu besøgte, var een af dem, som man kalder verdsligsindede

Folk.

Folk. Det er at sige, han var een af de Folk, der indrette deres Opførsel i denne Verden saaledes, som om de vare fuldkommen overbeviiste om, at der er ikke nogen anden Verden, og have derfor besluttet at benytte sig tilgavns af denne. I hans Ungdom var han blevet opdraget til Handelen; men da han havde erhvervet sig gode Midler, havde han for kort Tid siden nedlagt sin Handel, eller, for at tale mere egentlig, holdt op at handle med Vare, og handlede nu med Penge, som han altid havde en overflødig Deel af imellem Hænder, og som han meget vel vidste at drage en ganske tilstrækkelig Fordeel af, saavel naar private Personer, som naar Publicum var i Trang. Han havde i Sandhed indskrænket sin Omgang saa aldeles til Penge allene, at man kunde næsten tvivle om, at han troede, der var nogen anden virkelig Ting til i Verden; i det mindste kan man paastaae for ganske vist, at han var fuldt og fast af den Tanke, at ingen anden Ting havde nogen virkelig Værdie.

Jeg troer nok Læseren vil tilstaae, at Lykken kunde ikke have udvalgt nogen Person, der

var

var mindre skikket til at give sig af med for Hr. Jones, naar man vilde haabe, at det skulde lykkes ham; som og at denne løierlige Gudinde ikke kunde have tilvebragt deres Sammenkomst paa en mere ubeleylig Tid.

Siden Penge altsaa var altid det, der i sær laae denne Herre paa Hiertet, saa saae han aldrig saasnart nogen Fremmed inden sine Dørre, førend han strax faldt paa de Tanker, at saadan en Fremmed var enten kommet for at bringe ham Penge, eller for at faae Penge hos ham. Og ligesom enten den eene eller den anden af disse Tanker havde Overvægt hos ham, saa fattede han enten et fordeelagtigt eller et ufordeelagtigt Begreb om alle de, der nærmede sig til ham.

Til Jones's Ulykke havde den sidste Tanke den gang Overvægten; thi Dagen tilforn havde han havt et Besøg af en ung Herre, der bragte ham en Regning paa nogle Penge, som hans Søn havde tabt i Spil; saasnart han derfor fik Øye paa Jones, frygtede han, at han ogsaa var kommet i saadant et Ærende. Jones havde derfor aldrig saasnart sagt ham, at

han

han var kommet for hans Søns Skyld, førend den gamle Herre blev bestyrket i sin Mistanke, og begyndte at raabe, at han vilde spilde sin Umage. "Er det da mueligt, min Herre", svarede Jones, "at De kan giætte hvad jeg vil "Dem"? "Om jeg kan giætte det", svarede den anden, "jeg siger Dem nok engang, De vil "spilde Deres Umage. Jeg kan nok tænke, "De er een af de unge Fyre, som ferer min "Søn an i alle de Liderligheder og Udsvævelser, "der vil lægge ham øde; men jeg vil ikke betale "flere Regninger for ham, det forsikrer jeg "Dem. Jeg haaber, han vil forlade alle saa= "danne Selskaber for Eftertiden; dersom jeg "ikke havde troet det, saa skulde jeg ikke have "udseet en Kone til ham; for jeg vilde ikke "gierne være Aarsag i nogens Ulykke. "Hvor= "ledes, min Herre", sagde Jones, "har "De selv udseet den Kone til ham"? "Jeg "beder Dem, min Herre", svarede den gamle Herre, "hvor kommer De til at bryde Dem "derom"? — "De maae ikke blive vred, min "Herre", svarede Jones, "at jeg tager Deel "i alt hvad der angaaer Deres Hr. Søns Lykke,

"da

" da jeg har en meget stor Høyagtelse for ham.
" Det var just i den Henseende jeg kom for at
" giere min Opvarning hos Dem. Jeg kan
" ikke beskrive Dem den Fornøyelse, De har
" gjort mig ved at fortælle mig det, De der
" siger; for jeg forsikkrer Dem, at Deres Hr.
" Søn er en Person, som jeg ærer overmaade
" meget. — Ja, min Herre, det er ikke let
" for mig at beskrive den Høyagtelse, jeg har for
" Dem selv, De, som har været saa ædelmodig,
" saa god, saa artig, saa føyelig, at skaffe De-
" res Søn saadant et Partie: en Kone, som
" jeg tør sværge paa, vil giøre ham til een af
" de lykkeligste Mænd paa Jorden ".

Der er neppe nogen Ting, der saa vist giør andre vel lidte af os, som det, at vi ere blevne noget bestyrtsede ved at see dem første gang: Naar vor Frygt først begynder at forsvinde, saa glemme vi snart den Skræk, de foraarsagede os, og troe, at vi maae takke de Personer, der først indjage os Frygt, for den Rolighed, vi siden nyde.

Saaledes gik det nu Hr. Nightingale, der aldrig saasnart mærkede, at Jones ikke,

som

som han frygtede for, havde nogen Fordring paa ham, førend han strax begyndte at finde Behag i hans Selskab. "Jeg beder Dem, "min Herre", sagde han, "behag at sætte "Dem ned. Jeg erindrer mig ikke, at jeg "nogensinde har havt den Fornøyelse at see "Dem tilforn: men er De en Ven af min "Søn, og har noget at sige mig om hans "Kiæreste, saa vil jeg høre paa Dem med For= "nøyelse. — Hvad det angaaer, at hun vil "giøre ham lykkelig, da er det hans egen Skyld, "om hun ikke giør det; Jeg har giort, hvad "jeg burde, og passet paa Hovedsagen. Hun "bringer ham en Skat, der er i Stand til at "giøre enhver fornuftig, forsigtig og skikkelig "Mand lykkelig". "Uden Tvivl", raabte Jones, "for hun er selv en Skat, saa smuk, "saa artig, saa veltænkende, og har havt saa "god en Opdragelse: hun er i Sandhed et me= "get fuldkommet ungt Fruentimmer, hun syn= "ger overmaade vel, og har en ypperlig Haand "paa et Claveer". "Alt det har jeg ikke vidst "et Ord af", svarede den Gamle, "for jeg "har aldrig seet Pigen, men derfor synes jeg

" lige godt om hende, uagtet det, De der fortæller
" mig: og jeg er mere fornøyet med hendes Fa-
" der, fordi han ikke forhøyede Prisen for mig
" i vort Kiøb for disse Egenskabers Skyld.
" Det vil jeg altid ansee for et Beviis paa, at
" han har en god Forstand. En dum Mand
" vilde have anført disse Articler som et Tillæg
" til hendes Midler; men deri maae jeg lade
" ham vederfares Ret: han lukkede ikke sin
" Mund op om saadant noget, i hvorvel det
" dog i Sandhed heller ikke skader noget, at et
" Fruentimmer besidder disse Egenskaber".
" Jeg forsikrer Dem, min Herre", raabte
Jones, " at hun besidder dem alle i den høye-
" ste Grad. Hvad mig angaaer, da maae jeg
" tilstaae, at jeg var bange for, De skulde være
" lidt stridig imod dette Partie, at det skulde
" være Dem lidt imod; for Deres Hr. Søn
" sagde mig, at De har aldrig seet Pigen, og
" i saa fald kom jeg herhen, min Herre, for at
" bede Dem, for at besværge Dem, saa sandt
" De sætter nogen Priis paa Deres Sens
" Lykke, at De ikke vil være imod hans Gifter-
" maal med et Fruentimmer, der har ikke allene

" alle

" alle de gode Egenskaber, jeg har talt om, men
" endnu mange flere". — " Dersom det var
" Deres Ærende, min Herre", sagde den
gamle Herre, " saa ere vi Dem meget forbund-
" ne begge to, og De kan være ganske rolig;
" for jeg forsikrer Dem, at jeg er meget vel
" fornøyet med de Midler, hun har". " Min
" Herre", svarede Jones, " jeg fatter større
" Høyagtelse for Dem hvert Øyeblik. At De
" er saa let at tilfredsstille, saa nøysom, det er
" et Beviis paa, at De har en sund Fornuft
" og tillige et meget ædelt Hierte". — " Ikke
" saa meget nøysom, min unge Herre, ikke saa
" meget nøysom", svarede Faderen. " Stedse
" mere og mere ædelt", raabte Jones, " og
" tillad mig at sige tillige mere fornuftigt: for
" det er i Sandhed ikkun lidt bedre end Raserie
" at ansee Penge for den eeneste Grundvold til
" eens Lyksalighed. Saadant et Fruentimmer
" som det, med sine faa, med ingen Midler". —
" Jeg mærker", raabte den Gamle, "at De har
" et meget rigtigt Begreb om Penge, min Ven,
" eller De har maaskee større Bekiendtskab til
" Pigens Person end til hendes Forfatning.

" Siig mig engang, hvor store Midler mener
" De vel hun har"? — " Hvor store Mid-
" ler"? raabte Jones, " Jh! alt for faa
" til at anfee dem for noget for Deres Hr.
" Søn". " Jh! nu vel"! svarede den an-
den, " maaskee han kunde giort et bedre Par-
" tie"? — " Det nægter jeg", sagde Jones,
" for hun er et af de beste Fruentimmer, der er
" til". " Ja, det er godt nok, men jeg taler
" om hendes Midler" — svarede den anden —
" og hvor meget mener De vel, at Deres Ven
" faaer med hende"? — " Hvor meget"?
raabte Jones, " Jh! hvor meget — maa-
" skee to hundrede Pund i det høyeste". " Har
" De i Sinde at giøre Nar af mig, min unge
" Herre"? spurgte Faderen med nogen Hidsig-
hed. — " Ney, paa min Siæl har jeg ikke",
svarede Jones, " det er mit ramme Alvor:
" ja jeg troer endog, jeg har regnet det til den
" yderste Skilling. Det giør mig ondt, om jeg
" giør Pigen Uret". " Ja, det giør De rig-
" tig nok", raabte Faderen, " jeg er vis paa,
" hun har den Summe halvtredsindstyve gan-
" ge, og hun skal bringe halvtredieſindstyve

" gange

" gange saa meget tilveye, førend jeg giver mit
" Samtykke til at hun maae saae min Søn".
" Ja nu er det for silde at tale om Samtykke",
sagde Jones. — " Deres Søn er gift, om
" hun endog ikke havde halvtredieſindstyve
" Skilling". — " Min Søn gift"! svarede
den gamle bestyrtset. " Ja, jeg tænkte nok, at
" De ikke vidste det", sagde Jones. — " Min
" Søn gift med Miss Harris"! sagde den
anden. — " Med Miss Harris"! sagde Jo=
nes, " nēy, med Miss Nancy Miller, en
" Datter af Madam Miller, i hvis Huus han
" boede: en ung Pige, hvis Moder vel maae
" leve af at leye Værelser ud, men som dog
" selv" — " Taler De saaledes for at narre
" mig, eller er det Deres Alvor"? raabte Fa=
deren med den barskeste Mine. — " Min
" Herre"! svarede Jones, " jeg vilde i Sand=
" hed skamme mig ved at narre nogen. Jeg
" kom til Dem i det alvorligste Ærende, da jeg
" troede, som jeg ogsaa finder, er sandt, at De=
" res Søn ikke havde dristet sig til at bekiendt=
" gisre Dem et Partie, der er saa meget under
" ham i Henseende til hans Midler, endskient

" Pigens gode Navn og Rygte ikke taaler, at " man holder det længer hemmeligt ".

Imedens Faderen stod, som om han tabte baade Næse og Mund over denne Tidende, kom der en anden Herre ind i Stuen, hilsede ham, og kaldte ham Broder.

Men endskiønt disse to vare saa nær beslægtede med hinanden, saa var deres Tænkemaade dog ganske forskiellig. Den Broder, som da kom til, var ogsaa blevet opdraget ved Handelen; men saasnart han derved havde erhvervet sig en sex tusinde Pund, anvendte han den største Deel deraf til at kiøbe et lidet Gods, og tog ud paa Landet, hvor han giftede sig med en Præstedatter, hvis Fader ikke havde noget Embede: en ung Pige, der hverken besad Skiønhed eller Midler, men havde indtaget ham blot ved et lystigt og muntert Væsen, som hun ogsaa besad i en meget høy Grad.

Med dette Fruentimmer havde han i fem og tyve Aar ført et Liv, der mere lignede det Billede, visse Skribentere give os paa Guld-Alderen, end noget af de Mynstre, som den nærværende Tids-Alder kan fremvise. Med hende

havde

havde han fire Børn; men ingen af dem var bleven fuldvoxen, uden en Datter, som han og hans Kone, efter den almindelige Talemaade, havde fordærvet: det er at sige, opdraget med den yderste Kierlighed og Ømhed; hvorfor hun og viiste sig saa taknemmelig, at hun havde virkelig afslaaet et overordentlig godt Partie, med en Mand, der var nogle og syrgetyve Aar gammel, fordi hun kunde ikke bringe det over sit Hierte at forlade sine Forældre.

Den unge Pige, som Hr. Nightingale havde udseet til sin Søn, boede nær ved hans Broder, og var bekiendt med hans Broderdatter, hvis Fader nu var taget til Byen, og det egentlig for dette forestaaende Parties Skyld, skient det i Sandhed ikke var for at skynde paa det, men for at raade sin Broder fra et Foretagende, der efter hans Tanker ufeylbarlig vilde ødelegge hans Brodersøn; thi han kunde ikke see, at der vilde komme andet ud af en Forbindelse med Miss Harris, i hvor store Midler hun end havde: da hverken hendes udvortes Person eller hendes indvortes Egenskaber syntes at love noget Slags af Ægtestandens Lyksaligheder; thi

hun var meget lang, meget mager, meget grim, meget tvungen, og havde et meget ondt Hierte.

Saasnart som derfor hans Broder fortalte ham, at hans Broderſøn var gift med Miſs Miller, saa viiſte han ſig overmaade fornøyet derover, og da Faderen havde ſkieldt ſin Søn meget ſkammelig ud, og affagt hans Dom, at han ſkulde komme til at tigge, saa begyndte Farbroderen paa følgende Maade:

" Derſom Du var lidt mere koldſindig,
" min Broder, saa vilde jeg ſpørge Dig, om
" Du elſker Din Søn for hans Skyld eller for
" Din egen Skyld? jeg kan nok tænke, Du
" vilde ſvare, og jeg troer ogſaa, Du mener
" det: for hans Skyld; og det var uden Tvivl
" hans Lykke Du ſaae paa, da Du foreſlog ham
" dette Partie".

" Men at foreſkrive andre Folk Regler
" for Deres Lykke, min Broder, det er altid
" forekommet mig meget urimeligt: og at paa-
" ſtaae, at de ſkal følge dem, meget tyranniſkt.
" Jeg veed nok, at det er en almindelig Feyl,
" men det er dog en Feyl; og er det urimeligt i
" andre Ting, ſaa er det meget mere urimeligt

" i Hen-

" i Henseende til Ægteskab, da Lykksalighed
" deri allene beroer paa den Kierlighed, der er
" paa begge Sider ".

" Jeg har derfor altid anseet det for ufor-
" nuftigt af Forældre, at de vil vælge for deres
" Børn ved den Leylighed; da det er umueligt
" at tvinge Kierlighed, ja da Kierlighed har saa-
" dan en Afskye for Tvang, at den, formodentlig
" af en ulyksalig, men ulægelig Fordærvelse i vor
" Natur, ikke engang kan taale Overtalelser ".

" Dog er det vist, at man burde spør-
" ge en Fader til Raads ved saadanne Leylig-
" heder, og at han, naar man vilde regne det
" nøye, maaskee burde have Ret til at nægte sit
" Samtykke, uagtet han, efter mine Tanker
" vilde gjøre best i ikke at foreskrive noget. Jeg
" tilstaaer altsaa, at min Broderson har be-
" gaaet en Feyl i at gifte sig uden at spørge Dig
" om Din Mening. Men har Du ikke, naar
" vi skal tale oprigtig, min Broder, selv væ-
" ret en liden Aarsag til denne Feyl? Have
" Dine igientagne Erklæringer i denne Materie
" ikke givet ham en moralsk Vished om, at Du
" vilde nægte ham Dit Samtykke, naar Pigen

" ikke havde Midler nok? Og kommer denne
" Vrede, Du nu er i, ikke blot af denne Man-
" gel? Og har han syndet imod sine Pligter,
" har Du da ikke ogsaa overdrevet Din Myn-
" dighed ligesaa meget, da Du uden hans
" Samtykke vilde tilforhandle ham et Fruen-
" timmer, som Du aldrig selv har seet, og
" som Du aldrig vilde tænkt paa at bringe ind
" i Din Familie, saa længe Du havde Din
" Forstand, ifald Du havde seet hende og kiendt
" hende saa nøye, som jeg ".

" Jeg tilstaaer gierne, at min Broderson
" har begaaet en Feyl, men det er dog i Sand-
" hed ingen utilgivelig Feyl. Det er sandt,
" han har foretaget sig en Handling uden Dit
" Samtykke, og det burde han ikke giort, uden
" han først havde spurgt Dig derom, men denne
" Handling angaaer ham dog egentlig selv. Du
" maae, og Du vil selv tilstaae, at Du allene
" saae paa hans Fordeel: og dersom han nu til
" al Ulykke er af andre Tanker end Du, og ta-
" ger feyl i det Begreb, han gior sig om Lyksa-
" lighed, vil Du da, min Broder, om Du
" elsker Din Søn, endnu bringe ham længer

" fra

" fra Maalet? vil Du forøge de slette Følger,
" hans Valg kan have? vil Du stræbe at giøre
" en Sag, der maaskee vil falde ulykkelig ud
" for ham, og maaskee ikke, til en vis og uund-
" gaaelig Elendighed? Med eet Ord, min Bro-
" der, vil Du giøre hans Omstændigheder saa
" slette, som Du kan, fordi han har betaget
" Dig al Magt til at giøre dem saa gode, som
" Du ønskede"?

Ved den sande catholske Troe vandt St. Anton Fiskene. Orpheus og Amphion gik endnu videre, og fortryllede ganske livløse Ting ved deres indtagende Musiqve. Begge vare forunderlige! men hverken Historien eller Fablerne have nogensinde vovet at anføre et Exempel paa, at nogen ved Beviis eller Fornuftslutninger har vundet Seyer over en indgroet Gierrighed.

Faderen, Hr. Nightingale, forsøgte ikke paa at svare sin Broder, men lod sig nøye med at anmærke, at de altid havde havt forskiellige Meninger om deres Børns Opdragelse. " Jeg vilde ønske", sagde han, " at Du hav-
" de indskrænket Din Omhyggelighed til Din

" egen

" egen Datter, og aldrig bekymret Dig om min " Søn, som, jeg troer, har havt ligesaa lidet " Gavn af Dine Formaninger, som af Dit " Exempel"; thi den unge Nightingale var sin Farbroders Gudsøn, og havde opholdt sig mere hos ham end hos sin Fader: saa at Farbroderen havde ofte erklæret, at han elskede sin Brodersøn næsten ligesaa meget, som sit eget Barn.

Jones blev ganske henrykt over denne gode Herre, og da de efter megen Overtalelse mærkede, at Faderen, i stedet for at lade sig tilfredsstille, blev meer og meer opirret, saa førte Jones Farbroderen hen til sin Brodersøn i Madam Millers Huus.

Det niende Capitel.

Der indeholder besynderlige Ting.

Da Jones kom hiem igien, fandt han Sagerne af en ganske anden Beskaffenhed, end da han gik ud. Moderen, begge Døtrene og Hr. Nightingale sadde just og spiste til Aften sammen, da Farbroderen efter Forlangende, uden

alle

alle Ceremonier blev ført ind i Selskabet, hvor alle kiendte ham; thi han havde adskillige gange tilforn besøgt sin Brodersøn der i Huset.

Den gamle Herre gik strax hen til Miss Nancy, kyssede hende, og ønskede hende til Lykke, og siden efter kyssede han sin Brodersøn og den anden Datter, og tilsidst aflagde han den passende Lykønskning til sin Brodersøn, og det paa ligesaa munter og artig en Maade, som om hans Brodersøn var blevet gift med een, der var ligesaa riig, som han, eller endnu rigere, og som om han først havde iagttaget alt hvad der sædvanlig fordres ved den Leylighed.

Nancy og hendes foregivne Mand blegnede begge to, og saae meget tossede ud. Men Madam Miller greb den første Leylighed til at gaae ud af Stuen, og derpaa kaldte hun Hr. Jones ind i det andet Værelse, hvor hun kastede sig for hans Fødder, svømmede i Taarer, og kaldte ham sin Skyts-Engel, sin lille Families Frelser, og gav ham mange andre ærbødighedsfulde og kierlige Navne, og giorde ham alle de Taksigelser, som den høyeste Velgierning kan udpresse af det taknemmeligste Hierte.

Da

Da den første Hæftighed, som, hun sagde, vilde slaaet hendes Hierte i tu, om hun ikke havde givet den Luft, var forbi, fortalte hun Hr. Jones, at alle Ting vare bragte i Rigtighed imellem Hr. Nightingale og hendes Datter, og at de skulde vies sammen Morgenen efter. Herover viiste Hr. Jones sig meget glad, og den stakkels Kone begyndte igien at udøse Velsignelser og Taksigelser, som Jones endelig med megen Vanskelighed fik hende til at holde op med; og derpaa formaaede han hende til at vende tilbage med sig til Selskabet igien, som han fandt ligesaa muntert, som da han forlod det.

Nu hendrev dette lidet Selskab nogle Timer meget behagelig med hinanden: og Farbroderen, der holdt meget af sin Flaske, drak sin Brodersøn saa flittig til, at han vel ikke blev drukken, men dog temmelig uesterrettelig: og derpaa tog Hr. Nightingale den gamle Herre op med sig paa det Værelse, han før beboede, og aabnede sit Hierte saaledes for ham:

"Da De altid har været meget god og artig imod mig, min Farbroder, og De har

"viist

" viist saadan en mageløs Godhed imod mig,
" og tilgivet mig dette Partie, som man rigtig
" nok kan ansee for lidt uforsigtigt af mig; saa
" kunde jeg aldrig tilgive mig selv, om jeg søgte
" at bedrage Dem i nogen Ting". Derpaa bekiendte han den rene Sandhed, og aabenbarede ham den hele Sag.

" Hvordan, Jacob!" sagde den gamle Herre, " og er Du da ikke virkelig gift med
" denne unge Pige"? " Nei, paa min Ære
" er jeg ikke", svarede Nightingale, " jeg har
" sagt Dem den rene Sandhed". " Jh! mit
" kiære Barn", raabte Farbroderen, og kyssede ham, " jeg er hierteglad over at høre det: jeg
" har aldrig været mere fornøyet i mit hele Liv.
" Havde Du været gift, saa skulde jeg hiulpet
" Dig alt hvad jeg kunde, for at giøre en slem
" Sag god; men der er en stor Forskiel, naar
" man betragter en Ting, som allerede er giort
" og kan ikke kaldes tilbage igien, og een, som
" ikke er giort endnu. Lad Din Fornuft smukt
" raade, Jacob! saa skal Du see, at dette
" Partie er saa daarligt og fremfusende, at der
" behøves ingen Grunde for at raade Dig der-

"fra". "Hvordan, min Herre", svarede den unge Nightingale, "er der den Forskiæl "paa allerede at have fuldført en Handling, og "at have forbundet sig ved sin Ære til at fuld= "føre den"? "Hum"! sagde Farbroderen, "Æren er et Dyr, som Verden har skabt; "Verden har altsaa en Skabers Magt over det, "og kan styre og regiere det ligesom den beha= "ger. Men nu veed Du jo selv, hvor ubety= "delig en Feyl man anseer det for, at bryde saa= "danne Løfter: endogsaa de groveste af saadanne "Feyl frembringe kun Forundring og Materie "til at tale om een eneste Dag. Er der vel no= "gen, som siden efter vil være mindre villig til at "give Dig sin Søster eller Datter? eller er der "vel nogen Mand, hvis Søster eller Datter "derved bliver mindre villig til at tage Dig? "Æren har ikke noget at bestille med det, man "saaledes forbinder sig til". "Om Forladelse, "kiære Hr. Farbroder", raabte Nightingale, "men jeg kan aldrig tænke saaledes; det er ikke "allene Æren, men endog Samvittigheden og "Menneskekierligheden der lider ved saadanne "Tanker. Jeg er fuldkommen forsikkret om,

"at

" at dersom jeg nu vilde bedrage den stakkels Pi-
" ge, saa vilde hendes Død blive en Følge der-
" af, og jeg skulde anse mig selv for den, der
" havde dræbt hende, ja for den, der havde dræbt
" hende paa den grusommeste Maade, ved at
" knuse hendes Hierte". " Knuse hendes
" Hierte, er Du bange for det"? raabte Far-
broderen; " Aa nei vist ikke Jacob: Fruen-
" timmernes Hierter ere ikke saa lette at knuse;
" de ere haarde, min Søn, de ere haarde".
" Men jeg elsker hende, min Farbroder", sva-
rede Nightingale, " og jeg kan aldrig blive
" lykkelig med noget andet Fruentimmer. Hvor
" ofte har jeg ikke hørt Dem sige, at man burde
" lade sine Børn vælge selv, og at De vil tillade
" min Cousine Harriet at gjøre det". " Jh!
" ja", svarede Farbroderen, " det vil jeg; men
" saa vil jeg ogsaa have, at Børn skal vælge
" med Fornuft. — Hør Jacob! Du maae,
" og Du skal i Sandhed forlade denne Pige".
" — Min Farbroder", raabte den anden, " jeg
" maae, og jeg vil i Sandhed have hende".
" Vil den unge Herre det? sagde Farbroderen,
" Jeg havde mindst ventet at høre saadanne Ord

" af Dig. Jeg skulde ikke have forundret mig,
" om Du havde brugt saadanne Talemaader til
" Din Fader, der altid har behandlet Dig som en
" Hund, og holdt Dig saa langt fra Livet af sig,
" som en Tyran holder sine Undersaatter fra
" sig; men jeg, der har holdt Dig paa samme
" Fod som mig selv, jeg kunde uden Tvivl ven-
" tet en bedre Opførsel af Dig imod mig. Men
" jeg veed nok hvoraf det kommer sig: det rey-
" ser sig altsammen af Din forkeerte Opdragel-
" se, som jeg har havt alt for liden Deel i.
" Der er nu min Datter, som jeg har opdraget
" som min Veninde: hun gior aldrig nogen Ting
" uden mit Raad, og nægter mig aldrig at tage
" derimod, naar jeg giver hende det". " De
" har endnu aldrig givet hende noget Raad i
" saadan en Sag", svarede Nightingale,
" for jeg tager meget feyl, om min Cousine vil
" være meget færdig til at adlyde endog Deres
" udtrykkeligste Befaling om at forlade hendes
" Tilbøyeligheder". " Tal ikke ilde om min
" Pige", svarede den gamle Herre med nogen
Hidsighed, " tal ikke ilde om min Harriet.
" Jeg har opdraget hende saaledes, at hun har

" ingen

" ingen andre Tilbøyeligheder, end dem, jeg har.
" Ved at taale, at hun giør alt hvad hun beha-
" ger, har jeg vænnet hende til at finde Fornøyelse
" i at giøre alt, hvad jeg synes vel om". "Til-
" giv mig, min Farbroder", sagde Nightinga-
le, "det er slet ikke min Hensigt at laste min Cou-
" sine, som jeg har den største Høyagtelse for,
" men jeg er i Sandhed overbeviist om, at De
" vil aldrig sætte hende paa saa haard en Prø-
" ve, eller paalægge hende saa strænge Befalin-
" ger, som De nu vil paalægge mig. — Men
" jeg beder Dem, Farbroder, lad os vende til-
" bage til Selskabet, der ellers vil begynde at
" blive uroligt over vor lange Fraværelse. Jeg
" maae udbede mig en Gunstbeviisning af Dem,
" min Farbroder, og det er, at De vil ikke sige
" noget, der kan skrække den stakkels Pige eller
" hendes Moder". "Vær kun ikke bange for
" mig, jeg kiender mig selv alt for vel til at for-
" nærme Fruentimmer: jeg vil altsaa strax til-
" staae Dig Din Begiering, men til Giengiel-
" delse maae jeg vel vente, at Du ogsaa vil op-
" fylde en Begiering, som jeg vil giøre Dig".
" Der ere ikke mange af Deres Befalinger, min
" Farbroder", sagde Nightingale, "som jeg
" jo vil adlyde med den største Beredvillighed".
" Ja jeg forlanger intet andet af Dig", sagde
Farbroderen, " end at Du vil bevise mig den
" Ære at følge hiem med mig, at jeg kan tale
" lidt udførligere med Dig om denne Sag; thi
" jeg vilde gierne, om det var mig mueligt, have

" den Fornøyelse at redde min Familie, uagtet
" min Broder er saadan en paastaaende Tosse;
" da der dog efter hans Mening ikke er saa klog
" en Mand i hele Verden, som han ".

Nightingale vidste meget vel, at hans Farbroder var ligesaa paastaaende, som hans Fader, og beqvemmede sig derfor til at følge hiem med ham: derpaa vendte De begge tilbage til Selskabet, hvor den gamle Herre lovede at opføre sig ligesaa anstændig, som tilforn.

Det tiende Capitel.

Et kort Capitel, som slutter Bogen.

Hr. Nightingales og hans Farbroders lange Fraværelse havde foraarsaget alle dem, de havde forladt, nogen Urolighed, og det desmere, da Farbroderen meer end eengang havde opløftet sin Røst saa høyt i den foregaaende Samtale, at de havde hørt ham neden for Trapperne; og endskiønt de ikke kunde skiælne, hvad han sagde, saa havde det dog opvakt nogen Frygt hos Nancy og hendes Moder, ja endog hos Jones selv.

Da det gode Selskab derfor var samlet igien, vare deres Ansigter tydelig forandrede, og det gode Lune, man blev vaer hos dem allesammen før, blev nu forandret til et meget mindre behageligt Udseende: En Forandring, der i Sandhed er almindelig nok hos Veyret i denne Himmelegn, fra Soelskin til mørke Skyer, fra Junii til December.

Men

Men denne Forandring var der ingen af de Tilstædeværende, der lagde meget Mærke til; thi da de alle stræbte at skiule deres Tanker, og at spille deres Rolle, saa fik de alt for meget at bestille med Øyrinet til at blive Tilskuere derved. Saaledes saae hverken Farbroderen eller hans Brodersøn noget Tegn til Mistanke hos Moderen eller Datteren: ligesom Moderen og Datteren heller ikke mærkede den overdrevne Høflighed, den gamle Herre viiste imod dem, eller den forstilte Roligħed i den unge Hr. Nightingales smilende Ansigt.

Saadant noget, troer jeg, hændes ofte, naar to Venners hele Opmærksomhed er beskiæftiget med den Rolle, enhver af dem maae spille for at bedrage den anden: saa er der ingen af dem, der enten seer eller mistænker det Puds, man spiller ham: og saaledes faae de begge, (at jeg skal bruge en Liguelse, der ikke er upassende ved denne Leylighed) Stødet paa eengang.

Af samme Aarsag er det ikke usædvanligt, at begge Partier blive snydte i et Kiøb, endskiønt det eene af dem altid taber meest: som den der solgte en blind Hest, og fik en falsk Bancoseddel for den.

Inden en halv Time brød Selskabet op, og Farbroderen tog sin Brodersøn hiem med sig; men ikke førend han havde hvisket til Miss Nancy, at han vilde komme til hende om Morgenen, og opfylde alt hvad han havde forbundet sig til.

Jones,

Jones, som dette Optrin gik mindst an, saae det meste: han fattede rigtig nok Mistanke om, hvad der var skeet; thi foruden den store Forandring i Farbroderens Opførsel, og hans Tilbageholdenhed og overdrevne Høflighed imod Miss Nancy, saa var det, at han tog en Brudgom fra sin Brud paa den Tid om Aftenen, saa overordentlig en Opførsel, at man ikke kunde give Rede derfor, uden man forestillede sig, at den unge Nightingale havde aabenbaret ham den hele Sandhed: og det kunde være ganske rimeligt, da han var af Naturen meget aabenhiertig, og havde desuden den gang noget paa Panden.

Imedens Jones overveyede med sig selv, om han burde tilkiendegive disse stakkels Folk sin Mistanke, lod Pigen i Huset ham vide, at der var et Fruentimmer ude, som forlangte at tale med ham. — Han gik strax ud, tog Lyset fra Pigen, og førte den Fremmede op af Trapperne, hvor Jomfrue Honour bragte ham saa skrækkelige Tidender om hans Sophie, at han strax slog alle andre Personer af sine Tanker, og al hans Medlidenhed blev opslugt af Betragtninger over hans egen og hans ulykkalige Engels Elendighed.

Hvad dette var for skrækkelige Tidender, skal Læseren siden faae at vide, naar vi først have fortalt de mange foregaaende Hændelser, som have frembragt dem; og dem ville vi handle om i den følgende Bog.

Thomas Jones femtende Bog.

Hvori Historien gaaer omtrent tö Dage frem.

Det første Capitel.

Som er alt for kort til at behøve en Fortale.

Der ere nogle geistlige eller snarere moralske Forfattere, som lære, at Dyden er den visse Vey til Lyksalighed, og Lasterne til Elendighed i denne Verden. En meget nyttig og trøstefuld Lærdom, som jeg har ikkun een Indvending imod, nemlig: at den er ikke sand.

Dersom disse Forfattere forstaae ved Dyden Udøvelsen af de Hoved-Dyder, der, ligesom gode Huusholdersker, blive hiemme, og tage allene vare paa det, der angaaer deres egen Familie; saa er jeg færdig til at tilstaae, at de have Ret; thi disse Dyder føre saa vist til Lyk-

salighed, og bidrage saa meget dertil, at jeg kunde næsten ønske at forandre alle de gamle og nyere Forfatteres Benævnelser, og vilde heller kalde dem Klogskab, end Dyder; thi i Henseende til dette Liv, har, saa vidt jeg kan begribe, ingen Lærebygning været klogere end de gamle Epicuræers, som troede, at denne Klogskab udgiorde det høyeste Gode: og ingen nar-agtigere end deres Contrasters de nyere Epicuræers, som satte al deres Lyksalighed i fuldkommen at tilfredsstille alle deres sandselige Lyster.

Men dersom man ved Dyd forstaaer, (og det troer jeg næsten man bør) en vis relativ Egenskab, som altid beskiæftiger sig ude, og synes at tage sig ligesaa meget af andres Lykke som af sin egen, saa kan jeg ikke saa let tilstaae, at det er den sikkerste Vey til Lyksalighed i Verden; thi da maae vi, frygter jeg, indslutte Fattigdom og Foragt, tilligemed alle de Ulykker, som Bagtalelse, Misundelse og Utaknemmelighed paaføre Menneskene, i det Begreb, vi gisre os om Lyksalighed: ja vi ville endog undertiden, maaskee blive nødte til at følge denne samme

Lyk-

Lykſalighed til et Fængſel; da mange ved den omtalte Dyd have bragt det ſaa vidt, at de ere komne derind.

Nu har jeg ikke Tid til at indlade mig i ſaa vidtløftig og dybſindig en Materie, ſom her ſynes at frembyde ſig for mig. Min Hensigt var allene at udſlette en Lærdom, der laae paa min Vey; ſiden Dievelen eller en anden ond Aand, maaſkee i et Menneſkes Skikkelſe, var ſtærk i Arbeyde med at giøre Jones fuldkommen elendig ved at befordre hans Sophies Undergang, imedens han ſelv udførte den dydigſte Handling, man kan foreſtille ſig, ved det han arbeydede paa at redde ſine Medſkabninger fra en fuldkommen Undergang.

Dette vilde altſaa ſynes at være en Undtagelſe fra den omtalte Regel, om det ellers var en Regel; men da vi, paa vor Reyſe igiennem Livet have ſeet ſaa mange andre Undtagelſer derfra, ſaa ville vi heller beſtride den Lærdom, denne Regel grunder ſig paa; da vi frygte, den er ikke chriſtelig; da vi ere overbeviiſte om, den er ikke ſand, og da den i Sandhed omſteder et

af de ædelſte Beviis, vor blotte Fornuft kan frembringe for Siælens Udødelighed.

Men ſiden Læſerens Nysgierrighed (om han ellers er nysgierrig) nu maae være opvakt og begierlig efter at tilfredsſtilles, ſaa ville vi ſtræbe at ſtille den, det ſnareſte vi kunne.

Det andet Capitel.

Hvori et meget ſkammeligt Anſlag imod Sophie bliver aabenbaret.

Jeg erindrer mig en klog gammel Herre, ſom pleyede at ſige: "naar Børn giøre intet, ſaa "giøre de Fortred". Jeg vil ikke udſtrække denne ziirlige Sentens til den ſmukkeſte Deel af Skabningerne i Almindelighed; men dette maae man dog tilſtaae mig, at naar man ikke ſeer Virkningerne af et Fruentimmers Jalouſie i deres rette Farver, ſom Vrede og Raſerie, ſaa har man Aarſag til at ſatte Mistanke om at denne ulykkelige Sindslidelſe er hemmelig i Arbeyde, og ſøger at underminere det, ſom den ikke anfalder aabenlyſt.

Dette viiſte Lady Bellaſton ved ſin Opførſel. Hun ſkiulede nu ſin Vrede imod So-

phie

phie under et mildt og smilende Ansigt, og da hun tydelig saae, at denne unge Dame hindrede hende i at faae sine Lyster fuldkommen styrede, saa besluttede hun at skille sig af med hende paa en eller anden Maade: og det varede heller ikke længe, førend hun fik en meget ønskelig Leylighed til at udføre sin Hensigt.

Læseren vil behage at erindre sig, at vi, da Sophie var bragt i den Bestyrtelse og Forvirring paa Comoediehuset, formedelst et lystigt Infald af en Deel unge Herrer, som kalde sig selv Publicum, fortalte ham, at hun havde givet sig i en ung Adelsmands Beskyttelse, og at han havde bragt hende i Sikkerhed til hendes Portechaise.

Denne Adelsmand, som besøgte Lady Bellaston meget flittig, havde mere end engang seet Sophie hos hende, siden hun var kommet der, og havde faaet megen Lyst til hende: og da Skiønhed aldrig er mere elskværdig end naar den har Modgang, saa havde Sophie, i den Skræk hun var i, forøget hans Lyst saa meget, at man uden at tale meget uegentligt, gierne kunde sige, at han nu var virkelig forelsket i hende.

Man kan let forestille sig, at han ikke vilde lade saa god en Leylighed til at forege sit Bekiendtskab med den, han elskede, siden den tilbød sig af sig selv, slippe sig af Hænderne: og deeruden vilde Levemaaden allene have tilskyndet ham til at aflegge en Besøgelse hos hende.

Morgenen efter denne Hændelse giorde han altsaa sin Opvartning hos Sophie, med de sædvanlige Complimenter og Haab om at hun ikke befandt sig ilde efter den Tildragelse om Aftenen tilforn.

Da Kierlighed, ligesom Ilden, naar den først eengang er blevet ret oppustet, snart brænder i lys Lue, saa fuldførte Sophie meget snart sin Erobring. Nu fløy Tiden uformærket bort, og Mylord havde været to Timer i hendes Selskab, førend det faldt ham ind, at han havde giort sin Besøgelse alt for lang. Endskiønt denne Omstændighed allene vilde giort Sophie urolig, da hun var bedre i Stand til at beregne Tiden, saa havde hun dog et meget tydeligere Kiendetegn i hendes Elskeres Øyne paa hvad der gik for sig i hans Hierte; thi, uagtet han ikke giorde hende nogen ordentlig Kier-

ligheds-Erklæring, saa vare dog mange af hans Udtryk alt for varme og alt for ømme, til at man kunde tilskrive den blotte Høflighed dem, og det endog i den Tidsalder, da saadan en Høflighed var i Moden. Og i vor Levetid veed enhver selv, at just det Modsatte er den herskende Mode.

Lady Bellaston var bleven underrettet om Mylords Besøgelse, i det samme Øyeblik han kom: hun var meget vel tilfreds med, at han blev der saa længe, da det var hende et Beviis paa, at alle Ting gik som hun ønskede, og som hun allerede havde forestilt sig den anden gang hun havde seet dette unge Par sammen. Men da hun, og det efter mine Tanker med Rette, sluttede, at hun paa ingen Maade vilde befordre sin Hensigt, om hun gik ind til dem, saa befalede hun, at hendes Tienere skulde sige Mylord naar han gik, at hun ønskede at tale med ham, og imidlertid beskiæftigede hun sig med at udpønse, hvorledes hun best skulde udføre en Plan, som hun tvivlede ikke paa, at Mylord jo vilde være færdig til at paatage sig at fuldføre.

Lord Fellamar (thi saaledes hedde denne unge Adelsmand) blev aldrig saa smart ført ind til Hendes Naade, førend hun anfaldt ham paa følgende Maade: "Gud bevare mig Mylord, "er De her endnu? jeg troede, Tienerne havde "begaaet en Feyl, og ladt dem tage bort, uag- "tet jeg gierne vilde tale med Dem om en Sag "af Vigtighed". — "Jeg forundrer mig i "Sandhed ikke, Mylady", sagde han, "at "De er bestyrtset over mit lange Besøg; thi "jeg har været her over to Timer, og jeg troede "ikke, jeg havde været her over en halv". — "Hvad skal jeg slutte deraf, Mylord"? sag- de hun, "det maae være et meget behageligt "Selskab, som kan saae Tiden til at glide saa "vel, uden at man mærker det". — "Det "er paa min Ære det behageligste, jeg nogen- "sinde har været i", sagde han. "Jeg beder "Dem, Lady Bellaston, sig mig dog, hvem "er den glimrende Stierne, som De saa plud- "selig har bragt ind imellem os"? "Hvad for "en glimrende Stierne, Mylord"? spurgte hun, og lod som hun ikke forstod ham. "Jeg me- "ner den Dame, sagde han, som jeg saae her "den anden Dag, som jeg havde i mine Arme i

Gaar

"Gaar Aftes paa Comoediehuſet, og ſom jeg
"nu har aflagt dette urimelige Beſøg hos". —
"O! min Couſine Weſtern"! ſagde hun:
"Jh! den glimrende Stierne er en Datter af
"en tølperagtig Landsbye-Junker; og hun har
"aldrig været her i Byen før diſſe ſiorten
"Dage". — "Da vilde jeg paa min Siæl
"ſværge paa, ſvarede han, at hun var op-
"draget ved et Hof; thi jeg har aldrig ſeet no-
"gen, der har været ſaa ſmuk, ſaa artig, ſaa
"følſom, og der har havt ſaa god en Levemaa-
"de ſom hun". — "Bravo"! raabte Hen-
des Naade; "jeg mærker nok, min Couſine
"har fanget Dem". — "Jeg vilde paa min
"Ære ønſke, hun havde mig", ſvarede han;
"thi jeg er dødelig forelſket i hende". — "Ja,
"da ønſker De Dem heller ikke noget ont, My-
"lord", ſvarede hun; "thi hun har meget
"ſtore Midler, hun er eeneſte Barn, og jeg
"forſikrer Dem, at hendes Faders Gods gi-
"ver ſine gode tre tuſinde Pund af ſig om Aa-
"ret". "Saa kan jeg ogſaa forſikre Deres
"Naade", ſvarede Mylord, "at jeg holder
"hende for det beſte Partie i hele Engelland".

"Ja, synes De om hende Mylord", svarede hun, "saa vilde jeg i Sandhed ønske Dem af "mit Hierte, at De havde hende". "Efter- "som De er saa forbindtlig imod mig", sagde han, "vil Deres Naade da ikke giøre mig den "Ære at foreslaae det for hendes Fader, siden "hun er i Familie med Dem"? "Men er "der da virkelig Deres Alvor, Mylord"? raabte hun med en forstilt Alvorlighed. "Jeg "haaber, De har alt for gode Tanker om mig, "Madam", svarede han, "til at foreslille "Dem, at jeg vilde spøge med Deres Naade "i en Sag af denne Natur". "Ja, saa vil "jeg i Sandhed", svarede Mylady, "med "største Beredvillighed foreslaae Dem for hen- "des Fader; og, jeg troer, jeg kan forsikkre "Dem, at han vil tage imod Forslaget med "Glæde; men der er en Hindring, som jeg "næsten skammer mig ved at nævne, og som "De dog aldrig vil være i Stand til at over- "vinde. De har en Medbeyler, Mylord, og "det en Medbeyler, som jeg vel undseer mig ved "at nævne, men som dog hverken De eller no- "gen anden i hele Verden er i Stand til at

"stikke

" ſtikke ud". " Det, De der fortæller, Lady
" Bellaſton", raabte han, " giør mit Hierte
" ſaa beklemt, at jeg er færdig at miſte mit Liv".
" Fy, Mylord", ſagde hun, " jeg havde ſna-
" rere haabet, De var blevet Fyr og Flam-
" me. En Elſker tale om Hierteklemmelſe!
" jeg havde ſnarere foreſtillet mig, De vilde
" ſpurgt om Deres Medbeylers Navn, at De
" kunde ſtrax vovet en Dyſt med ham". " Jeg
" forſikkrer Dem, Madam", ſvarede han,
" at der er meget faa Ting, ſom jeg jo vilde
" paatage mig for Deres yndige Couſines Skyld;
" men jeg beder Dem, hvem er denne lykkelige
" Mand"? " Jh! han er", ſagde hun, " det
" ſom desværre de fleſte Mandsperſoner, der ere
" lykkelige hos os, ere: een af de gemeeneſte
" Karle i Verden. Han er en Tigger, en
" Horeunge, et Hittebarn, en Karl, der er i flet-
" tere Omſtændigheder end nogen af Deres Tie-
" nere, Mylord". " Er det mueligt", raabte
han, " at ſaa fuldkommen og ung en Dame
" kan tænke paa at give ſig bort til een, der er
" hende ſaa uværdig"? " Ah! Mylord",
ſvarede hun, " tænk paa Landet — Landet

" er

" er alle unge Fruentimmers Ulykke. Der
" faae de en stor Deel romanske Begreb om
" Kierlighed, og jeg veed ikke selv hvad for
" Daarligheder i Hovedet, som Byen og godt
" Selskab neppe kan udrydde igien i en heel
" Vinter ". " I Sandhed, Madam ", sva-
rede Mylord, " Deres Cousine er alt for uen-
" delig meget værd til at hun skulde kastes saa-
" ledes bort: vi maae forekomme hendes Under-
" gang ". " Ah! Mylord, raabte hun, den
" kan ikke forekommes. Familien har allerede
" giort, alt hvad der stod i dens Magt; men
" jeg troer, Pigen er forhexet, og vil ikke lade
" sig nøye med mindre end sin Undergang. Og
" naar jeg skal sige min Mening reent ud, saa
" venter jeg hver Dag at høre, at hun er lø-
" bet bort med ham ". " Det, De der siger
" mig, Lady Bellaston ", svarede Mylord,
" rører mig paa det ømmeste, og opvækker al-
" lene min Medynk, men formindsker ikke den
" Kierlighed, hvormed jeg tilbeder Deres Cou-
" sine. Man maae finde paa eet eller andet
" Middel for at redde saa kostbar en Juveel.
" Har Deres Naade forsøgt at raade hende der-
" fra ".

" fra ". Her slog Myladn en tvungen Latter op og raabte: " De kiender os vist nok alt for " got Mylord til at tale om, at faae et ungt " Fruentimmer til at forlade sin Tilbøyelighed " ved at raade hende derfra. Disse uskatteerlige " Juveler ere ligesaa døve, som de Juveler de " bære paa sig. Tiden, Mylord, Tiden er det " eeneste Middel, som kan helbrede deres Daar- " lighed. Men det er en Medicin, som, jeg " er vis paa, hun ikke vil tage ind. Ja, jeg " er hvert Øyeblik i en stor Angest for hende; " kort at sige: intet uden voldsomme Midler " kan giøre det ". " Hvad skal vi giøre "? raabte Mylord, " hvad Midler skal vi bruge? " — Er der noget Middel paa Jorden? O " Lady Bellaston, der er intet, som jeg jo vilde " paatage mig for saadan en Belønning ". — " Jeg veed i Sandhed intet Middel ", svarede Myladn, efter nogen Taugshed, og derpaa taug hun lidt igien, og raabte saa — " min " hele Vittighed er paa min Siel gaaet fløyten " for denne Piges Skyld. — Skal hun red- " des, saa maae vi foretage os noget strax, og " intet, som jeg sagde før, uden voldsomme

" Midler

" Midler kan giøre det. — Dersom De vir-
" kelig har denne Kierlighed for min Cousine,
" Mylord, (og naar man vil lade hende veder-
" fares Ret, saa maae man tilstaae, at hun
" fortiener det i alle Henseender, uden for den-
" ne daarlige Tilbøyelighеds Skyld, som hun
" dog snart selv vil indsee, er meget tosset) saa
" troer jeg, der kan endnu været et Middel;
" men, det er sandt, det er et meget ubehage-
" ligt Middel, og jeg er næsten bange for at
" tænke paa det. — Der høyer et stort Mod
" dertil, det forsikkrer jeg Dem". " Det troer
" jeg ikke, jeg har nogen Mangel paa, Madam",
svarede han, " og jeg haaber, man mistænker
" mig heller ikke derfor. Det maatte være en
" forfærdelig Mangel, der skulde komme mig
" til at holde mig tilbage ved denne Leylighed".
" Ney, Mylord"! svarede hun, " jeg er me-
" get langt fra, at tivle om Dem, jeg tivler
" meget mere om mit eget Mod, for jeg udsæt-
" ter mig for en skrækkelig Fare derved. Kort
" at sige, jeg maae slaae saa stor en Liid til De-
" res Ære, som et klogt Fruentimmer neppe
" vil slaae til nogen Mandsperson i noget Til-
" fælde".

" fælde". I denne Henseende stillede Mylord hende ligeledes meget vel tilfreds; thi han havde et overmaade got Rygte, og han fortiente ogsaa virkelig, at man burde tale vel om ham. " Velan da, Mylord", sagde hun, — "Jeg " — Jeg maae tilstaae, jeg kan ikke udstaae " den Frygt. — Ney, det maae ikke skee. — " I det mindste maa man først forsøge alle an- " dre Midler. Kan De slippe for at tage no- " get andet Sted hen, og spise til Middag hos " mig? Saa vil De faae Leylighed til at see " min Cousine lidt mere, Mylord. — Jeg " forsikkrer Dem, vi har ingen Tid at give bort. " Her kommer ingen andre end Lady Betty, " og Miss Eagle og Oberste Hamsted, og " Thomas Edwards; de tage alle snart " bort igien, — og jeg skal nægte mig hiemme " for alle andre. Saa kan De give Dem lidt " tydeligere at forstaae, Mylord. Ja jeg skal " finde paa et Middel, til at overbevise Dem " om, hvor meget hun er den Karl hengiven". Mylord giorde hende de passende Complimenter, tog imod Indbydelsen, og derpaa skiltes de ad for at klæde sig paa; da Klokken var allerede over

om Morgenen, eller, for at regne efter den gamle Stiil, om Eftermiddagen.

Det tredie Capitel.

Hvori den foregaaende Plan videre udvikles.

Læseren har vel allerede for længe siden sluttet, at Lady Bellaston var en Medlem (og det ingen ubetydelig Medlem) af den store Verden; men hun var og en meget betydelig Medlem af den lille Verden, ved hvilket Navn man betegnede et meget agtværdigt Selskab, som for kort Tid siden endnu var til i dette Kongerige.

Iblant andre gode Grundregler, som dette Selskab var grundet paa, var der een, som var meget merkværdig; thi ligesom det var en Regel ved en ærefuld Club af Helte, som kom sammen ved Slutningen af den forrige Krig, at Medlemmerne skulde i det mindste een gang om Dagen slaaes, saa var det en Regel i dette Selskab, at enhver Medlem skulde i fire og tyve Timer i det mindste fortælle een lystig Streg, som alle Brødrene og Søstrene siden udspredde.

Der

Der blev fortalt mange daarlige Historier om dette Selskab, som man, og det maaskee med Rette for en vis Egenskabs Skyld, som de besadde, troede, havde deres Oprindelse fra Selskabet selv: som for Exempel, at Diævelen var Præsident, og at han sad i egen Person i en Lænestoel ved den øverste Ende af Bordet. Men efter en meget noye Efterspørgsel har jeg befundet, at der er ikke et sandt Ord i nogen af disse Fortællinger, og at Selskabet bestod af en Forsamling af et meget godt Slags Folk, og at de Historier, de udspredde, ikke skadede nogen, men sigtede allene til at opvække Latter og Munterhed.

Edwards var ogsaa en Medlem af dette comiske Selskab: til ham vendte altsaa Lady Bellaston sig, som til een, der var best skikket til hendes Hensigt, og forsynede ham med en Historie, som han skulde komme frem med, naar Mylady erindrede ham derom; og det skulde ikke skee, førend om Aftenen, naar Selskabet var taget bort uden Lord Fellamar og han, og imedens de sadde i et dobbelt Partie Whist.

Til

Til denne Tid, som var imellem syv og otte om Aftenen, ville vi altsaa bringe vore Læsere, og fortælle dem, at Lady Bellaston, Lord Fellamar, Miss Western og Thomas Edwards sadde og spillede Whist, og vare ved Slutningen af deres dobbelte Partier, da Lady Bellaston erindrede Thomas om Historien paa følgende Maade: "Jeg vidner, Thomas, "at De er paa en kort Tid blevet ganske uud- "staaelig. Tilforn pleyede De at fortælle os alt "det Nye, der var i Byen; men nu veed De ikke "meer af Verden, end om De ikke var i den".

Derpaa begyndte Hr. Edwards saaledes som følger: "Det er ikke min Skyld, Madam! "det er vores dumme Tidsalders Skyld; Folk "giøre ikke noget, som er værdt at tale om. — "Dog, lad mig see, nu falder det mig just "ind, den stakkels Oberste Wilcox har havt "en meget fortredelig Hændelse. — Stakkels "Mand! — De kiender ham, Mylord, alle "Mennesker kiende ham: det giør mig i Sand- "hed meget ondt for ham".

"Jeg beder Dem, hvad er det"? spurgde Lady Bellaston.

"Jh!

"Jh! han har ſtukket en ihiel i Morges
"i en Duel, det er det altſammen".

Mylord, ſom ikke var Medvider i Hemmeligheden, ſpurgte med en alvorlig Mine, hvem det var, han havde ſtukket ihiel? hvortil Edwards ſvarede: "Et ungt Menneſke, ſom
"ingen af os kiender, en Karl fra Sommerſetſhire, ſom nylig er kommet her til Byen;
"han kalder ſig Jones, og ſkal være en nær
"Paarørende af en vis Hr. Altværd, ſom
"jeg troer, De nok har hørt tale om, Myhlord. Jeg ſaae juſt det unge Menneſke, man
"havde lagt ham død ind i et Caffehuus. —
"Han havde paa min Siæl ſaa ſmuk en Krop,
"ſom jeg nogenſinde har ſeet i mit hele Liv".

Sophie, der juſt havde begyndt at give Kort, da Edwards fortalte, at een var ſtukket ihiel, holdt ſin Haand ſtille, og hørte efter med Agtſomhed; (thi alle ſaadanne Hiſtorier rørte hende meget) men aldrig ſaaſnart var han kommet til den ſidſte Deel af Hiſtorien, førend hun begyndte at give Kort igien, og da hun havde givet een tre, den anden ſyv og den tredie Ti,

saa tabte hun de øvrige ud af hendes Haand, og faldt tilbage i hendes Stoel og besvimede.

Selskabet opførte sig som sædvanlig ved saadanne Leyligheder. Man kom i den sædvanlige Uorden, man raabte paa den sædvanlige Hielp, og Sophie kom endelig, som sædvanlig, til sig selv igien, og blev strax derpaa, efter hendes indstændige Begiering, bragt ind i hendes eget Værelse, hvor Lady Bellaston, efter Mylord Fellamars Anmodning, fortalte hende, at det var ikke sandt, og søgte at slaae det bort, som noget, hun selv havde opspundet for Spøg, og trøstede hende med igientagne Forsikkringer, at hverken Mylord eller Edwards, som hun selv havde lært denne Historie, vidste noget om Sagens virkelige Sammenhæng.

Mylord Fellamar behøvede nu intet videre Vidnesbyrd om, at Lady Bellaston havde forestilt ham Sagen saaledes, som den forholdt sig: og da hun kom tilbage igien til de andre, overlagde disse to adelige Personer en Plan imellem sig, som, vi tvivle ikke om, at jo mange af vore Læsere vil betragte med den Afskye, den fortiente, endskiønt Mylord ikke ansaae den for

meget

meget skammelig: ligesom han ogsaa troelig lovede, og besluttede troelig at holde sit Løfte, at han siden vilde give Sophie al den Erstatning, der stod i hans Magt, ved at ægte hende.

Klokken syv den følgende Aften bestemte de at fuldføre deres ulyksalige Foretagende, og da lovede Lady Bellaston, at hun vilde mage det saaledes, at Sophie skulde være allene, og at Mylord Fellamar skulde blive bragt ind til hende. Alle Huusfolkene maatte ogsaa sættes i Arbeyde for den Sags Skyld, de fleste af Tienerne skulde sendes ud af Gaarden, og Jomfrue Honour, som, for at undgaae Mistanke, maatte blive hos Sophie, til Mylord Fellamar kom, vilde Lady Bellaston selv give noget at bestille i et Værelse, der var saa langt som mueligt borte fra det Sted, hvor de havde i Sinde at fuldføre deres ulyksalige Foretagende, at hun ikke skulde være i Stand til at høre Sophie raabe.

Da de havde saaledes overlagt deres Plan, tog Mylord Fellamar Afskeed, og Hendes Naade begav sig til Roe, meget fornøyet over et Paafund, som hun havde ingen Aarsag til at

tvivle om jo vilde lykkes, og som lovede hende saa kraftig at hindre Sophie fra at være hende i Veyen i hendes Kierligheds Forstaaelse med Jones for Eftertiden, og det ved et Middel, som man aldrig vilde ansee hende for at have nogen Deel i, om Sagen endog kom ud iblant Folk; og det tvivlede hun ikke paa, at hun jo kunde forekomme, ved at faae dem i en Hast gift sammen, og det tænkte hun, Sophie vilde blive henrykt over og samtykke med Glæde, og hele Familien imodtage med en inderlig Fornøyelse.

Men i den anden Sammenrottedes Bryst var det ikke saa roeligt: Hans Siel var i al den pinende Angest som Shakespeare har beskrevet paa saa ædel en Maade:

Fra første Øyeblik, en rædsom Plan blev lagt,
Og til den føres ud, er al den Tid, der gaaer,
Kiig gyselige Syn og fæle Drømme:
Da holdes Raad af vores Genius
Og Dødens Bud; da ligner Menneskет
En liden Stat, som af dens Borgere
Forstyrres ved et Oprør. —

Hans hæftige Kierlighed havde vel faaet ham til at gribe dette Forslag med Begierlig-

hed,

hed, i sær da det var een af Damens Familie, der havde giort ham det; men da han var kommet i Seng (denne Ven af Eftertanke) og havde foresilt sig Handlingen selv i alle dens sorte Farver, og alle de Følger, som den nødvendig maatte have, og dem, som den rimeligviis kunde have, saa begyndte hans Beslutning at vakle, eller snarere at gaae over paa den anden Side, og efter en lang Strid, der varede hele Natten, imellem hans Kierlighed og Ære, beholdt denne tilsidst Overhaand, og han besluttede at giøre sin Opvartning hos Lady Bellaston, og sige sig fra den hele Sag.

Lady Bellaston laae endnu, endskiønt det var allerede høyt op paa Dagen, og Sophie sad ved Siden af hendes Seng, da en Tiener meldte Mylord Fellamar, og sagde, at han var nede i Stuen, hvorpaa Hendes Naade lod ham bede, at han vilde opholde sig lidt, saa vilde hun komme til ham strax; men saasnart Tieneren var ude af Dørren, begyndte den stakkels Sophie at bede sin Cousine, at hun ikke vilde tage imod Besøgelser af den forhadte Mylord, (som hun dog havde lidt Uret i at kalde

ham) for hendes Skyld. "Jeg seer nok hans
"Hensigt", sagde hun, "thi i Gaar Morges
"giorde han mig en reen Kierligheds-Erklæ-
"ring; men da jeg har besluttet, at jeg ikke vil
"tage derimod, saa beder jeg Deres Naade, at
"De ikke vil lade os være allene sammen tiere,
"og at De vil befale Tienerne, at de skal altid
"nægte mig hiemme for ham, naar han spør-
"ger om mig".

"Hillemænd, Barn", svarede Lady Bel-
laston, "I Landsbypiger have nu intet andet
"i Hovedet, end Kieresteer: I bilde Jer ind,
"at enhver, der er høflig imod Jer, er strax
"forelskет. Han er en af de artigste unge Her-
"rer i Byen, og jeg er vis paa, at han har
"ikke meent andet end lidt Gallanterie dermed.
"At giøre Dem en Kiærligheds-Erklæring! ja
"det var nok en stor Ulykke! jeg vilde ønske af
"mit ganske Hierte, at han vilde; og saa maatte
"De være en rasende gal Pige, om De gav
"ham Nei".

"Men da jeg nu ganske vist vil blive
"denne rasende gale Pige", svarede Sophie,
"saa haaber jeg, man vil ikke paanøde mig hans
"Besøgelser. "Naa

"Naa naa Barn"! sagde Lady Bellaston, "De behøver ikke at være saa bange. "Har De endelig besluttet at løbe bort med den- "ne Jones, saa veed jeg ikke nogen, sem kan "hindre Dem deri".

"Nu gior De mig paa min Ære Uret, "Madam", raabte Sophie": jeg vil aldrig "løbe bort med nogen Mandsperson, og jeg "vil heller aldrig gifte mig imod min Faders "Villie".

"Ja, ja, Mis Western", sagde Myladv, "dersom De ikke har Lyst til at have Sel- "skab hos Dem i Formiddag, saa kan De "gnae ind i Deres eget Værelse; thi jeg er ikke "bange for Mylord Fellamar, og nu maae "jeg bede ham komme op i mit Cabinet".

Sophie takkede Hendes Naade og gik: og strax efter blev Mylord Fellamar ført op af Trappen.

Det fierde Capitel.

Hvori man kan see, hvor farlig en Advocat en Dame er, naar hun anvender sin Veltalenhed i en ond Sag.

Da Lady Bellaston hørte den unge Lords Scrupler, behandlede hun ham ligesaa foragtelig, som en af disse Lovkyndige, som man kalder Newgate Advocater, behandler Samvittigheden hos et ungt Vidne. "Kiære Mylord"! sagde hun, "De behøver ganske vist "en Hiertestyrkning. "Jeg maae sende Bud "til Lady Edgely om den beste Dram, hun har. "Fy, skam Dem! har De ikke mere Mod? "Er De forskrækket over det Ord Ran? eller "er De bange for —? Ja, dersom Helenes "Historie havde tildraget sig i de nyere Tider, "saa vilde jeg anse den for unaturlig, jeg mener Paris's Opførsel, ikke det, at Helene elskede ham, thi alle Fruentimmer elske kiække "Mænd. Der er endnu en anden Historie om "de sabinske Fruentimmer — og jeg takker "Himlen, at den er ogsaa meget gammel. De "beundrer mig uden Tvivl fordi jeg er saa belæst; men jeg troer det er Hr. Hooke, der

for-

" fortæller os, at de siden efter bleve temmelig
" gode Koner. Der ere ikkun faa af mine gifte
" Veninder, som, jeg troer, vare meget ind-
" tagne i deres Mænd". " Jeg beder Dem,
" kiere Lady Bellaston", raabte han, " gier
" mig ikke saa latterlig". " Troer De, min
" gode Mylord Fellamar", sagde hun, " at
" der er noget Fruentimmer i hele Engelland,
" som ikke smiler ad Dem i sit Hierte, i hvor
" tilbageholdende hun end anstiller sig imod dem
" i det Udvortes? — De tvinger mig til at be-
" nytte mig af et besynderligt Sprog, og at
" forraade mit Kiøn paa en ganske forskrækkelig
" Maade: men jeg er glad, at jeg veed med
" mig selv, at jeg giør det i en god Mening, og
" at jeg stræber at giøre min Cousine en Tieneste
" dermed; thi jeg havde Tanker om Dem, at
" De vil blive hende en god Mand, uagtet alt
" dette, ellers vilde jeg paa min Ciæl ikke een-
" gang overtale hende til at kaste sig bort for en
" tom Titel. Saa skulde hun ikke have Aar-
" sag til at bebrejde mig i Eftertiden, at hun
" havde mistet en kiæk Mand; thi det tilstaaer
" endog denne unge Karls Fiender, at han er".

Lad

Lad dem, som have havt den Fornøyelse at høre saadanne Anmerkninger af en Kone eller en Kiæreste, fortælle, om de blive formildede ved det, de gaae igiennem et Fruentimmers Læber. Vist er det, at de giorde et dybere Indtryk paa Mylord Fellamar, end noget, som Demosthenes eller Cicero kunde sagt ved saadan en Leylighed.

Da Lady Bellaston merkede, at hun havde opvakt den unge Mylords Stolthed, saa begyndte hun som en sand Orator at sætte hans andre Sindslidelser i Bevægelse, for at komme den til Hielp. "De vilde behage at erindre "Dem, Mylord", sagde hun, i en alvorligere Tone, "at det var Dem, der talede først "til mig om denne Sag; thi jeg vil ikke ansees "for een, der stræber at smøre Dem min Cousine "paa: firesindstyve tusinde Pund behøve ingen "til at recommendere sig". — "Miss Western", svarede han, "behøver heller ingen "Recommendation af sine Midler; thi, efter "mine Tanker, har aldrig noget Fruentimmer "været halv saa smukt som hun". "Jo, Mylord, jo", svarede Lady Bellaston, og saae

sig

sig i Speylet, " der har været de Fruentimmer,
" der have været halv saa smukke som hun, og
" lidt til, det forsikkrer jeg Dem; men jeg siger
" det ikke for at forringe hende i den Henseende:
" hun er en ganske nydelig Pige, det er baade
" vist og sandt, og inden saa Timer vil hun være
" i en Mands Arme, der i Sandhed ikke for-
" tiener hende, endskiønt jeg, for at lade ham
" vederfares Ret, maae tilstaae, at jeg troer,
" han besidder et sandt Mod og Mands Hierte".

" Det haaber jeg, Madam", sagde My-
lord, " endskiønt jeg maae tilstaae, at han ikke
" fortiener hende; thi dersom Himlen eller De-
" res Naade ikke fixerer mig, saa skal hun være
" min inden den Tid".

" Vel talt, Mylord", svarede Hendes Naade, " jeg forsikkrer Dem, jeg skal ikke fi-
" xere Dem paa min Side: og inden Ugens Ud-
" gang er jeg vis paa, jeg skal offentlig kalde
" Dem min Cousin".

Det øvrige af dette Optrin bestod ganske af Henrykkelser, Undskyldninger og Complimenter, som kunde være meget fornøyelige, naar man hørte dem af Personerne selv, men vilde

blive

blive meget kiedsommelige, naar de bleve fortalte af en tredie Mand. Vi ville derfor her giøre Ende paa denne Samtale, og haste til den ulykkelige Time, da alle Ting vare tillavede til at befordre den stakkels Sophies Undergang.

Men da dette er den sørgeligste Tildragelse i vores hele Historie, saa ville vi afmale den i et Capitel for sig selv.

Det femte Capitel.

Som indeholder noget, der kan røre, og noget, der kan bestyrtse Læseren.

Nu var Klokken slaaet syv: den stakkels Sophie sad meget tungsindig allene og læste i et Sørgespil. Det var det ulyksalige Ægteskab, og hun var just kommet til det Sted, hvor den stakkels ulykkelige Isabelle bortgiver sin Brudering.

Her faldt Bogen ud af Hænderne paa hende, og en Strøm af Taarer løb ned paa hendes Bryst. I denne Tilstand havde hun været et Minut, da Dørren gik op, og Mylord Fellamär traadde ind. Sophie sprang op af sin Stoel, da hun saae ham, og han gik hen

imod

imod hende og bukkede sig meget dybt: "Jeg
"er bange, Miss Western", sagde han, "at
"jeg kommer alt for ubelejlig bag paa Dem".
"Jeg maae tilstaae, Mylord", svarede hun,
"at jeg virkelig forundrer mig lidt over dette
"uventede Besøg". "Dersom dette Besøg
"er Dem uventet, Madâm", svarede Mylord
Fellamar, "saa maae mine Øyne have været
"meget troløse i at fortolke mit Hiertes Me-
"ning, da jeg sidst havde den Ære at være i
"Selskab med Dem; thi ellers kunde De i
"Sandhed aldrig have haabet at beholde mit
"Hierte til Deres Eyendom, uden at dets Eyer-
"mand maatte aflægge et Besøg hos Dem".
I hvor forvirret Sophie end var, bevarede
hun dog denne opfruede Sladder (og det efter
mine Tanker med Rette) med et Øyekast, der
viiste en ubeskrivelig Foragt for ham. Derpaa
holdt Mylord ligesaadan en anden og endnu
længere Tale til. Hvorpaa Sophie sagde
med en skiælvende Røst: "Vil De da have,
"Mylord, at jeg skal troe, De er gaaet reent
"fra Vid og Forstand; der er i Sandhed intet
"andet, der kan undskylde saadan en Opførsel,

"My-

"Mylord". — "Jeg er i Sandhed virkelig
"i saadan en Tilstand, som De foreſtiller Dem,
"Madam", raabte Mylord Fellamar, "og
"De maae i Sandhed tilgive Virkningerne af
"et Raſerie, ſom De ſelv har givet Anledning
"til; thi Kierlighed har saa aldeles berøvet mig
"min Fornuft, at jeg neppe kan ſvare til noget
"af hvad jeg foretager mig". "Jeg forſtaaer
"mig paa min Ære hverken paa Deres Ord
"eller paa Deres Opførſel, Mylord", ſagde
Sophie. "Tillad mig da, Madam", raabte
han, "at forklare dem begge for Deres Fød-
"der, ved at aabne min hele Siæl for Dem,
"og erklære, at jeg er raſende forelſket i Dem,
"og at jeg tilbeder Dem med saa hæftig en Kier-
"lighed, at jeg er i yderlig Fare for at gaae ud
"af mig ſelv. O tilbedelſeværdigſte, guddom-
"meligſte Pige! i hvad Sprog kan jeg udtrykke,
"hvad mit Hierte føler"? "Jeg forſikrer
"Dem, Mylord", ſagde Sophie, "at jeg
"vil ikke blive her og høre mere paa ſaadan
"Snak". "Tænk dog ikke", raabte han,
"paa at forlade mig paa saa gruſom en Maa-
"de: kiendte De kun det halve af den Pine, jeg

"føler,

" føler, saa maatte Deres ømme Bryst ynke
" mig for det, som disse Øyne have foraarsa-
" get". Derpaa drog han et dybt Suk, tog fat paa hendes Haand, og blev ved at tale i nogle Minuter i en Stiil, der vil behage Læseren ligesaa lidet, som den behagede Sophie; og tilsidst sluttede han med den Erklæring, at han vilde lægge hele Verden for hendes Fødder, om han var Herre over den. Derpaa traf Sophie sin Haand med Magt fra ham, og svarede nieget kiækt: " Jeg forsikrer Dem, min Herre,
" at jeg skulde støde Deres Verden og dens
" Herre fra mig med en lige Foragt". Derpaa bed hun sig til at gaae; men Lord Fellamar tog igien fat paa hendes Haand, og sagde:
" Tilgiv mig, min tilbedte Engel, en Frihed,
" som intet uden Fortvivlelse kunde fristet mig
" til at tage mig. — Troe mig, kunde jeg
" havt noget Haab om at De vilde taget imod
" min Titel og mine Midler, som dog begge
" ikke ere ubetydelige, undtagen naar de
" sammenlignes med Deres uskatterlige Værd,
" saa havde jeg tilbudet Dem paa den ydmygste
" Maade at tage derimod. — Men jeg kan

" ikke taale at miſte Dem. — Jeg vil ved Him=
" len heller miſte mit Liv. — De er, De maa,
" De ſkal blive min allene". — " Mylord",
ſagde hun, " jeg beder Dem, ſtaae af fra ſaa for=
" gieves et Foretagende, thi jeg vil paa min Ære
" aldrig høre eet Ord mere af Dem om den Sag.
" Slip min Haand, Mylord, thi jeg har be=
" ſluttet at forlade Dem i Øyeblikket, og aldrig
" at ſee Dem mere". " Ja, ſaa maae jeg
" bruge dette Øyeblik det beſte jeg kan, Ma=
" dame", raabte Mylord, " thi jeg kan ikke,
" og jeg vil ikke leve uden Dem". — " Hvad
" meener De dermed, Mylord"? ſagde So=
phie, " jeg ſkal kalde Folkene i Gaarden til
" Hielp". " Jeg frygter for intet, Madame",
ſvarede han, " uden for at miſte Dem, og det
" har jeg beſluttet at forekomme ved det eeneſte
" Middel, ſom Fortvivlelſen viſer mig ". —
Derpaa tog han hende i ſine Arme, og hun
ſkreg ſaa høyt, at hun viſt maatte have bevæ=
get nogen til at komme ſig til Hielp, derſom
Lady Bellaſton ikke havde baaret Omſorg for
at ſkaffe alle dem af Veyen, ſom kunde hørt det.

Men

Men nu traf der en lykkeligere Omstændighed ind for Sophie: nu hørte man en anden Allarm, der næsten døvede hendes Skrig. Nu gav hele Huset Gienlyd af: "Hvor er hun? "Dievelen annamme mig, om jeg ikke vil jage "hende ud af hendes Hule i Øyeblikket. Viis "mig hendes Kammer, siger jeg. Hvor er "min Datter? jeg veed, hun er i Huset, og jeg "vil have fat paa hende, i fald hun ellers er "oven over Jorden. Viis mig, hvor hun er". — Ved disse Ord sprang Dørren op, og Junker Western traadde ind, tillige med sin Præst og nogle Gripomenuser i Hælene paa sig.

Hvilken elendig Tilstand maa den stakkels Sophie ikke have været i, da hendes Faders vrede Røst var en velkommen Lyd for hendes Øren? og velkommen var den virkelig, og han kom ogsaa ret til pas; thi det var den eeneste Hændelse i Verden, som kunde hindre, at hendes Sindsrolighed ikke blev ødelagt i Bund og Grund for evig.

Uagtet Sophie var meget forskrækket, kiendte hun dog strax sin Faders Stemme, og Mylord Fellamar kiendte, i hvor forelsket han

end var, Fornuftens Stemme, som forsikkrede ham ganske udtrykkelig, at det nu ikke var Tid at fuldføre hans Skielmstykke. Da han altsaa hørte, at Røsten nærmede sig, og hørte tillige, hvis den var, (thi ligesom Junkeren mere end eengang udbrølede det Ord Datter, saa raabte Sophie ogsaa under den Modstand, hun giorde Mylord, paa sin Fader) saa holdt han det for raadeligt, at lade sit Bytte fare: og havde alene bragt hendes Halstørklæde lidet i Uorden, og begaaet nogen Vold paa hendes elskværdige Hals med hans uhøflige Læber.

Dersom Læserens Indbildningskraft ikke hielper mig, saa vil jeg aldrig være i Stand til at beskrive den Tilstand, disse to Personer vare i, da Junker Western traadde ind til dem. Sophie faldt skiælvende tilbage i sin Stoel, hvor hun satte sig, og var forvirret, bleeg, aandeløs, færdig at briste af Forbittrelse over Lord Fellamar, forskrækket og dog mere glad over hendes Faders Ankomst.

Mylord satte sig ned tæt ved hende: hans Haarpung hængte ud paa een af hans Skuldre; det øvrige af hans Dragt var ogsaa noget i Uor-

den,

den, og ved Brystet saae man noget mere af hans Lintøy, end sædvanlig. I øvrigt var han bestyrtset, forskrækket, forvirret og skamfuld.

Hvad Junker Western angaaer, da var han af en Hændelse paa den Tid undertvunget af en vis Fiende, som meget ofte forfølger, og næsten altid overvinder de fleste Landsbye-Herremænd her i Riget: eller, at vi skulle sige det reent ud, han var drukken, og denne Omstændighed tillige med hans naturlige Hidsighed kunde ikke frembringe nogen anden Virkning, end at han strax maatte løbe hen til sin Datter, som han ogsaa strax anfaldt paa den skammeligste Maade med sin Tunge; ja han havde formodentlig lagt Haand paa hende, dersom Præsten ikke havde lagt sig der imellem, og sagt: "For "Himmelens Skyld, Sir, tænk paa, De er i "en stor Dames Huus. Jeg beder Dem, un"dertryk Deres Vrede: De burde være over"maade fornøyet over, at De har fundet De"res Datter; thi hvad Hævnen angaaer, da "hører den ikke os til. Jeg opdager store Tegn "paa, at den unge Dame fortryder det, i hendes "Ansigt. Jeg er forsikkret om, at hun vil an-

" gre alle ſine forbigangne Forſeelſer, og blive
" en lydig Datter igien, derſom De vil tilgive
" hende ".

Præſtens ſtærke Arm giorde i Begyndelſen ſtørre Nytte end hans Styrke i Veltalenheden. Men hans ſidſte Ord virkede dog noget paa Junkeren, ſom ſvarede: " Jeg vil tilgive
" hende, derſom hun vil tage ham. Derſom
" Du vil tage ham Sophie, ſaa vil jeg til-
" give Dig det altſammen. Hvorfor taler Du
" ikke? Vil Du have ham? Du ſkal Diævelen annamme mig tage ham. Hvorfor ſvarer
" Du ikke? var der nogenſinde ſaa gienſtridig
" en Tøs til?

" Tillad mig at bede Dem, Sir, at De
" vil være lidt mindre hidſig ", ſagde Præſten;
" De indjager den unge Dame ſaadan en Skræk,
" at hun er ikke i Stand til at aabne ſin Mund ".

" I Stand til at aabne min...! " ſvarede Junkeren. " I tager altſaa hendes Partie?
" giør I? naa, det er en ſmuk Præſt, at holde
" med et ulydigt Barn. Jo! jo! jeg vil give
" Jer Døden og Diævelen og intet Kald. Jeg
" vil heller give det til Fanden, end til Jer ".

" Jeg

"Jeg beder ydmygst om Forladelse", sagde Præsten, "jeg forsikrer, naadige Herre, "at det ikke var min Mening".

Nu traadde Lady Bellaston ind, og gik hen til Junkeren, der aldrig saa snart saae hende, førend han besluttede at følge sin Søsters Forskrifter, og bukkede sig paa Landsbyemaneer meget dybt, og giorde hende nogle Complimenter, det beste han kunde. Og derpaa begyndte han strax at beklage sig og sagde: "Der staaer "det ulydigste Barn i Verden, Cousine: hun "hænger efter en gemeen Tiggerknægt, og vil "ikke giøre eet af de beste Partier i hele Engel"land, som vi have udseet til hende".

"I Sandhed, Cousin Western"! svarede Hendes Naade, "De giør min Cousine "Uret. Jeg er vis paa, hun har bedre For"stand. Jeg er overbeviist om, at hun vil "ikke afslaae noget, som hun maae selv indsee, "er saa meget til hendes Fordeel".

Denne Feyltagelse begik Lady Bellaston med Billie; thi hun vidste nok, hvem Hr. Western meente; dog tænkte hun maaskee ogsaa,

at det vilde være en let Sag, at formaae ham til at tage imod Mylord Fellamars Tilbud.

"Hører Du", sagde Junkeren, "hvad "Hendes Naade siger? Din hele Familie ön- "sker dette Partie. Kom Sophie, vær nu en "god Pige; vær smuk lydig, og giør Din Fa- "der lykkelig".

"Dersom min Død kan giøre Dem lyk- "kelig, Sir", svarede Sophie, "saa vil "De snart blive det".

"Det er Løgn, Sophie, det er en for- "bandet Løgn, om nogen siger det: det veed Du "selv": sagde Junkeren.

"De giør i Sandhed Deres Fader Uret, "Miss Western", sagde Lady Bellaston; "han seer allene paa Deres Fordeel ved dette "Partie, og baade jeg og alle Deres andre "Venner maae erkiende den store Ære, der skeer "Familien ved dette Forslag".

"Ja vist, det vil vi allesammen", sagde Junkeren; "dog kom Forslaget ikke fra mig. "Hun veed, det var hendes Faster, der foreslog "det først for mig. — Kom Sophie, jeg vil "endnu bede Dig eengang, vær en god Pige,

"og

" og giv mig nu Dit Ja, her i Din Cousines
" Nærværelse".

" Lad mig give ham Deres Haand, Cou-
" sine", sagde Hendes Naade; " I vore Ti-
" der er det paa Moden, at gjøre det kort og
" godt, og springe over det langvarige Frierie".

" Ja, hvortil nytter det ogsaa"? sagde Junkeren, " faae de ikke Tid nok til at frie siden
" efter. Man kan jo meget gierne frie, fordi
" man har været i Seng sammen".

Da Mylord Fellamar var ganske vis paa, at det var ham, Lady Bellaston meente, og havde aldrig hverken hørt et Ord om Blifil, eller havt den mindste Mistanke om, at der var saadan een til, saa tvivlede han slet ikke paa, at Faderen jo ogsaa meente ham. Han gik derfor hen til Junkeren, og sagde: " Endskiønt jeg
" ikke har den Ære at være personlig kiendt af
" Dem, Sir, saa maae jeg dog, da jeg fin-
" der, at jeg er saa lykkelig, at De tager imod
" mit Tilbud, gjøre en Forbøn for den unge
" Dame hos Dem, Sir: Lad nu være at an-
" holde mere hos hende for denne gang".

"De gior en Forbøn for hende, min "Herre"! sagde Junkeren, "Ih! hvem Die- "velen er De"?

"Jeg er Lord Fellamar, Sir", svarede han, "og den lykkelige Mand, som, jeg haaber, "De har giort den Ære, at antage til Deres "Svigerson".

"I maae være Fandens Svigerson"! svarede Junkeren. "I min Svigerson! saer "I ad Helvede til med samt Jeres galonerede "Klæder".

"Jeg vil taale mere af Dem, Sir, end "af nogen anden", svarede Mylord; "men "jeg maae sige Dem, at jeg er ikke vant til at "høre saadant et Sprog, uden at vise min For- "trydelse derover".

"Viis Jer Fortrydelse i min ...", sagde Junkeren; Tænker Du, jeg er bange for saa- "dan en Karl, som Du er, fordi Du har et "Spidd, der hænger og dingler paa Laaret af "Dig? Læg Spiddet fra Dig, saa skal jeg "vise Dig, hvad Du vinder ved at blande Dig "i Sager, som ikke komme Dig ved. — Jeg

"skal

" skal lære Dig at kalde mig Svigerfader: jeg
" skal banke Din Tryne ".

" Meget vel, min Herre "! sagde My-
lord Fellamar, " jeg vil ikke giere nogen Al-
" larm i Damernes Nærværelse. Jeg er me-
" get vel fornøyet. Deres ydmyge Tiener,
" Sir! Lady Bellaston, Deres underdanige
" Tiener ",

Saasnart Mylord var ude af Dørren, gik Lady Bellaston hen til Junker Western, og sagde: " Gud bevare mig, Sir, hvad har De
" giort? De veed ikke, hvem det er, De har
" fornærmet: det er en meget fornem og riig
" Adelsmand, som i Gaar har giort Deres
" Datter et Forslag, som, jeg er vis paa, De
" maatte tage imod med den sterste Fornøyelse ".

" Pas De paa Dem selv, Cousine ", sagde Junkeren, " jeg vil ikke have noget med
" nogen af Jeres Mylorder at bestille. Min
" Datter skal have en retskaffen Landsbye-Her-
" remand; jeg har udseet een til hende —, og
" ham skal hun have. Det gior mig ondt i mit
" Hierte, at hun har giort Deres Naade saa
" megen Uleylighed ". Her giorde Lady Bel-

laston

Iaſton mange Complimenter i Anledning af det Ord Ulevlighed, hvortil Junkeren ſvarede: "Ja, ſee! det kalder jeg artigt, — og jeg vil "giøre det ſamme imod Deres Naade: og det "bør i Sandhed ogſaa Paarørende giøre imod "hverandre: og ſaa vil jeg ønſke Deres Naade "en god rolig Nat. — Kom nu, Madame! "og gaae med mig med det gode, ellers lader "jeg Dig ſlæbe ned i Vognen".

Sophie ſagde, hun vilde følge ham, hvor han vilde, uden den mindſte Modſtand, men bad, at hun maatte blive baaret i en Portechaiſe; thi hun kunde ikke taale at tage afſted paa nogen anden Maade.

"Hillemænd"! raabte Junkeren, "Du "vilde nok bilde mig ind, at Du kan ikke taale "at kiøre? vilde Du ikke? naa, det er ſmukt. "Ney, ney, jeg vil ikke lade Dig komme mig "af Syne, førend Du er gift, det kan jeg for- "ſikkre Dig". Sophie ſagde, hun kunde ſee, han havde beſluttet at knuſe hendes Hierte. "Knuſe Dit Hierte! gaae Du Farden i Vold"! ſagde Junkeren, "en god Mand vil knuſe Dit "Hierte. Jeg agter aldrig nogen ulydig Tøs

"for

" for saa meget som en Styver, ja ikke engang
" for saa meget som en Halvskilling". Der-
paa greb han hende fast om hendes Haand, hvor-
paa Præsten endnu engang lagde sig derimellem,
og bad ham at bruge mildere Midler. Herpaa
tordnede Junkeren en Eed ud, bød Præsten
holde sin Mund, og sagde: "Nu staaer Du
" ikke paa Prædikestolen; naar Du er der oppe,
" saa bryder jeg mig ikke om hvad Du siger;
" men jeg kan ikke lide, at en Præst skal ride paa
" mig, og jeg vil ikke lære, hvordan jeg skal op-
" føre mig, af Dig". — "Jeg ønsker Deres
" Naade en god rolig Nat". — "Kom nu
" med, Sophie! vær en god Pige, saa skal
" alting blive godt. Du skal tage ham: Du
" skal, Dievelen pidske mig, tage ham".

Jomfrue Honour stod nede paa Trappen, neyede meget dybt for Junkeren, og bød sig til at følge med Sophie; men han stødte hende tilbage og sagde: "Holdt Jomfrue, kom I " ikke mit Huus nær mere"! "Vil De da tage " min Pige fra mig"? sagde Sophie. "Ja, " jeg vil, Madam"! raabte Junkeren, "Du " behøver ikke at frygte for, at Du ikke skal

" saae

" faae nogen Pige igien: jeg skal nok skaffe Dig
" en anden Pige, og det en bedre Pige, end
" denne her; thi jeg tør sætte mit Hoved i Pant
" paa, at hun er ikke mere Pige, end jeg er.
" Ney, ney Sophie, hun skal ikke mere lægge
" Planer til Flugt for Dig, det skal jeg love
" Dig". Derpaa pakkede han sin Datter og Præ-
sten ind i en Hyrevogn, og sprang saa selv ind
i den, og befalede Kudsken at kiøre til det Sted,
hvor han var taget ind. Paa Veyen derhen
talede han intet til Sophie, men underholdt
sig med at holde en Forelæsning for Præsten om
gode Sæder og en anstændig Opførsel imod sine
Overmænd.

Mueligt var det, at Junkeren ikke havde
kunnet føre sin Datter saa let bort fra Lady Bel-
laston, dersom den gode Dame havde havt Lyst til
at beholde hende hos sig; men hun fornøyede sig
ikke lidet over det Fængsel, Sophie nu skulde ind-
sluttes i: og da den Plan, hun havde lagt med
Mylord Fellamar, ikke lykkedes, saa var hun vel
fornøyet med, at man nu vilde bruge andre vold-
somme Midler for en anden Mands Skyld.

Det

Det ſiette Capitel.

Paa hvad Maade Junkeren fik at vide, hvor hans Datter var.

Endſkiønt Læſeren i mange Hiſtorier maa taale langt urimeligere Syner, end Hr. Weſtern her, uden at han bliver paa nogen Maade tilfreds-ſtillet, ſaa ville vi dog nu, da vi gierne ville tiene ham, naar vi kunne, begive os til at viſe ham, paa hvad Maade Junkeren opdagede, hvor hans Datter var.

I det tredie Capitel i den foregaaende Bog udlode vi os altſaa (thi det er ikke vor Vane, nogenſinde at udvikle mere, end Omſtændighe-derne udfordre) med, at Frue Fitzpatrick, der gierne ønſkede at blive forligt med ſin Oncle og Tante Weſtern, havde troet, at hun havde en meget god Leylighed dertil ved den Tieneſte, hun kunde giøre Sophie, ved at hindre hende i at begaae den ſamme Forbrydelſe, ſom havde paa-draget hende Familiens Vrede. Efter en lang Betænkning beſluttede hun altſaa at underrette ſin Tante Weſtern om, hvor hendes Couſine var, hvorpaa hun ſkrev det følgende Brev, ſom

vi,

vi, af flere end een Aarsag, ville give Læseren heelt og holdent:

"Høystærede Tante!

"Aarsagen til denne Skrivelse vil maa-
"skee giøre mit Brev mere behageligt for min
"dyrebare Tante for een af hendes Niecers
"Skyld, end jeg har Aarsag til at haabe, at
"det vil blive det for den andens Skyld".

"Uden videre Forsvar maae jeg altsaa
"sige Dem, at jeg, da jeg kom reysende, for
"i min Ulykke at kaste mig for Deres Fødder,
"mødte ved den besynderligste Hændelse i Ver-
"den min Cousine Sophie, hvis Historie de
"veed meget bedre end jeg, endskiønt jeg des-
"værre veed alt for meget, og nok til at være
"vis paa, at hun, om hun ikke bliver
"strax forekommet, staaer i Fare for at løbe ind
"i den samme ulyksalige Elendighed, som jeg
"til min Ulykke har styrtet mig i, ved det jeg var
"saa daarlig og dum, at jeg ikke fulgte Deres
"vise og kloge Raad".

"Kort at sige: jeg har seet denne Karl,
"ja jeg var endog næsten den hele Gaars Dag
"i Selskab med ham, og det er en smuk ung

"Karl,

" Karl, det forsikkrer jeg Dem. Det vilde
" være alt for vidtløftigt og kiedsommeligt nu at
" fortælle Dem, ved hvad Leylighed han er ble-
" ven bekiendt med mig; men i Morges er jeg
" flyttet for at undgaae ham, at han ikke ved-
" Hielp af mig skal opdage, hvor min Cousine
" er; thi han veed endnu ikke hvor hun er, og
" det er nok raadeligst, at han ikke faaer det at
" vide, førend min Uncle har sat hende i Sik-
" kerhed. Man maae derfor ikke spilde nogen
" Tid, og jeg behøver allene at underrette Dem
" om, at hun er nu hos Lady Bellaston, som
" jeg har besøgt, og som, jeg finder, har i
" Sinde at skiule hende for hendes Familie.
" De veed, at hun er et forunderligt Fruentim-
" mer; men intet vilde klæde mig mindre, end
" om jeg vilde fordriste mig til at fremføre det
" mindste Ord for en Dame af saa stor en For-
" stand, og saa nøye et Bekiendtskab med Ver-
" den, uden den blotte Underretning om Sa-
" gen selv".

" Jeg haaber, Naadige Tante, at den
" Omsorg, jeg ved denne Leylighed har viist for
" min Families Bedste, vil igien recommendere

" mig hos en Dame, der altid har udviist saa
" megen Nidkierhed for hele Familiens Ære
" og sande Fordeel, og at den vil blive et Mid-
" del for mig til at erhverve mig Deres Ven-
" skab, som i forrige Tider udgiorde saa stor en
" Deel af min Lykke, og som er saa nødvendigt
" for min tilkommende Lysalighed. Jeg er med
" den største Høyagtelse

" Høystærede Tante
" Deres forbundne Niece
" og ærbødigste og ydmygste Tienerinde
" Harriet Fitzpatrick".

Frøken Western var paa den Tid i sin Broders Huus, hvor hun havde opholdt sig siden Sophies Flugt, for at trøste den stakkels Junker i hans Bedrøvelse. Af denne Trøst, som hun delede ud til ham i daglige Portioner, have vi allerede tilforn givet Læseren en Prøve.

Hun stod just med Ryggen til Caminen, og uddeelte, med en Priis Snuustobak imellem Fingrene, den Dags Portion Trøst til Junkeren, der sad og røgede sin Eftermiddags-Pibe, da hun fik det anførte Brev, som hun aldrig

saa

saa snart havde læst førend hun gav det til ham og sagde: "Der, min Broder, der er en Un-
"derretning om Deres fortabte Faar. Lykken
"giver Dem hende igien; og dersom De vil lade
"Dem regiere af mig, saa er det mueligt, at De
"kan redde hende endnu".

Junkeren havde aldrig saasnart læst Bre-vet, førend han sprang op af sin Stoel, kastede sin Pibe ind i Caminen, og gav et stort Glæ-deskrig af sig. Derpaa raabte han paa sine Tie-nere, forlangede sine Støvler, og befalede at Cavailleren og adskillige andre Heste skulde sadles op, og at der skulde strax gaae Bud ef-ter Præsten Hr. Supple. Da han havde giort det, vendte han sig til sin Søster, slog sine Arme om hende, og trykkede hende med Hæftig-hed op til sit Bryst og sagde: "For Diævelen!
"Du seer ikke ud som Du var fornøyet; man
"skulde snart tænke at det giorde Dig ondt, at
"jeg har fundet min Pige".

"Min Broder", svarede hun, "de dyb-
"sindigste Statsmænd, som see til Grunden,
"opdage meget ofte, at Sagerne have en gan-
"ske anden Udseende, end den, de ved første Øye-

" kast synes at have. Det er sandt, Sagerne
" see ikke saa fortvivlede ud, som i Holland,
" da Ludvig den Fiortende laae for Amster-
" dams Porte; men der fordres en Delicatesse
" i denne Sag, som De maae tilgive mig, min
" Broder, jeg kan ikke troe, De har. Der
" maae iagttages en vis Velanstændighed imod
" en Dame af saa stor en Stand som Lady
Bellaston, og den, min Broder, frygter jeg
" fordrer en større Kundskab om Verden, end
" den, De besidder".

" Jeg veed nok, Du har kun slette Tanker
" om mine Indsigter, min Søster", raabte
Junkeren, " men jeg skal ved denne Leylighed
" vise, hvem af os der er en Tosse. Kund-
" skab! siger Du: Jeg har været saa længe
" i Landet, og skulde ikke have Kundskab om
" Rettens Magt og Landets Love. Jeg veed,
" jeg maae tage mit eget, hvor jeg finder det.
" Viis mig kun min Datter, og veed jeg saa
" ikke, paa hvad Maade jeg skal faae hende, saa
" vil jeg give Dig Lov til at kalde mig en Tosse
" saa længe jeg lever. Der ere Fredsdommere
" i London ligesaavel som andre Steder ".

" Jeg

"Jeg vidner", svarede hun, "De kom-
"mer mig til at skiælve for Udfaldet i denne
"Sag, som De dog kunde bringe til saa uske-
"lig en Ende, dersom De vilde indrette Deres
"Handlinger efter mit Raad. Troer De vir-
"kelig, min Broder, at saa fornem en Dames
"Huus kan anfaldes af Rettens Midler og gro-
"ve Fredsdommere? Jeg vil underrette Dem
"om, hvorledes De skal gaae Deres Sager an.
"Saasnart De kommer til Byen, og har faaet
"nogle anstændige Klæder, (for nu har De i
"Sandhed ingen, min Broder, som De kan
"lade Dem see i) maae De lade Deres Com-
"pliment formelde hos Lady Bellaston, og ud-
"bede Dem Tilladelse til at giøre Deres Op-
"vartning hos hende. Naar hun saa giver
"Dem Audience, som hun vist vil, saa maae
"De fortælle hende Deres Historie, og benytte
"Dem ret af mit Navn, (thi jeg tænker De
"kiende hinanden allene af Ansеelse, endskiønt
"De ere Paarørende) saa er jeg vis paa, at hun
"ikke vil tage min Niece mere i Beskyttese, da
"hun vist nok har fixeret hende. Dette er den
"eeneste rette Maade at gaae frem paa. —

"Fredsdommere, jo mæn! troer De at saadant
" noget kan vederfares en Dame af Stand i en
" poleret Nation".

"Gaae Du Fanden i Vold med Din
" Dame af Stand", raabte Junkeren. "Jo
" det er en smuk poleret Nation, hvor Lovene
" have intet at sige over Fruentimmer. Hvad?
" skal jeg holde mig op for at formelde nogle
" Complimenter til en forbandet Hore, som
" holder en Datter fra sin egen kiødelige Fader?
" Jeg maae sige Dig, min Søster, at jeg er
" heller ikke saa dum, som Du seer mig an for.
" — Jeg veed nok, Du vilde gierne have, at
" Lovene ikke skulde have noget at sige over
" Fruentimmerne; men jeg har hørt Præsiden-
" ten engang sige i en Forsamling, at ingen kan
" undgaae Lovene; men den Lov, Du taler om,
" er nok den Hannoverske Lov, kan jeg tænke".

"Hr. Western", sagde hun, "De bli-
" ver hver Dag dummere og dummere". —
" Jeg vidner, De er ret bleven til en Erts-
" Biørn".

"Jeg er ligesaa lidt en Biørn, som Du,
" Søster Western", raabte Junkeren. —

"For

" For Diævelen! Du kan tale ligesaa meget om
" Din Høflighed, som Du vil: jeg kan sværge
" paa, Du har aldrig viist nogen imod mig.
" Jeg er hverken nogen Biern eller Hund, men
" jeg kiender nok dem, der ere noget, som begynder
" med B —; men det er det samme: jeg skal
" vise Dig, jeg har bedre Levemaade, end som-
" me andre".

" Hr. Western", svarede hun, " De
" kan sige hvad Dem behager; je vous mepriſe
" de tout mon coeur. Jeg skal ikke blive vred
" derfor. — Og desuden har jeg, som min
" Cousine med det forhadte irlandske Navn
" med Rette siger, saa stor Agt for min Families
" Ære og sande Beste, og saadan Kierlighed
" til min Cousine, som er en Deel deraf, at
" jeg har besluttet at tage selv til Byen i denne
" Anledning; thi, De maae troe mig, min
" Broder, De er i Sandhed ikke skikket il at
" blive brugt som Minister ved et poleret Hof.
" — I Grønland — i Grønland burde man
" altid foretage tramontanske Négotiationer".

" Gud skee Lov", raabte Junkeren,
" at jeg ikke forstaaer hvad Du siger. Det

" var nok Hannoverſk, Du nu ſnakkede. —
" Men jeg ſkal dog viſe Dig, at jeg lader haant
" om at være mindre høflig end Du: og ſiden
" Du er ikke vred for det, jeg har ſagt, ſaa vil
" jeg heller ikke være vred for det, Du har ſagt.
" Jeg har i Sandhed altid anſeet det for en
" Taabelighed af Paarørende at trættes med
" hinanden: og derſom de nu og da lade et
" haſtigt Ord falde, ih! ſaa burde de forſtaae
" at give og tage. Hvad mig angaaer, da har
" jeg aldrig et ondt Hierte til nogen, og jeg er
" meget fornøyet over at Du vil tage til Lon-
" don; thi jeg har aldrig været der mere end
" to gange i mit hele Liv, og da var jeg der ikke
" over fiorten Dage paa Gangen; og i den Tid
" kan man i Sandhed ikke vente, at jeg ſkulde
" lære at kiende meget til Gaderne eller Folkene.
" Jeg har aldrig nægtet, at Du jo veed alt ſaa-
" dant bedre end jeg. Vilde jeg trætte Dig
" imod i ſaadant, ſaa var det det ſamme, ſom
" om Du vilde trætte mig imod i Maaden at
" behandle et Kobbel Hunde, eller at reiſe en
" Hare ". — " Det ſkal jeg aldrig", ſagde
hun, " det lover jeg Dem". — " Nu vel,

" ſaa

"saa lover jeg Dig ogsaa", svarede han, "at "jeg vil aldrig trætte Dig imod i det andet".

Her indgik altsaa de stridende Partier (at vi skulle laane een af Frøkenens Talemaader) et Forbund. Nu kom ogsaa Præsten; og da Hestene vare færdige, saa tog Junkeren afsted, efterat han først havde lovet sin Søster, at han vilde følge hendes Raad: og derpaa lavede hun sig til at følge ham Dagen efter.

Underveys fortalte Junkeren alt det foregaaende til Præsten, hvorpaa de bleve begge eenige om, at man gierne kunde forbigaae de foreskrevne Formaliteter. Og saaledes forandrede Junkeren sine Tanker, og opførte sig paa den Maade, vi allerede have seet.

Det syvende Capitel.

Hvori adskillige Ulykker hændes den stakkels Jones.

Paa denne Fod stode Sagerne, da Jomfrue Honour kom til Madame Millers Huus, og kaldte Jones ud af Selskabet, som vi have seet; og saasnart hun var allene med ham, begyndte hun saaledes:

"O! min Herre, hvor skal jeg faae Kræf-
"ter fra til at sige Dem, at De er ulykkalig,
"at min stakkels Dame er ulykkalig, og at jeg
"er ulykkalig". "Er Sophie kommet noget
"til"? raabte Jones, og gloede som et rasen-
de Menneske. "Det værste, der kunde hændes
"hende", raabte Honour. "O! jeg faaer al-
"drig saadan en Dame at tiene mere! O! gid
"jeg aldrig havde levet og seet denne Dag".
Ved disse Ord blev Jones saa bleeg som et Liig,
og rystede og skiælvede, men Honour blev ved:
"O! Hr. Jones, jeg har mistet min unge
"Dame for evig". "Hvorledes? Hvad?
"for Himlens Skyld sig mig — O min dy-
"rebare Sophie"! — "De maae nok kalde
"hende saaledes", sagde Honour, "hun var
"mig overmaade dyrebar. — Jeg faaer aldrig
"saadan en Plads igien". "Gaae Hun Fan-
"den i Vold med Hendes Plads", raabte Jo-
nes, "hvor er hun? Hvad! hvad er der hæn-
"det min Sophie"? "Ja vist", svarede
hun, "Tienestefolk skal altid gaae Fanden i
"Vold. Det kan være ligemeget, hvad der bli-
"ver af dem, om de endog blive aldrig saa tit

"jagede

" jagede paa Dørren, og aldrig saa meget øde-
" lagt. Ja, det er ogsaa sandt, de er ikke af
" Kiød og Blod som andre Menneſker: nei,
" viſt ikke; det er det ſamme, hvad der bliver
" af dem". — " Dersom Hun ynker mig, der-
" som Hun har nogen Medlidenhed med mig saa
" beder jeg, Hun vil ſige mig, hvad der er hæn-
" det Sophie"? "Jeg har i Sandhed ſtørre
" Medynk med Dem, end De har med mig",
ſvarede Honour, "jeg ønſker ikke Ondt over
" Dem, fordi De har miſtet den ſødeſte Pige i
" Verden. De er i Sandhed rigtig nok værd
" at ynke, men jeg er ogſaa værd at ynke, thi
" der har i Sandhed aldrig været ſaa god en
" Dame til" — "Hvad har da tildraget ſig"?
raabte Jones, næſten ude af ſig ſelv. —
" Hvad? — Hvad"? ſagde Honour, "Jh!
" det værſte, der kunde tildrage ſig baade for
" Dem og mig. — Hendes Fader er kommet
" til Byen, og har taget hende bort fra os beg-
" ge". Her faldt Jones paa ſine Knæ, og-
takkede Himmelen, at det var ikke noget værre.
— "Ikke noget værre"! igientog Honour.
" Hvad kunde der hænde ſig, ſom var værre for

" nogen

" nogen af os? Han tog hende bort med sig,
" og svoer paa, at hun skulde tage Hr. Blifil,
" see, det kan de trøste Dem ved; og jeg stakkels
" Pige, jeg blev jaget paa Døren". " Hun
" indjog mig i Sandhed saadan en Skræk, Jom-
" frue Honour", svarede Jones, " at jeg
" var færdig at gaae ud af mig selv. Jeg fore-
" stillede mig, at der var hændet Sophie een
" eller anden pludselig og grædelig Ulykke: no-
" get, som endog vilde være meget værre for
" mig, end at see hende gift med Blifil; men
" saa længe der er Liv, er der Haab, min kiere
" Honour; i dette frie Land kunne Fruentim-
" merne ikke tvinges med Magt til at ægte no-
" gen". " Ja, De har Ret, min Herre",
sagde hun, " det er sandt! Der kan være no-
" get Haab for Dem, men desværre ikke for mig!
" hvad Haab er der for mig, Stakkel! og det
" kan De i Sandhed nok selv begribe, at jeg
" maae lide alt dette for Deres Skyld. Alt
" det Junkeren har imod mig, er, at jeg har
" taget Deres Partie, som jeg ogsaa har, imod
" Hr. Blifil". " Jeg føler i Sandhed, hvor
" meget jeg er Hende forbunden, Jomfrue Ho-
" nour",

"nour", svarede han, "og jeg skal giøre alt
"hvad der staaer i min Magt, for at oprette
"Hende Hendes Tab igien". "Ah! min
"Herre", svarede hun, "hvad kan oprette
"en Tienestepige det Tab, hun lider ved at
"miste en Plads, uden en anden Plads, der er
"ligesaa god"! — "Giv sig tilfreds, Jom-
"frue Honour", sagde Jones, "jeg haa-
"ber, at skaffe hende den samme Plads igien".
"Jo mæn! min Herre", sagde hun, "hvor-
"ledes kan jeg smigre mig med det Haab, naar
"jeg veed, at det ikke lader sig giøre; thi Jun-
"keren er saa opirret imod mig; men skulde De
"nogensinde faae hinanden, som jeg nu rigtig
"nok haaber, De vil; for De er ret en ædel-
"modig og godhiertig Herre; og jeg er vis paa,
"De elsker hende, og hun elsker i Sandhed
"ogsaa Dem ligesaa høyt, som hendes egen
"Siel, det er forgiæves at nægte det, og hvor-
"for skulde jeg ogsaa nægte det, da enhver, som
"har det mindste Bekiendtskab med hende,
"maae see det; thi hun kan ikke forstille sig,
"den stakkels unge Dame: og naar to Folk,
"som elske hinanden, ikke ere lykkelige, ih!

"hvem

" hvem skulde da være det? Lykkalighed beroer
" ikke altid paa, hvad Folk har; og desuden har
" hun nok for Dem begge to. Derfor kan man
" i Sandhed nok med Rette sige: at det vilde
" være den største Synd i Verden, at skille to
" Personer, der elske hinanden saa høyt. fra hin-
" anden: ja, hvad mig angaaer, da er jeg gan-
" ske vis paa, at De ville dog komme sammen
" tilsidst; thi naar det skal saa være, saa kan
" ingen forhindre det. Dersom et Ægteskab
" kun er besluttet i Himmelen, saa kunne al
" Verdens Fredsdommere ikke forstyrre det.
" Det er sandt, jeg vilde nok ønske, at Præsten
" Hr. Supple havde lidt mere Mod til at fore-
" holde Junkeren, at det er ugudeligt af ham, at
" han vil stræbe at tvinge sin Datter, tvertimod
" hendes Tilbøyelighed; men hans hele Lykke
" beroer ogsaa paa Junkeren, og endskiønt den
" stakkels Herre er en meget gudfrygtig og god
" Herre, og taler om ät saadant noget er ugu-
" deligt og slet, naar Junkeren ikke hører det,
" saa tør han dog ikke sige ham sine Tanker lige
" i Øynene. Jeg har i Sandhed aldrig seet,
" at han har været saa dristig som nu nyelig;

" men

" men jeg var ogsaa bange for, at Junkeren vil-
" de slaaet ham. — Jeg kan ikke taale, at De
" er saa melankolsk og fortvivlet, Sir! Sagerne
" kan faae et bedre Udseende, saa længe De kun
" er sikker paa min unge Dame, og det er jeg
" vis paa, De kan være, thi hun vil aldrig be-
" qvemme sig til at ægte nogen anden Mands-
" person. Dog er jeg forskrækkelig bange for,
" at Junkeren engang i sin Vrede gior en Ulykke
" paa hende, thi han er en overmaade hidsig
" Mand, og jeg er ogsaa bange for, at de knu-
" ser Hiertet paa min unge Dame; thi hun har
" saa blødt et Hierte som en-Kylling; mig synes
" det er ret en Ynk, at hun ikke har lidt af mit
" Mod. Dersom jeg elskede en Mandsperson,
" og min Fader vilde lukke mig inde, saa skulde
" jeg rive hans Dyne ud, om jeg kunde faae
"-fat paa ham. Men her er store Midler, som
" det staaer i Faderens Magt, om han vil give
" hende eller ikke, og det kan i Sandhed giøre
" nogen Forskiæl".

Jeg kan ikke bestemme, om Jones hørte noget efter den foregaaende Ramse, eller om han slet ikke kunde komme til at tale, fordi Ho-

nour

nour ikke holdt op; men han forsøgte ikke en eeneste gang at svare eller at standse hendes Tunge i sit Løb, førend Griffel kom løbende ind i Værelset og underrettede ham om, at den fornemme Dame var ude paa Trappen.

Det er umueligt at beskrive den Forvirring, Jones nu var i. Honour vidste ikke noget af det Bekiendtskab, der var imellem Lady Bellaston og ham, og hun var næsten den Person, som han allersidst vilde betroet sig til. I denne Skyndning og Forvirring greb han (som sædvanlig pleyer at skee) til det værste Middel, og i Stedet for at forraade hende til Lady Bellaston, hvilket ikke havde været af nogen Betydenhed, valgte han at forraade Mylady til Honour: han besluttede derfor at skiule hende, og fik net op saa megen Tid at han kunde bringe hende bag ved Sengen, og trække Omhænget for hende.

De mange Forretninger, Jones havde havt den hele Dag for hans stakkels Vertinde og hendes Familie, den Skræk Jomfrue Honour havde opvakt hos ham, og den Forvirring han nu var i over Lady Bellastons pludselige Ankomst, havde næsten drevet alle foregaende

gaaende Tanker ud af hans Hoved, saa at han ikke en eeneste gang erindrede sig at han burde spille en syg Mands Rolle: og deri vilde ogsaa, hverken hans smukke Klædedragt, eller hans smukke Udseende hiulpet ham.

Han tog derfor imod Hendes Naade paa saa behagelig en Maade, som hun snarere havde ønsket, end haabet, med all den Munterhed, han kunde frembringe i sit Ansigt, og det uden det mindste Tegn til virkelig eller forstilt Sygdom.

Lady Bellaston kom aldrig saa snart ind i Værelset, førend hun kastede sig paa Sengen. "De seer min kiære Jones", sagde hun, "at "ingen Ting kan holde mig længe fra Dem. "Maaskee jeg burde være vreed paa Dem, fordi "jeg hverken har hørt, eller seet noget fra Dem, "den hele Dag, da Deres Sygdom, som jeg "mærker, nok kunde tilladt Dem at gaae ud: "ja jeg har endog Mistanke om, at De ikke "har siddet hiemme i Deres Værelse den hele "Dag, siden De er saa pyntet som en smuk "Dame, der tager imod Barselvisiter. Men "De maae ikke tænke, jeg har i Sinde at "skiænde paa Dem, thi jeg vil aldrig give Dem

"Anledning til at føre Dem saa koldsindig op
"imod mig som en Mand, ved at vise en Ko-
"nes slette Luner imod Dem".

"Ja, Lady Bellaston!", sagde Jones,
"jeg er vis paa at Deres Naade ikke vil be-
"skylde mig for, at jeg har forsømt min Pligt,
"da jeg aleene ventede efter Deres Befalinger.
"Hvem af os har vel mest Aarsag til at be-
"klage sig, min deylige Glut? hvem holdt ikke
"sit givne Løfte i Gaar Aftes, og lod en ulyk-
"kelig Stakkel vente, ønske, sukke og for-
"smægte"?

"Tael ikke derom, min dyrebare Hr. Jo-
"nes", raabte hun. "Vidste De Aarsagen
"dertil, saa vilde De ynke mig. Med faa Ord:
"det er umueligt at forestille sig, hvad Fruen-
"timmer af Stand maa udstaae af uforskam-
"mede Narre, for at vedligeholde Tonen i Ver-
"den. Imidlertid er jeg glad, at Deres For-
"smægten, og Deres Længsel ikke have giort
"Dem nogen Skade: for De har aldrig seet
"bedre ud i Deres hele Liv. Paa min Ære
"Hr. Jones! De kunde i dette Øieblik sidde
"for en Maler, der vilde male en Adonis.

Der

Der ere visse opirrende Ord, som ærekiære Folk troe man aleene kan besvare med et Slag. Iblandt Elskere ere der maaskee nogle Udtryk, som aleene kunne besvares med et Kys. Den Compliment, som Lady Bellaston nu giorde Jones, lod til at være af det Slags; især da den blev ledsaget af et Øyekast, hvori Hendes Naade opvakte meget ømmere Forestillinger, end hun kunde udtrykke med sin Tunge.

Jones var i Sandhed i det Øyeblik i den ubehageligste og mest forvirrede Tilstand, man kan forestille sig: thi endskiønt Damen, at vi skulle fortsætte den Lignelse, vi benyttede os af før, havde udfordret ham, saa kunde han dog hverken faae nogen Satisfaction, eller saa meget som byde sig til at fordre den i en tredie Persons Nærværelse, da Lovene for det Slags Dueller ikke tillade Secondantere. Da denne Hindring ikke fremstillede sig for Lady Bellaston, der ikke vidste, at der var noget andet Fruentimmer nærværende end hun selv, saa ventede hun i nogen Tid med megen Bestyrtelse, at Jones skulde besvare hende, og da han vidste, hvilken en latterlig Figur han giorde, saa stod han noget

borte og gav hende slet intet Svar, siden han ikke turde give det, som han burde. Man kan ikke forestille sig noget mere comisk og tillige mere tragisk end dette Optrin dersom, det havde varet meget længere. Damen havde allerede et Par gange skiftet Farve, og reyst sig op af Sengen, og sat sig igien; og Jones ønskede, at Jorden vilde aabne sig under ham, eller Huset falde oven paa ham; da en besynderlig Hændelse reddede ham ud af en Forvirring, som hverken en Ciceros Veltalenhed, eller en Machiavels Politik kunde have trukket ham ud af, uden et større Vanheld.

Denne Hændelse var intet andet, end den unge Hr. Nightingales Ankomst: han var overstadig drukken, saa at han reent havde mistet Brugen af sin Fornuft, men dog ikke af sine Lemmer.

Madam Miller og hendes Døttre vare i Seng, og Griffel sad og røgede sig en Pibe Tobak i Kiekkenet, saa at Nightingale kom op til Jones's Kammerdør uden mindste Hindring. Derpaa stødte han Døren op og traadde ind uden nogen Ceremonie; men Hr. Jones

reyste

reyste sig op af sin Stoel, og sprang hen til ham for at holde ham ude: og det giorde han ogsaa saa tilstrækkelig, at Nightingale ikke kom saa langt ind i Værelset, at han kunde see, hvem det var, der sad i Sengen.

Det var en Feyltagelse af Nightingale; thi han havde taget Jones's Værelse for det, han selv havde beboet. Han paastod derfor ivrig at han vilde ind, og sooer mange gange, at ham ikke vilde lade sig holde ude af sin egen Seng. Tilsidst fik Jones Overmagten og overleverede ham i Griffels Hander, som, da han hørte den Allarm, der var paa Trapperne, strax var løbet op for at hielpe sin Herre.

Og nu maatte Jones imod sin Villie vende tilbage til sit eget Værelse, hvor han, saasnart han traadde ind af Døren, hørde at Lady Bellaston brød ud i et Skrig, der dog ikke var meget hæftigt, og saae, at hun paa samme Tid kastede sig paa en Stoel, i en meget hæftig Bevægelse, som man hos en Dame af en svagere Legemsbeskaffenhed kunde anseet for et Krampetilfælde.

Mylady var blevet forskrækket over den Strid imellem de to Mandspersoner, som hun ikke kunde vide Udfaldet paa, da hun hørde, at Hr. Nightingale svoer saa mange Eeder paa at han vilde i sin egen Seng, og faldt derfor paa at tage sin Tilflugt til det Sted, hvor hun tilforn havde skiult sig, og hvor hun til sin store Forvirring fandt en anden, der allerede havde optaget Pladsen for hende.

"Skal jeg taale saadan en Opførsel, Hr. "Jones"? raabte Mylady — "Nedrige "Karl! — hvad er det for en gemeen Tøs, "De har forraadt mig til"? "Tøs"! raabte Honour, og sprang i Hidsighed ud fra det Sted hvor hun var skiult — "Hillemæn! — "Tøs! naa det maae jeg sige — "saa fattigt "et Barn, som jeg er, saa er jeg dog ærlig, og "det er mere, end somme andre Folk, der ere "rigere, kunne sige".

I Stedet for at anvende alle sine Kræfter til at stille Honour tilfreds, hvilket en mere øvet Galan vilde giort, begyndte Jones at bande sin Skiæbne, og beklagede sig som det ulyksaligste Menneske i Verden; og strax efter vendte han

sig.

sig til Lady Bellaston, og begyndte at fremføre noget meget urimelige Forsikringer om, at han var uskyldig. Ved denne Tiid var Myladn kommet til sig selv igien, og det ligesaa hastig som noget andet Fruentimmer i Verden, især ved saadanne Leylighedder, og svarede ham gandske koldsindig: " Min Herre, De behøver " ikke at giøre nogen Undskyldning; nu seer jeg, " hvem Personen er. I Begyndelsen kiendte jeg " ikke Jomfrue Honour, men nu, da jeg kien- " der hende, kan jeg ikke fatte nogen Mistanke " om, at der er foregaaet noget, som ikke burde " foregaae imellem Dem og hende; og jeg er vis " paa, hun har alt for megen Forstand til at ud- " legge mit Besøg hos Dem galt. Jeg har al- " tid holdt meget af hende, og det bliver maa- " skee mueligt for mig at vise hende det meget " mere i Eftertiden ".

Jomfrue Honour kunde være ligesaa tam som hidsig. Da hun derfor hørde, at Lady Bellaston formildede sin Tone, saa formildede hun ogsaa sin. — " Jeg forsikrer Deres " Naade ", sagde hun, " at jeg har altid væ- " ret redebon til at erkiende Deres Naades

" Godhed imod mig: jeg har i Sandhed aldrig
" oppebaaret saa meget Godt af nogen, som af
" Deres Naade, — og nu jeg seer, at det er
" Deres Naade jeg talede til, saa kunde jeg i
" Sandhed bide min Tunge i Stykker, saa ra=
" sende forbittret er jeg. — Jeg udlægge no=
" get, som Deres Naade foretager sig! — Det
" anstaaer i Sandhed ikke en Tiener, som jeg
" er, at tænke noget om saa stor en Dame, —
" jeg mener, jeg har været en Tiener for nu er
" er jeg ingens Tiener, desværre for mig, jeg
" Stakkel. — Jeg har mistet den beste Dame,
" nogen kunde tiene": — her fandt Honour
for raadeligt at udgyde en Strøm af Taarer.
— " Græd ikke mit Barn", sagde den gode
Dame, " man kan maaskee finde paa Midler
" til at erstatte Hende Hendes Tab. Kom til
" mig i Morgen tilig". Derpaa tog hun sin
Viste op, som laae paa Gulvet, og gik, uden
engang at see til Jones, meget majestætisk ud
af Værelset. — Der er ogsaa altid en slags Vær=
dighed i fornemme Damers Uforskammenhed,
som Fruentimmer af en ringere Stand forgiæ=
ves søge at opnaae i saadanne Tilfælde som dette.

Jones

Jones fulgte hende ned af Trapperne og tilbød hende ofte sin Haand, som hun reent ud afslog ham at tage imod, men gik ind i hendes Portechaise, uden at lade som hun saae ham, da hán stod og bukkede for hende.

Da han var kommet op af Trapperne, fulgte der en lang Samtale paa imellem ham og Jomfrue Honour, imedens hun satte sit Tøy tilrette paa sig, som var kommet i nogen Uorden, ved den Forvirring, hun havde været i. Materien til deres Samtale var hans Utroeskab imod den unge Dame, hvorom hun udlod sig meget vidtløftig og med stor Bitterhed: men Jones fandt tilsidst paa et Middel til at stille hende tilfreds, og ikke det allene, men endogsaa til at love ham en ubrødelig Taugshed, og at hun om Morgenen efter vilde giøre sig all Umage for at opspørge Sophie og bringe ham videre Underretninger om Junkerens Foretagender.

Saaledes endtes denne ulykkelige Hændelse til Fordeel for Jomfrue Honour allene; thi en Hemmelighed, (som mange af mine Læsere maaskee vilde tilstaae mig af Erfarenhed)

er ofte en meget kostbar Eyendom, og det ikke allene for dem, som holde den troelig skiult, men endog undertiden for dem, som hviske den ud, indtil den kommer til alles Øren, undtagen til den uvidende Persons, der betaler for det, han troer bliver holdt hemmeligt, og som dog er offentlig bekiendt.

Det ottende Capitel.

Kort og godt.

Uagtet Madam Miller havde oppebaaret saa mange Tienester af Jones, saa kunde hun dog ikke bare sig for at give ham nogle kiærlige Irettesættelser Morgenen efter, for den Støy, der havde været i hans Værelse om Natten. Men disse Irettesættelser vare saa kiærlige og saa venskabelige, ligesom Madam Miller ogsaa bevidnede og virkelig meente det, at hun allene dermed sigtede til Hr. Jones's sande Bedste, at han var langt fra at blive fortørnet derover, og tog med Taksigelse imod den gode Kones Formaninger, viste sig meget bedrøvet over det, der var skeet, undskyldte det det bedste han kunde,

og

og lovede, at han aldrig mere skulde være Aarsag til saadan en Uroelighed i Huset.

Men endskiønt Madam Miller ikke holdt sig fra en liden Irretesættelse da de først mødte hinanden i Eenrom, saa var dog den Aarsag, hvorfor Hr. Jones blev kaldet ned om Formiddagen, meget behagelig for ham; thi da skulde han føre Miss Nancy frem og give hende til Hr. Nightingale, der allerede var paaklædt og fuldkommen saa sædelig som adskillige af mine Læsere maaskee troe, en Mand bør være, naar han faaer en Kone paa saa uforsigtig en Maade.

Og her er det uden Tvivl bedst at giøre Rede for, hvorledes den unge Nightingale var sluppet fra sin Farbroder, og hvorledes han var kommet i den Tilstand, vi saae ham i Natten tilforn.

Da Farbroderen altsaa var kommet hiem med sin Broderssen, deels for at opfylde sin egen Tilbøyelighed, (thi han elskede sin Flaske meget høyt) og deels for at hindre sin Broderssøn fra at fuldføre det, han havde i Sinde, befalede han, at der skulde sættes Viin paa Bordet,

det, og drak den unge Herre saa tappert til, at han, som just ikke var meget vant til at drikke, men havde dog heller ikke saa stor en Afskye derfor, at han skulde giøre sig skyldig i Ulydighed eller Uhøflighed ved at afslaae det, snart blev ganske drukken.

Just som Farbroderen havde vundet denne Seyer og begyndte at lave en Seng til for sin Brodersøn, kom der et Bud til ham, der bragte ham nogle Tidender, som forskrækkede og mistrøstede ham saaledes, at han i Øyeblikket tabte all sin Omhyggelighed for sin Brodersøn, og hans hele Agtsomhed blev henvendt til hans egne Anliggender.

Disse pludselige og bedrøvelige Tidender vare intet mindre end Underretning om, at hans Datter havde benyttet sig af hans Fraværelse, næsten i samme Øyeblik som han var reyst, og var løbet bort med en ung Geistlig der i Naboelauget, som hun endnu aldrig havde fundet for godt at aabenbare sin Fader at hun elskede, endskiønt han kunde ikkun havt en eneste Indvending imod ham, nemlig at han ikke havde Midler; og desuden havde hun indrettet sin Opførsel

forsel saa snedig, at ingen havde fattet den mindste Mistanke til hende, førend alting var forbi.

Den gamle Hr. Nightingale fik aldrig saasnart denne Underretning, førend han i den yderste Forvirring befalede, at der skulde besørges en Postchaise færdig i Øyeblikket, og derpaa overgav han sin Brodersøn i en Tieners Hænder, forlod Huset, og vidste knap hvad han selv giorde eller hvor han tog hen.

Da Farbroderen var saaledes reyst, gik Tieneren ind til den unge Nightingale for at hielpe ham i Seng; han vaagnede ham altsaa og bragte ham endelig til at begribe at hans Farbroder var reyst; hvorpaa han ikke vilde tage imod de Tienester, den anden tilbød ham, men befalede, at han skulde strax hente ham en Portechaise. Tieneren, som dette ikke var udtrykkelig forbudet, føyede ham strax deri, og saaledes blev han bragt tilbage til Madam Millers Huus, hvor han klavrede op til Hr. Jones's Værelse, som vi have fortalt tilforn.

Da denne Hindring, Farbroderen, var saaledes ryddet af Veyen (endskiønt den unge

Nigh-

Nightingale endnu ikke vidſte, paa hvad Maade det var ſkeet) og alle vare færdige, ſaa raadde Moderen, Hr. Jones, Hr. Nightingale og hans Kiæreſte ind i en Hyrevogn, der bragte dem til Doctor's-Commons, hvor Miſs Nancy, efter den almindelige Talemaade, ſnart blev en ærlig Kone, og den ſtakkels Moder en af de lykkeligſte Menneſker, i den reneſte Forſtand, ſom dette Ord kan tages i.

Da Hr. Jones nu havde ſeet en lykkelig Ende paa de Tieneſter, han havde giort den ſtakkels Kone og hendes Familie, ſaa begyndte han at tænke paa ſine egne Omſtændigheder. Men, paa det mange af mine Læſere ikke ſkulle laſte ham for denne Daarlighed, at giøre ſig ſaa megen Umage for andre Folks Anliggender, og at nogle faa af dem ikke ſkulle troe, at han handlede mere uegennyttig end han virkelig giorde, ſaa holder jeg det for raadeligt at forſikkre Læſerne, at han var langt fra ikke ligegyldig i denne Sag; og at det laae ham temmelig meget paa Hiertet, at faae den bragt til en lykkelig Ende.

For

For paa eengang at forklare dette Paradox, maae jeg underrette Læserne om at han var et Menneske, der med Sandhed kunde sige med ham hos Terentz: Homo sum, nihil humani a me alienum puto. Han var aldrig en ligegyldig Tilskuer ved nögens Elendighed eller Lykksalighed, og han følte altid baade den ene og den anden Tilstand, mere eller mindre, ligesom han selv bidrog dertil. Han kunde altsaa ikke være et Middel til at ophøye en heel Familie fra den allerelendigste Tilstand til den høyeste Glæde og Lykksalighed, uden at føle sig selv meget lykkelig: mere lykkelig maaskee, end verdsligsindede Folk ofte giøre sig, ved at paatage sig de vanskeligste Forretninger, og ofte ved at arbeyde sig igiennem den nedrigste Ugudelighed.

De Læsere, der have samme Temperament som han, ville maaske troe, at dette korte Capitel indeholder overflødig Materie, da andre maaskee ønske, at det, i hvor kort det end er, var blevet udeladt, som noget, der ikke hører til Hovedhensigten, som jeg formoder, de troe, er at bringe Hr. Jones til Galgen, eller, om mueligt, til et endnu ulykksaligere Endeligt.

Det

Det niende Capitel.

Som indeholder Kierlighedsbreve af adskillige Slags.

Da Jones kom hiem, fandt ham følgende Breve paa sit Bord, som han til all Lykke aabnede i den Orden, de vare sendte.

Første Brev.

"Jeg maae i Sandhed være fortrylles
"paa en meget forunderlig Maade: jeg kan
"ikke holde mine Beslutninger et Øyeblik,
"ihvor stærke og grundede de end ere. I Nat
"besluttede jeg ikke at see Dem oftere, og i Dag
"er jeg villig til at høre, om De kan, som De
"siger, oplyse denne Sag: og dog veed jeg, det
"er umueligt. Jeg har sagt mig selv alt, hvad
"De kan hitte paa, — dog, maaskee ney.
"Maaskee De besidder en større Opfindelses-
"Kraft end jeg. Kom derfor til mig i samme
"Øyeblik, som De faaer dette Brev. Dersom
"De kan finde paa en Undskyldning, saa lover
"jeg næsten at jeg vil troe den. At forraade
"mig til — jeg vil ikke tænke mere derpaa. —
"Kom strax til mig. — Dette er det tredie

"Brev

" Brev, jeg har skrevet; de to forrige har jeg
" brændt — jeg har næsten Lyst til at brænde
" dette med. — Jeg ønsker kun, jeg maae be-
" holde min Forstand. — Kom til mig strax ".

Andet Brev.

" Dersom De venter, at jeg nogensinde
" skal tilgive Dem, eller taale Dem inden mine
" Dørre, saa kom til mig i dette Øyeblik ".

Tredie Brev.

" Nu mærker jeg, at De ikke har været
" hiemme, da mine Breve kom til Dem. —
" Lad mig see Dem, saasnart De faaer dette —
" Jeg tager ikke ud, og ingen skal komme ind,
" uden De. Nu kan i Sandhed intet holde
" Dem længe fra mig ".

Jones havde net op læst disse tre Breve, da Nightingale traadde ind af Døren. " Nu
" Hr. Jones ", sagde han, " noget Nyt fra
" Lady Bellaston efter den Hændelse i Nat?
(thi nu var det ikke lenger nogen Hemmelighed for nogen i Huset, hvem Damen, som kom der, var). " Fra Lady Bellaston "? svarede Jo-

nes, meget alvorlig. "Var ikke saa tilbage-
"holdende imod Deres Venner, kiære Jones"!
svarede Nightingale. "Jeg var alt for druk-
"ken til at see hende i Nat! men jeg saae hende
"paa Masqveraden. Mener De, jeg ikke veed,
"hvem Feernes Dronning er"? "Kiendte
"De da virkelig Mylady paa Masqveraden"?
spurgte Jones. "Ja saa paa min Siæl giorde
"jeg saa", svarede Nightingale; "og jeg
"har vel hundrede Gange givet Dem Streger
"deraf siden den Tid: men De lod altid til at
"være saa vmiden Sag, derfor vilde jeg ikke tale
"reent ud. Af Deres overmaade store Delica-
"tesse idenne Sag, slutter jeg, min Ven, at De
"ikke kiender denne Dames Characteer saa vel,
"som hendes Person. Bliv ikke vred Jones;
"men De er paa min Ære ikke det første unge
"Menneske, hun har forført. Hendes gode
"Navn og Rygte staaer slet ikke i nogen Fare,
"det maae De troe".

Jones havde vel ikke havt nogen Aar-sag til at forestille sig, at Ladn Bellaston var nogen vestalsk Dame, da deres Kierlighedsfor-staaelse begyndte; men da han kiendte ikke no-

get

get til Byen, og havde meget faa Bekiendtere der, saa havde han endnu ikke faaet nogen Kundskab om den Characteer, som man kalder en Coqvette, det er at sige: et Fruentimmer, som spiller Intriguer med enhver Mandsperson, hun kan lide, under Navn og Skin af Dyd, og som hele Byen besøger, (som man kalder det,) endskiønt nogle alt for delicate Damer ikke ville gaae i Selskab med hende; kort at sige: et Fruentimmer, som alle veed er det, som ingen kalder hende.

Da han altsaa mærkede, at Nightingale var fuldkommen vel underrettet om denne Kierlighedsforstaaelse, og begyndte at fatte Mistanke om, at saa stræng en Delicatesse, som han hidindtil havde iagttaget, var slet ikke nødvendig ved denne Leylighed, saa gav han sin Vens Tunge Tøylen, og bad ham, at han vilde sige reent ud alt, hvad han vidste, eller nogensinde havde hørt om denne Dame.

Nightingale som i mange andre Henseender havde næsten en alt for qvindagtig Sindsbeskaffenhed, havde ogsaa en temmelig stærk Tilbøyelighed til Sladder. Han havde derfor

aldrig saasnart faaet fuldkommen Friehed til at tale af Jones, førend han begyndte paa en lang Historie om Lady Bellaston, som vi have alt for stor en Ømhed for alle Damer af Stand til at igientage, da den indeholdt mange besynderlige Omstændigheder, der vare hende til stor Vanære, og vi desuden stræbe omhyggelig at vogte os for at give dem, der i Eftertiden ville gisre Anmærkninger over vore Værker, nogen Leylighed til at gisre ondskabsfulde Hentydninger, og tvinge os til, imod vor Villie, at være Aarsag til en Bagtalelse, som det aldrig faldt os ind at fremføre.

Jones hørde med stsrste Agtsomhed paa alt det, som Nightingale havde at sige, og derpaa drog han et dybt Suk. Dette lagde Nightingale mærke til, og raabte: "Hillemæn! "De er dog vel ikke forelsket, haaber jeg? havde "jeg forestillet mig, at mine Historier vilde bedrøvet Dem, saa forsikrer jeg, De skulde al- "drig have hørt et Ord af dem". "O min "kiære Ven", raabte Jones, "jeg er saa "indviklet med dette Fruentimmer, at jeg ikke "veed, hvorledes jeg skal rede mig selv ud deraf.

Forel-

" Forelsket! — nei jeg er ikke, min Ven; men
" jeg er i Gield hos hende, i meget stor Gield.
" Siden De veed saa meget, saa vil jeg være
" ganske aabenhiertig imod Dem. Det er maa-
" skee hende allene jeg har at takke for, at jeg
" hidindtil ikke har manglet den Bid Brød, jeg
" har puttet i min Mund. Hvorledes er det
" mueligt, at jeg kan forlade saadant et Fruen-
" timmer? og dog maae jeg forlade hende, el-
" ler giøre mig skyldig i det forteste Forræderie
" imod en anden Dame, der fortiener uendelig
" meget niere Godt af mig, end hun: et Fruen-
" timmer, min Nightingale, som jeg har
" saa hæftig en Kierlighed for, at der ere ik-
" kun faa, der kunne giøre sig noget Begreb
" derom". " Er denne anden Dame et skik-
" keligt Fruentimmer? spurgte Nightingale.
" Skikkeligt"! raabte Jones. " Ingen Tunge
" har endnu nogensinde vovet at besmitte hen-
" des gode Navn og Rygte. Den mildeste
" Luft er ikke renere, den rindende Strøm ikke
" klarere end hendes Ære. Hun besidder i alle
" Henseender, baade i Siel og Legeme, den
" høyeste Fuldkommenhed. Hun er den smuk-

"keſte Skabning i Verden, og beſidder derfor-
"uden ſaa ædle og ſaa høye Egenſkaber, at
"jeg neppe tænker paa hendes Skionhed, uden
"naar jeg ſeer hende, uagtet hun er aldrig fra
"mine Tanker". "Og kan De, min kiære
"Ven", raabte Nightingale, "da De
"staaer i ſaadan en Forbindelſe, betænke Dem
"et Øyeblik paa at forlade ſaadan een?" —
"Holdt"! ſagde Jones, "fornærm hende
"ikke meer: jeg afſkyer den Tanke, at være utak-
"nemmelig". "Hum"! ſvarede den anden.
"De er ikke den første, hun har giort ſig forbunden
"paa denne Maade. Hun er mangfoldig gav-
"mild imod Dem, hun kan lide: dog maa jeg
"ſige, at hun ſkiænker ſine Gunſtbeviisninger
"med ſaa ſtor en Klogſkab, at de snarere maa
"opvække Forfængelighed end Taknemmelighed
"hos en Mandsperſon". Saaledes blev Nigh-
tingale, kort at ſige, ved, og fortalte ſin Ven
ſaa mange Hiſtorier om denne Dame, ſom han
ſvoer paa, vare ſande, at han ganſke udjog all
Høyagtelſe for hende af Jones's Bryſt, og
formindſkede hans Taknemmelighed i ſamme
Forhold. Nu begyndte han at anſee alle de

Gunſt-

Gunstbeviisninger, han havde faaet af hende, mere som Løn, end som Velgierninger, og det fornedrede ikke allene hende, men endogsaa ham selv i hans egne Tanker, og giorde ham misfornøyet med dem begge. Fra denne ubehagelige Forestilling, vendte hans Sind sig ved en naturlig Overgang til Sophie, hendes Dyd, hendes rene Siæl, hendes Kierlighed til ham, opfyldte alle hans Tanker, og giorde hans Forstaaelse med Lady Bellaston endnu mere afskyelig i hans Øyne. Slutningen af alt dette blev at han besluttede sig til at forlade hende, dersom han kunde faae et godt Paaskud dertil; uagtet han saae, at han vilde miste sit Levebrød; ifald han forlod hendes Tieneste: thi fra denne Kant betragtede han nu sine Omstændigheder. Denne Beslutning betroede han nu sin Ven, hvorpaa Nightingale betænkte sig lidt, og sagde saa: "Jeg har fundet et sikkert Middel: "foreslaae hende, at De vil ægte hende, og jeg "tør vove min Hals paa, at det skal falde vel "ud". "At ægte hende"! raabte Jones. "Ja foreslaae hende, at De vil ægte hende, "sagde Nightingale, saa faaer De Deres

" Afskeed paa Øyeblikket. Jeg kiender et ungt
" Menneske, som hun holdt i forrige Tider; han
" giorde hende dette Tilbud for Alvor, og fik
" strax sin Afskeed for Umagen".

Jones erklærede, at han turde ikke vove det Forsøg. " Maaskee", sagde han, " hun " hun bliver mindre stødt over det Forslag, fra " een Mandsperson, end fra en anden, og ta= " ger hun mig saa paa mit Ord, hvorledes er " jeg da faren? fangen i min egen Snare, og " evig ulykkelig". " Ney", svarede Nigh= tingale, " det er De ikke, naar jeg kan " skaffe Dem et Middel til at slippe ud af Sna= " ren, naar det skal være". — " Hvad kan " det være for et Middel"? svarede Jones. " Dette", svarede Nightingale: " Det " unge Menneske, jeg taler om, som er een af " mine fortroeligste Bekiendtere, er saa vred " paa hende, for nogle slette Streger, hun har " spillet ham siden den Tid, at jeg er vis paa, " han vil ikke giere nogen Vanskelighed af at " lade Dem see hendes Breve; og saa kan De " paa en anstændig Maade slaae op med hende, " og sadle om igien inden Knuden bliver knyttet,

om

" om hun skulde faae Lyst til at lade den knytte,
" som jeg dog er overbeviist om, hun ikke vil".

Efter nogen Betænkning samtykkede Jones, i Kraft af Nightingales stærke Forsikkringer; men svoer dog paa, at han ikke havde Mod nok til at giøre hende det Forslag, og skrev derfor følgende Brev, som Nightingale sagde ham til.

" Madam!

" Det giør mig overmaade ondt at jeg
" var saa ulykkelig, at jeg havde lovet mig ud,
" og kunde altsaa ikke have den Ære, at tage
" imod Deres Naades Befalinger i samme
" Øyeblik, de bleve mig bragte: og den Opsættelse, jeg nu er nødt til at giøre i mit Forsvar
" hos Deres Naade, forøger niin Ulykke endnu
" meget mere. O Lady Bellaston, hvilken
" Angest har jeg ikke været i, af Frygt for at De-
" res gode Navn og Rygte skulde staae i Fare
" for at lide noget ved disse fortrædelige Hæn-
" delser! Der er ikkun eet Middel til at sætte det
" i Sikkerhed. Jeg behøver ikke at nævne
" dette Middel: tillad mig allene at sige, at siden
" Deres Ære er mig ligesaa dyrebar som min

" egen, saa bestaaer min hele Ærgierrighed
" deri, at jeg maae have den Ære, at lægge
" min Friehed for Deres Fødder, og at De
" vil troe mig, naar jeg forsikrer Dem, at jeg
" kan aldrig blive fuldkommen lykkelig, uden
" De vil være saa ædelmodig, at skiænke mig
" en lovmæssig Ret til at kalde Dem min for
" evig. Jeg er

" Madam,
" med den dybeste Ærbødighed,
" Deres Naades evig forbundne
" allerunderdanigste Tiener "
Thomas Jones.

Paa dette Brev sendte hun strax følgende Svar:

" Min Herre!

" Da jeg læste Deres alvorlige Brev,
" var jeg, i Følge af den Kulde og de Formali-
" teter, jeg fandt deri, nær ved at sværge paa,
" at De allerede havde faaet den lovmæssige
" Ret, De taler om; ja at vi allerede i mange
" Aar havde udgiort det Uhyre, som man kal-
" der Mand og Kone. Troer De da virkelig,
" at jeg er en Tosse? eller bilder De Dem ind,
" at De er i Stand til at dysse alle mine Sand-

" ser

" ser saa aldeles i Søvn ved Deres Overtalelser,
" at jeg skulde give Dem alle mine Midler i
" Hænder, for at sætte Dem i Stand til at ved-
" ligeholde Deres Fornøyelser paa min Bekost-
" ning? Er det Beviis paa den Kierlighed, jeg
" ventede mig? Er det Belønning for —?
" Men jeg lader haant om at bebreyde Dem,
" og beundrer Deres dybe Ærbedighed.

" E. S. Man hindrer mig fra at læse
" dette igiennem igien: — Maaskee jeg har
" sagt noget mere, end jeg meente. — Kom til
" mig Klokken otte i Aften.

Efter sin Geheimeraads Tilskyndelse svarede Jones saaledes:

" Madam!

" Det er mig umueligt at beskrive Dem,
" hvor bestyrtset jeg er over den Mistanke, De
" har om mig. Kan Lady Bellaston have
" viist Gunstbeviisninger imod en Mandsper-
" son, som hun kunde ansee for at være i Stand
" til at fatte saa nedrig en Hensigt? eller kan hun
" behandle Kierlighedens høytideligste Baand
" med Foragt? Kan De forestille Dem, Ma-
" dam, at jeg, fordi min hestige Kierlighed i

" et

" et ſvagt Øyeblik overvandt den ømme Ær-
" bødighed, jeg har for Deres Ære, at jeg
" derfor vil tænke paa at tillade mig ſelv at forts-
" ſætte en Omgængelſe, ſom umuelig længe
" kunde holdes ſkiult for Verden, og ſom,
" naar den blev bekiendt, maatte ſkade Deres
" gode Navn og Rygte ſaa meget? Har De
" ſaadanne Tanker om mig, ſaa maa jeg bede
" Dem, at De ſnart vil ſkaffe mig Leylighed
" til at betale Dem de Penge, jeg har været
" ſaa ulykkelig at imodtage af Dem, og for
" Deres ømmere Forbindtligheder imod mig
" ſkal jeg evig blive o. ſ. v." og derpaa ſluttede
han med de ſelvſamme Ord, ſom han havde
ſluttet det forrige Brev med.

Mylady ſvarede ſaaledes:

" Jeg ſeer, De er en nedrig Karl, og jeg
" foragter Dem af mit gandſke Hierte. Der-
" ſom De kommer her, ſaa vil jeg ikke være
" hiemme".

Jones var vel nok tilfreds med at han ſaaledes var blevet frie for en Trældom, ſom, jeg troer, de, der nogenſinde have prøvet den, ville tilſtaae, ikke er en af de letteſte Trældomme;

men

men han var dog ikke ganske roelig i sit Sind. Der var alt for meget Bedragerie i dette Puds til at een, som saa aldeles afskyede al slags Falskhed og Uredelighed, kunde være fornøyet dermed: og han havde i Sandhed heller aldrig bequemmet sig til at fuldføre det, dersom han ikke havde været indviklet i saa fortredelige Omstændigheder, at han var nødt til at blive skyldig i nogen Uredelighed, enten imod den ene eller imod den anden Dame; og Læseren vil dog gandske vist tilstaae, at enhver god Grundsætning, ligesaavel som hans Kierlighed, maatte være en virkelig Talsmand hos ham for Sophie.

Nightingale var overmaade fornøyet over, at hans Puds var lykkedes saa vel; og hans Ven takkede og roste ham ogsaa meget derfor. Han svarede: "Kiære Jones, vi "have tient hinanden paa to meget forskiellige "Maader. De maa takke mig for, at De har "faaet Deres Friehed igien, og jeg maa takke "Dem for at jeg har mistet min; men er De "ligesaa lykkelig i det ene Tilfælde, som jeg i "det andet, saa forsikkrer jeg Dem, at vi ere "de to lykkeligste Karle i hele Engelland".

Nu

Nu bleve begge disse Herrer kaldte ned for at spise til Middag, og ved Bordet viste Madam Miller, som selv havde været Kok, sine bedste Gaver, for at helligholde sin Datters Bryllup. Denne glædelige Omstændighed tilskrev hun i sær Jones's venskabelige Bistand, hendes hele Siæl brændte af Taknemmelighed imod ham; og alle hendes Dyckast Ord og Handlinger havde saa meget at bestille med at udtrykke den, at hun ikkun bekymrede sig lidet om hendes Datter og Svigerson.

Maaltidet var net op forbi, da Madam Miller fik et Brev: men da vi allerede have havt Breve nok i dette Capitel, saa ville vi meddele Læseren Indholdet deraf i det næste.

Det tiende Capitel.

Som indeholder deels Handlinger, og deels Anmærkninger derover.

Det Brev, som ankom ved Enden af det foregaaende Capitel var altsaa fra Hr. Altværd; og Indholdet deraf var, at han havde i Sinde at komme strax til Byen med hans Søsterson Blifil, hvorfor han ønskede, at Madam Miller

ler vilde forſyne ham med hans ſædvanlige Vær-
relſer: og det var den første Etage for ham, og
den anden for hans Søsterſøn.

Den Munterhed, ſom tilforn havde viiſt
ſig i den ſtakkels Kones Anſigt, blev lidt formør-
ket ved denne Leylighed. Denne Tidende bragte
hende rigtig nok temmelig ud af ſin Forfatning.
At giengielde ſaa uegennyttigt et Partie, ſom
Hr. Nightingales, med ſtrax at jage ſin Svi-
gerſøn ud af Huſet, forekom hende meget ufor-
ſvarligt paa den ene Side: og paa den anden
Side kunde hun neppe taale den Tanke, at hun
ſkulde undſkylde ſig hos Hr. Altværd, fordi
hun, uagtet han havde beviiſt hende ſaa ſtore
Velgierninger, ſkillede ham ved de Værelſer,
ſom egentlig hørte ham ſelv til: thi naar denne
Herre beviſte nogen af alle ſine talløſe Velgier-
ninger, handlede han altid efter en Regel der
er lige tvertimod den, de fleſte andre ædelmo-
dige Folk handle efter. Han magede det ved
alle Leyligheder ſaaledes, at han kunde ſkiule
ſine Velgierninger, ikke allene for Verden, men
endog for Dem, han beviſte dem imod. Han
betienede ſig altid af de Ord: Laane og betale,

iſtedet

istedet for give, og formindskede stedse med sin Tunge, paa alle de Maader han kunde hitte paa, de Gunstbeviisninger, han udviste, imedens han overøste Folk med dem med begge Hænder. Da han derfor tilstod Madam Miller den aarlige Indkomst af halvtredieſindstyve Pund, sagde han hende? "at han giorde det i Be- "tragtning af, at han altid vilde have den første "Etage i hendes Huus naar han kom til Byen, "(og det havde han neppe i Sinde at giøre "nogensinde) men at hun kunde ellers leye det "ud til alle andre Tider; thi han vilde altid "lade hende det vide en Maaned i forveyen". Men nu var han kommet saa hastig affted, at han ikke fik Leylighed til at give hende den Underretning, og dette Hastværk hindrede ham formodentlig ogsaa da han skrev om Værelserne, fra at legge til: om de vare ledige paa den Tiid; thi han havde i Sandhed med Fornøyelse gierne afstaaet dem, og det endog for en meget mindre vigtig Undskyldning, end den, Madam Miller den Gang kunde giort ham.

Men

Men der er et viſt Slags Menneſker, ſom, efter Priors ypperlige Anmærkning, indrette deres Opførſel efter noget, ſom er

Langt over det, de Lærde ſætte
Til evigt Maal for Laſt og Dyd;
Langt over Lovens Bogſtav.

Diſſe Folk ere ſaa langt fra at lade ſig nøye med at deres eget Forſvar kan befrie dem fra Tiltale, at de ikke engang lade ſig nøye, om endog deres Samvittighed, den ſtrangeſte af alle Dommere, friekiender dem. Intet kan tilfredsſtille deres delicate Siele, uden det, der er ſmukt, og ſtemmer overeens med Æren: og derſom nogen af deres Handlinger ikke har dette Kiendetegn, ſaa tabe de Modet og ſvinde hen, og ere ligeſaa angeſtfulde og uroelige ſom en Morder, der er bange for et Spegelſe eller Skarpretteren.

Madam Miller var een af diſſe Folk. Hun kunde ikke ſkiule ſin Uroelighed over dette Brev: men hun havde aldrig ſaaſnart underrettet Selſkabet om Indholdet deraf, og ladet ſig forſtaae med ſin Forlegenhed derover, ſerend Jones, hendes Skyts-Engel, strax-fordrev hendes Angeſt: "Hvad mig angaaer, Madam",

sagde han, "da er mit Værelse til Deres Tje-
"neste, naar De lader mig det vide et Øyeblik
"tilforn: og siden Hr. Nightingale nu ikke
"kan faae et Huus indrettet til sin Kone, saa
"er jeg vis paa, han vil tage ind i sine nye Væ-
"relser, og Madam Nightingale vil vist nok
"bequemme sig til at følge med ham". Og dette Forslag samtykkede baade Mand og Kone strax i.

Læseren vil let forestille sig, at Madam Millers Kinder begyndte igien at blusse af Taknemmelighed imod Jones: men det vil maaskee være vanskeligere at overtale ham til at troe, at det, at Jones i sin sidste Tale havde kaldet hendes Datter Madam Nightingale, (thi det var den første Gang, hun havde hørt denne behagelige Lyd) gjorde den ømme Moder langt større Fornøyelse, og Jones meget kiærere for hende, end det, at han havde reddet hende ud af den Forlegenhed, hun da var i.

Det blev altsaa besluttet, at det nygifte Par skulde flytte Dagen efter, tilligemed Hr. Jones, som ogsaa skulde tage Værelser, i det samme Huus, som hans Ven. Og nu blev

Selska-

Selskabet igien ligesaa muntert som tilforn; hvorpaa de alle hendreve Dagen i den største Fornøyelse, undtagen Jones, som vel i det Udvortes tog Deel i Selskabets Munterhed, men havde dog indvortes mangen en bitter Følelse for hans Sophies Skyld: som ogsaa den Tidende om Blifils Ankomst til Byen ikke lidet forstørrede! (thi han saae tydelig nok, hvad Hensigten var med denne Reyse) men det, som endnu mere foregede hans Bekymring, var, at Jomfrue Honour, som havde lovet ham at spørge Sophie op, og bringe ham Efterretning om hende Aftenen derefter, havde fixeret ham.

I den Tilstand, baade han og hans Sophie var i paa den Tiid, havde han neppe nogen Grund til at haabe, at han skulde faae gode Tidender fra hende; og dog var han ligesaa utaalmodig efter at faae Jomfrue Honour i Tale, som om han havde ventet, at hun skulde bringe ham et Brev, med en Forvisning om Sophie i; og var derfor meget ilde tilfreds med at hun fixerede ham. Jeg ter ikke bestemme, om denne Utaalmodighed reyste sig af den naturlige Skrebelighed i den menneskelige

Siæl, som gior os begierlige efter at vide det Værste, og kommer os til at anſee Ubished, for det utaaleligſte Onde, eller, om han endnu ſmigrede ſig med noget hemmeligt Haab. Men enhver, som har elſket, kan ikke andet end vide, at dette ſidſte var mueligt; thi af all den Magt, ſom denne Sindslidelſe udøver over vort Sind, er intet mere forunderligt, end at den vedligeholder vort Haab, midt i Fortvivlelſe. Den overſeer ganſke alle Vanſkeligheder, Urimeligheder, ſaa at man gierne kan ſige det ſamme om een, der er overmaade forelſket, ſom Addiſon ſiger om Cæſar:

For ham jævne ſig ſelv Pyrenæer
Og Alpiſke Bierge = = = =

Dog er det ligeſaaſandt, at denne ſamme Sindslidelſe undertiden giør Sandskorn til Bierge, og frembringer Fortvivlelſe midt i Haab; men ſaadanne Anfald af Kulde vare ikke længe hos dem, der have en god og ſtærk Legemsbeſkaffenhed. Hvad Lune Jones nu var i, ville vi overlade til Læſeren ſelv at giætte, da vi ikke have nogen nøyagtig Underretning derom; men det er viſt, at han, da han havde

ven=

ventet to hele Timer, ikke var længer i Stand til at skiule sin Uroelighed, men gik op i sit Værelse, hvor hans Angest nær havde giort ham rasende, inden man bragte ham følgende Brev fra Jomfrue Honour, som vi strax ville opvarte Læseren med verbatim & literatim.

" Min hære!

" Jey skule Ganske Rittig Ha Besøkt
" dem efter Mit løfde, vis hinnes naade igge
" hadde Hindret mey Deri: For Di hveed i
" sanhed Møyet Vel, Min hære, ad eenvær
" Maa føre For sey sel førsd, aag Det kune
" i sanhed Hænne sey, Ad jey aldri sig Saadan
" Et telbud aafdere, aag Derfor kune mand
" Med rætte Laste mey, vis jey igge hadde taet
" der Jmod, da hinnes naade var Saa arti ad
" telbye mey, Ad hund hville gøre mey Til een
" av hinnes Piier, aag de Udden Ad jeg hadde
" beet hinde aam Saadan Noet. Hund er i
" sanhed Een av di bæste damer I verden,
" aag folk Som sier annet Maa være møyet
" skarnsagtie folk i derre ierter faar, vis jey noen
" Sinde har sakt Saadan Noet, Saa har de
" i sanhed vared av dumhed: aag Nu Skær

" de mey i Mit ierte. Jeg Bed, Ad di Er alt
" faar arti aag Bra En hære, vis Jeg har
" fakt Saadan Noet, ag di skule sie de J dæn
" faar ad rungenere En staggels Tiænestepie,
" Som alti Har havt Den størrste ær Bedig=
" hed i verden Faar dem; Mand bure i san=
" hed holle Sin tungge J tøyle, Faar Mand
" Kand igge hvide, vad Der kand hænne sey.
" Aag vis Noen J gaaer hadde sakt Mey, ad
" jey Skule være i Saa go Een plas i dag,
" Saa skule Jey i sanhed igge Have trood de,
" For Jey Har i sanhed aldri Dreemd aam
" Saadan Noet, aag Jeg skule hælder aldri
" Ha Kunet seye aam Een annens plas. Mænd
" da hinnes naade var Saa go av sey sel, ad gi
" Mey den Udden ad Jeg hadde beet Derom,
" Saa kand i sanhed værken jomfru etoff, hæl=
" der naan annen, Faartale Mey, Faardi Jey
" taer Jmod Saadan Noet, Naar de faller i
" Mit Laad. Jey beer dem, Min hære, Ad Di
" igge Hvil la dem Faarestaa ma Noet av vad
" Jey Har sakt, Faar Jey ønsger dem Alt gaat
" J verden, aag Jey Tviler igge Paae, ad
" die Jve hvil Faa Madam sosie Tilsidst.

" Mænd

" Mænd vad Mey sel angaard, Saa kand di
" naak hvide, ad Jeg kand igge hvære dem Til
" noen Tieneste i Dene sagg, Da Jey Nu
" staaer unner Een annen per Sons commandto,
" aag Raaer Mey igge sel. Jey beer dem, ad di
" igge hvil sie noget av vad Der er Paseered,
" aag Troo, ad Jey er, Min hære

dærres ymyge tiæner Inde

Til Min des

Honour Blackmore.

Jones giorde sig adskillige Giætninger om Lady Bellastons Hensigt med dette Skridt, men hun havde kun liden anden Hensigt derved, end at hun vilde forsikre sig en Person, der var Medvider i en Hemmelighed, som hun ikke skiøttede om skulde komme videre, end den allerede var kommet, og som hun i sær ønskede at holde skiult for Sophie: thi endskiønt denne unge Dame, var maaskee den eeneste, som ikke vilde have talt derom til andre, saa kunde Hendes Naade dog ikke forestille sig det; thi da hun nu bar et uforsonligt Had til Sophie, saa indbildte hun sig, at vor Heltinde bar ligesaa uforsonligt et Had til hende, uagtet hun aldrig

endnu havde ladet saadan en Sindslidelse faae Plads i sit unge Bryst.

Imedens Jones plagede sig selv med Frygt for tusende skrækkelige Planer, og dybe politiske Kneb, som han ansaae for at ligge skiulte i Honours Forfremmelse, forsøgte Lykken, som hidindtil syntes at have været en svoren Fiende af hans Forbindelse med Sophie, en ny Maade, for at giøre aldeles Ende derpaa, ved at udsætte Jones for en Fristelse, som det lod som han ikke kunde være i Stand til at imodstaae, i den fortvivlede Tilstand, han da var.

Det ellevte Capitel.

Som indeholder besynderlige, men ikke uhørte Sager.

Der var en vis Madam Hunt, som havde seet Jones ofte i det Huus, hvor han boede; siden hun var meget vel bekiendt med Fruentimmerne der, og i sær en meget fortroelig Veninde af Madam Miller. Hun var omtrent tredive Aar gammel; thi hun tilstod selv, at hun havde lagt de sex og tyve paa Bagen: hun havde et smukt Ansigt, og førte en meget god

Per-

Person, men havde lidt for stor Ansats til at blive feed. Hendes Paarørende havde gistet hende meget ung, med en gammel Kiøbmand, der handlede paa Tyrkiet, men havde nedlagt sin Handel, da han havde erhvervet sig store Midler. Med ham levede hun saaledes, at man ikke kunde bebreyde hende noget, men ikke uden Ubehagelighed, i en stor Selvfornægtelse, omtrent i tolv Aar; og da blev hendes Dyd belønnet ved hans Død, og de store Midler, han efterlod sig. Nu var just hendes Enkeaar forbi, og dette havde hun hendraget i temmelig Eensomhed: Hun havde ikkun holdt Omgiængelse med nogle faa fortroelige Venner, og havde deelt sin øvrige Tiid imellem hendes Andagtsøvelser og Historier, som hun fandt en meget stor Fornøyelse i at læse. En meget god Helbred, et hidsigt Temperament, og en god Deel Religion giorde det aldeles nødvendigt for hende, at gifte sig igien: og nu havde hun besluttet at vælge sin anden Mand efter sit Behag, ligesom hun havde fulgt hendes Paarørendes Villie i hendes første Giftermaal. Fra hende kom der følgende Brev til Jones.

" Min Herre!

" Fra den første Dag, jeg saae Dem, er
" jeg bange, mine Øyne have alt for tydelig sagt
" Dem, at De var mig ikke ligegyldig: men
" hverken min Tunge, eller min Haand skulde
" nogensinde have tilstaaet det, dersom Damerne
" i Huset, hvor De boer, ikke havde givet Dem
" saa godt et Rygte, og fortalt mig saadanne
" Beviis paa Deres Dyd og gode Hierte, som
" overbevise mig om, at De ikke allene er den
" behageligste, men tillige den værdigste Mands-
" person. Jeg har ogsaa den Fornøyelse at
" høre af dem, at hverken min Person, For-
" stand, eller Characteer er Dem ubehagelig.
" Jeg har saa mange Midler, som kan giøre os
" begge lykkelige, men jeg kan ikke blive det
" uden Dem. Jeg veed nok, at Verden vil
" dadle mig, fordi jeg giver mig selv saaledes bort;
" men jeg var Dem ikke værd, dersom jeg ikke
" elskede Dem mere, end at jeg frygtede for Ver-
" dens Daddel. Der er ikkun een eeneste Van-
" skelighed, der holder mig tilbage: man har
" sagt mig, at De staaer i en Kierlighedsfor-
" staaelse med en Dame af Stand. Dersom

" De

" De holder det for Umagen værdt, at opofre
" hende for at beſidde mig, ſaa er jeg Deres:
" hvis ikke, ſaa forglem min Svaghed, og lad
" dette blive en evig Hemmelighed imellem
" Dem og

" Arabella Hunt ".

Da Jones havde læſt dette, blev han overmaade vankelmodig. Hans Formue ſtod paa meget ſvage Fødder, og den Kilde, ſom hidindtil havde forſynet ham, var nu tilſtoppet: Af alt det, han havde faaet af Lady Bellaſton, havde han ikke mere end fem Guineer tilbage, og en Kræmmer havde den ſamme Morgen krævet ham for dobbelt ſaa meget: Hans tilbedede Sophie var i hendes Faders Hænder, og han kunde neppe giøre ſig noget Haab om at faae hende ud af dem igien. At lade ſig underholde af hende af de faa Midler, hun ſelv havde, og ſom hendes Fader ikke raadede for, ſtreed ganſke imod hans Delicateſſe, hans ſtolte Mod og hans Kierlighed. Denne Dames Midler vilde kommet ham meget vel tilpas, og han havde ſlet ikke noget at indvende imod hende i nogen Henſeende. Han leed hende

tvert=

tvertimod ligesaa vel som noget andet Fruentimmer, undtagen Sophie. Men at forlade Sophie, og gifte sig med en anden, det var ham umueligt; det kunde han slet ikke taale at tænke paa. Dog, hvorfor skulde han ikke det, da det dog var eyensynligt, at hun ikke kunde blive hans? var det ikke bedre for hende, end at holde hende længer bunden, ved en haabeløs Kierlighed til sig? Og burde han ikke gisre det af Venskab for hende? Denne Tanke havde Overmagten nogle faa Øyeblik, og han havde næsten besluttet at blive hende utroe, af en meget hey Forestilling om de Pligter, hans Ære forbandt ham til; men denne overdrevne Tanke var ikke i Stand til længe at imodstaae Naturens Røst, som raabte i hans Hierte: at saadant et Venskab var et Forræderie imod Kierlighed. Tilsidst lod han sig bringe Pen, Blæk, og Papiir, og skrev saaledes til Madam Hunt.

" Madam!

" At opoffre en Kierlighedsforstaaelse,
" for at komme til at besidde Dem, vilde ikkun
" være en usel Taksigelse for den Gunst, De har
" beviist mig; og stodjeg i saadan en Forstaaelse,

" som

" som jeg för nærværende Tid dog ikke gior,
" saa vilde jeg gandske vist opoffre den. Men
" jeg skulde ikke være den værdige Mandsper-
" son, De holder mig for at være, dersom jeg
" ikke lod Dem vide, at mit Hierte er bundet til
" et andet Fruentimmer, en dydig Dame: en
" Dame, som jeg aldrig kan forlade, endskiønt jeg
" formodentlig aldrig kan komme til at besidde
" hende. Gud forbyde, at jeg skulde belønne
" Deres Artighed imod mig saa slet, at jegskulde
" fornærme Dem, og give Dem min Haand,
" da jeg ikke kan give Dem mit Hierte. Nei,
" jeg vilde heller omkomme af Mangel, end
" giøre mig skyldig i saadan en Nedrighed.
" Var endogsaa den, jeg elsker, gift med en an-
" den, saa vilde jeg dog ikke gifte mig med Dem,
" uden jeg først havde gandske udslettet alle de
" Indtryk, hun havde giort paa mit Hierte.
" Vær forvisset om, at Deres Hemmelighed var
" ikke sikkrere forvaret i Deres eget Bryst, end hos

" Deres forbundne
" taknemmelige og ydmyge
" Tiener
" Thomas Jones".

Da

Da vor Helt havde sluttet dette Brev og sendt det bort, gik han hen til sin Skriverpult, tog Sophies Muffe ud, kyssede den adskillige gange, og sprang derpaa om i Værelset, med større Fornøyelse, end nogen Irlænder nogensinde følede ved at opsnappe en Pige paa halvtredjesindstyve tusinde Pund.

Det tolvte Capitel.

Griffel har giort en Opdagelse.

Smedens Jones saaledes fornøyede sig over sin Redelighed, kom Griffel springende ind i Værelset, som han altid pleyede at giøre, naar han bragte, eller troede at bringe, gode Tidender. Hans Herre havde sendt ham ud om Morgenen, og befalet ham, at han skulde stræbe, ved Hielp af Lady Bellastons Tienestefolk, eller paa nogen anden Maade, at opdage, hvor Sophie var bragt hen: og nu kom han tilbage, og fortalte vor Helt med et glad Ansigt, at han havde fundet den forlorne Fugl. "Jeg har seet Sorte "Jacob min Herre!", sagde han, "Jxge- "ren; han er en af de Tienere, som Junke- "ren har bragt med sig til Byen: Jeg kiendte

"ham

" ham strax, endskiønt jeg ikke har seet ham i
" en heel Deel Aar; men De veed, min Herre,
" at han er en meget kiendelig Mand, eller, for
" at bruge et egentligt Udtryk, at han har det
" kiendeligste, det største, og det forteste Skiæg,
" man seer hos nogen. Men det varede noget,
" inden Sorte Jacob kunde erindre sig mig
" igien". — " Ja det er godt nok, men hvad
" er det for gode Tidender, Du bringer mig",
raabte Jones; " har Du faaet noget at vide
" om min Sophie"? — " Nu skal De strax
" faae det at vide, min Herre", svarede Grif-
fel, " nu skynder jeg mig til det, det bedste
" jeg kan. — De er ogsaa saa utaalmodig, min
" Herre! paa den Maade kommer De til In-
" finitivus, inden De naaer Imperativus. Det
" varede altsaa, som jeg sagde før, noget, inden
" han kunde erindre sig mit Ansigt". — " Gaae
" Du Fanden i Vold med dit Ansigt", raabte
Jones; " hvad Tidender bringer Du mig om
" min Sophie? — Ja! jeg veed ikke noget
" om Frøken Sophie", svarede Griffel,
" uden det, jeg nu vil fortælle Dem; og det
" havde jeg allerede fortalt for længe siden, der-

" som De ikke havde faldet mig ind i Talen.
" Men dersom De bliver ved at see saa vredt
" paa mig, saa bliver jeg saa bange, at jeg mi-
" ster min hele Samling, eller, for at bruge en
" egentligere Talemaade, min hele Hukommelse.
" Jeg har aldrig seet Dem saa vred, siden den
" Dag, vi reyste fra Upton, og den Dag glem-
" mer jeg aldrig, om jeg saa levede i tusinde
" Aar. — " Naa saa bliv da ved paa Din egen
" Maneer", sagde Jones; jeg mærker nok,
" Du har sat Dig for at giøre mig rasende gal".
" Ney, det vil jeg ikke for hele Verden", sva-
rede Griffel; " jeg har allerede liidt nok for den
" Sags Skyld: og det skal jeg ogsaa, som
" jeg sagde før, erindre mig, alle de Dage, jeg
" lever". " Naa, men Sorte Jacob, hvad
" han"? raabte Jones. — " Ja, det va-
" rede, som jeg sagde før, min Herre, længe,
" inden han kunde erindre sig mig igien; for jeg
" er i Sandhed ogsaa blevet meget forandret,
" siden jeg saae ham sidst. Non sum, qualis
" eram. Jeg har havt Modgang i Verden, og
" der er intet, som forandrer et Menneske saa
" meget, som Bekymringer. Jeg har ladt mig

" sige,

" sige, at de kan forandre Farven paa eens Haar
" paa een Nat. Men hvorom alting er, saa
" kiendte han mig dog tilsidst, det giorde han;
" det er nu rigtig nok; for vi ere begge lige
" gamle, og have begge gaaet i een og den samme
" Fattigskole. Jacob var en stor Dosmer,
" men det kan nu være det samme: alle Men-
" neskер komme ikke altid fort i Verden efter
" deres Lærdom: det er jeg vis paa, jeg har
" Aarsag til at bekiende; men efter tusinde Aar
" saa er alt det ligemeget. Naa, min Herre
" — hvad var det nu jeg slap paa? — Naa —
" Nu veed jeg det: vi kiendte aldrig saasnart
" hverandre, førend vi toge hverandre ret troes-
" fast i Hænderne, og kom overeens om at gaae
" ind i et Ølhuus, og tage os en Pot; og
" Ølet var til all Lykke noget af det bedste Øl,
" jeg har faaet i all den Tid, jeg har været i
" Byen. — Nu kommer jeg til Sagen, min
" Herre; for jeg nævnte Dem aldrig saasnart,
" og fortalte ham aldrig saasnart, at De og
" jeg vare komne til Byen sammen, og at vi
" havde været sammen siden den Tid, førend
" han strax forlangede nok en Pot Øl, og svoer-

" at han vilde drikke Deres Sundhed: og saa
" drak han i Sandhed Deres Sundhed saa
" hiertelig, saa jeg ret fornøyede mig over at see,
" at der endnu er saa megen Taknemmelighed
" tilbage i Verden; og da vi havde tømmet den
" Pot, saa sagde jeg, at jeg vilde ogsaa give min
" Pot: og saa drak vi hverandre til paa De-
" res Sundhed, og derpaa skyndte jeg mig, at
" jeg kunde komme hiem, og bringe Dem denne
" Tidende".

" Hvilken Tidende"? raabte Jones,
" Du har jo endnu ikke talt et Ord om min
" Sophie"! — Gud forlade mig, det havde
" jeg nær glemt! Jo vist nok talede vi en stor
" Deel om den unge Frøken Western: og
" Jacob fortalte mig det altsammen, og at
" Hr. Blifil nu kommer her til Byen, for
" at blive gift med hende. Ja, da giorde han
" bedst i at skynde sig, sagde jeg, ellers er der
" en vis Person, der har hende, inden han kom-
" mer; og det var i Sandhed en stor Ynk,
" Monsieur Søgrim, sagde jeg, om en vis
" Person ikke skulde faae hende; for han elsker

" hende

" hende i Sandhed høyere end alle andre Fru=
" entimmer i Verden. Og jeg vil lade baade
" ham og hende vide, at det er ikke for hendes
" Penges Skyld, at han hænger efter hende;
" for naar det kommer dertil, saa kan jeg for=
" sikkre ham, at der er en anden Dame, som er
" meget høyere paa Straaet end hun, og som
" har mange flere Penge, end hun kan nogen=
" sinde vente at faae; og hun elsker en vis Person
" saa høyt, at hun løber efter ham baade
" Dag og Nat".

Her blev Jones meget arrig paa Grif=fel, fordi han havde, som han sagde, for=raadt ham; men den stakkels Karl svarede, at han ikke havde nævnet nogen ved Navn. " Des=
" uden kan jeg forsikkre Dem, min Herre",
sagde han, " at Jacob er Deres oprigtige
" Ven, og at han, mere end een Gang, øn=
" skede, at Hr. Blifil var Fanden i Vold: ja
" han sagde endog, at han vilde giøre, hvad
" det skulde være, for at tiene Dem: og det er
" jeg ogsaa vis paa, han vil. — Forraade Dem!
" jo mæn! Jeg tvivler paa, at De har nogen

" bedre Ven paa Jorden, eller at der er nogen,
" der vil gaae videre for at tiene Dem, end Ja-
" cob, undtagen jeg selv".

" Du siger altsaa", sagde Jones, lidt bedre tilfreds, " at denne Karl, som jeg ogsaa
" rigtig nok troer er tilbøyelig til at være min
" Ven, er i det samme Huus, som Sophie"?

" Ja vist, i det samme Huus", svarede Griffel; " han er jo een af Tienestefolkene i
" Huset, og har et meget smukt Liberie, det
" kan jeg forsikkre Dem. Dersom han ikke havde
" det sorte Skiæg, saa skulde De have ondt
" ved at kiende ham".

" Ja een Tieneste kan han i det mindste
" giøre mig", sagde Jones. " Han kan bringe
" et Brev til min Sophie".

" De traf det ad unguem", raabte Grif-fel. " Hvorfor mon jeg ikke kunde falde paa det?
" Det vil jeg forbinde mig til, han skal giøre, saa-
" snart jeg lukker min Mund op derom".

" Ja

" Ja saa lad mig nu være alene ", sagde " Jones, " saa vil jeg skrive et Brev, som " du skal bringe ham i Morgen tilig: for jeg " tænker, Du veed nok, hvor Du skal finde ham ".

" Aa ja vist ", svarede Griffel, jeg skal " rigtig nok finde ham igien, vær kun ikke bange " for det. Ølket var alt for godt til at han " skulde blive længe borte: jeg tvivler slet ikke " paa, at han jo kommer der hver Dag, saa længe " han er her i Byen ".

" Veed Du da ikke, hvad Gade min So- " phie opholder sig i "? raabte Jones.

" Jo vist veed jeg ", svarede Griffel.

" Hvad er da Navnet paa Gaden "? spurgte Jones.

" Navnet, min Herre? Jh! Gaden er her " strax ved ", svarede Griffel, " den er ikke " meer end een eller to Gader herfra. Jeg kan " just ikke erindre mig, hvad Navn den har; for " da han ikke sagde det af sig selv, saa veed De

" nok

" nok, at det kunde have opvakt nogen Mistanke
" hos ham, om jeg havde spurgt ham derom.
" Ney, ney, min Herre, lad kun mig raade.
" Jeg er alt for snu til det; det kan De forlade
" Dem paa".

" Ja Du er i Sandhed ogsaa forfærdelig
" snu af Dig", svarede Jones, „men jeg vil
" dog skrive til min Sophie; for jeg troer, Du
" vil være snu nok til at finde ham i Morgen
" i Dllhuset".

Da Jones saaledes havde viist den skarpsindige Griffel ud, satte han sig ned for at skrive: og i denne Forretning ville vi forlade ham for en Tiid. Og saaledes ende vi her den femtende Bog.

Thomas Jones
sextende Bog.

Som indeholder et Rum af fem Dage.

Det første Capitel.

Om Prologuer.

Jeg har engang hørt, at en vis dramatisk Forfatter pleyede at sige: at han vilde heller skrive en Comoedie, end en Prologue. Paa samme Maade troer jeg, det koster mig mindre Umage at skrive een af Bøgerne af denne Historie, end eet af de Indlednings-Capitler, som høre til hver Bog.

Sandt at sige saa troer jeg, at der er udøst mangen en velmeent Forbande lse over den Forfatters Hoved, som først fandt paa den Maade, at hefte den Ting til sin Comoedie, som man kalder en Prologue, og som i Begyndelsen udgiorde en Deel af Stykket selv, men har i de seenere Tider havt saa liden Sammenhæng med

det Drama, den staaer forved, at Prologuen til eet Stykke kan ligesaa gierne være Prologue til ethvert andet. Alle de Prologuer, der ere skrevne i de seneste Tider, synes at gaae ud paa de samme tre Ting: Forfatteren laster nemlig Byens Smag, fordømmer alle medaldrende Forfattere, og roser det Stykke, som man just staaer i Begreb med at opføre. I alle disse ere Tankerne kun meget lidt forandrede, og det kunne de heller ikke være: ja jeg har i Sandhed ofte forundret mig over Forfatternes store Opfindelses-Kraft, som har sat dem i Stand til at udfinde saa mange forskiællige Talemaader til at udtrykke een og den samme Ting med.

Paa samme Maade frygter jeg for, at en eller anden tilkommende Historieskriver (om ellers nogen vil giøre mig den Ære, at efterfølge min Maade) vil, naar han længe har bidt sig i Næglene, sende mit Minde nogle gode Ønsker, fordi jeg først har indført disse Indledning-Capitler, hvoraf de fleste, ligesom de nyere Prologuer, kunne ligesaa gierne sættes til enhver anden Bog i denne eller en anden Historie, som til den, de egentlig tiene som Indledning.

Men

Men hvad Forfatterne end lide ved begge disse Opfindelser, saa vil dog Læserne finde tilstrækkelig Nytte ved den ene, ligesom Tilskuerne længe have fundet den ved den anden.

For det første er det bekiendt nok, at Prologuen tiener til at give Kunstdommeren Leylighed til at forsøge sin Evne i at hysse og stemme sin Pibe paa bedste Maade: og jeg veed ogsaa, at disse musicalske Instrumenter ere blevne saa vel tilberedede ved dette Middel, at de have været i Stand til at opføre en fuld Concert, saasnart Teppet begyndte at gaae op.

Den samme Fordeel kan der høstes af disse Capitler, hvor Kunstdommeren altid kan være vis paa at finde noget, der kan tiene til at skiærpe hans ædle Aand, saa at han kan kaste sig paa Historien selv med des større Lyst og Hunger efter at dadle. Og her giør hans egen Skarpsindighed det unødvendigt for mig at anmærke, hvor kunstig disse Capitler ere indrettede for dette ypperlige Øyemed; thi vi have altid baaret Omsorg for at blande noget skarpt og suurt deri, for at skiærpe og opvække den omtalte critiske Aand.

Dernæst har saavel den dovne Læser som Tilskuer en anden stor Fordeel af begge Deele; thi da de hverken ere forbundne til at see Prologuen, eller til at læse disse Capitler, og baade Bogen og Comoedierne derved ere forlængede, saa har de ved Prologuen Leylighed til at sidde et Qvarteers Tid længer til Bords, og ved disse Capitler vinde de saa meget, at de behøve ikke at begynde at læse førend paa den fierde eller femte Side, i Stedet for paa den første: en Fordeel, som ikke er af saa ringe en Betydenhed for Personer, der ikke have anden Hensigt med at læse Bøger end den, at de kunne sige, de have læst dem: En almindeligere Bevæggrund til at læse, end mange forestille sig, og som ofte har været Aarsag til, at ikke allene Lovbøger og gode Bøger, men endog Homer og Virgil, Swift og Cervantes ere blevne giennembladede.

Der ere endnu mange andre Fordele, som have deres Oprindelse af begge disse Opfindelser; men de ere for største Deelen saa bekiendte, at vi for nærværende Tiid ikke ville holde os op med at opregne dem, i sær da det falder os ind

at

at den fornemmeste Fortieneste, baade ved en Prologue og en Fortale, er, at de ere korte.

Det andet Capitel.

En underlig Begivenhed, som Junkeren havde; tilligemed Sophies elendige Tilstand.

Nu maae vi bringe Læserne til Hr. Westerns Opholdssted, der var i Piccadilly: et Sted, som Verten i Herkules's Piller paa Hiørnet af Hyde-Park havde anbefalet ham; thi han satte sine Heste i det første Giestgiverhuus, han saae, da han kom til Byen, og lejede sig selv Værelser i det første Huus, han hørde tale om.

Da Sophie her var steget ud af den Hyrevogn, som havde bragt hende fra Lady Bellastons Huus, bad hun, om hun maatte gaae ind i det Værelse, der var bestemt for hende, hvori hendes Fader strax fejede hende, ligesom han ogsaa selv fulgte hende derind. Derpaa forefaldt der en Samtale imellem dem, som hverken var meget vigtig, eller fornøyelig at fortælle med alle sine Omstændigheder, hvori han nødte hende hæftig til at give sit Samtykke til hendes Giftermaal med Blifil, som han fortalte hende

skulde komme til Byen om nogle faa Dage; men i Stedet for at forene ham deri, gav hun ham et endnu mere bestemt og endeligt Afslag, end hun nogensinde havde giort tilforn. Dette opirrede hendes Fader saaledes, at han svoer mange dyre Eeder paa, at han skulde tvinge hende til at tage ham, enten hun vilde eller ey: og forlod hende under mange Skieldsord og Forbandelser, slog Dørren i Laas, og puttede Nøglen i sin Lomme.

Imedens Sophie var saaledes allene, uden noget andet Selskab end det, som Statsfangen ogsaa har, nemlig Ild og Lys, satte Junkeren sig ned, for at forneye sig over en Flaske Viin, med hans Præst og Verten i Herkules's Piller, som, efter Junkerens Sigende, var en ypperlig tredie Mand, og kunde underrette Dem om alt det Nye i Byen, og sige dem, paa hvad Fod Sagerne stode; for han maae i Sandhed vide en stor Deel, sagde han, siden der staae saa mange fornemme Mænds Heste i hans Stald.

I dette behagelige Selskab hendrev Western den Aften og en stor Deel af den følgende

gende Dag: og imidlertid tildrog der sig ikke noget, som var vigtigt nok til at faae Plads i denne Historie. All den Tiid var Sophie allene i sit Kammer; thi hendes Fader havde svoret paa, at hun skulde ikke komme levende ud af Kammeret, med mindre hun først vilde love, at hun vilde tage Blifil; og han tillod heller aldrig at Dørren blev aabnet, uden naar de bragte hende Mad; og da fulgte han altid selv med.

Den anden Morgen, efter at han var kommet til Byen, lod man ham vide, imedens han og Præsten sadde ved deres ristede Brød og en Flaske til Froekost, at der var en Herre neden for, som vilde giøre sin Opvartning hos ham.

"En Herre"! sagde Junkeren, "hvem "Diævelen kan det være? Aa, Doctor! gaae "ned og see, hvem det er. Hr. Blifil kan "neppe være kommet til Byen endnu. — Gaae "ned og faae at vide, hvad han vil mig.

Doctoren kom tilbage med det Svar, at det var en meget velklædt Mandsperson, som han, for hans Hats Skyld, tog for en Officeer ved Ar-

 meen,

meen: og at han havde noget besynderligt at forrette hos Hr. Western, som han ikke kunde sige til nogen anden, end til ham selv.

"En Officeer"! raabte Junkeren, "hvad "kan saadan en Karl have med mig at bestille? "dersom han vil have Ordre til Bagagevogne, "saa er jeg ikke Fredsdommer her, og jeg kan "heller ikke give ham nogen Fuldmagt. — "Lad ham da komme op, siden han endelig skal "tale med mig".

Derpaa kom der en meget artig Mandsperson ind af Dørren, som, esterat han havde giort sin Compliment for Junkeren, og udbedet sig at han maatte tale med ham i Cenrum, udtrykkede sig paa følgende Maade:

"Min Herre, jeg kommer til Dem, for "at gisre min Opvartning hos Dem, efter "Mylord Fellamars Befaling, men dog i et "gandske andet Ærende, end De efter all "Formodning venter Dem, efter det, som til"drog sig forleden Aften".

"Mylord hvem"! raabte Junkeren; "jeg "har aldrig hørt ham nævne før".

"Mylord

"Mylord", sagde den fremmede Herre, "vil ansee det altsammen for Virkningen af "det, De havde drukket: og saasnart De giver "den allermindste Erklæring derom, saa vil al- "ting komme i Orden igien; thi siden han bærer "den hæftigste Kierlighed til Deres Datter, "saa er De, min Herre, den Person, som han "allersidst vilde fortryde paa at tage imod en "Fornærmelse af: og det er en Lykke for Dem "begge, at han har givet saa offentlige Prøver "paa sit Mod, at han er i Stand til at bilægge "saadan en Sag i Mindelighed, uden at hans "Ære staaer i Fare for at lide noget derved. "Alt hvad han derfor ønsker, er, at De vil give "mig en Erklæring derom, i hvor liden den "end er, saa vil han antage den for tilstrækkelig: "og i Eftermiddag har han i Sinde at gjøre "sin Opvartning hos Dem, for at faae Deres "Tilladelse til at besøge den unge Dame, som "hendes Elsker".

"Jeg forstaaer ikke ret meget af det, De "siger, min Herre"! sagde Junkeren; "men "af det, De taler om min Datter, formoder jeg, "det maae være den Mylord, som min Cou-

" sine, Lady Bellaston, nævnede for mig, og
" som hun sagde, giorde Opvartning hos min
" Datter. Dersom saa er, at det er Sagen —
" saa kan de hilse Mylord fra mig, og sige ham,
" at Pigen er allerede lovet bort.

" Maaskee De er ikke tilstrækkelig under-
" rettet om hvor stort dette Tilbud er, min
" Herre", sagde den anden. " Jeg troer ikke
" at saadan en Mand, der er af saadan en
" Stand, og eyer saa store Midler, vilde faae
" Ney paa noget andet Sted".

" Seer De vel min Herre", svarede Junkeren, " jeg vil tale oprigtig med Dem:
" min Datter er allerede lovet bort; men ifald
" det endog ikke var, saa vilde jeg dog slet ikke
" give hende bort til nogen Mylord. Jeg hader
" alle Mylorder; de ere et Kobbel af Hoffolk, og
" Hanoveranere: og jeg vil ikke have noget at
" bestille med dem".

" Ja, ja min Herre", svarede den anden, " dersom det er Deres Beslutning, saa
" har jeg et andet Ærinde til Dem, og skal
" lade Dem vide, at Mylord udbeder sig, at
" De vil bevise ham den Ære at unde ham

" Deres

"Deres Selskab i Hyde-Park i Formid-
"dag".

"De kan fortælle Mylord", svarede Junkeren, "at jeg har Forretninger, og kan
"ikke komme. Jeg har nok at see efter hiemme,
"og kan slet ikke komme ud".

"Jeg er vis paa", sagde den anden,
"at De er alt for ærekiær en Cavailler, til at
"sende ham saadant et Svar. Jeg er overbe-
"viist om, at De vil ikke have, man skal sige
"om Dem, at De nægter at give en adelig
"Pair Satisfaction, esterat De har fornær-
"met ham. Mylord vilde af Høyagtelse for
"den unge Dame bilagt Sagen paa en anden
"Maade, men naar han ikke maae ansee Dem
"for sin Fader, saa tillader hans Ære ham
"ikke at tie stille til saa skammelig en Opførsel,
"som De selv veed, De har budet ham".

"Jeg har budet ham"! raabte Junkeren;
"det var en forbandet Løgn, jeg har aldrig
"budet ham noget".

Disse Ord besvarede den fremmede Herre med en meget kort Irettesættelse, og ledsagede den tillige med nogle følelige Erindringer, som

aldrig

aldrig saasnart naaede Hr. Westerns Øren, førend denne drabelige Junker begyndte at springe meget rask om i Værelset, og brølede tillige af all Magt, som om han vilde samlet et større Antal Tilskuere sammen, der skulde seet, hvor let han sprang.

Præsten, som havde levnet en stor Deel i Flasken, var ikke gaaet ret langt bort, og kom derfor strax, da han hørte at Junkeren skreeg, og raabte. "Gud bevare mig! Sir, hvad er "der paa Færde"? — "Hvad der er paa "Færde"! sagde Junkeren, "jeg troer denne "Karl er en Røver, der har Lyst til at plyndre "mig ud, og slaae mig ihiel, — for han har "anfaldet mig med den Stok, han har der i "Haanden; da jeg dog vil ønske, at jeg maae "skee en Ulykke, om jeg har givet ham den "mindste Anledning dertil".

"Hvordan min Herre"! sagde Capitainen, sagde De mig ikke, at jeg løy"?

"Ney, saasandt som jeg haaber at arve "Guds Rige, giorde jeg ikke: jeg troer nok, jeg "sagde, at det var Løgn, at jeg havde budet "Mylord nogen Fornærmelse, — men jeg har

"aldrig

" aldrig nævnet de Ord: De Lyver — Jeg veed
" bedre hvad jeg siger, end saa, og I burde
" ogsaa vidst bedre hvad I gjorde, end at an-
" falde en ubevæbnet Mand. Dersom jeg
" havde havt en Stok i min Haand, saa vilde
" I ikke have dristet Jer til at slaae mig. —
" Jeg skulde have vasket Dine Øren. Kom
" strax ned i Gaarden med mig, saa skal jeg
" vove en Dyst med Dig, og det med en Stok
" allene, og knuse Dit Hoved; eller jeg vil gaae
" ind i en ledig Stue med Dig, og give Dig
" Din Bekomst med tørre Næver. Du er
" ikke engang en halv Karl, det er Du ikke,
" det er jeg vis paa".

Capitainen svarede med Foragt: " jeg
" seer nok, min Herre, at De er for Lav for
" mig, og jeg skal underrette Mylord om, at De
" er for Lav for ham. — Det gjør mig ondt
" at jeg har smudset mine Fingre paa Dem".
— Ved disse Ord gik han; og Præsten gik imel-
lem, for at hindre Junkeren i, at holde ham til-
bage: hvilket lykkedes ham meget let, da den
anden ikke lod til at bryde sig meget om at
holde ham tilbage, endskient han foretog sig

adskilligt

adskilligt i den Henſigt. Men da Capitainen var borte, ſendte Junkeren mange Forbandelſer og nogle Trudſler efter ham; men diſſe kom ikke ud af hans Mund førend Officeren var ved Enden af Trappen, og bleve ſtedſe høyere og høyere, ligeſom han kom længer og længer bort: de kunde altſaa ikke naae hans Øren, og hindrede heller ikke hans Bortgang paa mindſte Maade.

Nu begyndte den ſtakkels Sophie, ſom i ſit Fængſel havde hørt all den Allarm, hendes Fader giorde, fra førſt til ſidſt, at tordne med ſine Fødder, og ſiden at ſkrige ligeſaa høyt ſom den gamle Herre havde ſkreget tilforn, endſkiønt med en meget ſødere Stemme. Hendes Skrig ſtoppede ſnart Munden paa Junkeren, og vendte all hans Opmærkſomhed til hans Datter, ſom han elſkede ſaa høyt, at den mindſte Frygt for, at der var hændet hende noget Ondt, ſtrax foraarſagede ham den heftigſte Angeſt; thi naar man undtager det alene, hvorpaa hendes hele tilkommende Lykſalighed beroede, ſaa kunde hun for Reſten faae det med ham, ligeſom hun vilde.

Da

Da Junkeren havde endt sin Vrede imod Capitainen med at sværge paa, at han vilde føre Proces imod ham, saa gik han op af Trapperne til Sophie, som han fandt ganske bleeg og næsten uden Aande, da han tog Skodden fra Dørren, og aabnede den. Men i det Øyeblik, hun saae sin Fader, samlede hun alle sine Kræfter, greb fat paa hans Haand, og raabte med den største Ømhed: "O min kiære Fader, "jeg er næsten Død af Forskrækkelse: jeg haaber "til min Gud, at De ikke er kommet til no"gen Skade"! — "Ney vist ikke", raabte Junkeren, "Skaden er ikke saa stor. Den "Kiøter giorde mig ikke saa stor Skade; men "jeg vil være Diævels, om jeg ikke lægger Sag "an imod ham". "Jeg beder Dem, min "kiære Fader", sagde hun, "sig mig, hvad "der er paa Færde; hvem er det, der har for"nærmet Dem"? "Jeg veed ikke hans Navn", svarede Junkeren; "det var nok een af disse "Officeerknegte, kan jeg tænke, som vi maae "lønne for de skal prygle os; men jeg skal "mage det saaledes, at han skal komme til at "betale den Leeg, om den Kiøter ellers har "noget!

" noget! som jeg dog tvivler paa, han har. For
" endskient han var nok saa smuk klædt, saa
" tvivler jeg dog paa, at han eyer saa meget
" som en Fodsbred Land i hele Verden".
" Men min kiære Fader", raabte hun, "hvad
" var Aarsagen til Deres Trætte"? "Hvorom
" skulde det vel være, Sophie"? sagde Jun-
" keren, uden om Dig, Sophie. Alle mine
" Ulykker komme fra Dig: tilsidst lægger Du
" din stakkels Fader i Graven. Nu er der en
" Slyngel af en Mylord, Gud veed hvad det
" er for een, som har faaet Lyst til Dig, og
" siden jeg ikke vil give ham mit Samtykke,
" saa sender han mig en Udfordring. Kom!
" vær nu en god Pige, og gier Ende paa Din
" Faders hele Elendighed; kom nu! beqvem Dig
" til at tage ham: han kommer her til Byen
" inden et Par Dage: Lov mig blot at Du vil
" tage ham, saasnart han kommer, saa gier Du
" mig til den lykkeligste Mand i Verden, og
" saa vil jeg giøre Dig til det lykkeligste Fruen-
" timmer; Du skal faae de smukkeste Klæder der
" ere i hele London, og de deyligste Juveler,
" og en Kareet med sex Heste til. Jeg har

" allerede

" allerede lovet Altværd, at afstaae min halve
" Formue — Pokker tage det! jeg skulde
" neppe betænke mig paa, at afstaae den heel
" og holden". " Vil Papa", sagde hun,
" være saa artig at høre paa mig"? — " Hvor-
" for spørger Du om det, Sophie"? raabte
" han, " da Du dog veed, at jeg heller vil høre
" Din Stemme, end al den Musik, det bedste
" Kobbel Hunde i Engelland kan opføre. —
" Høre paa Dig, min lille søde Pige! jeg haa-
" ber, jeg skal høre paa Dig, saalænge jeg le-
" ver; for dersom jeg mister den Fornøyelse,
" saa vil jeg ikke give en Halvskilling for at
" leve et Øyeblik længer. Du veed i Sand-
" hed ikke, hvor høyt jeg elsker Dig, Sophie!
" ney Du veed i Sandhed ikke, ellers kunde
" Du aldrig løbet bort, og forladt Din stakkels
" Fader, som ikke har nogen anden Glæde,
" nogen anden Trøst paa Jorden, uden hans
" lille Sophie". Ved disse Ord stode Taarerne
ham i Øynene, og Sophie, som Taarerne
strømmede ned af Kinderne paa, svarede:
" jeg veed i Sandhed nok, min hierte Fader,
" at De elsker mig med den største Ømhed, og

" Himlen er mit Vidne, at jeg har elsket Dem
" oprigtig igien, og at intet, uden Frygt for at
" blive tvunget til at tage denne Mand, kunde
" drevet mig til at løbe bort fra en Fader,
" som jeg elsker saa høyt, at jeg med Fornøy-
" else vilde opoffre mit Liv, for at giøre ham
" lykkelig. Ja jeg har endog stræbt, ved Hielp
" af min Fornuft, at bringe det videre, og
" havde næsten drevet det til at fatte den Be-
" slutning; at jeg vilde føre det elendigste Liv,
" for at opfylde Deres Villie. Men jeg kunde
" ikke tvinge min Siæl til at fatte denne Be-
" slutning, og det kan jeg aldrig". Her be-
gyndte Junkeren at see vild ud, og Skummet
at komme frem paa hans Læber; hvorpaa So-
phie, da hun mærkede det, bad, at han vilde
høre hende ud, og blev saaledes ved: " Der-
" som Deres Liv, Deres Sundhed, eller noget,
" som hører til Deres virkelige Lykksalighed, var
" i Fare, saa staaer her Deres kiække Datter,
" og aid Himlen maatte straffe mig, om der er
" nogen Elændighed til, som jeg vilde vægre
" mig ved at udstaae, for at redde Dem! — Ja,
" dette forhadte, dette afskyelige Lod vilde jeg

" tage

" tage imod med Glæde: jeg vilde give min
" Haand til Blifil, for Deres Skyld". — "Jeg
" siger Dig jo, at det vil redde mig", svarede
Faderen, " at det vil give mig Helsen, Lykke,
" Livet, alle Ting. — Jeg maa paa min Siel
" døe, om Du afslaaer mig det; Du vil knuse
" mit Hierte, ja Du vil, min Siel". " Er
" det mueligt", sagde hun, " at De kan have
" saadan en Lyst til at giøre mig ulykkelig".
" Jeg siger Dig jo, ney", raabte han høyt,
" mit hele Ønske er, at giøre Dig lykkelig. —
" Jeg! — Diævelen annamme mig, om der
" er nogen Ting i Verden, som jeg vil vægre
" mig ved at giøre, for at see Dig lykkelig". —
" Og vil min hierte Fader ikke tilstaae mig den
" allermindste Kundskab om hvad der vil giøre
" mig lykkelig? Dersom det er sandt, at Lyksalig-
" heden bestaaer i Indbildningen, saa vil jeg
" være i den allerelendigste Tilstand, naar jeg
" anseer mig for det ulyksaligste Menneske paa
" Jorden"? " Det er bedre, at du anseer Dig
" derfor", sagde han, " end at Du skulde føle,
" at Du var det, ved Dit Giftermaal med en
" usel Horeunge og Landstryger". " Kan det

" forneye Dem noget, min Fader", sagde So-
phie, " saa vil jeg give Dem det høytideligste
" Løfte, at jeg aldrig vil tage ham, eller nogen
" anden, imedens min Fader lever, uden hans
" Samtykke. Lad mig opoffre mit hele Liv til
" Deres Tieneste, lad mig igien være Deres
" stakkels Sophie, og alle mine Forretninger
" og Fornøyelser bestaae, som tilforn, i at be-
" hage og forneye Dem". " Seer Du vel,
" Sophie", svarede Junkeren, " jeg vil ikke
" lade mig narre paa denne Maade; for saa
" vilde Din Faster Western have Aarsag til
" at troe, jeg var den Tosse, hun holder for, jeg
" er. Ney, ney, Sophie! Du maa vide, jeg
" er klogere, end saa, og kiender Verden bedre,
" end at jeg skulde forlade mig paa et Fruen-
" timmers Løfte, i en Sag, der angaaer en
" Mandsperson". " Hvormed har jeg fortient
" denne Mangel paa Fortroelighed, min Fader"?
sagde hun; " har jeg nogensinde brudt et eneste
" Løfte, som jeg havde giort Dem? eller har
" jeg nogensinde giort mig skyldig i nogen Falsk-
" hed fra min Vugge af"? " Seer Du vel,
" Sophie"! raabte han, " alt det, Du der

" siger,

"siger, er hverken hugget eller stukket. Jeg "har nu besluttet dette Partie, og have ham "skal Du; Dievelen annamme mig, om Du "ikke skal. Du skal, Dievelen pidske mig, "tage ham, om Du saa hænger Dig Morge= "nen derefter". Disse Ord igientog han med knyttet Næve, bed sig i Tungen, og tord= nede saa heyt, at den stakkels bedrøvede, for= skrækkede Sophie, sank skiælvende ned i sin Stoel; og havde en Strøm af Taarer ikke strax lettet hende, saa var der maaskee fulgt noget værre paa.

Western følede ikke mere Angest eller Fortrydelse, da han saae den beklageligste Til= stand, hans Datter var i, end Arrestforvare= ren i Newgate føler, naar han seer en kierlig Kones Angest, i det hun tager Afsked med sin Mand, der er dømt fra Livet. Eller rettere: We= stern saae ned paa hende med de samme Fø= lelser, som opkomme hos en retskaffen god Kiøbmand, naar han seer, at hans Skyldner bliver slæbt i Fængsel for ti Pund, som den Stakkel rigtig nok skylder ham, men er saa skarnagtig, at han ikke kan betale. Eller: han

følede, for at komme Sagen endnu nærmere, det samme Samvittigheds-Nag, som en Rufferske føler, naar en uskyldig Pige, som hun har fanget i sin Snare, falder i Besvimelse, naar hun giør hende første Gang Forslag om det', som man kalder: at tage imod Selskab hos sig. Denne Lignelse vilde i Sandhed være meget nøyagtig, dersom Ruffersken ikke havde sin Egennytte for Øyne i det, hun giør; og Faderen derimod, endskiønt han maaskee af Blindhed tænker anderledes, ikke kan have nogen virkelig Fordeel af at tvinge sin Datter til næsten ligesaa vanærende en Handling.

I denne Tilstand forlod han den stakkels Sophie, og gik ud af Værelset med en meget gemeen Anmærkning over Taarernes Virkninger; derpaa lukkede han Dørren i Laas, og vendte tilbage til Præsten, der sagde alt, hvad han turde sige, til den unge Dames Bedste; og endskiønt dette var ikke fuldkommen saa meget, som hans Pligter fordrede af ham, saa var det dog nok, til at giøre Junkeren overmaade forbittret, og frembringe mange uanstændige Anmærkninger over den hele Geistlighed, hvis

hellige

hellige Embede vi have alt for stor en Ærbødighed for, til at vi skulde anføre saadant noget i vore Skrifter.

Det tredie Capitel.

Hvad der hændtes Sophie i hendes Fængsel.

Vertinden i det Huus, hvor Junkeren var taget ind, havde strax begyndt at satte meget underlige Tanker om hendes Giester. Men da hun havde faaet at vide, at Junkeren var en overmaade riig Mand, og hun havde passet paa at fordre en overordentlig stor Leye for sine Værelser, saa fandt hun ikke for godt at støde Nogen for Hovedet: thi uagtet, det giorde hende noget ondt, at den stakkels Sophie skulde holdes saaledes fangen og indsluttet, da Pigen i Huset havde givet hende saa fordeelagtigt et Begreb om hendes milde Væsen i Omgang og Tale, og alle Junkerens Tienere bekræftede det samme; saa havde hun dog sin egen Fordeel alt for meget for Øynene, til at hun skulde støde en Herre for Hovedet, som hun sagde, hun mærkede, var meget hastig af sig.

Sophie ſpiſte kun lidet, men hun fik dog hendes Retter i den ſterſte Orden. Ja jeg troer i Sandhed, at Junkeren, om hun havde faaet Lyſt til noget rart, aldrig vilde ſparet enten Umage, eller Omkoſtninger, for at ſkaffe hende det, ihvor vred han end var; ſiden han, i hvor beſynderligt det end vil forekomme nogle af mine Læſere, virkelig elſkede ſin Datter meget høyt, og han aldrig var nogenſinde mere glad, end naar han kunde ſkaffe hende nogen Fornøyelſe. Da det var Tiid at ſpiſe til Middag, bragte Sorte Jacob hende en ung Høne, og Junkeren (thi han havde ſvoret paa, at han ikke vilde levere Reglen til nogen anden) fulgte ham ſelv til Dørren. Da Jacob satte Fadet fra ſig, blev der vexlet nogle Complimenter imellem ham og Sophie (thi han havde ikke ſeet hende, ſiden hun forlod Landet, og hun opførte ſig altid mere artigt imod enhver Tiener, end mange andre opføre ſig imod Folk, der ere ikkun meget lidet mindre, end de). Sophie vilde, han ſkulde tage Hønen tilbage igien, og ſagde, hun kunde ikke ſpiſe noget; men Jacob bad hende at forſøge det, og anbefalede

hende

hende i sær de Æg, som han sagde, den var fyldt med.

Al denne Tid stod Junkeren uden for Døren; men Jacob var i stor Yndest hos sin Herre, siden han brugte ham i hans vigtigste Forretninger, nemlig ved Jagten, og var derfor vant til at tage sig mange Friheder. Han havde viist sig meget tienstagtig, for at komme til at bære Maden op, da han, som han sagde, længdes meget efter at see den unge Dame; og giorde sig derfor ingen Betænkning over at lade sin Herre staae og vente over ti Minuter efter ham: men han fik heller ikke andet, end en lystig Irettesættelse derfor, da han kom tilbage til Døren.

Æg af Høns, Agerhøns, Phasaner o. s. v. vidste Jacob meget vel, vare Sophies største Livretter. Det var derfor ingen Under, at han, som havde et meget godt Hierte, vilde giøre sig Umage for at forsyne hende med disse Lækkerbidskener paa en Tiid, da alle Folkene i Huset vare bange for, at hun skulde døe af Sult; thi hun havde ikke nydt en eeneste Mundfuld i de sidste syvgetyve Timer.

Endskiønt Bekymringer ikke giøre den samme Virkning paa alle, som de pleye at giøre paa en ung Enke, hvis Madlyst den ofte forøger mere end Lusten paa Bansteds Heeder eller Salisburys Sletter; saa vil dog den, der er nedtrykt af den storste Bekymring, i hvad endog nogle Folk kunne sige derimod, tilsidst have noget at spise. Og Sophie begyndte selv, efterat hun havde betænkt sig noget, at skiære Fuglen i tu, og fandt at den var ligesaa fyldt med Æg, som Jacob havde sagt.

Men foruden disse Æg indeholdt dog Høuen ogsaa noget andet, som vilde fornøyet det kongelige Videnskabers Selskab endnu meget mere. Thi dersom en Fugl med tre Been er saa uskatteerlig en Raritet, da Tiden dog maaskee har frembragt tusinde saadanne, hvad Priis skal man da sætte paa en Fugl, der saa aldeles strider imod den dyriske Oeconomies Love, at den har et Brev inden i sin Mave? Ovid fortæller os om et Blomster, som Hyacinthus blev forvandlet til, at det havde Bogstaver paa sine Blade; dette anbefalede Virgil, som et Underverk, til det kongelige Videnskabers Sel-

skab

skab i hans Tider; men ingen Alder, intet Folkeslag har nogensinde optegnet, at en Fugl har haft et Brev inden i sin Mave.

Men endskiønt saadant et Undervark kunde give alle Academies des Sciences i Europa noget at bestille, og deres Undersøgelser endda maaskee ikke vilde garne meget, saa kan dog Læserne meget let begribe, hvorfra dette Brev kom, og hvorledes det var kommet ind i Fuglen, naar han erindrer sig den sidste Samtale, som blev holdt imellem de Herrer Jones og Griffel.

Uagtet Sophie havde fastet længe, og uagtet hun havde sin Livret for sig, saa fik hun aldrig saasnart Øye paa Brevet, førend hun snappede det til sig, rev det op, og læste som følger:

" Madame!

" Følede jeg ikke hvem det er, jeg har den
" Ære at skrive til, saa vilde jeg stræbe, i
" hvor vanskeligt det end vilde være mig, at af-
" male min Siels Skræk ved den Tidende, Jom-
" frue Honour bragte mig. Men siden Om-
" hed allene kan giøre sig en sand Forestilling

" om

" om de Smerter, Ømhed er i Stand til at
" føle, saa kan denne elskværdige Egenskab, som
" min Sophie besidder i den høieste Grad,
" underrette hende tilstrækkelig om, hvad hendes
" Jones maae have liidt ved denne bedrøvelige
" Leylighed. Er der vel nogen Omstændighed
" i Verden, som kan forøge mine Lidelser, naar
" jeg hører at noget Uheld er hændet Dem?
" Jo, der er en eneste Omstændighed, og den
" træffer just til min Ulykke ind: denne, min
" Sophie, denne skrækkelige Tanke: at jeg er
" den ulykkalige Aarsag dertil. Maaskee jeg
" her giør mig selv for megen Ære; men ingen
" vil misunde mig en Ære, som koster mig saa
" overmaade meget. Tilgiv mig denne, og til-
" giv mig en endnu større Forvovenhed, at jeg
" spørger Dem, om mine Raad, om min Hielp,
" min Nærværelse, min Fraværelse, min Død,
" eller Piinsler, som jeg kan udstaae, kan være
" Dem til nogen Tieneste? kan den fuldkom-
" neste Beundring, den meest agtpaagivende
" Lydighed, den meest brændende Kierlighed,
" den meest smeltende Ømhed, den meest uind-
" skrænkede Overgivelse til Deres Villie, erstatte

" Dem

" Dem det, De opoffrer for at giøre mig lykke-
" lig? O, saa flye, min elskværdige Engel, ind i
" disse Arme, som altid ere aabne for at tage
" imod Dem, og beskytte Dem? og Forskiel-
" len imellem at modtage Dem alene, og hele
" Verdens Rigdomme med Dem, fortiener ef-
" ter mine Tanker ikke at komme i Betragtning.
" Men skal Klogskab derimod herske, og sige
" Dem, efter det modenste Overlæg, at det Offer
" er for stort, og at der er intet andet Middel til
" at forlige Dem med Deres Fader, og skaffe
" Deres dyrebare Siel sin Roelighed igien,
" end at De maa forlade mig; saa besværger
" jeg Dem, at forjage mig stedse af Deres Tan-
" ker! viis Dem kiek, og lad ingen Medliden-
" hed med mine Lidelser frembringe den mindste
" Smerte i Deres ømme Bryst! Troe mig,
" Madame, at jeg elsker Dem saa oprigtig og
" saa meget høyere end mig selv, at Deres
" Lyksalighed er mit største og fornemste Øye-
" meed. Mit første Ønske (o, hvorfor vilde
" Skiebnen ikke tilstaae mig det) var, at see
" hvert Øyeblik, at De var det lykkeligste Fruen-
" timmer; mit andet Ønske er at høre, at De

" er

" er det. Men ingen Jammer paa Jorden kan
" sættes i Ligning med min, naar jeg tænker
" paa, at De maae takke Een for et uroeligt
" Øyeblik, som er

" Madame
" Deres paa enhver Maade og i
" enhver Henseende
" hengivne
" Thomas Jones ".

Jeg vil overlade det gandske til Læserens Indbildnings-Kraft at bestemme, hvad Sophie sagde eller gjorde eller tænkte, i Anledning af dette Brev. Svaret derpaa vil han maaskee faae at see siden efter, men ikke nu, og det iblandt andre Aarsager derfor: fordi hun ikke skrev noget Svar; hvortil hun havde adskillige gode Grunde, hvoriblant det var een: at hun hverken havde Papiir, Pen eller Blæk.

Om Aftenen, da Sophie sad og tænkte paa det Brev, hun havde faaet, eller paa noget andet, blev der en stor Allarm neden under, som forstyrrede hendes Betragtninger. Denne Allarm var intet andet, end et dygtigt Skiænderie imellem to Personer. Den ene af de

Stri-

Stridende kiendte hun strax paa hans Stemme, at det var hendes Fader; men det varede noget, inden hun kiendte, at den skingrende Piben hørte hendes Faster Western til. Denne Dame var nyelig ankommet til Byen, og da hun havde faaet at vide hvor hendes Broder opholdt sig, ved det at een af hendes Tienere var staaet ned af Vognen, og gaaet ind i Herkules's Piller, saa kiørte hun strax lige hen til ham.

Nu ville vi altsaa tage Afskeed med Sophie, og efter vores sædvanlige gode Levemaade følge med Hendes Naade.

Det fierde Capitel.

Hvori Sophie kommer ud af sit Fængsel.

Junkeren og Præsten (thi Verten havde just noget at bestille ude) sadde og røgede deres Piber sammen, da man først lod dem vide, at Hendes Naade var kommet. Junkeren hørde aldrig saasnart hendes Navn nævne, førend han strax løb ned for at ledsage hende op af Trapperne; thi saadanne Ceremonier iagttog han meget neye, især imod hans Søster, som han var mere bange for, end for nogen anden men-

neskelig

neſkelig Skabning; endſkiønt han aldrig vilde tilſtaae det: og han vidſte det maaſkee heller ikke ſelv.

Saaſnart Freken Weſtern kom ind i Spiſeſtuen, kaſtede hun ſig i en Stoel, og begyndte følgende Tale: "Naa! der har i Sand- "hed aldrig nogen giort saa afſkyelig en Reyſe, "ſom denne. Jeg troer Veyene ere blevne "meget værre, end tilforn, ſiden diſſe mange "Bomme ere oprettede. Og ſaa De, min "Broder, hvordan kunde De tage ind i dette "fordømte Huus? jeg tør ſværge paa, at ingen "Standsperſon har nogenſinde ſat ſin Fod ind "af Dørren her i Huſet tilforn". "Det veed "jeg ikke", ſvarede Junkeren; "mig ſynes "her er temmelig godt: det var Verten der- "henne, der recommenderede dette Huus; og "ſiden han kiendte de fleſte Standsperſoner, ſaa "troede jeg, at han kunde bedſt viſe mig, hvor "jeg ſkulde komme iblandt dem". "Det er "godt nok, men hvor er min Niece"? ſagde "Frøkenen; "har De allerede giort Deres "Opvartning hos Lady Bellaſton"? "Ja "viſt har jeg det", ſvarede Junkeren. "Din

"Niece

"Niece er i sikkre Hænder, hun er her oven
"paa i hendes Kammer". "Hvordan"? svarede Frøkenen, "er min Niece her i Huset,
"og veed ikke af at jeg er her". "Nej, der
"kan ingen saa let komme til hende", svarede Junkeren, "for hun er under Laas og Lukke.
"Jeg har sat hende i Sikkerhed: jeg hentede
"hende fra Hendes Naade, min Cousine, den
"første Aften jeg kom til Byen; og siden har jeg
"passet got paa hende. Hun er ligesaa sikker
som en Ræv i en Sæk, det forsikkrer jeg Dig".
"Gode Gud", svarede Frøken Western,
"hvad hører jeg! jeg ventede nok, at De vilde
"gjøre et got Stykke Arbeyde, naar jeg gav
"mit Samtykke til, at De selv maatte tage til
"Byen: men det var i Sandhed ogsaa Deres
"egen haardnakkede Villie, og jeg kan ikke be-
"skylde mig for, at jeg nogensinde har givet mit
"Samtykke dertil. Lovede De mig ikke, min
"Broder, at De ikke vilde betiene Dem af
"disse fremfusende Midler? var det ikke ved
"saadanne fremfusende Midler, De tvang min
"Niece til at løbe fra Dem paa Landet? Har
"De nu Lyst til at nøde hende til at gjøre nok

" saadant et Skridt endnu"? " For tusind
" Dievle"! raabte Junkeren, " og slog sin
" Pibe imod Gulvet, har noget Menneske no-
" gensinde hørt saadant noget: jeg ventede, Du
" skulde berømmet mig for hvad jeg har giort,
" og saa kommer Du og anfalder mig paa denne
" Maade"! " Hvordan? min Broder", sagde
Frøkenen, " har jeg nogensinde givet Dem
" den mindste Aarsag til at troe, at jeg vilde be-
" rømme Dem, fordi De slutter Deres Datter
" inde? har jeg ikke ofte sagt Dem, at Fruen-
" timmerne i et frit Land ikke bør behandles
" med saa uindskrænket en Myndighed? vi ere
" ligesaa frie som Mandfolkene, og jeg vilde øn-
" ske af mit Hierte, at jeg ikke kunde sige: vi
" fortiene den Friehed bedre, end de. Venter
" De, at jeg skal blive et Øyeblik længer i dette
" forbandede Huus, eller at jeg skal erkiende
" Dem længer for een af mine Paarørende,
" eller at jeg skal mere giøre mig Ulevlighed
" med Deres Familiesager, saa paastaaer jeg,
" at min Niece skal sættes i Friehed i dette
" Øyeblik". Dette udtalede hun med saa ly-
dende en Mine, med Ryggen til Caminen,

" den

" den eene Haand paa Ryggen, og en Priis
" Tobak i den anden, saa jeg tvivler paa, at Tha-
" lestris i Spidsen af sine Amazoner nogen-
" sinde har giort en skrækkeligere Figur, end hun.
" Det var altsaa ingen Under, at den stakkels
" Junker ikke kunde holde Stand imod den
" Skræk, hun indjog ham". "See der",
raabte han, og kastede Nøgelen fra sig, " der er
" den: gior nu hvad Dig behager. Jeg havde
" alene i Sinde at holde hende indelukt, til Bli-
" fil kom; og det kan ikke vare længe. Men
" hændes der imidlertid noget, som ikke er ret,
" saa erindre Dig, hvis Skyld det er".

" Det vilde jeg sætte mit Liv i Pant for",
raabte Frøken Western; " men jeg vil slet
" ikke befatte mig dermed uden paa eet Vilkaar,
" og det er: at De vil overlade den hele Sag
" til mig, uden selv at gribe til et eneste Mid-
" del, undtagen jeg af en Hændelse skulde finde
" det fornødent at sætte Dem i Arbeyde. Der-
" som De vil indgaae disse Vilkaar, min Bro-
" der, saa vil jeg endnu stræbe at vedligeholde
" Familiens Ære; men hvis ikke, saa bliver
" jeg neutral".

" Jeg beder Dem, gode Herre, sagde " Præsten, lad Hendes Naade dog raade denne " ene Gang; maaskee hun vil udrette mere ved " at tale med den unge Dame, end De har " været i Stand til at fuldføre med strængere " Midler".

" Hvad? vil Du ogsaa ride paa mig"? raabte Junkeren. " Dersom Du ikke holder Din " Kiæft, saa skal jeg pidske Dig paa Timen".

" Fy, min Broder"! raabte Frøkenen, " er det Talemaader til en Præst. Hr. Sup= " ple er en fornuftig Mand, og giver Dem " det bedste Raad; ja jeg troer, at hele Verden " vil være af hans Mening. Men jeg maae " sige Dem, at jeg venter strax at faae et Svar " paa mine categoriske Forslag. Overgiv en= " ten Deres Datter i mine Hænder, eller tag " hende gandske under Deres eget beundrings= " værdige Opsyn: og saa vil jeg her i Hr. " Supples Paahør overgive Fæstningen, og " slaae Haanden af Dem og Deres Familie for " evig".

" Jeg

"Jeg beder Dem, lad mig være Mel-
"lemhandler", raabte Præsten, "lad mig
"formaae Dem dertil ved mine Bønner.

"Jh! der ligger jo Nøgelen paa Bordet",
raabte Junkeren; "kan hun ikke tage den, om
"hun behager: hvem hindrer hende derfra"?

"Nej min Broder", svarede Frøkenen,
"jeg paastaaer, at den skal leveres mig med alle
"Formaliteter, og en fuldkommen Bekræftelse
"paa alle de Vilkaar, jeg har anført".

"Jh! ja, saa vil jeg da levere den til
"Dig — See der er den", raabte Junke-
ren. "Jeg er vis paa, min Søster, at Du
"kan aldrig beskylde mig for, at jeg nogensinde
"har nægtet at betroe min Datter til Dig.
"Hun har jo været et heelt Aar og mere hos
"Dig af Gangen, uden at jeg har seet hende".

"Og det havde været en Lykke for hende
"om hun altid havde været hos mig", sva-
rede Frøkenen; "saadant noget vilde aldrig
"hændet under min Opsyn. — Nej vist ikke",
raabte han, "Skylden er alene paa min Side".

"Ja vist er Skylden paa Deres Side,
"min Broder", svarede hun: "jeg har ofte

" været nødt til at sige Dem det, og jeg vil al=
" tid være nødt til at sige Dem det. Men nu
" haaber jeg, De vil forbedre Dem, og lære saa
" meget af Deres forbigangne Forseelser, at
" De ikke tilintetgiør mine vise Anslag med De=
" res dumme Streger. De er i Sandhed ikke
" skikket til saadanne Underhandlinger, min Bro=
" der; Deres hele politiske System er galt. Jeg
" paastaaer derfor endnu eengang, at De ikke
" maae blande Dem derimellem. Erindre Dem
" allene, hvad der allerede er skeet".

" For tusind Diævle! min Søster", raabte Junkeren, " hvad vil Du, jeg skal sige?
" Du var i Stand til at opirre Fanden selv".

" See nu begynder De paa den gamle
" Maade igien", sagde hun. " Jeg seer nok,
" man kan ikke tale med Dem, min Broder.
" Jeg vil henvende mig til Hr. Supple, som
" er en fornuftig Mand, og spørge ham, om jeg
" har sagt noget, som kan ophidse noget Men=
" neske; men De er saa forkeert i Hovedet paa
" alle Kanter".

" Tillad mig at bede Dem, Madam", sagde Præsten, at De ikke opirrer Herren".

" Opirrer

" Opirrer ham"! sagde Frøken en —
" I er i Sandhed ligesaastor en Nar, som han.
" Siden De altsaa lover mig, min Broder, at
" De ikke vil blande Dem derimellem, saa vil
" jeg endnu eengang paatage mig at bringe min
" Nieces Sager i Orden. Gud forbarme sig
" over alle de Sager, som Mandfolkene skulle
" bestyre. Eet Fruentimmers Hoved er ligesaa
" meget værdt, som tusinde af Eders". Og derpaa kaldte hun paa een af Tienerne, som skulde vise hende hvor Sophie var; og saa gik hun op, og tog Nøgelen med sig.

Hun var aldrig saasnart gaaet, førend Junkeren (efterat han først havde tillukket Døren) udøste nogle Sneese Tæver, og ligesaa mange hiertelige Forbandelser, imod hende, og skaanede sig ikke engang selv, fordi han nogensinde havde tænkt paa hendes Midler; men føyede dog til: " Naar een nu har været en
" Slave saa længe, saa vilde det være en Skade
" at miste dem tilsidst, fordi man ikke vilde
" holde det lidt længer ud. Den Tæve kan dog
" ikke leve evindelig: og jeg veed, jeg kommer
" til at staae i hendes Testamente derfor".

" Denne Beslutning rosede Præsten over-
maade meget: og derpaa fordrede Junkeren nok
en Flaske, hvilket var hans sædvanlige Maade,
naar han enten var fornøyet eller bedrøvet over
noget, og dette Medicament tog han saa over-
flødig en Mængde ind af, at den gandske for-
mildede hans Vrede, og hans Sind var blevet
fuldkommen roeligt, da Frøken Westeern og
Sophie kom ind i Stuen. Den unge Dame
havde sin Hat og Kaabe paa, og hendes Faster
fortalte Hr. Westeern, at hun havde i Sinde at
tage sin Niece med sig til sit eget Logemente:
" for disse Værelser ", sagde hun, " ere i
" Sandhed ikke saadanne, min Broder, at
" nogen christen Siel kan være i dem ".

" Meget vel, Madam ", sagde Westeern;
" ligesom De behager. Pigen kan aldrig være
" i bedre Hænder end Deres, og Præsten her
" maa lade mig vederfares den Ret, at jeg
" mange Gange har sagt paa Deres Bag, at
" De var eet af de fornuftigste Fruentimmer i
" Verden ".

" Det har jeg været et Vidne til ", raabte
Præsten. " Ja jeg har i Sandhed ogsaa altid ",

sagde

sagde Freken Western, "givet Dem samme Be=
"rømmelse, min Broder. De maae selv til=
"staae, at De er lidt for hastig af Temperament:
"men naar De vil give Dem Tid til at be=
"tænke Dem, saa har jeg aldrig kiendt en for=
"nuftigere Mand, end De er".

"Ja ja, naar Du er af de Tanker min
"Søster", sagde Junkeren, "saa skal dette
"være Din Skaal af mit gandske Hierte. Jeg
"er lidt hidsig af mig undertiden, men jeg la=
"der haant om al Slags Ondskab. Vær nu
"en god Pige, Sophie, og gior alt hvad Din
"Faster befaler Dig".

"Jeg har ikke den mindste Tvivl om hen=
"des Lydighed", svarede Freken Western.
"Hun har allerede et Exempel for hendes Øyne
"i hendes ulykkalige Cousine Harriets Ofer=
"fel, der har befordret sin egen Undergang ved
"at slaae mine Raad hen i Veyret. — O min
"Broder, hvad tænker De! De var knap
"kommet os af Øynene da De reyste til Lon=
"don, førend, hvad mener De, denne ufor=
"skammede Karl, med det græsselige Irlandske
"Navn — denne Fitzpatrick kom til Gaar=

" den. Han kom lige ind til mig, uden at
" lade sig melde, ellers vilde jeg ikke have talt
" med ham. Derpaa kom han frem med en
" lang uforstaaelig Historie om hans Kone,
" som han nødte mig til at høre paa: men jeg
" gav ham et meget kort Svar, og overleverede
" ham hans Kones Brev, som jeg bad ham
" svare paa selv. Jeg troer nok, den Kielling
" vil søge os op; men jeg beder Dem, at De ikke
" vil tale med hende, for jeg har besluttet, at
" jeg ikke vil gisre det".

" Jeg tale med hende"! raabte Junkeren; " vær kun ikke bange for mig. Jeg vil
" ikke give saadanne ulydige Tøse nogen Opmuntring. Det var vel for den Karl, hendes
" Mand, at jeg ikke var hiemme. Diævelen
" annamme mig, om ham ikke skulde kommet til
" at dandse ud i Parken, det kan han være vis
" paa. Der seer Du, hvad Ulydighed bringer
" Folk til, Sophie. Du har et Exempel der-
" paa i Din egen Familie".

" Min Broder", raabte Fasteren, " De
" behøver ikke at skræmme min Niece med saadanne skrækkelige Igientagelser. Hvorfor vil

" De

"De ikke overlade alle Ting til mig". "Jo "vist vil jeg det, jo vist vil jeg", sagde Jun- "keren.

Og derpaa gjorde Freken Western, til Lykke for Sophie, Ende paa Samtalen, ved at befale, at der skulde sendes Bud efter Porte- chaiser. Jeg siger til Lykke for Sophie, thi havde De fortsat Samtalen meget længer, saa vilde der rimeligviis have været nye Anled- ning til Strid imellem Broderen og Søsteren, som deres Opdragelse og Kiøn allene gjorde forskiellige fra hinanden: thi de vare begge lige hidsige og lige paastaaende, og havde begge en stor Kierlighed til Sophie, og begge en fuld- kommen Foragt for hinanden.

Det femte Capitel.

Hvori Jones faaer et Brev fra Sophie, og gaaer paa Comoedie med Madame Miller og Griffel.

Sorte Jacobs Ankomst til Byen, og de Tieneſter, denne taknemmelige Karl havde lovet at giøre sin gamle Velgiører, trøstede Jones meget i al den Angest og Uroelighed, han havde

udstaaet

udstaaet for Sophie, der ved Hielp af den omtalte Jacob sendte ham følgende Svar paa hans Brev, som Sophie, der havde faaet Lov til at bruge Blæk, Pen og Papiir, med det samme hun havde faaet sin Frihed, havde skrevet den samme Aften, hun kom ud af sit Fængsel.

" Min Herre!

" Da jeg ikke tviler om, at De jo har
" meent det, De har skrevet, oprigtig, saa vil
" det være Dem en Fornøyelse at høre, at nogle
" af mine Elendigheder ere forbi, siden min Fa-
" ster Western er kommet her til Byen, og
" jeg nu er hos hende, og har al den Friehed,
" jeg kan ønske mig. Et Løfte har min Fa-
" ster paastaaet, at jeg burde gisre hende, og
" det var: at jeg ikke vil tale eller omgaaes med
" nogen uden hendes Vidende og Samtykke.
" Dette Løfte har jeg giort hende paa den høy-
" tideligste Maade, og skal ogsaa holde det paa
" det nøyeste; og endskiønt hun ikke har ud-
" trykkelig forbudet mig at skrive, saa maae
" hun enten have udeladt det af Glemsomhed,
" eller maaskee indsluttet det i det Ord om-
" gaaes. Da jeg altsaa ikke kan ansee dette

" Brev

" Brev for andet end en Forbrydelse imod hen-
" des ædelmodige Fortroelighed til min Ære,
" saa kan De ikke vente, at jeg herefter skal
" skrive eller tage imod noget Brev uden hen-
" des Vidende. Et Løfte er en meget hellig
" Ting for mig, som jeg udstrækker ligesaavel til
" alt, hvad der kan forstaaes derunder, som til
" hvad det egentlig udtrykker: Og denne Be-
" tænksomhed vil maaskee være Dem til nogen
" Trøst, naar De ret eftertænker det. Dog,
" hvorfor nævner jeg Dem saadan en Trøst?
" thi endskiønt der er een Ting, som jeg al-
" drig kan føye den bedste Fader i, saa har
" jeg dog fast besluttet, at jeg aldrig vil begaae
" noget til Trods for ham, eller giøre noget
" Skridt af Vigtighed uden hans Samtykke.
" Dette, maae De overtale Dem til at troe, er
" fuldkommen vist, og deraf lære at slaae det af
" Deres Tanker, som Lykken (maaskee) har
" giort umueligt. Dertil kan ogsaa Deres
" egen Fordeel overtale Dem. Ved dette haa-
" ber jeg, De kan forskaffe Dem Hr. Altværds
" Godhed igien, og kan det skee derved, saa
" paalægger jeg Dem at fuldføre det. Adskil-

" lige

"lige Hændelser have giort mig Dem noget
"forbunden, og Deres gode Hensigter maaskee
"endnu mere. Lykken kan maaskee engang
"blive os begge gunstigere, end for nærværende
"Tiid. Troe, at jeg skal altid tænke saaledes
"paa Dem, som jeg troer, De fortiener det,
"og at jeg er

"Min Herre
"Deres forbundne ydmyge
"Tienerinde
Sophie Western.

"Jeg forbyder Dem at skrive mere til
"mig — i det mindste for nærværende Tiid,
"og paalægger Dem at tage imod dette, som
"nu ikke nytter mig til noget, og som jeg veed,
"De maae mangle. Troe, at De ikke er nogen
"forbunden for denne ubetydelige Ting, uden
"den lykkelige Hændelse, der var Aarsag i at
"De fandt den" (*).

Et Barn, som nyelig havde lært at kiende Bogstaver, vilde have brugt mindre Tiid til at studere sig til dette Brev; end Jones brugte

til

(*) Formodentlig den Bancoseddel paa Hundrede Pund.

til at læse det. Den Følelse, det frembragte hos ham, var en Blanding af Glæde og Bedrøvelse: noget, der lignede de Følelser, der dele en god Mands Gemyt imellem sig, naar han læser sin afdøde Vens Testamente, hvori han har testamenteret ham store Midler, og som hans Trang endnu gior ham mere velkommen. I det hele var Jones dog mere fornøyet end misfornøyet derover: og Læserne ville maaskee forundre sig over, at han kunde være misfornøyet derover; men Læseren er heller ikke slet saa forelsket som den stakkels Jones var, og Kierlighed er en Sygdom, som vel i nogle Henseender ligner en Svindsoet, (hvortil den undertiden er en Aarsag) men er derimod i andre ligetvertimod, og i sær i denne Henseende: at den aldrig smigrer sig selv, eller seer noget Tilfælde fra en gunstig Side.

Een Ting var han fuldkommen fornøyet over, og det var: at Sophie havde faaet sin Friehed, og var nu hos en Dame, hvor hun i det mindste kunde være vis paa at blive behandlet paa en anstændig Maade. En anden trøstelig Omstændighed for ham var det: at hun

beraabte

beraabte sig paa sit Løfte, at hun aldrig vilde gifte sig med nogen anden; thi i hvor uegennyttig han end troede, hans Kierlighed var, og i hvor mange ædelmodige Udtryk han end havde brugt i sit Brev, saa tvivler jeg dog meget paa, at han kunde have hørt noget Nyt, der vilde have bedrøvet ham mere, end den Tidende, at Sophie var gift med en anden, i hvor stort Partiet end var, og i hvor store Formodninger man end kunde have om, at hun vilde blive fuldkommen lykkelig derved. Denne fine Grad af platonisk Kierlighed, som slet ingen Hensigt har til Legemet, og er gandske og aldeles blot aandelig, er en Gave, som skiønkes Fruentimmerne allene; thi af dem har jeg hørt mange erklære, (og det uden Tviol med den største Sandhed) at De ville være meget redebonne til at afstaae en Elsker til en Medbeylerinde, naar man kunde bevise, at saadan en Afstaaelse var nedvendig for Elskerens timelige Fordeels Skyld. Og heraf slutter jeg altsaa, at denne Slags Kierlighed er til i Naturen, endskiønt jeg ikke tør paastaae, at jeg nogensinde har seet et Exempel derpaa.

Da

Da Hr. Jones havde anvendt tre Timer paa at læse og kysse ovenanførte Brev, saa blev han tilsidst i saa godt et Lune ved de sidste Betragtninger, han fandt deri, at han besluttede at opfylde et Løfte, som han havde giort tilforn. Dette var: at følge Madame Miller og hendes yngste Datter paa Comoedien, og at tage Griffel med: thi Jones fandt virkelig den Smag i Løyer, som mange foregive at have, og ventede derfor at faae megen Fornøyelse af Griffels Critiqver, som han troede, vilde komme fra Naturens Stemme, og være gandske uforbedrede, men ogsaa gandske uforfalskede af Kunsten.

I den første Rad af det første Gallerie tog altsaa Hr. Jones, Madame Miller, hendes yngste Datter, og Griffel deres Sæde. Griffel erklærede strax, at han aldrig havde været paa saa smukt et Sted tilforn. Da Musiquen var begyndt, sagde han: " det var et stort " Under, at saa mange Musicantere kunde spille " paa eengang, uden at forvilde hverandre". Imedens Lyseslyderen tændte Lysene i Lysekronerne, raabte Griffel til Madam Miller: " See der, Madam, see der, den Karl seer lige

" saadan ud, som den, der staaer bag i Bønne-
" bogen foran Bønnerne til Festen for Krudt-
" forræderiet". Og da alle Lysene vare tændte, kunde han ikke bare sig for at anmærke med et Suk: " at der blev brændt saa mange Lys i een
" Aften, som en skikkelig fattig Familie kunde
" leve af i et heelt Aar".

Saasnart Stykket, som var Hamlet, Prinds af Dannemark, begyndte, gav Griffel meget nøye Agt, og taug gandske stille indtil Geisten kom ind, da han spurgte, hvad det var for en Mand i den underlige Dragt. " Jeg
" har seet ligesaadant noget paa et Skilderie",
sagde han. " Det er dog vel ikke et Harnisk,
" er det"? Jones svarede: " det er en Geist";
hvortil Griffel svarede med en Smiil: " ja
" bild mig det ind, om De kan, min Herre. End-
" skiønt jeg ikke kan sige, at jeg har virkelig seet
" nogen Geist i mit hele Liv, saa er jeg dog
" vis paa, at jeg skulde kiende saadan en Geist,
" om jeg fik een at see, bedre end saa. Ney,
" ney, min Herre, Geister lade sig heller ikke
" see i saadanne Dragter, som denne". I denne Vildfarelse, som opvækkede megen Latter i

Grif-

Griffels Naboelaug, vedblev han i indtil det Optrin imellem Geisten og Hamlet; thi da fik Hr. Garrick ham til at troe det, som Jones ikke kunde formaae ham til at antage for sandt, og her begyndte han at skiælve saa hæftig, at hans Knæe stødte imod hinanden. Jones spurgte ham, hvad der var paa Færde, og om han var bange for Helten paa Theatret? "Na! "min Herre", sagde han, "nu mærker jeg at "det er rigtig nok det, som De fortalte mig. Jeg "er ikke bange for noget; for jeg veed nok, at det "er ikkun en Comoedie. Og om det endogsaa "var en Geist, saa kunde han dog ikke giøre "een nogen Skade saa langt borte, og i saa "stort et Selskab; og dersom jeg var bange, "saa er jeg dog heller ikke den eneste, der er "det". "Og hvem", raabte Jones, "an= "tager Du for at være saadan en Cujon her, "som Du selv"? "Ja, De maae kalde mig "Cujon saa meget som De vil; men dersom "den lille Mand nede paa Theatret ikke er bange, "saa har jeg aldrig seet nogen, der har været "bange; i mit hele Liv. Jo, jo, gaae med "Dig! ja vist skulde man! hvem vilde vel

" være saadan en Nar? Vil De det? Gud for-
" lade Dem denne daarlige Dumdristighed! —
" Ja, hvad der end følger paa, saa er det godt
" nok til Dem — Følge med Dig? jeg vilde
" ligesaa gierne følge med Fanden. Maaskee
" det ogsaa er Diævelen selv — for man siger,
" han kan paatage sig hvad Lignelse han vil.
" — Aa! der er han igien — Gaae nu ikke vi-
" dere! nei De er allerede gaaet vidt nok, vi-
" dere, end jeg vilde gaaet for et heelt Konge-
" rige". Jones vilde talt til ham, men Griffel raabte: " tys! tys! kiære Herre, hø-
" rer De ham ikke"! og i den hele Samtale med Geisten sad han og gabede, og hæftede sine Øyne deels paa Geisten, og deels paa Hamlet: og de samme Sindsbevægelser, som fulgte paa hverandre hos Hamlet, fulgte ogsaa paa hverandre hos ham.

Da det Optrin var forbi, sagde Jones:
" Naa, Griffel, Din Opførsel overgaaer alt,
" hvad jeg ventede af Dig. Du føler Styk-
" ket mere, end jeg troede, det var mueligt".
" Ja, jeg kan ikke giøre for, at De ikke er bange
" for Diævelen, min Herre"! svarede Grif-

fel,

fel, " men det er i Sandhed naturligt, at blive
" bange for saadant noget. Dog var det ikke
" Geisten, der giorde mig bange: for jeg kunde
" nok vide, at det var kun et Menneske i en be=
" synderlig Dragt; men da jeg saae, at den lille
" Mand blev selv saa bange, saa blev jeg det
" ogsaa". " Og mener Du da, at han blev
" virkelig bange, Griffel"? raabte Jones.
" Mærkede De da ikke selv, min Herre",
sagde Griffel, " at hans Frygt forlod ham si=
" den lidt efter lidt, da han mærkede, at det var
" hans Faders Geist, og hvorledes han var
" bleven dræbt i Haugen: og at han da blev
" ligesom slaaet af en stum Sorg, just ligesom
" jeg skulde blevet, dersom det havde været mig.
" — Men tys! Aa, hvad er det for en Al=
" larm? der er han igien — ja, det er rig=
" tig nok. Jeg veed nok, der er intet i det altsam=
" men, men jeg er dog glad over, at jeg ikke er
" der nede, hvor de Folk ere". Derpaa
vendte han sine Øyne til Hamlet. " Ja træk
" kun Deres Kaarde! hvad vil en Kaarde sige
" imod Fanden"?

I den hele anden Act giorde Griffel meget faa Anmærkninger. De smukke Klæder beundrede han overmaade meget, og kunde heller ikke bare sig for at giøre Anmærkninger over Kongens Ansigt. "Naa, hvor kan man dog "ikke blive bedraget ved Ansigter", sagde han. "Nulli fides fronti mærker jeg nok, er et "sandt Ord. Hvem skulde tænke, naar man "seer paa Kongens Ansigt, at han nogensinde "havde begaaet et Mord"? Derpaa spurgte han om Geisten, men Jones havde i Sinde at giere ham bestyrtset, og gav ham derfor ikke andet Svar, end at han formodentlig vilde snart faae ham at see igien, og det i en brændende Ild.

Dette sad Griffel og ventede paa med megen Angest, og da nu Geisten lod sig see, raabte han: "See nu der min Herre, hvad "siger De nu? er han nu bange eller ey? han "er i Sandhed ligesaa bange som De, troer jeg, "er: og man kan heller ikke andet, end være "noget bange; jeg vilde ikke være i saa elendig "en Tilstand, som, hvad hedder han nu, Prinds "Hamlet nu er i, for hele Verden. Gud for=

"barme

" barme ſig over mig! hvad blev der af Gei-
" ſten? ſaa ſandt ſom jeg lever, troer jeg ikke,
" jeg ſaae, han ſank ned i Jorden". " Du
" ſaae ret nok", ſvarede Jones, " Ja, ja"!
raabte Griffel: " jeg veed nok, det er kun en
" Comoedie, og derſom der var noget i det
" altſammen, ſaa vilde Madam Miller des-
" uden ikke lee ſaaledes; for hvad Dem angaaer,
" min Herre, ſaa troer jeg ikke, De vilde blive
" bange, om Dievelen var her i egen Perſon —
" See der, ſee der! — ja, det er heller ingen
" Under, at De er ſaa hidſig! ſaa, knuus den ne-
" drige ugudelige Qvind. Derſom hun var min
" Moder, ſaa vilde jeg giere det ſamme ved
" hende. En Moder forſkiertſer i Sandhed
" ogſaa al den Lydighed, man ſkylder hende, ved
" ſaadanne ugudelige Handlinger. — Gaae
" Jer Vey; Jeg kan ikke taale at ſee jer".

Nu var vor Kunſtdommer temmelig taugs, indtil det Skuespil, Hamlet lader opføre for Kongen. Dette forſtod han ikke i Begyndelſen, ſorend Jones forklarede det for ham; men han begyndte aldrig ſaaſnart at fatte Meningen deraf, ſorend han takkede Gud, at han aldrig havde

begaaet noget Mord. Derpaa vendte han sig til Madam Miller, og spurgte hende, "om "hun ikke troede, at Kongen saae ud som han "var rørt: endskiønt han spiller godt, og "giør alt hvad han kan, for at skiule det. Ja "jeg vilde ikke have saa meget at svare for, "som den ugudelige Mand der har, om jeg "endog kunde komme til at sidde paa en meget "høyere Trone, end han sidder paa. — Det var "intet Under, at han leb bort: for hans Skyld "vil jeg aldrig troe noget uskyldigt Ansigt "meere".

Det Optrin med Graverkarlene tiltrak sig dernæst Griffels Opmærksomhed: og der viste han sig meget bestyrtset over de mange Hierneskalle, som vare kastede paa Theatret. Hertil svarede Jones, "at det var een af de "fornemmeste Kirkegaarde i Byen". "Ja, "saa er det intet Under, at det speger paa dette "Sted. Men jeg har aldrig seet en slettere "Graverkarl i mit hele-Liv. Jeg havde en "Karl, da jeg var Klokker, som kunde gravet "tre Grave, imedens han graver een. Den "Karl handler en Spade, som om han aldrig

"havde

" havde havt den i Haanden før. Ja! ja!
" Du maae nok synge. Jeg troer nok ogsaa,
" det var bedre for Dig at synge, end at ar-
" beyde". — Da Hamlet tog Hovedskallen op, raabte han; " naa: det er forunderligt at see,
" hvor lidet somme Folk ere bange; jeg kunde
" aldrig bequemme mig til at røre ved noget,
" som hører til et dødt Legeme, hvad det end
" skulde gielde. — Mig synes dog, han lod til
" at være bange nok for Geisten. Nemo om-
" nibus horis sapit ".

Nu tildrog der sig kun lidet, som fortiener at anmærkes, saalænge Skuespillet varede. Da det var forbi, spurgte Jones ham: " hvem han
" syntes bedst om af Skuespillerne"? herpaa svarede han, ligesom med nogen Vrede over dette Spørgsmaal; " Jh, om Kongen, det forstaaer
" sig". " Saa er Han i Sandhed af en
" gandske anden Meening, Monsieur Griffel,
" end hele Byen", sagde Madam Miller;
" for alle stemme overeens i at tilstaae, at Ham-
" let bliver spillet af den bedste Skuespiller, som
" nogensinde har været paa Theatret". " Han
" den bedste Skuespiller"! raabte Griffel,

med en foragtelig Latter: " Jy, jeg kunde spille
" ligesaagodt som han. Jeg er vis paa, jeg
" skulde seet ligesaadan ud, og skulde baaret
" mig ligesaadan ad som han, dersom jeg havde
" seet en Geist. Og saa i det Øyeblik, som De
" kalder det, imellem ham og hans Moder,
" hvor De fortalte mig, han spillede saa vel;
" ih, Gud forlade mig! der vilde i Sand-
" hed et hvert Menneske, som var et retskaffent
" Menneske og havde saadan en Moder, giort
" lige det samme som han. Jeg veed det nok,
" De spøger kun med mig Madam, men end-
" skiønt jeg aldrig har været paa nogen Comoe-
" die i London, saa har jeg dog tilforn seet,
" at der er blevet ageret paa Landet; og Kon-
" gen er min Mand: han taler alle sine Ord ty-
" delig, og en halv Gang saa høyt, som no-
" gen af de andre. — Alle Mennesker kan see,
" han er en Skuespiller".

Imedens Madam Miller talede saaledes med Griffel, kom der en Dame hen til Hr. Jones, som strax saae, at det var Frue Fitzpatrick. Hun sagde, at hun havde seet ham fra den anden Side af Galleriet, og havde be-

nyttet

nyttet ſig af denne Leylighed for at faae ham i Tale, da hun havde noget at ſige ham, ſom kunde være ham til ſtor Nytte. Derpaa underrettede hun ham om, hvor hun boede, og bad ham komme til ſig Morgenen derefter, ſom hun dog, da hun havde betænkt ſig lidet, ſtrax forandrede til om Eftermiddagen: og paa den Tid lovede Jones ogſaa, at han vilde komme til hende.

Saaledes endtes denne Hændelſe paa Comoedie-Huſet, hvor Griffel ikke allene havde ſkaffet Jones og Madam Miller, men alle de, ſom ſadde ſaa nær, at de kunde høre ham, ſaa mange Løyer, at de havde givet mere Agt paa hvad han ſagde, end paa noget af det, der gik for ſig paa Skuepladſen.

Griffel kunde heller ikke gaae i Seng den hele Nat, af Frygt for Geiſten, og ſvedte ſiden mange Nætter af Angeſt nogle Timer bort, førend han faldt i Søvn, og vaagnede mange Gange i ſtor Skræk og ſkreeg: "Gud "forbarme ſig over os! der er han".

Det

Det siette Capitel.

Hvori Historien maae gaae tilbage.

Det er næsten umueligt for en god Fader, at vise sig fuldkommen upartisk imod sine Børn, om endog ingen udmærket Fortieneste hos nogen af hans Børn forleder hans Kierlighed: men en Fader kan neppe lastes, naar Fortienester bestemme ham til at give det ene Barn Fortrinet for det andet.

Da jeg anseer alle Personerne i denne Historie for mine Børn, saa maae jeg bekiende, at jeg har saadan en Tilbøyelighed til at være partisk imod Sophie, og det troer jeg, Læseren vil undskylde, i Betragtning af hendes yperlige Characteer.

Denne overordentlige Kierlighed, som jeg har for min Heltinde, tillader mig aldrig at forlade hende længe, uden at lægge den yderste Tvang paa mig selv. Saaledes kunde jeg nu længes efter at vende tilbage til hende, for at faae at vide, hvorledes det er gaaet dette elskværdige Barn, siden hun forlod hendes Fader,

dersom

dersom jeg ikke var forbunden til først at aflegge et kort Besøg hos Hr. Blisil.

Hr. Western havde i sin Forvirring over den pludselige Tidende om hans Datter, og da han jagede afsted efter hende, ikke engang tænkt paa at lade Blisil vide den Opdagelse, han havde giort. Men han var ikke kommet langt førend han fattede sig: han holdt derfor stille ved det første Vertshuus han kom til, og sendte et Bud til Blisil, der kunde lade ham vide, at han havde fundet sin Datter, og at han havde fuldt og fast besluttet at gifte hende med ham strax, dersom han vilde følge efter ham til Byen.

Siden Blisils Kierlighed til Sophie var saa hæftig, at intet mindre end Tabet af hendes Formue, eller saadan en anden Hændelse, kunde formindske den, saa var hans Tilbøielighed slet ikke blevet forandret, ved det hun var løbet bort, endskiønt han maatte ansee sig selv for Aarsag dertil. Han tog derfor meget hastig imod dette Tilbud. Men han foresatte sig tillige at tilfredsstille en meget stærk Lidenskab foruden hans Gierrighed, ved at gifte sig med den unge Dame, og denne Lidenskab var

Had;

Had: thi han forestillede sig, at Ægteskab gav lige god Leylighed til at tilfredsstille baade Kierlighed og Had, og denne Mening er formodentlig ogsaa stadfæstet af megen Erfarenhed. Og skal man dømme af den sædvanlige Opførsel imellem gifte Folk, saa kan man, sandt at sige, maaskee gierne have Lyst til at troe, at de fleste søge at tilfredsstille deres Lidenskab ved at forene alle Ting, uden deres Hierter.

Imidlertid var der een Vanskelighed for Hr. Blisil, og den giorde Hr. Altværd ham. Da denne gode Mand af Sophies Bortreyse (thi hverken den, eller Aarsagen dertil, kunde være længe skiult for ham) mærkede, hvor stor Afskye hun havde for hans Søstersøn, saa begyndte han at blive meget vred over, at man havde fixeret ham til at drive Sagen forvidt. Han kunde paa ingen Maade bifalde de Forældres Mening, som troe, at det er ligesaa lidet nødvendigt at spørge deres Børns Tilbøyeligheder til Raads i Giftermaals-Sager, som at spørge deres Tienestefolk, om de ville tillade dem at foretage sig en Reyse; og som intet uden Lovene eller Velanstændigheden ofte afholder fra

at

at bruge den yderste Magt. Han ansaae tvertimod Ægtestanden for een af de helligste Stiftelser, og troede, at man maatte bruge al muelig Forsigtighed, for at holde den hellig og ubesmittet, og sluttede meget viselig: at den bedste Maade, man kunde udvirke dette paa, var, at lægge Grunden dertil i en foregaaende Kierlighed.

Blisil forjagede snart al sin Morbroders Vrede over, at han var blevet bedraget, ved mange Erklæringer og Forsikkringer om, at han var selv blevet bedraget: hvortil Hr. Westerns Erklæringer ogsaa passede sig meget vel; men Maaden at overtale Hr. Altværd paa til at samtykke i, at han paa ny maatte anholde hos Sophie, lod til at have saa store Vanskeligheder, at det blotte Syn deraf vilde været nok til at afskrække et mindre dristigt Genie. Men denne unge Herre kiendte sine egne Gaver saa vel, at intet, som Snedighed kunde opfinde, forekom ham vanskeligt at fuldføre.

Han forestillede ham altsaa sin hæftige Kierlighed, og det Haab, han havde, om at overvinde Sophies Modbydelighed ved hans Bestandighed.

ſtandighed. Han bad ham, at han i det mind-
ſte vilde tillade ham at forſege alle anſtændige
Midler, for at faae et got Udfald paa en Sag,
ſom al hans tilkommende Lykſalighed beroede
paa. "Gud forbyde", ſagde han, "at jeg
"nogenſinde ſkulde tænke paa at faae hende,
"uden ved de lemfældigſte Midler: og kunne
"diſſe Midler intet udrette, min Morbroder, ſaa
"kan De jo (for det vil endda være tids nok)
"nægte mig Deres Samtykke". Derpaa an-
førte han den ſtore og hæftige Begiærlighed, ſom
Hr. Weſtern viiſte, for at bringe dette Partie
i Rigtighed, og tilſidſt benyttede han ſig af
Jones's Navn, ſom han gav Skyld for alt,
hvad der var hændet, og ſom han ſagde, det
var en Kierligheds Gierning, at rædde ſaa yp-
perlige ung en Dame fra.

Alle diſſe Grunde underſtøttede Hart-
mann, ſom opholdt ſig noget mere ved Foræl-
drenes Myndighed, end Hr. Blifil havde giort.
Den Maade at gaae frem paa, ſom Blifil ønſkede
at følge, tilſkrev han chriſteligae Bevægegrunde:
"og endſkiønt denne gode unge Herre har nøv-
"net chriſten Kierlighed ſidſt, ſaa er jeg næſten

"over-

overbeviist om, at det er hans første og fornemmeste Øyemeed.

Havde Viereck været tilstæde, saa havde han formodentlig sjunget af samme Tone, endskiønt paa en anden Maade, og vilde opdaget megen moralsk Sømmelighed i Blisils Opførsel; men han var just nu reyst til Bath, for at faae sin Helsen igien.

Efter megen Modstand gav Hr. Altværd tilsidst efter for hans Søstersens Bønner. Han sagde, at han vilde følge med ham til London, og at han der vilde tillade ham at betiene sig af alle anstændige Midler, for at vinde den unge Dames Kierlighed; "men jeg erklærer", sagde han, "at jeg vil aldrig give mit Sam-"tykke til at man maae tvinge hendes Tilbøye-"lighed: og Du skal aldrig faae hende, med "mindre hun vil bequemme sig dertil med sin "gode Villie.

Saaledes giorde Hr. Altværds Kierlighed for hans Søstersøn det mueligt, at en mindre Forstand kunde bedrage en større Forstand: og saaledes bliver de beste Hoveders Forsigtig-

hed ofte tilintetgiort, ved det at deres Hierter ere alt for gode og ømme.

Da Blifil saaledes havde erholdet sin Morbroders Tilladelse, som han ikke havde haabet, saa hvilede han ikke, førend han havde fuldført sit Forsæt. Og siden Hr. Altværd ikke just havde gandske nødvendige Forretninger paa Landet, og der behøves kun liden Tilberedelse naar Mandfolk skal reyse, saa tiltraadde de deres Reyse Dagen efter, og kom just til Byen den samme Aften, da Jones fornøyede sig, som vi have seet, paa Comoedien med Griffel.

Morgenen efter deres Ankomst giorde Blifil sin Opvartning hos Hr. Western, som tog meget artig og gunstig imod ham, og gav ham alle muelige (maaskee meer end muelige) Forsikkringer om, at han inden kort Tiid skulde faae al den Lykke, som Sophie kunde bringe ham; og Junkeren vilde heller ikke tillade ham at vende tilbage til hans Morbroder, førend han, og det næsten imod hans Villie, havde bragt ham til sin Søster.

Det

Det syvende Capitel.

Hvori Hr. Western aflægger et Besøg hos sin Søster, i Selskab med Hr. Blifil.

Frøken Western sad og holdt Forelæsninger for hendes Broderdatter over Forsigtighed og den nødvendige Politik ved at indgaae Ægteskaber, da hendes Broder og Blifil brød ind paa dem, uden at iagttage nogen af de Ceremonier, som Lovene for Besøgelser foreskrive. Sophie saae aldrig saasnart Blifil, førend hun blev gandske bleeg, og havde nær mistet alle sine Sandser; men hendes Faster blev tvertimod meget rød i Hovedet: og da hun havde alle sine Sandser i sin Magt, saa begyndte hun at sætte sin Tunge i Gang imod Junkeren.

"Jeg forundrer mig", sagde hun, "over "Deres Opførsel, min Broder; vil De da aldrig lære at vise nogen Agt for Velanstændig- "heden? Vil De stedse anse ethvert Værelse "for Deres eget, eller troe, det er eet af Deres "Bønders? Troer De, at De har Lov til at "indvælte Dem paa Fruentimmer af Stand i "deres Cabinetter, uden at iagttage den mindste

" Velanstændighed, eller at lade Dem melde"?
" — Hvad Diævelen er der nu paa Færde"?
raabte Junkeren, " man skulde snart tænke, jeg
" havde taget Dig paa" — " Ingen af De=
" res Grovheder, min Herre", svarede hun,
" det beder jeg Dem om. — De har bestyrt=
" set min stakkels Niece; jeg seer, at hun kan
" neppe komme til sig selv igien. — Gaae ind,
" min Hierte, og stræb at fatte Dig noget; for
" jeg seer, Du har det nødigt". Ved hvilke Ord Sophie, som aldrig havde faaet en mere kiærkommen Befaling, ogsaa skyndte sig at gaae ud af Værelset.

" Du er i Sandhed gal min Søster", raabte Junkeren, " siden Du jager hende bort,
" da jeg har bragt Hr. Blifil med mig, for han
" skal giøre sin Opvartning hos hende".

" De er i Sandhed mere end gal, min
" Broder", sagde hun, " siden De veed, hvad
" Fod Sagerne staae paa, og dog vil — Jeg
" beder Hr. Blifil om Forladelse; men jeg er
" vis paa, at han veed meget vel, hvem han
" har at takke for, at han bliver saa slet imod=
" taget. Hvad mig angaaer, da forsikrer jeg,

" at

" at det vil altid være mig en Fornøyelse at see
" Hr. Blifil, men han har alt for megen For-
" stand til at han skulde kommet saa fremfusende
" affted, dersom De ikke havde drevet ham
" dertil ".

Blifil bukkede og stammede, og saae ud som en Tosse. Western derimod gav sig ingen Tid til at holde nogen Tale, der kunde passe sig til den Leylighed, men svaredè: " Ja,
" ja, jeg skal altid have Skyld, det vil Du
" have, og det skal jeg ogsaa rigtig nok; men
" kom nu, lad Pigen blive hentet tilbage igien,
" eller lad Hr. Blifil gaae ind til hende. —
" Han er kommet her til Byen for det samme,
" og der er ingen Tiid at give bort ".

" Jeg er vis paa, min Broder ", raabte Frøken Western, " at Hr. Blifil veed bedre
" hvad han vil, end at han skulde tænke paa
" at see min Niece mere i Formiddag efter saa-
" dan en Tildragelse. Fruentimmerne have en
" delicat Legemsbeskaffenhed; og naar vi først
" ere bragte i Uorden, saa kunne vi ikke satte os
" i et Øyeblik. Havde Du ladt Hr. Blifil
" formelde sin Compliment til min Niece, og

" udbede sig den Lykke at giøre sin Opvartning
" hos hende i Eftermiddag, saa skulde jeg for-
" maaet hende til at tage imod ham; men nu
" tvivler jeg om, at jeg kan bringe det saa vidt".

" Det giør mig ondt, Madam", sagde Blifil, " at Hr. Westerns overordentlige
" Godhed imod mig, som jeg aldrig kan er-
" kiende tilstrækkelig nok, skal have foraar-
" saget" — " De behøver i Sandhed ikke at
" giøre nogen Undskyldning, min Herre", faldt hun ham ind i Talen: " vi kiende allesammen
" min Broder alt for vel dertil".

" Jeg bekymrer mig ikke om, hvor godt
" man kiender mig", svarede Junkeren. —
" Men naar maae han da komme for at tale
" med hende; for jeg beder Dig, betænk, at
" baade han og Hr. Altværd ere komne her
" til Byen for det samme". " Min Broder", svarede hun, " hvad Bud Hr. Blifil finder
" for godt at sende min Niece, saa skal det
" blive hende forebragt, og jeg troer ikke, hun
" skal mangle Underretning om, hvorledes hun
" bør svare. Jeg er vis paa, at hun ikke vil
" afslaae Hr. Blifil at tage imod ham, naar

" det

" det ſkeer paa en beleylig Tid. — Hun vil
" Fanden heller", ſvarede Junkeren. — " For
" Diævelen! — veed vi ikke — ja jeg ſiger
" intet; men ſomme Folk ville ogſaa være klo-
" gere end hele Verden. — Havde jeg faaet
" min Billie, ſaa var hun ikke løbet bort den
" forrige Gang, og nu venter jeg hvert Øye-
" blik at høre, at hun er løbet bort igien.
" For i hvor ſtor en Toſſe ſomme Folk end
" holde mig for, ſaa veed jeg dog meget vel,
" at hun hader" — Ikke et Ord mere, min
" Broder", ſvarede Froken Weſtern; " jeg
" vil ikke høre paa, at De mishandler min
" Niece. Det falder tilbage paa min Familie;
" hun er en Ære for den: jeg vil ſætte min hele
" Anſeelſe i Verden i Pant paa, at hun vil
" opfere ſig, ſom hun bør. — Det vil være
" mig kiært at tale med Dem i Eftermiddag,
" min Broder, for jeg har noget af Vigtighed
" at tale med Dem om. — For nærværende
" Tiid maa Hr. Bliſil, ſaavelſom De, und-
" ſkylde mig, thi jeg maae ſkynde mig at blive
" paaklædt". — " Ja det er godt nok", ſagde
Junkeren; " men beſtem en Tiid". — " Jeg

" kan i Sandhed ikke bestemme nogen Tiid ",
sagde hun. — " Jeg siger Dem jo, jeg vil tale
" med Dem i Eftermiddag ". — " Hvad Dæve-
" len vil de, jeg skal giøre ", sagde Junkeren,
og vendte sig til Blifil: " jeg kan lige saalidet
" faae Bugt med hende, som en Hund kan
" faae Bugt med en gammel Hare. Maa-
" skee hun er i et bedre Lune i Eftermiddag. —
" Jeg seer nok, jeg er fordømt til Uheld, min
" Herre ", svarede Blifil, " men jeg skal al-
" tid erkiende, hvormeget jeg er Dem forbun-
" den ". — Derpaa tog han Afsked med Frø-
ken Western efter mange Ceremonier, som
hun ligeledes iagttog paa sin Side, og derpaa
gik de: og Junkeren mumlede en Eed paa, at
Blifil skulde faae hans Datter i Tale om
Eftermiddagen.

Dersom Hr. Western var kun lidet fornøyet med denne Sammenkomst, saa var Hr. Blifil det endnu mindre. Hr. Western ansaae hans Søsters Lune alene, og hendes Misfornøyelse over at Ceremonierne ikke vare blevne iagttagne ved Besøget, for Aarsag til hendes hele Opførsel. Men Blifil saae lidt

dybere

dybere ind i Tingene, og fattede af nogle Ord, som Frøkenen lod falde, Mistanke om noget, som var mere vigtigt: og han havde ogsaa sandt at sige Ret i sin Mistanke, som man siden vil faae at see, naar jeg har fremsat de Materier, som indeholdes i det følgende Capitel.

Det ottende Capitel.

Lady Bellastons Planer til at styrte Jones i Ulykke.

Kierligheden havde fæstet for dybe Rødder i Lord Fellamars Hierte, til at den kunde trækkes op med Rode af Hr. Westerns grove Hænder. I den første Heede havde han rigtig nok givet Capitain Egglane en Forretning, som Capitainen havde overdrevet forfærdelig meget, da han fuldførte den. Ja denne Forretning var slet ikke blevet fuldført, dersom Mylord havde været i Stand til at finde Capitainen, efterat han havde talt med Lady Bellaston, hvilket skede om Eftermiddagen, Dagen efterat Western havde fornærmet ham; men Capitainen var saa vindskibelig i at fuldføre sin anbetroede Forretning, at han, da han efter megen Spørgen

havde ſildig om Aftenen faaet at vide, hvor Junkeren var taget ind, ſad hele Natten oppe i et Værtshuus, for han ikke ſkulde gaae glip af Junkeren om Morgenen: og derved fik han ikke den Gienkaldelſe, ſom Mylord havde ſendt hiem til ham, hvor han boede.

Den næſte Dag efter den, der var beſtemt til at føre Sophie bort paa, aflagde Mylord, ſom vi have ſagt, om Eftermiddagen et Beſøg hos Lady Bellaſton, der forelagde ham ſaa meget af Junkerens Characteer, ſaa Mylord ſaae gandſke tydelig, at det vilde været en Urimelighed af ham, om han vilde anſee hans Ord for en Fornærmelſe, iſær da han havde ſaadanne redelige Henſigter med hans Datter. Derpaa afmalede han ſin hæftige Kierlighed for Lady Bellaſton, ſom ſtrax paatog ſig hans Sag, og opmuntrede ham, ved at give ham en vis Forſikkring om, at han vilde blive meget gunſtig imodtaget af alle de ældſte i Familien, og af Faderen ſelv, naar han var ædruë, og blev underrettet om hvad Tilbud han giorde hans Datter. Det eneſte, han havde at frygte for, ſagde hun, var den Karl, ſom hun til-

forn

forn havde talt om, og som, uagtet han var en Tigger og en Landstryger, havde dog paa een eller anden Maade, som hun ikke vidste, forskaffet sig taalelige Klæder, og blev anseet for en Standsperson. "Og siden jeg for min Cou-
"sines Skyld", sagde hun, "har giort mig
"Umage for at faae opspurgt, hvor denne
"Karl opholder sig, saa har jeg nu til al Lykke
"faaet det at vide"; og derpaa underrettede hun Mylord derom. "Jeg har tænkt paa no-
"get, Mylord", lagde hun til: "Skulde det
"ikke være Dem mueligt at finde paa et Mid-
"del, til at faae ham taget til Matros, og
"sat om Bord paa et Skib? for denne Karl
"er alt for ringe til, at De skulde lade ham
"føle Deres Vrede i egen Person. Hverken
"Lovene eller Samvittigheden forbyder dette
"Forslag: for endskiønt Karlen er vel klædt,
"saa forsikkrer jeg Dem dog, at han er intet
"andet end en Landstryger, og kan ligesaa
"gierne tvinges til at giøre Tieneste, som no-
"gen anden af de Karle, der gaae paa Gaden:
"og hvad Samvittigheden angaaer, da er det
"i Sandhed en Fortieneste at redde saadan en

"ung

" ung Dame fra hendes Undergang: ja det
" kan endog være godt i Henseende til Karlen
" selv, med mindre han (som Himlen for-
" byde) skulde giøre sin Lykke hos min Cousine,
" da det formodentlig vil frelse ham fra at blive
" hængt, og maaskee blive et Middel til, at
" han kan giøre sin Lykke paa en skikkelig
" Maade".

Lord Fellamar takkede Hendes Naade af sit gandske Hierte for den Deel, hun behagede at tage i en Sag, paa hvis lykkelige Udfald hans hele tilkommende Lyksalighed gandske beroede. Han saae ingen Vanskelighed, sagde han, i det Forslag at tvinge ham til at blive Matros, og vilde tænke paa at sætte det i Værk. Derpaa bad han Hendes Naade meget indstændig om, at giøre ham den Ære, strax at bekiendtgiøre Familien hans Tilbud, og at han vilde give den carte blanche, og anvende sine Midler efter Contracten paa hvad Maade de forlangede det. Efterat han havde viist sig meget henrykt og fortryllet over Sophie, tog han endelig Afsked, og gik, efter at man først havde paalagt ham at bevogte Jones paa

det

det nøyeſte, og ikke at ſpilde nogen Tiid, førend han lod ham ſætte faſt paa et Sted, hvor han ikke længer ſkulde være i Stand til at giøre noget Forſøg til den unge Dames Undergang.

Saaſnart Frøken Weſtern var kommet i ſine Værelſer, havde hun ſendt ſin Compliment til Lady Bellaſton, ſom aldrig ſaaſnart fik det at vide, førend hun fløy ſaa utaalmodig, ſom een, der er forelſket, hen til ſin Couſine, og glædede ſig over denne gode Leylighed, der tilbød ſig af ſig ſelv, uden at hun kunde haabet det: thi hun var meget mere fornøyet over at giøre Forſlaget til et fornuftigt Fruentimmer, ſom kiendte Verden, end til en Mandsperſon, ſom hun beærede med Titel af en Hottentot; uagtet hun ikke ventede at faae noget Afſlag af ham.

Da diſſe to Damer vare komne ſammen, giorde de ikke mange Complimenter, men begyndte ſtrax paa Forretningen, ſom ogſaa blev næſten ligeſaaſnart tilendebragt ſom den var begyndt; thi Frøken Weſtern hørde aldrig ſaaſnart Lord Fellamars Navn, førend hendes Kinder blusſede af Fornøyelſe: men da hun fik

at

at vide hvor hæftig han elſkede hende, og at han for Alvor havde giort hende meget ædelmodige Tilbud, saa erklærede hun sin Glæde i de tydeligſte Udtryk.

Imedens de fortsatte deres Samtale, kom Touren ogsaa til Jones: og da beklagede de begge meget hæftig, at Sophie paa saa ulykkalig en Maade skulde have bundet sig til denne unge Karl; thi deri kom de begge overeens, og Frøken Western skyldte sin Broders daarlige Opførsel for det altsammen. Men tilsidst sluttede hun med at erklære, at hun forlod sig paa sin Nieces gode Forstand: "Thi endskiønt "hun ikke har villet afstaae fra sin Kiærlighed "for Blifils Skyld", sagde hun, "saa tvivler jeg dog ikke paa, at hun jo snart lader sig "overtale til at forlade en blot Tilbøyelighed, "naar en artig Herre, der bringer hende baade "en Titel og store Midler, frier til hende: thi "jeg maae i Sandhed lade Sophie vederfares den Ret", føyede hun til, "at denne "Blifil er ret en afskyelig Karl, som De veed, "Cousine Bellaston, at alle disse Lundsbyherrer ere, og har intet, der anbefaler ham, uden "hans Midler". "Ja,

"Ja, saa undrer jeg ikke saa meget over
"min Cousine", sagde Lady Bellaston; "for
"jeg forsikkrer Dem, at denne Jones er en
"meget smuk Karl, og har een Dyd, som Mands-
"personerne selv sige, anbefaler dem meget til os.
"Hvad mener De, Cousine Western — De
"vil vist nok komme til at lee, ja jeg kan neppe
"selv fortælle det for Latter — Kan De troe, at
"denne Karl har været saa dumdristig, at frie
"til mig? men forekommer det Dem utroeligt,
"saa er her et Beviis derpaa, og det fra hans
"egen Haand". Derpaa gav hun sin Cou-
sine det Brev, der indeholdt Egteskabs-Forsla-
gene, som Læseren kan finde antegnet i den fem-
tende Bog af denne Historie, ifald han har Lyst
til at see det.

"Jeg er paa min Ære ganske bestyrt-
"set", sagde Frøken Western; "det er i
"Sandhed et Mesterstykke af Dumdristighed.
"Dersom De vil tillade det, kan jeg maaskee be-
"nytte mig af dette Brev med Fordeel". "De
"har fuldkommen Friehed", raabte Lady Bel-
"laston, til at bruge det til hvad De vil:
"men dog ønskede jeg nok, at ingen fik det at

"see

" see, uden Sophie, og ikke engang hun, uden
" De finder en god Leylighed dertil". " Men
" hvorledes behandlede Cousine da denne Karl"?
spurgte Froken Western. " Ikke som een, jeg
" vilde have til Mand", svarede Mylady.
" Jeg vil ikke gifte mig, det forsikrer jeg Dem.
" De veed, Cousine Western, at jeg allerede
" har forsøgt den Glæde eengang: og eengang, sy-
" nes mig, er nok for ethvert fornuftigt Fruen-
" timmer".

Dette Brev troede Lady Bellaston, vilde ganske vist skade Jones hos Sophie: og det, der giorde hende saa dristig, at hun gav det fra sig, var deels at hun haabede, hun skulde snart faae ham af Veyen, og deels at hun havde forsikret sig Honours Vidnesbyrd, som hun, da hun undersøgte det, fik tilstrækkelig Aarsag til at troe om, at hun var færdig til at bevidne alt, hvad hun vilde have bevidnet.

Dog maaskee Læseren vil forundre sig over at Lady Bellaston, som hadede Sophie i sit Hierte, kunde være saa begierlig efter at faae et Partie fuldført, som var denne unge Dame til saa megen Fordeel. Men de Læsere,

der

der forundre sig derover, vil jeg bede, at de med Agtsomhed ville betragte den menneskelige Natur, saa ville de paa den sidste Side finde anført, med næsten ulæselige Bogstaver, at Fruentimmerne, uagtet Mødre og Fastre o. s. v. ofte ere fremfusende i Ægteskabs-Sager, anse det dog for saa stor en Ulykke, at der bliver lagt Hindringer i Veyen for deres Tilbøyelighed, at de troe, de kunne aldrig vise et større Fiendskab imod hinanden, end ved Forræderier i denne Henseende: derforuden vil Læseren finde, omtrent paa det samme Sted, at et Fruentimmer, som eengang har fundet Fornøyelse i at besidde en Mandsperſons Hierte, giver sig gierne mere end halvdelen Fanden i Vold, for at hindre alle andre Fruentimmer fra at faae nogen Deel i ham.

Dersom Læseren ikke vil lade sig nøye med disse Aarsager, saa tilstaaer jeg oprigtig, at jeg seer ingen Grund til denne Dames Opførsel, med mindre vi ville antage, at hun var bestukket af Mylord Fellamar; men det har jeg, for min Deel, ikke nogen Aarsag til at mistænke hende for.

Denne Sag var det, som Frøken Western just var i Færd med at aabenbare for

Sophie efter en liden Indledning, hvori hun afhandlede den Daarlighed, der er i at gifte sig efter Kierlighed, og den Klogskab, som der paa den anden Side er i at give sig bort for Betaling, da hendes Broder og Hr. Blifil kom saa pludselig bag paa hende: og deraf reyste sig al den Koldsindighed i hendes Opførsel imod Blifil, som Junkeren efter Sædvane tilskrev en gal Aarsag, men som Blifil, der var meget snedigere end han, betragtede fra den rette Kant, og fattede derover Mistanke om den sande Aarsag dertil.

Det niende Capitel.

Hvori Jones aflegger en Besøgelse hos Frue Fitzpatrick.

Nu vil Læseren uden Tvivl finde Fornøyelse i at vende tilbage med os til Hr. Jones, som indfandt sig hos Frue Fitzpatrick, paa den bestemte Tid, men førend vi anføre den Samtale som forefaldt imellem dem, bliver det nok bedst, at vi, efter Sædvane, gaae lidet tilbage, og giøre Regnskab for den store Forandring, der var foregaaet hos denne Dame, som tilforn

havde

havde forandret sin Boepæl, for at undgaae Jones, og havde nu derimod, som vi have seet, giort sig meget Umage for at faae ham til sig.

– Og her behøve vi alene at gaae tilbage til det, der var hændet Dagen tilforn. Da hun havde hørt af Lady Bellaston, at Hr. Western var kommet til Byen, tog hun hen i Piccadilly, for at giøre sin Opvartning hos ham; men han tog imod hende med saa mange og saa gemene Skieldsord, at vi ikke her kunne igientage dem: og truede hende endog med, at sparke hende ud af Døren. En gammel Karl, der tiente hos hendes Faster Western, og som hun kiendte meget vel, ledsagede hende hen til Frøkenen, som just ikke behandlede hende mere artig, men mere høflig, eller, sandt at sige, begegnede hende meget grovt, men paa en anden Maade, end Junkeren. Kort at sige: hun kom hiem igien med den fulde Vished, at hendes Plan, til Forligelse med dem, var ikke allene gaaet overstyr for den Gang, men at hun endog for stedse maatte opgive alt Haab, om nogensinde at kunne bringe dette Forliig til Ende. Fra dette Øyeblik af opfyldte Hevngierrighed

allene hendes Sind, og da hun i denne Sindsforfatning mødte Jones paa Comoedien, saa faldt det hende ind, at han kunde fuldføre hendes Forsæt.

Læserne ville her behage at erindre sig, at Frue Fitzpatrick i den Historie, hun fortalte om hendes Levnetsløb, underrettede dem om den Kierlighed, Frøken Western tilforn havde viist imod Hr. Fitzpatrick i Bath: og det, at han havde bedraget hende, tilskrev Frue Fitzpatrick den store Bitterhed, hendes Faster havde udviist imod hende. Hun tvivlede altsaa ikke paa, at denne gode Dame jo vilde finde ligesaa stor Behag i Hr. Jones's Opvartninger, som hun tilforn fandt i Hr. Fitzpatricks; thi Jones var ustridig en meget smukkere Karl, end den anden: og det, at hendes Faster var bleven ældre siden den Tid, troede hun, (med hvor stor Føye kan jeg ikke bestemme) vilde snarere understøtte og hielpe, end hindre hende i at fuldføre hendes Anslag.

Da Jones altsaa var kommet, begyndte hun at forsikkre ham om sin Redebonhed til at tiene ham, som, sagde hun, reyste sig af den

fuld-

fuldkonneste Overbeviisning om, at hun derved vilde giøre sig Sophie forbunden: derpaa giorde hun nogle Undskyldninger, fordi hun tilforn havde fyreret ham, og efterat hun havde underrettet Jones om, hvem hans Sophie var hos, hvilket hun troede, han ikke vidste, saa udviklede hun sin Plan meget vidtløftig for ham, og raadede ham til at giøre Opvartninger hos Fasteren for et Syns Skyld, og saaledes forskaffe sig des friere Adgang til Sophie; og underrettede ham tillige om, hvor vel det var lykkedes Hr. Fitzpatrick i forrige Tider, at faae Adgang til hende ved det samme Puds.

Hr. Jones bevidnede hende sin Taknemmelighed for den store Godhed, hun havde for ham, og virkelig havde beviist ham ved dette Forslag, men lod sig forstaae med, at han tvivlede om, at det vilde falde godt ud, da Freken Western vidste, at han elskede Sophie, og saaledes havde det ikke været med Hr. Fitzpatrick: og desuden, sagde han, var han bange for, at Sophie aldrig vilde give sit Minde til saadant et Bedragerie, da hun havde en overmaade stor Afskye for al Slags Falskhed, og

havde erklæret, at hun ikke vilde overtræde nogen af sine Pligter imod hendes Faster.

Frue Fitzpatrick blev lidt stedt herover: og dersom man ikke vil tilstaae, at Jones fortalte sig, saa maa man bekiende, at han her forglemte at være høflig; men denne Feyl vilde han ganske vist ikke begaaet, dersom den Fornøyelse, han følede over at berømme Sophie, ikke havde betaget ham al Eftertanke: thi saaledes at rose den ene Cousine, var virkelig noget mere, end en taugs Irretesættelse for den anden.

"Jeg kan i Sandhed ikke troe, at nogen "Ting er lettere, min Herre", svarede Frue Fitzpatrick med nogen Hidsighed, "end at "bedrage et gammelt Fruentimmer med en Kier"ligheds-Erklæring, naar hun er noget for"liebt af sig; og endskiønt hun er min Faster, "saa maa jeg dog tilstaae, at der har aldrig "været et mere forliebt Fruentimmer til, end "hun er. Kan de ikke foregive, at Deres For"tvivlelse over at De ikke kan faae hendes Bro"derdatter, siden hun er bortlovet til Blifil, "har kommet Dem til at vende Deres Hierte "til hende? Hvad min Cousine Sophie an"gaaer,

" gaaer, da kan jeg ikke troe, at hun er saa-
" dan en Tosse, at hun skulde giøre sig den
" mindste Betænkning derover, eller troe, at der
" var noget Ondt i at straffe een af disse Tøyter
" for alle de Ulykker, de frembringe i en og an-
" den Familie, ved deres tragi-comiske Sinds-
" lidelser, som mig synes det er en Ynk, de
" ikke kan straffes for ved Lovene. Jeg giorde
" mig ingen Betænkning derover, og dog haa-
" ber jeg, min Cousine Sophie ikke vil ansee
" det for nogen Fornærmelse, naar jeg siger, at
" hun kan ikke have en større Afskye for nogen
" Slags virkelig Falskhed, end hendes Cousine
" Fitzpatrick har. Det er sandt, jeg giør in-
" gen Paastand paa at være lydig imod min Fa-
" ster, men hun fortiener det heller ikke. Imid-
" lertid har jeg givet Dem mit Raad, min Herre,
" og synes De ikke om at følge det, saa vil jeg
" kun faae meget slette Tanker om Deres For-
" stand. — Det er det alt".

Nu saae Jones tydelig, hvilken Feyl han havde begaaet, og giorde sig al muelig Umage for at giøre det godt igien: men han stammede ved hvert Ord, og frembragte lutter dum Snak

og tosset Sladder. Sandt at sige, saa er det ofte sikkrere at blive ved Følgerne af den første Feyl, end at giøre sig Umage for at giøre det godt igien: thi derved vikle vi os i Almindelighed dybere ind, i Stedet for at reede os ud; og der ere kun faa, der ville vise saa godt et Hierte, som Frue Fitzpatrick lod see imod Jones, ved at sige med en Smiil: "De behøver ikke "at giøre flere Undskyldninger; for jeg kan let "tilgive en virkelig Elsker alt, hvad han be- "gaaer af Kierlighed til den, han elsker".

Derpaa igientog hun sit Forslag, og anbefalede det meget hæftig: ikke heller udelod hun nogen Bevæggrund, som hendes Indbildningskraft kunde indgive hende i den Henseende; thi hun var saa opbragt imod hendes Faster, at intet kunde fornøye hende mere, end naar hun kunde komme til at giøre hende latterlig: og som et sandt Fruentimmer vilde hun heller ikke see nogen Vanskelighed i at fuldfere en Plan, som hun elskede saa høyt.

Imidlertid blev Jones ved at afslaae dette Foretagende, som man heller ikke kunde have den mindste Formodning om, at det vilde lykkes.

lykkes. Han merkede meget let, hvad for Aarsager Frue Fitzpatrick havde til at trænge saa haftig paa hendes Forslags Fuldførelse. Han sagde, at han vilde ikke nægte den ømme og kierlige Hoyagtelse, han havde for Sophie, men at han følede den Ulighed, der var imellem deres Stand, saa meget, at han turde aldrig smigre sig med Haab om, at saa guddommelig en Dame vilde nedlade sig til at tænke paa saa uværdig en Mandsperson: ja han bevidnede, at han neppe kunde føre det over sit Hierte, at ønske, at hun vilde tænke paa ham; og derpaa sluttede han med en heel Hob ædelmodige Tanker, som vi ikke have Lyst til at anføre her.

Der ere nogle smukke Fruentimmer, (thi jeg tør ikke tale alt for almindeligt her) som Egenkierlighed hersker saa meget hos, at de aldrig adskiller sig selv fra nogen Ting: og da Forsængelighed er en herskende Grundregel hos dem, saa gribe de gierne fat paa al den Roes, der forekommer dem, og bruge den som deres egen, endskiont den virkelig tilhører andre. I disse Damers Selskab er det umueligt, at sige noget til et andet Fruentimmers Bersmmelse,

uden at de jo anvende det paa dem selv, ja de forbedre endog ofte den Roes, de saaledes anmasse sig; som for Exempel: Fortiener hendes Skiønhed, hendes Vittighed, hendes Artighed, hendes gode Hierte saa stor en Berømmelse, hvormeget mere fortiener da ikke jeg at berømmes, som besidder disse Egenskaber i saa meget høyere en Grad.

Disse Damer anbefaler en Mandsperson sig ofte til ved at rose et andet Fruentimmer: og imedens han udviser ømme og ædelmodige Følelser for hans Elskerinde, saa tænke de paa, hvilken en behagelig Elsker den Mandsperson vilde være for dem, da han kan føle saa meget for een, der ikke har saa store Fortienester som de. Herpaa har jeg, i hvor forunderligt det end kan forekomme Læseren, seet mange Exempler foruden Frue Fitzpatrick, som dette nu virkelig tildrog sig med, og som nu begyndte at føle noget for Jones, som hun kiendte meget snarere, end den stakkels Sophie havde kiendt det, da hun først følede det.

Sandt at sige, saa er fuldkommen Skiønhed mere uimodstaaelig, end man i Almindelig-

hed

hed troer; thi uagtet nogle af os maa lade os neye med et ringere Lod, og lære ved Øvelsen (ligesom Børn, der maa igientage det, de ikke have noget Begreb om) at foragte det Udvortes, og sætte større Priis paa varigere Yndigheder; saa har jeg dog altid mærket, at disse varigere Yndigheder ikke skinne mere, end Stiernerne naar Solen er oppe, saa ofte en fuldkommen Skiønhed nærmede sig.

Da Jones havde fuldført sin høytravende Tale, hvoraf en Deel gierne kunde passet sig i Oroondates's Mund, drog Frue Fitzpatrick et dybt Suk, tog Øynene fra Jones, som hun hidindtil havde heftet dem paa, slog dem ned til Jorden, og sagde: "jeg ynker Dem i "Sandhed, Hr. Jones; men saadan en Ømhed er altid fordømt til at bortkastes paa dem, "som ikke skiønne derpaa. Jeg kiender min "Cousine bedre end De, Hr. Jones, og jeg "maa sige, at et Fruentimmer, som ikke belønner saadan en Kierlighed, og saadan en Person, fortiener ingen af Delene.

"Madam", sagde Jones, "De kan "dog vel ikke meene" — "meene"! raabte

Frue

Frue Fitzpatrick, "jeg veed ikke hvad jeg
"meener. Mig synes der er noget fortryllende
"i sand Ømhed: der ere kun faa Fruentimmer,
"der finde den hos en Mandsperson, og endnu
"færre, der vide at sætte den rette Priis paa den,
"naar de finde den. Jeg har aldrig hørt saa
"sande ædle Tanker, og jeg kan ikke sige hvor-
"ledes det er, men De tvinger een ret til at
"troe Dem. Det Fruentimmer, der kan over-
"see saadanne Fortienester, fortiener i Sand-
"hed, at man skal foragte hende".

Den Maade og de Øyekast, som hun udtalte alt dette med, indgav Jones en Mistanke, som vi skiette ikke om at sige Læseren ligefrem. Han svarede derfor slet ikke derpaa, men sagde: "jeg er bange, min Besøgelse har
"været Dem alt for kiedsommelig, Madam",
og derpaa bød han sig til at tage Afsked.

"Aldeles ikke, min Herre", svarede Frue Fitzpatrick. — "Jeg ynker Dem, Hr.
"Jones, ja jeg gior i Sandhed: men der-
"som De vil gaae, saa tænk paa det Forslag,
"jeg har giort Dem. Jeg er overbeviist om,
"at De vil give det deres Bifald: og lad mig

"see

"see Dem igien, saasnart De kan. — I Mor-
"gen tilig, om De vil, eller i det mindste en-
"gang i Morgen. Jeg skal blive hiemme hele
"Dagen".

Derpaa gik Jones efter mange ærbødige Taksigelser: og i det han gik, kunde Frue Fitz-patrick ikke bare sig for at give ham et Øyekast, som han maatte forstaae, dersom han forstod det allermindste af Øyensproget. Det bestyrkede ham rigtig nok i den Beslutning, han havde fattet, at han ikke vilde besøge hende mere: thi i hvor lastværdig vi end hidindtil have seet ham i denne Historie, saa vare alle hans Tanker dog nu saa henvendte til hans Sophie allene, at jeg ikke troer, at noget Fruentimmer paa Jorden nu kunde forført ham til nogen Ubestandighed.

Men Lykken, som ikke var hans Ven, besluttede at benytte sig det bedste den kunde af denne Leylighed, siden han ikke havde i Sinde at give den nogen ænden, og frembragte derfor den sørgelige Handelse, som vi nu ville fortælle.

Det tiende Capitel.

Følgerne af den foregaaende Besøgelse.

Da Hr. Fitzpatrick havde, som vi tilforn have seet, faaet hans Kones Brev af Freken Western, og havde seet deraf hvor hun var taget hen, saa vendte han strax tilbage til Bath, og tog derpaa Dagen derefter til London.

Læseren har allerede ofte tilforn havt Prøver paa denne Herres Tilbøyelighed til Jalousie, og vil ligeledes behage at erindre sig den Mistanke, han havde fattet til Jones i Upton, da han fandt ham i Værelset hos Frue Waters. Den Gang viste der sig vel tilstrækkelige Aarsager nok til ganske at forjage hans Mistanke, men da han saae, at hans Kone i sit Brev tillagde Jones saa smuk en Characteer, saa faldt han paa, at hun maatte have været i Vertshuset paa samme Tid; og saa kom der saa mange forvirrede Omstændigheder sammen i et Hoved, der af Naturen ikke var et af de forstandigste, at det alt tilsammen frembragte det grønøyede Uhyre, som Shakespeare nævner i sit Sørgespil Othello.

Og

Og som han nu gik, og spurgte efter sin Kone i Gaden, og var just blevet viist til Døren, kom Jones til al Ulykke ud af den.

Fitzpatrick kiendte ikke Jones's Ansigt strax igien, men da han saae, at en velklædt ung Karl kom ud fra hans Kone, saa gik han strax hen til ham, og spurgte ham, hvad han havde at giøre i det Huus: "for jeg er vis paa", sagde han: "at De har været inde i det, siden "jeg saae, De kom ud af det".

Jones svarede med megen Beskedenhed: at han havde været derinde, for at besøge en Dame der i Huset. Hvortil Fitzpatrick svarede: "Hvad har De at bestille med den "Dame"? — Nu erindrede Jones sig fuldkommen vel denne Herres Stemme, Lineamenter og Klædedragt, og raabte: "Ha! min gode "Ven! giv mig Deres Haand; jeg haaber, "der er intet udstaaende imellem os, efter en li"den Fejltagelse, som har tildraget sig for saa "længe siden".

"Jeg veed paa min Siæl ikke, hvad De "hedder min Herre", sagde Fitzpatrick, "og "jeg erindrer mig heller ikke, at jeg har seet De-

"res Ansigt før". "Jeg har i Sandhed hel-
"ler ikke den Fornøyelse at vide Deres Navn,
"min Herre", sagde Jones, "men jeg er-
"indrer mig meget vel, at jeg har seet Deres
"Ansigt i Upton, hvor der opkom en taabelig
"Trætte imellem os, som vi nu ville bilægge ved
"en Flaske Viin, om den ikke allerede er bilagt".

"I Upton"! raabte den anden. —
"Ha! jeg troer paa min Siæl, Deres Navn
"er Jones". "Ja det er", svarede han.
"Naa", raabte Fitzpatrick, "saa er De
"paa min Siæl just den Mand, jeg ønskede at
"faae fat paa. — Nu skal jeg paa min Siæl
"drikke en Flaske Viin med Dig ret strax; men
"jeg vil først give Dig et dygtigt Nakkedrag.
"See der, det er for Dig, din Slyngel. Og
"dersom Du ikke giver mig Satisfaction for
"det Slag, saa skal jeg give Dig nok eet. Og
derpaa trak han Kaarde, og satte sig i Stil-
ling til at forsvare sig, som var det eneste, han forstod.

Jones blev lidt underlig ved Slaget, som kom saa uventet paa ham: men han fattede sig dog snart, og trak ogsaa Kaarden; og end-

skien

skiønt han ikke forstod det mindste af Fegtekunsten, saa gik han dog saa dristig ind paa Fitzpatrick, at han glemte at passe paa, og Jones jog det halve af sin Kaarde ind i Livet paa den gode Herre, som aldrig saasnart havde faaet dette Stød, førend han trinede tilbage, lod Spidsen af Kaarden falde til Jorden, lænede sig paa den, og raabte: "Jeg har nok, jeg er Dødsens".

"Det vil jeg ikke haabe", sagde Jones; "men om det endog er saa, saa veed De, at "De har paadraget Dem det selv". I det samme strømmede der en heel Deel Karle ind paa Jones, og greb ham; og han sagde dem, at han ikke vilde giøre nogen Modstand, men bad, at nogle af dem i det mindste vilde bære Omsorg for den Herre, der var blevet saaret.

"Ja, der vil nok blive baaret Omsorg for "den Herre, der er saaret", raabte een af Karlene, "for jeg troer nok, han har ikke mange "Timer at leve i. Og hvad Dem angaaer, "min Herre, da har De endnu i det mindste "en Maaned til gode". "Seer Du, Broder", sagde en anden, "nu har han, Fanden tage mig, forpurret sin Reyse; nu maa

"han hale ind i en anden Havn". Disse og mange andre saadanne Skoser maatte den stakkels Jones taale af disse Karle, som var just den Bande, Lord Fellamar havde bestukket for at gribe Jones; de havde gaaet paa Spoer efter ham lige til Frue Fitzpatricks Huus, og stode just og ventede paa ham ved Hiørnet, da denne ulykkalige Hændelse traf ind. Nu sluttede den Officeer, som anførte Complotten, meget viselig, at han burde overgive sin Fange i Rettens Hænder. Han befalede altsaa, at han skulde bringes til et offentlig Huus, og der sendte han Bud efter een af Rettens Betiente, og overgav ham i hans Hænder.

Da Betienten saae, at Hr. Jones var meget vel klædt, og hørde, at Ulykken var hændet i en Duel, saa behandlede han sin Fange meget høfligt, og sendte efter hans Forlangende et Bud hen for at spørge til den saarede Herre som da laae i et Vertshuus, under en Bundlæges Haand. Det Svar, som Budet bragte, var, at Vunden var ganske vist dødelig, og at der ikke var noget Haab om Liv. Og derpaa underrettede Betienten Jones, at han maatte

gaae

gaae for en Dommer. Jones svarede: "Hvor
"Ham behager. Jeg er ganske ligegyldig i
"Henseende til alt hvad der hændes mig: for
"uagtet jeg er fuldkommen overbeviist om, at
"Loven ikke kan anse mig for at være skyldig i
"Mord, saa føler jeg dog, at Blodskyld er
"utaalelig for min Siæl".

Derpaa blev Jones ført hen for Dommeren, hvor Bundlægen, som havde forbundet Hr. Fitzpatrick, mødte, og angav, at han troede, Bunden var dødelig; og derpaa blev Fangen bragt i Fængsel. Det var allerede meget silde: Jones vilde derfor ikke sende Bud efter Grifsel førend Morgenen efter; og da Jones ikke fik Søvn i sine Øyne før Klokken syv, saa var det næsten Middag inden den stakkels Karl, der var meget forskrækket over, at han saa længe ikke havde hørt noget fra sin Herre, fik et Budskab, der nær havde dræbt ham, saasnart han hørte det.

Han gik til Fængselet med skiælvende Knæe. Hiertet bankede i ham af Angest, og saasnart han kom ind til Jones, begræd han den Ulykke, der var hændet ham, med mange Taarer; og saae imidlertid flittig omkring sig af Skræk; thi da der nyelig var kommet Bud, at Hr. Fitzpatrick var død, saa frygtede han alle Øyeblikke, at hans Geist skulde komme ind i Værelset. Tilsidst overgav han ham et Brev, som han nær havde forglemt, og som var kommet fra Sophie ved Sorte Jacobs Hielp.

Jones

Jones lod strax alle gaae ud af Værelset, og brækkede derpaa Brevet hidsig op, og læste som følger:

"At De hører noget fra mig igien, maa "De takke en Hændelse for, som jeg niaae til- "staae, har bestyrtset mig. Min Faster har nu "nyelig viist mig et Brev fra Dem til Lady "Bellaston, som indeholder et Ægteskabs-Til- "bud. Jeg er vis paa, at De har selv skrevet "det: og det, som endnu bestyrtser mig mere, "er, at det er skrevet just paa den Tiid, da de "vilde bilde mig ind, at De udstod saa meget "for min Skyld. — Jeg vil overlade det til "Dem at giøre Anmærkninger over denne Sag. "Alt hvad jeg ønsker mig, er, at Deres Navn "aldrig maa komme for mine Øren".

S. W.

Vi kunne ikke give Læseren et bedre Begreb om den Tilstand, Jones var i, og om den Marter, han leed, end ved at sige: at han udstod saa meget, at Hartmann selv vilde næsten ynket ham. Men i hvor slet en Tilstand han end var i, saa maa vi for nærværende Tiid dog forlade ham i den, ligesom det lader til at hans Skyts-Engel (om han ellers virkelig havde nogen) har giort. Og her giøre vi da Ende paa den sextende Bog af vor Historie.

Thomas Jones

ſyttende Bog.

Som indbefatter tre Dage.

Det forſte Capitel.

Som indeholder noget af en Indledning.

Naar en comiſk Forfatter har giort ſine Hoved-Perſoner ſaa lykkelige ſom han kan, eller en tragiſk Skribent har bragt ſine til den høyeſte Grad af menneſkelig Elendighed, ſaa troe de begge, at

de have udført deres Embede, og at der nu er Ende paa deres Værk.

Havde vi nu været af det tragiske Slags, saa maatte Læserne tilstaae, at vi vare næsten komne til denne Periode; siden det vilde være meget vanskeligt for Diævelen, eller nogen af hans Repræsentantere paa Jorden, at opfinde større Elændigheder for den stakkels Jones, end da vi forlode ham i det sidste Capitel. Og hvad Sophie angaaer, da vilde vel neppe noget Fruentimmer, der har et godt Hierte, ønske en Medbeylerinde større Qval, end den, man kan formode, hun følede paa den Tid. Hvad mangler der altsaa for at fuldføre Tragoedien, uden et Mord eller to, og nogle saa moralske Sententser.

Men, at bringe vore Yndlinger ud af deres nærværende Jammer og Elendighed, og endelig at faae dem til at lande paa Lyksalighedens Kyster, synes at være et meget vanskeligere Arbeyde, og i Sandhed saa vanskeligt et Arbeyde, at vi ikke paatage os at fuldføre det. Hvad Sophie angaaer, da er det meer end rimeligt, at vi til Slutningen paa een eller anden

Maade

Maade skulle skaffe hende en god Mand, enten Blisil, eller Mylord Fellamar, eller ogsaa en anden: men den stakkels Jones er for nærværende Tiid, ved sin egen Uforsigtighed, som vel ikke altid gior et Menneske til en Skielm i Verdens Øyne, men dog i det mindste til en Skielm imod sig selv, indviklet i saa mange Elendigheder, saa forladt af alle sine Venner og forfulgt af sine Fiender, at vi næsten tvivle paa, at vi kunne bringe det til en god Ende med ham; og dersom Læseren finder Fornøyelse i at see paa Henrettelser, saa troer jeg, han maa skynde sig, jo før jo heller, for at faae Plads i den første Rad paa Tyburn.

I hvor stor Kierlighed, man endog kan troe, vi have for denne Skielm, som vi til al Ulykke have giort til vor Helt, saa love vi dog troelig, at vi ikke ville hielpe ham paa nogen overnaturlig Maade, som vi dog kunde, i Kraft af den Magt, der er os tilstaaet paa det Vilkaar, at vi allene maa bruge den ved meget vigtige Leyligheder. Dersom han altsaa ikke ved Hielp af et eller andet naturligt Middel smukt redder sig ud af alle sine Fortredeligheder, saa ville vi

ikke giøre nogen Vold paa Historiens Sandhed og Værdighed for hans Skyld: thi vi ville meget heller fortælle, at han blev hængt paa Tyburn, (som rimeligviis ogsaa vil skee) end forskiertse vor egen Troeværdighed, eller støde vore Læsere med noget, som de ikke kunne troe.

Heri havde de Gamle store Fordele fremfor de nyere. Deres Mythologie, som Folk paa den Tiid troede meget mere paa, end paa nogen Religion i vore Tider, skaffede dem altid Leylighed til at redde en yndet Helt. Deres Guder vare altid tilrede ved Forfatterens Albue, og fuldførte alt hvad han vilde have: og jo overordentligere hans Opfindelse var, jo større Forundring faldt den lettroende Læser i, og jo gladere blev han. Disse Forfattere kunde lettere føre en Ven fra det ene Land til det andet, ja endog fra den ene Verden til den anden, og bringe ham tilbage igien, end en stakkels indskrænket Forfatter i disse Tider kan redde ham ud af et Fængsel.

Araberne og Perserne havde den samme Nytte, naar de skrev deres Fortællinger, af deres Skytsguder og Silpher, som de troe paa,

som

ſom paa en Troesartikel, da Alcoranen ſelv hyder det. Men ſaadan en Hielp have vi ikke. Vi ere indſkrænkede til blot naturlige Midler allene: lader os derfor forſøge, hvad vi, ved Hielp af diſſe Midler, kunne giøre for den ſtakkels Jones, uagtet der, ſandt at ſige, er noget, ſom hviſker mig i Øret, at han endnu ikke veed ſin ſterſte Ulykke, og at der bier en Tiende paa ham i Skiebnens ſammenfoldede Blade, ſom vil endnu være græſſeligere, end noget af alt det, han har hørt.

Det andet Capitel.

Madam Millers ædelmodige og taknemmelige Opførſel.

Hr. Altværd og Madam Miller ſadde juſt og ſpiſte Froekoſt, da Blifil, ſom var gaaet tilig ud om Morgenen, kom hiem, og giorde dem Selſkab.

Han havde ikke ſiddet længe, førend han begyndte ſaaledes: "Gode Gud! hvad tænker "hierte Morbroder der er ſkeet? jeg vidner, jeg "er bange for at fortælle Dem det, af Frygt for "at jeg ſkal fortørne Dem, ved at erindre Dem

" om, at De nogensinde har udviist nogen God-
" hed imod saadan en Slyngel". " Hvad er
" det, mit Barn"? sagde Morbroderen; " jeg
" er bange for, at jeg har mere end een Gang
" udviist Godhed imod en Uværdig. Men
" Christenkierlighed tager sig ikke af dens Laster,
" den gior vel imod". " O! Morbroder",
svarede Blifil, " det er en hemmelig Styrelse af
" Forsynet, at De bruger det Ord: tage sig af.
" Den, De har taget Dem af, som af en Søn:
" denne Jones, denne Skielm, som De opfo-
" strede i Deres egen Barm, har nu viist, at
" han er een af de største Slyngler paa Jor-
" den". " Jeg sværger ved alt det som Helligt
" er, at det er ikke sandt", raabte Madam
Miller. " Hr. Jones er ingen Slyngel. Han
" er eet af de beste Mennesker, der ere til: og
" dersom det havde været en anden end De, der
" havde kaldet ham en Slyngel, saa skulde jeg
" kastet ham dette kaagende Vand i Hovedet".
Hr. Altværd blev meget forundret over denne
Opførsel. Men hun gav ham ikke Tiid til at
tale, men vendte sig til ham og raabte: " Jeg
" haaber, De bliver ikke vreed paa mig: jeg

" vilde

" vilde ikke fortørne Dem for hele Verden, men
" jeg kunde i Sandhed ikke taale at høre paa,
" at man skjældte ham saaledes ud". " Jeg
" maae tilstaae, Madam", sagde Hr. Alt-
værd, " at jeg forundrer mig ikke lidt over at
" høre, at De forsvarer en Karl, som De ikke
" kiender, med saadan en Hidsighed". " Jo
" jeg kiender ham, Hr. Altværd", sagde hun,
" ja jeg gior i Sandhed, og jeg maatte være det
" utaknemmeligste Skarn, om jeg nægtede det.
" O! han har reddet mig og min lille Familie:
" vi have alle Aarsag til at velsigne ham, saa-
" længe vi leve. — Og Gud velsigne ham, og
" omvende hans ondskabsfulde Fienders Hier-
" ter. Jeg veed, jeg mærker, jeg seer han
" har saadanne Fiender". " Nu falder jeg i
" en større Forundring over Dem", sagde Hr.
Altværd. " De maae ganske vist mene en an-
" den; det er umueligt, at De kan være den
" Karl, som min Sesterson taler om, saa meget
" forbunden". " Jo det er alt for sandt",
svarede hun, " jeg er ham forbunden for de
" største og ommeste Velgierninger. Han har
" reddet mig og mine. Troe mig, Sir, han

" er blevet bagtalt, grovelig bagtalt hos Dem:
" han maa være blevet det, ellers vilde De,
" som er Godheden og Retskaffenheden selv,
" ikke kaldet ham saa foragtelig en Karl, siden
" jeg dog har hørt, at De har sagt saa meget
" godt om dette stakkels hielpeløse Barn. Han
" fortiener i Sandhed et bedre Navn af Dem,
" min bedste Ven; gid De kun havde hørt
" alle de gode, de emme, de taknemmelige Fø-
" lelser, som jeg har hørt, han har yttret sig med
" for Dem. Han nævner aldrig Deres Navn
" uden med en Slags Tilbedelse. I dette
" Værelse selv har jeg seet, at han har ligget
" paa sine Knæe, og anraabt Himmelen om at
" nedgyde dens bedste Velsignelser over Deres
" Hoved. Jeg har ikke en ømmere Kierlighed
" for det Barn der, end han har for Dem".

" Nu seer jeg, Morbroder", sagde Bli-
" fil med een af de spodske Miner, som Dieve-
" len mærker sine Elskelige med, " at Madam
" Miller kiender ham rigtig nok. De vil
" uden Tvivl finde, at hun er ikke den eeneste af
" Deres Bekiendtskab, hvis Domme han har
" udsat Dem for. Hvad mig angaaer, da mær-

" ker

" ker jeg nok af nogle Ord, hun har ladet falde,
" at han har taget sig store Frieheder med min
" Characteer: men jeg forlader ham det". " Og
" Gud forlade Dem! min Herre", sagde Ma-
dam Miller; " vi have alle Synder nok at
" bede ham om Forladelse for".

" Jeg tager paa min Ære", sagde Hr. Altværd, " ikke Deres Opførsel imod min
" Søstersøn vel op, Madam Miller. Og da
" alle de Anmærkninger, De gier over ham, kunne
" allene være komne fra dette ugudelige Men-
" neske, saa ville de allene tiene til at forøge min
" Vrede imod ham, om det ellers er mueligt.
" For jeg maa sige Dem, Madam Miller, at
" det unge Menneske, som staaer her for Dem,
" har altid paa det varmeste forsvaret det utak-
" nemmelige Skarn, hvis Sag De paatager
" Dem. Og naar jeg kommer til at fortælle
" Dem det, saa vil De forundre Dem over
" saa megen Nedrighed og Utaknemmelighed".

" Man har bedraget Dem, Sir", svarede Madam Miller; " om det saa var det
" sidste Ord, jeg skulde fremsøre, saa vilde jeg
" sige, man har bedraget Dem: og jeg igientager

" det endnu eengang: Gud forlade dem, der
" har bedraget Dem! Jeg vil ikke paastaae, at
" han er uden Feyl, men haus Feyl reyse sig
" blot af Ungdom og Vildskab: de ere Feyl,
" som han kan, ja som jeg er vis paa, han vil
" forlade: og skulde han endog ikke forlade dem,
" saa blive de dog fuldkommen overvenede af eet
" af de menneskekierligste, sinmeste og retskaf-
" fenste Hierter, som et Menneske nogensinde
" har været velsignet med".

" Havde man sagt mig det om Dem, Ma-
" dam Miller", sagde Hr. Altværd, saa
" skulde jeg i Sandhed ikke have troet det".
" De vil i Sandhed troe alt hvad jeg har sagt,
" Sir", svarede hun, " det er jeg vis paa De
" vil: og naar De har hørt den Historie, jeg vil
" fortælle Dem, (for jeg vil fortælle Dem det
" altsammen) saa vil det være saa langt fra, at
" De vil blive fortørnet derover, at De vil til-
" staae, (saa vel kiender jeg Deres Retfærdig-
" hed) at jeg maatte været det utaknemmeligste
" og nedrigste Skarn, dersom jeg havde viist
" mig anderledes ved denne Leylighed, end jeg
" har".

" Velan

" Velan da, Madam", sagde Hr. Altværd, " det vil være mig en stor Fornøyelse, " at høre en god Undskyldning for en Opførsel, " som jeg maae tilstaae, jeg troer, ikke kan und- " skyldes. Og nu vil de behage, Madam, at " lade min Søsterson fuldføre sin Fortælling, " uden at afbryde ham. Han vilde ikke benyt- " tet sig af saadan en Fortale, for at forebringe " en ubetydelig Sag. Maaskee denne For- " tælling vil selv helbrede Dem for Deres " Feyltagelse".

Madam Miller gav Tegn til, at hun underkastede sig hans Villie, og derpaa begyndte Blisil saaledes: " Dersom hierte Mor- " broder ikke finder for godt at fortryde paa Ma- " dam Millers slette Opførsel, saa er jeg vis " paa, at jeg skal let tilgive hende det, der an- " gaaer mig allene. Jeg troer, at den Godhed, " De har udviist imod hende, fortiener ikke denne " Nedriahed af hende". " Ja ja, Barn", sagde Altværd, " men hvad er det for et nyt " Exempel? hvad er det han nu har giort igien? " Noget", raabte Blisil, " som det, uagtet " alt det Madam Miller har sagt, gier mig

" meget

" meget ondt at jeg skal fortælle, og som De
" aldrig skulde hørt af mig, dersom det ikke havde
" været umueligt at skiule det for noget Men-
" neske. Kort at sige: han har dræbt en Mand;
" jeg vil ikke sige, han har myrdet ham — thi
" man kan maaskee forklare det saaledes ved
" Processen, og jeg vil haabe det bedste for
" hans Skyld".

Altværd saa bestyrtset ud, kyrsede for sig, og vendte sig derpaa til Madam **Miller** og sagde: " nu Madam **Miller**, hvad siger De nu"?

" Jh! jeg siger, Sir", svarede hun, " at
" jeg har aldrig været saa bekymret over nogen
" Ting i mit hele Liv; men dersom det er sandt,
" saa er jeg vis paa, at Manden, i hvem han
" endog er, har selv været Skyld deri. Gud
" veed, at der ere mange Slyngler i denne Bye,
" som giøre sig det til en Forretning, at fornærme
" unge Herrer. Intet uden den største For-
" nærmelse kunde fristet ham dertil; for af alle
" de Herrer, jeg har havt i mit Huus, har jeg
" aldrig seet nogen, der har været saa artig og
" god at omgaaes, som han. Han var elsket af
" alle i Huset, og af enhver, som kom det nær".

I det

I det samme afbrød en hæftig Banken paa Dørren hende midt i hendes Tale, og hindrede hende fra at gaae videre, og fra at faae noget Svar; thi da hun sluttede, at det var een, som vilde aflægge et Besøg hos Hr. Altværd, saa skyndte hun sig bort, og tog sin lille Pige med sig, hvis Dyne svømmede i Taarer over den sørgelige Tidende hun havde faaet om Jones, som pleyede at kalde hende sin lille Kone, og gav hende ikke allene meget Legetøy, men hendrev endog hele Timer med at lege med hende.

Nogle Læsere ville maaskee finde Fornøyelse i, at vi anføre disse smaae Omstændigheder, hvori vi efterfølge Plutarch, een af de bedste af vore Brødre, Historieskriverne: og de Læsere, som de maaskee forekomme ubetydelige, haabe vi, ville i det mindste tilgive os dem, da vi aldrig ere vidtløftige ved saadanne Leylighed er.

Det tredie Capitel.

Hr. Westerns Ankomst; tilligemed noget om den faderlige Myndighed.

Strax efter at Madam Miller var gaaet ud af Værelset, kom Hr. Western ind; men dog var

var der først en lille Trætte imellem ham og hans Portechaisedragere: thi da disse Karle, som havde taget deres Læs paa i Herkules's Piller, ikke giorde sig store Tanker om at faae nogen god Kunde i Junkeren, og han desuden selv havde sat Mod i dem ved hans Gavmildhed (thi han havde af sig selv givet dem tolv Skilling mere, end deres Hyre) saa vare de nu saa dristige at forlange dobbelt saa meget til: og herover blev Junkeren saa vreed, at han ikke allene udøste mange Forbandelser over dem ved Dørren, men var endog ligesaa opbragt da han kom ind i Værelset, hvor han svoer og bandede paa, at alle Folk i London vare ligesaa gode som Hoffet, og tænkte ikke paa andet end paa at udplyndre alle de Herrer, der kom fra Landet. "Diævelen annamme mig", sagde han, "om "jeg ikke før vil gaae i Regn, end krybe ind i "een af deres Æsker igien. De har skumplet "mig mere paa denne ene Fierdingvey, end min "brune Mær vilde giort i en lang Rævejagt".

Da hans Vrede havde sat sig lidt over dette, begyndte han ligesaa hidsig i en anden Materie. "Ja", sagde han, "det er ret noget

"kiønt

" kiønt noget, der nu er i Giære. Nu er Jagten
" forandret: vi troede, vi havde at giøre med en
" Ræv, men nu er det, Diævelen partere mig,
" tilsidst blevet til en Grævling".

" Jeg beder Dem, kiære Naboe", sagde Altværd, " lad Deres Lignelser fare, og tael
" lidt tydeligere". " Nu, saa vil jeg da sige
" Dem det reent ud", sagde Junkeren, " vi
" have hele Tiden været bange for en Kioter,
" en vis Mands Horeunge, jeg veed ikke selv
" hvis; — og nu er der en Kieltring af en
" Mylord, der ligesaa gierne kan være en Ho-
" reunge for det jeg kiender til ham, eller bry-
" der mig om ham: for han skal aldrig faae
" nogen Datter af mig, med min gode Billie,
" De have giort hele Nationen til nogle Tiggere,
" men de skulle aldrig giøre mig til en Tigger.
" Mit Gods skal ikke blive sendt over til Han-
" nover, det skal jeg nok passe".

" De bestyrrer mig gandske, min gode
" Ven", sagde Altværd. " Ja, for Dirve-
" len! jeg er selv gandske forbauset", svarede Junkeren: " der tog jeg i Gaar Aftes hen for at
" besøge Søster Western efter hendes eget

" Forlan-

" Forlangende, og saa kom jeg ind i en heel
" Stue fuld af Fruentimmer. — Der var
" Mylady Cousine Bellaston, og Mylady
" Betty, og Mylady Cathrine, og Mylady
" jeg veed ikke selv: Diævelen annamme mig,
" om de nogensinde skal faae mig ind imellem
" saadant et Kobbel Tæver med Fiskebeens-
" skiørter paa igien. Jeg vil være Diævels, om
" jeg ikke heller vilde lade mine egne Hunde
" løbe mig over Ende, som de giorde ved en
" vis Acton, som Historiebogen fortæller om,
" blev forvandlet til en Hare, og dræbt af sine
" egne Hunde, som aad ham. Diævelen annamme
" mig, om noget Menneske nogensinde er bleven
" taget saaledes i Tieneste! snoede jeg mig den
" Vey, saa tog der een fat paa mig, og bed jeg
" mig til at vende om igien, saa snappede en
" anden mig ved Armen. — O! det er i Sand-
" hed et af de største Partier i Engelland, sagde
" den eene Cousine", (her forsøgte han at ef-
" terabe dem:) " det er i Sandhed et meget
" stort Tilbud, raabte en anden Cousine; for
" De maae vide, de ere alle mine Cousiner, end-
" skiønt jeg aldrig har seet de halve af dem til-
" forn.

" forn. De maa paa min Ære ikke være ved
" Deres fulde Forstand, Cousin, sagde den feede
" Qvabsoe Lady Bellaston, dersom De tænker
" at afslaae saadant et Tilbud".

" Nu begynder jeg at forstaae Dem", sagde Altværd; " der maae være een eller an-
" den, der har giort Miss Western et Tilbud,
" som Damerne i Familien synes vel om, men
" som ikke staaer Dem an".

" Mig"! sagde Western; hvordan Diæ-
" velen skulde det ogsaa staae mig an? jeg siger
" Dem jo, det er en Mylord; og det er Folk,
" som De veed, jeg har besluttet, jeg vil aldrig
" have noget at giøre med: Har jeg ikke afslaaet
" at handle om et Stykke Land, som een af dem
" havde Lyst at lægge til en Dyrehauge, blot
" fordi jeg ikke vilde have noget at bestille med
" nogen Mylord? og mener De da, at jeg vil
" give min Datter til saadan een? Desforuden
" har jeg jo giort Dem et Løfte; og er jeg no-
" gensinde gaaet fra et Kiøb, naar jeg havde gi-
" vet mit Løfte"?

" Hvad det angaaer, Naboe", sagde Altværd, " da giver jeg Dem gandske frie fra

" alle Løfter. Intet Løfte kan forbinde to Par-
" ter, naar de enten ikke have fuldkommen
" Magt til at giøre det, paa den Tiid de giøre
" det, eller siden ikke faae Magt til at opfylde
" det".

" For Diævelen", svarede Western,
" jeg siger Dem jo, jeg har den Magt, og jeg
" vil opfylde det. Kom strax med mig til Doc-
" tors Commons. Jeg skal nok faae en Tilla-
" delse: Saa vil jeg gaae hen til min Søster, og
" tage Tøsen fra hende med Magt, og saa skal
" hun tage ham, eller jeg skal lukke hende inde;
" og saa skal hun faae Lov til at sidde paa Vand
" og Brød sin hele Livstiid".

" Jeg maae bede Dem, Hr. Western,
" at De vil høre min hele Mening om denne
" Sag", sagde Altværd. " Høre paa Dem"?
svarede han; "det vil jeg". "Nu saa kan jeg da",
sagde Altværd, " sige med Sandhed, og det
" uden at giøre enten Dem eller den unge Dame
" nogen Compliment, at jeg, da dette Partie
" blev foreslaaet, tog imod det med Glæde,
" og af mit gandske Hierte, da jeg bærer saa stor
" en Høyagtelse for dem begge. Jeg troede,

" at

" at en Forbindelse imellem to Familier, som boede
" saa nær ved hinanden, og som der altid har
" været saa god en Omgiængelse og Forstaaelse
" imellem, burd eansees for noget, som jeg maatte
" ønske; og hvad den unge Dame angaaer,
" da var jeg ikke allene ved alles eensstemmige
" Tanker, som kiendte hende, men endog ved der,
" jeg selv havde mærket hos hende, vis paa, at
" hun vilde blive en uskatteerlig Eyendom for
" en god Mand. Jeg vil ikke tale om hendes
" personlige Egenskaber, som vist nok fortiene
" at beundres: Hendes gode Hierte, hendes
" menneskekierlige Sindelag, hendes Beskee-
" denhed ere alt for vel bekiendte, til at behøve
" nogen Lovtale; men hun havde een Egenskab,
" som jeg eengang har seet i en høy Grad hos
" det bedste Fruentimmer, der nu er een af de
" første Engle: en Egenskab, som ikke glimrer
" meget, og som derfor i Almindelighed ikke
" lægges meget Mærke til; ja der bliver endog
" saa lidt lagt Mærke til den, at jeg savner et Ord
" til at udtrykke den med, saa at jeg maae be-
" tiene mig af nægtende Ord ved denne Ley-
" lighed. Jeg har aldrig hørt noget næsviist

" eller kort Svar af hendes Mund: aldrig har
" hun giort nogen Paastand paa Vittighed, og
" meget mindre paa det Slags Viisdom, som
" allene opnaaes ved store Indsigter og en lang
" Erfarenhed, og som det er lige saa urimeligt
" for et ungt Fruentimmer at give sig Mine af,
" som det er for en Abekat, at give sig Mine
" af nogen Ting. Ingen afgiørende Domme,
" ingen bestemmende Meeninger, ingen dybsin-
" dige Critiqver hørde man af hende. Hver en
" Gang jeg har seet hende i Selskab med Mænd,
" har hun givet overmaade nøye Agt, som en
" beskeden Lærling, og ikke som en opblæst Lær-
" rer. De maae tilgive mig det, men jeg bad
" hende eengang, blot for at sætte hende paa
" Prøve, at sige mig hendes Meening i en
" Sag, som Hr. Hartmann og Hr. Viereck
" ikke kunde blive eenige om; og da svarede hun
" med den mildeste Miine: De maae undskylde
" mig, Hr. Altværd; jeg er vis paa, det er ikke
" Deres Alvor, at De troer, jeg er i Stand til
" at afgiøre noget, som saadanne to Herrer ikke
" ere af een Meening om. Hartmann og
" Viereck, som begge troede, de kunde være

" lige

" lige visse paa, at hun vilde erklære sig til de-
" res Fordeel, understøttede min Begiæring.
" Men hun svarede med den samme milde Mine:
" De maae endelig undskylde mig; thi jeg vil
" ikke fornærme nogen af Dem, ved at erklære
" mig for hans Tanker. Saaledes har hun
" altid viist den største Høyagtelse for Mand-
" folkenes Forstand: en Egenskab, som er al-
" deles nødvendig hos et Fruentimmer, naar
" hun skal blive en god Kone. Og da hun er
" øyensynlig frie for al muelig Forstillelse, saa
" vil jeg allene lægge til, at denne hendes Høy-
" agtelse maae være sand og virkelig".

Her drog Blifil et dybt Suk, hvorpaa Western, hvis Øyne vare fulde af Taarer over " den Berømmelse, Altværd gav Sophie, hul-" kede ud: " Vær dog ingen Ertekielling! Du " skal faae hende: Diævelen annamme mig, " om Du ikke skal faae hende; jeg var tilfreds " hun var tyve Gange saa god, som hun er".

" Erindre Deres Løfte, min Herre", raabte Altværd: " De lovede, at De ikke vilde " afbryde mig i Talen". " Ja, han skal have

" hende", svarede Junkeren, " jeg siger ikke
" et Ord mere".

" Jeg har da", blev Altværd ved,
" opholdt mig saalænge ved Deres Datters For-
" tienester, min gode Ven, deels fordi jeg vir-
" kelig elsker hendes Characteer, og deels fordi
" jeg vilde ikke at man skulde troe, at hendes
" store Midler (thi i den Henseende er Par-
" tiet virkelig meget fordeelagtigt for min Sø-
" stersøn), vare den fornemste Aarsag, hvor-
" for jeg tog med saadan Glæde imod dette For-
" slag. Jeg ønsker i Sandhed af mit gandske
" Hierte at faae saa stor en Skat i min Familie;
" men, uagtet jeg kan ønske mig mange gode
" Ting, saa vil jeg dog derfor ikke stiæle dem
" bort, eller giøre mig skyldig i nogen Vold-
" somhed, eller Uretfærdighed, for at sætte mig
" i Besiddelse deraf. Men at tvinge et Fruen-
" timmer til et Giftermaal tvert imod hendes
" Samtykke eller Bifald, er saa uretfærdig og
" voldsom en Handling, at jeg vilde ønske, vo-
" re Landslove kunde forhindre det: men en
" god Samvittighed er aldrig uden Love, endog
" i den slettest indrettede Stat; den vil altid

" forsyne

" forsyne sig selv med de Love, som Lovgiverne
" have forsømt at give den. Og saadan er i
" Sandhed denne Sag; thi det er jo grumt,
" ja endog ugudeligt, at tvinge et Fruentim-
" mer imod hendes Villie til at gaae ind i en
" Stand, hvor hun maae opføre sig saaledes,
" at hun kan giøre Regnskab derfor ved den
" høyeste og skrækkeligste Domstoel, og det saale-
" des, at hendes Siel ikke staaer nogen Fare der-
" ved. At opfylde Ægtestandens Pligter fuld-
" kommen er ikke noget let Arbeyde; og bør vi
" da legge denne Byrde paa et Fruentimmer,
" naar vi, paa samme Tid, skille hende ved alt
" det, der kan hielpe hende og sætte hende i
" Stand til at holde dette Arbeyde ud? bør vi
" rive hendes Hierte fra hende, naar vi paa-
" legge hende Pligter, som et heelt Hierte neppe
" er i Stand til at bære? Her maae jeg tale
" reent ud: Jeg troer, at de Forældre, som handle
" paa denne Maade, ere paa en vis Maade
" Skyld i alle de Forseelser, Børnene siden be-
" gaae, og maae følgelig, naar de komme for
" en retfærdig Dommer, vente at faae Deel i
" deres Straf. Men om de endog kunde und-

" gaae det, gode Gud! skulde der da være en
" Siæl til, der kan udstaae den Tanke, at den
" har selv bidraget til sit eget Barns Fordøm-
" melse"!

" Siden jeg altsaa seer, min beste Naboe,
" at Deres Datter har til al Ulykke saadan en
" Modbydelighed for min Søstersøn, saa maae
" jeg af ovenanførte Aarsager bortfjaae alle vi-
" dere Tanker om den Ære, De havde tiltænkt
" ham; men jeg forsikrer Dem, at jeg skal al-
" tid føle, hvor taknemmelig jeg bør være imod
" Dem derfor".

" Naa, min Herre", sagde Western, og Skummet stod ham ud af Munden, saa-snart han aabnede Læberne, " nu skal De
" ikke sige, at jeg ikke har hørt Dem ud; men
" nu venter jeg ogsaa, at De vil høre mig: og
" dersom jeg ikke besvarer Dem hvert et Ord,
" De har sagt, saa vil jeg staae af fra mine
" Tanker. For det første beder jeg Dem, at
" De vil svare mig paa dette Spørsmaal: Har
" jeg ikke avlet hende? har jeg ikke? Svar mig
" paa det. Man siger rigtig nok: det er en
" klog Fader, som kan kiende sit eget Barn;

" men

" men jeg er vis paa, jeg har den største Ret
" til hende: for jeg har opdraget hende. Men
" jeg troer, De vil tilstaae mig, at jeg er hen-
" des Fader; og naar saa er, skal jeg da ikke
" styre og regiere mit eget Barn? jeg spørger
" Dem, skal jeg ikke styre og regiere mit eget
" Barn? og dersom jeg skal styre og regiere
" hende i andre Ting, saa bør jeg i Sandhed
" ogsaa styre og regiere hende i det, som er det
" Allervigtigste for hende. Og hvad forlanger
" jeg imidlertid af hende? forlanger jeg at hun
" skal giøre noget for mig? at hun skal give
" mig noget? — tvertimod, jeg forlanger al-
" lene at hun vil tage imod det halve af mine
" Midler nu, og det andet halve naar jeg døer.
" Og hvorfor giør jeg alt det? er det ikke for
" at giøre hende lykkelig? Man maae blive gal
" over at høre saadan en Snak af Folk. Vilde
" jeg gaae hen og gifte mig selv, ja saa havde
" hun Aarsag til at klæbe og hulke: men jeg
" har jo tvertimod tilbudet mig, at jeg vil fra-
" staae mit Gods paa saadan en Maade, at
" jeg ikke skal kunne gifte mig igien, om jeg
" endog vilde; siden intet Fruentimmer paa

" Jorden skal ville tage mig? Hvad Diævelen i
" Helvede kan jeg gjøre mere? Jeg skulde bi-
" drage noget til hendes Fordømmelse! — For
" Diævelen! jeg vilde heller see paa, at hele
" Verden foer Fanden i Vold, end at hun
" skulde tage nogen Skade paa hendes mindste
" Finger. I Sandhed, Hr. Altværd, De
" maae undskylde mig, men jeg forundrer mig
" over at høre Dem tale paa saadan en Maade,
" og jeg maa sige, De maa tage mig det op
" ligesom De vil, at jeg havde troet, De havde
" havt bedre Forstand".

Altværd viste allene sin Fortrydelse over denne Anmærkning med en Smiil: og om han endog havde giort sig Umage derfor, saa havde det dog ikke været ham mueligt at blande nogen Ondskab eller Foragt i denne Smiil. Hans Smiil over Daarligheden var altiid saadant som det Smiil, man kan formode hos Englene over Menneskenes Urimeligheder.

Nu udbad Blisil sig Tilladelse til at tale nogle faa Ord; " Jeg skal aldrig samtykke i,
" at der maa bruges nogen Voldsomhed imod
" den unge Dame. Min Samvittighed tilla-

" der

" der mig aldrig at bruge Voldsomhed imod no-
" gen, og meget mindre imod en Dame, som
" jeg altid skal bære den reneste og oprigtigste
" Kierlighed til, ihvor grum hun end er imod
" mig. Men jeg har læst, at Fruentimmerne
" holde sielden Stand imod Bestandighed.
" Hvorfor maa jeg da ikke haabe tilsidst ved
" min Bestandighed at vinde den Kierlighed,
" som jeg for Eftertiden maaskee ikke faaer no-
" gen Medbeyler til? thi hvad Mylord Fella-
" mar angaaer, da er Hr. Western saa artig
" at foretrække mig for ham: og De vil dog
" vel ikke nægte, Sir, at en Fader jo i det mind-
" ste kan nægte sit Samtykke i saadanne Begi-
" venheder; ja, jeg har endog hørt den unge
" Dame selv sige og erklære mere end een Gang,
" at hun troede, at de Børn, der giftede sig lige
" tvertimod deres Forældres Villie, paa ingen
" Maade kunde undskyldes. Og endskient de
" andre Damer af Familien synes at under-
" støtte Mylords Ønsker, saa finder jeg dog ikke,
" at den unge Dame selv har nogen Tilbeye-
" lighed til at give ham noget Haab: det er
" jeg desværre alt for sikker paa. Jeg veed alt

" for

" for vel, at den nedrigſte Karl i Verden har
" det fornemſte Sted i hendes Hierte ".

" Ja det har han ogſaa ", raabte Weſtern.

" Men naar hun faaer det Mord at høre,
" ſom han har begaaet ", ſagde Bliſil, " ſaa
" kan hun dog i Sandhed ikke, ifald Lovene
" ſkulde ſpare hans Liv —

" Hvad "! raabte Weſtern, " et Mord!
" har han begaaet et Mord, og er der noget
" Haab om at han bliver hængt "? — Trala-
" lalala, tralalala ": og her begyndte han at
" ſynge og ſpringe omkring i Stuen.

" Din ulykkelige Kierlighed bedrøver mig
" overmaade meget mit Barn ", ſagde Alt-
værd. " Jeg ynker Dig af mit gandſke Hierte,
" og vil gierne anvende alle tilladelige Midler,
" for at ſkaffe Dig et lykkeligt Udfald derpaa ".

" Jeg forlanger intet mere ", raabte Bli-
ſil. " Jeg er overbeviiſt om, at min hierte Mor-
" broder har langt bedre Tanker om mig, end
" at han ſkulde troe, jeg vilde tage imod nogen
" Hielp af andre Midler ".

" Seer

"Seer Du", sagde Altværd, "jeg
"vil give Dig Tilladelse til at skrive til hende,
"til at besøge hende, om hun vil tillade det:
"— men jeg paastaaer, at der ikke maa bruges
"noget voldsomt Middel. Jeg vil ikke have,
"man maa forsøge at slutte hende inde, eller
"saadant noget".

"Ja, ja", raabte Junkeren, "vi ville
"da ikke forsøge saadant noget: Vi ville først
"see lidt endnu hvad vi kunne udrette med det
"Gode, og naar denne Karl kun først bliver
"hængt og kommer af Veyen — Tralalala,
"Tralalala — Jeg har aldrig hørt noget beha-
"geligere Nyt min hele Livstid: jeg vædder, al-
"ting skal gaae efter mit Hoved. — Kom, min
"kiære Altværd, jeg beder Dem; kom og
"spiis til Middag hos mig i Herkules's Pil-
"ler: jeg har bestilt en Bedesteeg, en stegt
"Griis, og en Fugl med en Æggesaure. Der
"kommer ingen andre end vi, uden vi skulde
"faae Lyst til at have Verten hos os; for jeg
"har sendt Præsten Supple ned til Basing-
"stoke efter min Tobaksdaase, som jeg havde
"glemt i et Vertshuus der, og jeg vilde ikke

"miste

" miste den for hele Verden; for vi to have nu
" kiendt hinanden over tyve Aar. Jeg kan
" lade Dem vide, at Verten er en diævleblændt
" lønerlig Knegt; og De vil synes forbandet vel
" om ham ".

Tilsidst tog Hr. Altværd imod denne Indbydelse; og strax efter gik Junkeren, og sang og sprang over det Haab, han havde om snart at see den stakkels Jones's sørgelige Endeligt.

Da han var gaaet, begyndte Altværd igien paa den samme Materie med megen Alvorlighed. Han fortalte sin Søstersøn, " at
" han ønskede af sit ganske Hierte, at han vilde
" stræbe at overvinde en Kierlighed, som jeg
" ikke kan ", sagde han, " smigre Dig med
" noget Haab om, at Du vil blive lykkelig i.
" Det er i Sandhed en almindelig Vildfarelse,
" at et Fruentimmers Afsky for os kan over-
" vindes ved Bestandighed. Ligegyldighed kan
" maaskee undertiden give efter for den: men
" den sædvanlige Seyer, en Elsker vinder ved
" Bestandighed, er over Egensindighed, Ufor-
" stand, Forstillelse, og ofte en yderlig Grad af

" Letsin-

" Letsindighed, som kommer Fruentimmer, der
" ikke ere af et meget hidsigt Temperament, til
" at søge deres Forsængelighed, og forlænge
" Friердagene; endskiønt de synes vel nok om
" deres Elsker; og til at beslutte (om de ellers
" nogensinde beslutte noget), at de tilsidst ville
" gisre ham en meget usel Erstatning derfor.
" Men en Modbydelighed, der allerede har fæ-
" stet Rødder, som jeg frygter for denne har,
" vil snarere samle Styrke, end blive overvun-
" det ved Tiden. Desuden har jeg endnu een
" Frygt, som Du maa undskylde mig for, mit
" Barn. Jeg er bange for, at al den Kierlig-
" hed, Du har for denne smukke unge Pige, grun-
" der sig alt for meget paa hendes smukke Per-
" son, og fortiener ikke Navn af den Kierlig-
" hed, som er den eneste Grundvold til en lyk-
" kelig Ægtestand. At beundre, synes vel om,
" og længes efter at besidde et smukt Fruentim-
" mer, uden at have nogen Hensigt til hvad
" hun følede for os, er alt for naturligt, frygter
" ter jeg: men Kierlighed fødes, efter mine
" Tanker, allene af Kierlighed; i det mindste er
" jeg temmelig vis paa, at det strider imod den

" menne-

" menneskelige Natur at elske en Person,
" som vi ere overbeviiste om, hader os. Un-
" dersøg derfor dit Hierte nøye, mit gode Barn,
" og dersom Du efter denne Undersøgelse faaer
" den allermindste Mistanke om Dig i denne
" Henseende, saa er jeg vis paa, at din egen
" Dyd og Religion vil tilskynde Dig til at
" drive saa lastefuld en Kierlighed ud af dit
" Hierte, og Din sunde Fornuft vil snart sætte
" Dig i Stand til at giøre det, uden at foraar-
" sage Dig Smerte".

Læseren kan meget gierne giætte sig til Blifils Svar. Men dersom han er forlegen dermed, saa have vi for nærværende Tiid ikke Lenlighed til at stille hans Nysgierrighed, da vor Historie nu haster til vigtigere Ting, og vi kunne ikke taale at være længer borte fra Sophie.

Det fierde Capitel.

Et overordentligt Optrin imellem Sophie og hendes Faster.

Den brølende Qvie, og det brægende Faar, kunne gaae frit og sikkert i Hiorde og Flokke igiennem Græsgangene. De blive vel engang i

sin

sin Tiid dømte til at være et Rov for Menne-
sket, men man tillader dem dog i mange Aar
at nyde deres Friehed ubeskaaret. Men der-
som et feedt Daadyr er kommet ud af Sko-
ven, og man seer, at det hviler sig paa Mar-
ken, eller i en Lund, saa kommer strax hele
Sognet i Allarm: enhver er strax færdig til at
sætte sine Hunde ud paa det, og dersom den
gode Junker redder det fra de andre, saa skeer
det allene for at forsikkre sig det for sin egen
Mund.

Jeg har ofte tænkt paa, at en meget smuk,
ung, rig og fornem Pige, naar hun først bli-
ver løsladt og kommer ud i Verden, er om-
trent i den samme Tilstand, som dette Daadyr.
Strax kommer hele Byen i Oprør: man jager
efter hende fra Haugen til Comoediehuset,
fra Hoffet til Selskaber, fra Selskaber til hen-
des Kammer; og det er rart at hun i nogle
Maaneder undgaaer een eller anden Slughal-
ses Kiæver; thi dersom hendes Venner beskytte
hende imod een, saa skeer det allene for at over-
give hende til en anden, som de selv have valgt
til hende, og som ofte er hende mere ubehage-

lig, end nogen af alle de andre: da imidlertid hele Hiorde og Flokke af andre Fruentimmer, i største Sikkerhed og næsten uden at blive seete, fare igiennem Haugen, lade sig see paa Comoedien, paa Opera og i Selskaber, og fornøye sig en lang Tiid frit, og uden den allermindste Tvang, indtil de tilsidst i det mindste for største Deelen ogsaa blive opslugte.

Af alle saadanne Exempler har ingen nogensinde havt større Prøver paa denne Forfølgelse, end den stakkels Sophie. Hendes slette Skiebne var ikke fornøyet med alt det, hun havde udstaaet for Blifils Skyld: nu opvakte den hende en nye Forfølger, som lod til at ville plage hende ligesaameget, som den forrige havde giort. Thi hendes Faster var vel mindre hidsig, men ligesaa flittig til at plage hende, som hendes Fader havde været det tilforn.

Saasnart Tienerne havde forladt Værelset, efter Middagsmaaltidet, begyndte Frøken Western, som havde aabenbaret Sophie hele Sagen, at underrette hende om: "at hun ven-
"tede Mylord Fellamar om Eftermiddagen,
"og havde i Sinde at benytte sig af den første

"Leylig-

" Lenlighed, til at lade hende være allene med
" ham". " Dersom De giør det, Madam",
svarede Sophie noget hidsig, " saa vil jeg be-
" nytte mig af den første Lenlighed, til at lade
" ham være allene med sig selv". " Hvordan!
" Madam", raabte Fasteren; " er det saale-
" des De giengielder den Godhed, jeg beviste
" Dem, da jeg befriede Dem fra det Fængsel,
" De sad i hos Deres Fader"? " De veed,
" Madam", sagde Sophie, at Aarsagen til
" det Fængsel var, at jeg ikke vilde føye min
" Fader, og tage en Mand, som jeg havde
" Afskye for; og vil da min kiære Faster, som
" har befriet mig fra den Elendighed, indvikle
" mig i en anden, der er ligesaa stor"? " Og
" troer De da, Madam", sagde Frøken We-
stern, " at der er ingen Forskiel paa Mylord
" Fellamar og Hr. Blifil"? " Forskiellen er
" efter mine Tanker meget liden", raabte
Sophie, " og dersom jeg endelig skulde for-
" dømmes til at tage een af dem, saa vilde jeg
" i Sandhed have den Fortieneste, at jeg havde
" opoffret mig selv for at fornøye min Fader".
" Jeg finder da, at det, der kunde fornøye mig",

sagde Fasteren, " formaaer kun lidet hos Dem!
" Men det rører mig ikke. Jeg handler efter
" ædlere Bevæggrunde. Mit Øyemed er at op-
" høye min Familie, at adle Dem. Har De
" slet ingen Følelse af Ærekiærhed? har den
" Tanke intet fortryllende i sig, at De kan faae
" en Krone paa Deres Vogn"? Ney paa min
" Ære har den ikke", sagde Sophie; " jeg
" vilde finde ligesaastor Fornøyelse i at have en
" Naalepude paa min Vogn". " Tael aldrig
" om Ære", raabte Fasteren, " det Ord pas-
" ser sig ikke i saa gemeen en Mund. Det gior
" mig ondt, Niece, at De nøder mig til at bruge
" saadanne Ord; men jeg kan ikke taale Deres
" krybende Tænkemaade. De har slet intet af
" de Westerners Blod i Dem. Men i hvor
" lav og nedrig Deres Tænkemaade er, saa
" skal De dog aldrig sette nogen Klik paa min.
" Jeg vil aldrig taale at Verden skal sige om
" mig, at jeg opmuntrede Dem til at afslaae
" eet af de bedste Partier i Engelland, et meget
" rigt Partie: et Partie, som næsten vilde være
" en Ære for enhver Familie, og vilde virkelig
" være det for vores, i Hensende til det Fortrin,

" Tite-

"Titelen giver". "Jeg maa da vist nok", sagde Sophie, "være født med en naturlig "Mangel, og ikke have saa mange Sandser, "som andre Folk ere velsignede med: der maae "vist nok være en Sands, som finder Smag i "Stoy og Pragt, og den maa jeg ikke have; "thi ellers vilde Menneskene ikke arbeyde saa "meget for at erholde, eller være saa stolte "og opblæste af at besidde noget, som forekom "dem saaledes som det forekommer mig: som "den allerubetydeligste af alle Smaating".

"Ney vist ikke, Niece", raabte Fasteren. "De er født med ligesaa mange Sandser "som andre Mennesker; men jeg forsikrer "Dem, De er ikke født med Forstand nok til "at gisre Nar af mig, eller til at gisre min "Opførsel latterlig for Verden. Jeg erklærer "altsaa dette for Dem, og sværger paa det ved "min Ære, (og jeg troer nok, De veed, hvor "urokkelige mine Beslutninger ere) at, der"som De ikke vil bequemme Dem til at tage "imod Mylord i Eftermiddag, saa vil jeg i "Morgen overgive Dem, med mine egne Hæn"der, til min Broder, og aldrig mere have no"

"get med Dem at bestille, eller see Dem for
"mine Øyne". Sophie stod nogle Øye-
blikke efter denne Tale, som var frembragt i
den vredeste og mest afgiørende Tone, og tang
ganske stille, men endelig brast hun ud i Taarer,
og raabte. "Giør ved mig, hvad Dem behager.
"Madam. Jeg er det elendigste, ulyksaligste
"Menneske paa Jorden; dersom min hierte
"Faster slaaer Haanden af mig, hvor skal jeg da
"finde en Beskytter"? — "Min kiære Ni-
"ece", svarede hun, "De vil faae en meget
"god Beskytter i Mylord; en Beskytter,
"som intet kan komme Dem til at afslaae,
"uden det, at De hænger efter denne gemene
"Karl, denne Jones". "Nu giør De mig
"i Sandhed Uret, Madam", sagde Sophie.
"Hvorledes kan De, efter det De har viist mig,
"forestille Dem andet, end at jeg jo for stedse
"vil forjage saadanne Tanker af mit Hierte,
"om jeg ellers nogensinde har havt dem. Der-
"som det kan overbevise Dem, saa vil jeg tage
"Sacramentet paa, at jeg aldrig vil see ham
"for mine Øyne mere". — "Men mit
"Barn", sagde Fasteren, "vær dog formis-

"tig

" tig, mit kiære Barn. Kan De vel finde paa
" en eneste Indvending"? — " Mig synes
" jeg har allerede sagt Dem en tilstrækkelig Ind=
" vending", svarede Sophie. — " Hvad er
" det for en Indvending"? raabte Fasteren;
" den erindrer jeg ikke". Jo, Madam", sva=
rede Sophie, " jeg har i Sandhed sagt Dem,
" at han har behandlet mig paa den groveste
" og nedrigste Maade". " Det har jeg i
" Sandhed ikke hørt, mit Barn", svarede hun,
" eller ogsaa jeg maae ikke have forstaaet Dem.
" — Men hvad mener De med denne grove og
" nedrige Opførsel"? " Jeg skammer mig i
" Sandhed næsten ved at fortælle Dem det,
" Madam", sagde Sophie; " han slog sine
" Arme om mig, trak mig hen paa Canapeen,
" stak sin Haand ned paa mit Bryst, og kyssede
" det saa hæftig, at jeg endnu i dette Øyeblik
" har et Mærke deraf paa mit venstre Bryst".
" Er det sandt"! sagde Froken Western.
" Ja det er i Sandhed, Madam", svarede
Sophie. " Min Fader kom til al Lykke ind i
" det samme, ellers veed Himlen hvorvidt han
" havde havt i Sinde at drive sin Grovhed".

" Jeg bliver bestyrtset og skamfuld", raabte Fasteren. " Intet Fruentimmer af den Westernske Familie, er nogensinde blevet saaledes medhandlet, siden vi bleve een Familie. " Jeg skulde revet Øynene ud paa en Prinds, " dersom han havde taget sig saadanne Friheder hos mig. Det er umueligt. De maa " vist nok have opfundet dette, Sophie, for at " ophidse min Vrede imod ham". " Jeg haaber", svarede Sophie, " at De har alt " for gode Tanker om mig, Madam, til at De " skulde troe, jeg kunde være i Stand til at sige " noget Usandt. Det er ved Gud sandt"! " Jeg skulde boeret hans Hierte igiennem, " havde jeg været nærværende", svarede Fasteren. " Dog kunde han ikke have nogen utilladelig Hensigt dermed: det var umueligt, " det turde han ikke; desuden viser hans Tilbud, at han ikke havde det: thi hans Til- " bud er ikke allene anstændigt, men endog " ædelmodigt. Jeg veed ikke hvorledes det er, " men vore Tider tillade alt for store Friheder. " Et Kys langt fra, var alt, hvad jeg vilde tilstaaet for Vielsen. Jeg har ogsaa havt

" Friere

" Friere i forrige Tider, og det er endda ikke saa
" længe siden — Ja vist, adskillige Friere; men
" jeg kunde aldrig begvemme mig til at giste
" mig, og jeg har aldrig nogensinde tilladt dem
" den mindste Frihed. Det er en taabelig
" Sædvane, som jeg aldrig kunde begvemme
" mig til. Ingen Mandsperson har nogen-
" sinde kysset mig andensteds, end paa Kinden.
" Det er alt hvad man kan overtale sig til at
" overgive sine Læber til sin Mand: og dersom
" jeg nogensinde kunde begvemme mig til at
" giste mig, saa troer jeg i Sandhed, det vilde
" varet længe, inden min Mand skulde bragt
" mig til at taale saa meget". " De maa til-
" give mig, Madam", sagde Sophie, " at
" jeg gier en Anmærkning: De tilstaaer, De
" har havt mange Friere, og alle Folk veed det,
" om De endog vilde nægte det; De gav dem
" alle Ney, og jeg er vis paa, der var i det
" mindste een Mylord imellem dem". " Ja
" det er sandt, min hierte Sophie", svarede
hun; " jeg fik engang saadant et Tilbud af en
" Mylord". " Hvorfor vil De da ikke tillade
" mig, at sige Ney denne ene Gang"? sagde

Sophie. "Det er sandt, mit Barn", sagde hun, "jeg har afslaaet en Mylords Tilbud: "men det var ikke saa godt et Tilbud; det er "at sige ikke saa synderlig godt, ikke saa over- "maade godt et Tilbud". — "Ja", sva- rede Sophie, "men De har dog havt meget "store Tilbud, Madam, af overmaade bemid- "lede Folk. Det var hverken det første, el- "ler det andet, eller det tredie fordeelagtige "Partie, som var blevet Dem tilbudt". "Men det var det ikke heller", sagde hun, "det tilstaaer jeg". "Og hvorfor maae jeg "da ikke vente", blev Sophie ved, "at faae "nok et Tilbud, der maaskee er bedre end dette? "Madam, De er endnu en ung Dame, og "jeg er overbeviist om, at De ikke vil love at "overgive Dem til den første bemidlede, eller "fornemme Frier, der melder sig. Jeg er en "meget ung Pige, og behøver i Sandhed ikke "at fortvivle". "Naa, hvad vil Du da have "af mig, min lille søde Sophie"? raabte Fasteren. "Jeg vil allene bede Dem, at De "ikke vil lade mig være allene med ham, i det "mindste ikke i Aften. Tilstaae mig allene det,

"saa

" saa vil jeg underkaste mig Deres Villie, og
" tage imod ham i Deres Selskab, om De
" ellers troer, jeg bør tale med ham, efter det
" der er foregaaet imellem os". " Det vil jeg
" da tilstaae Dig Sophie", svarede Fasteren;
" Du veed jeg elsker Dig, og kan ikke nægte
" Dig noget. Du veed, hvor let man kan vinde
" mig: jeg har ikke altiid ladt mig vinde saa
" let. I forrige Tider blev jeg holdt for
" grum, imod Mandfolkene, mener jeg. Man
" kaldte mig den grumme Partheniissa. Jeg
" har slaaet mangen en Vinduesrude i tu, som der
" var skrevet Vers paa til den grumme Par-
" theniissa. Jeg har aldrig været saa smuk
" som Du, Sophie, men i forrige Tider havde
" jeg dog nogle af Dine Træk. Nu er jeg lidt
" forandret. Kongeriger og Stater maa, som
" Tullius Cicero siger i hans Breve, udstaae
" mange Forandringer; og det maae den men-
" neskelige Skabning ogsaa". Og saaledes
blev hun næsten ved i en halv Time at tale
om sig selv og sine Erobringer, og sin Gue-
fomhed, indtil Mylord Fellamar kom: og da
han efter en meget kiedsommelig Besøgelse,

siden

siden Frøken Western ikke bød sig en eneste Gang til at gaae ud af Værelset, tog bort igien, var han ligesaa lidt fornøyet med Fasteren, som med hendes Niece. Thi Sophie havde bragt sin Faster i saa ypperligt et Lune, at hun samtykkede alt, hvad hendes Niece sagde, og tilstod hende, at det var ikke af Veyen, at være noget tilbageholdende i sin Opførsel imod saa nesviis en Frier.

Saaledes fik Sophie, ved en liden anvendt Smigger, som i Sandhed ingen vil laste hende for, lidt Roe igien, og skaffede i det mindste hendes onde Dag lidt meer ud af Veyen. Og da vi nu have seet vor Heltinde i en bedre Tilstand, end hun længe har været i, saa ville vi nu see os lidt om efter Hr. Jones, som vi forlode i den elendigste Tilstand, man vel kan forestille sig.

Det femte Capitel.

Madam Miller og Hr. Nightingale besøge Jones i Fængselet.

Da Hr. Altværd og hans Sestersøn gik hen for at samles med Hr. Western, gik Ma-

dam

dam Miller hen i sin Svigersøns Huus, for at fortælle ham det Uheld, hans Ven havde havt: men han havde allerede hørt det længe før af Griffel; thi da Jones var flyttet fra Madam Millers, havde han faaet et Værelse i det samme Huus, som Nightingale boede i. Den gode Kone fandt sin Datter meget bedrøvet for Jones's Skyld: da hun altsaa havde trøstet hende, det bedste hun kunde, gik hun hen til Fangehuset, hvor hun hørte han var, og hvor Hr. Nightingale allerede var kommet førend hun.

En sand Vens troefaste Bestandighed er saa overmaade behagelig for Folk, der ere i nogen Slags Ulykke, at Ulykken selv, dersom der ellers kan blive Ende paa den, og der gives nogen Lindring derimod, bliver meer end godtgjort ved denne Trøst. Exempler herpaa ere heller ikke saa rare, som nogle, der ikke have betragtet Menneskene uden løselig og langt fra ikke med den tilberlige Nøyagtighed, have forebragt. Sandt at sige, saa kan man ikke regne Mangel paa Medlidenhed iblant vore almindelige Feyl. Den sorteste Ingredi-

ens

ens, som besmitter vor Sindsbeskaffenhed er Misundelse. Deraf kommer det, frygter jeg, at vi sielden oplefte vore Øyne til dem, der ere større, bedre, visere eller lykkeligere end vi, uden nogen Grad af Ondskab: da vi derimod i Almindelighed see ned paa gemene og elendige Folk med tilstrækkelig Velvillighed og Medynk. I Henseende til Sagen selv, da har jeg mærket, at Misundelse allene har været Aarsag i de største Mangler, som jeg har fundet ved Venskaber: En fordømt Feyl, som jeg dog kun har kiendt meget faa, der have været ganske frie for. Men dette maa være nok om en Materie, som vilde lede mig alt for vidt, om jeg fortsatte den.

Enten nu Lykken frygtede for, at Jones skulde ganske ligge under for hans tunge Modgang, eller at den derved skulde tabe al Leylighed til at plage ham for Eftertiden: eller den virkelig gav noget efter i dens Strænghed imod ham; saa synes den dog nu at holde noget inde med sin Forfølgelse, ved at sende ham saadanne to troefaste Venner, og det, som maaskee endnu er sieldnere, en troe Tiener. Thi Griffel havde vel mange Ufuldkommenheder,

men

men Troeskab manglede ham ikke: og endskiønt han var alt for bange til at lade sig hænge for sin Herre, saa troer jeg dog ikke, at hele Verden kunde have formaaet ham til at forlade ham i denne Tilstand.

Imedens Jones viste sig meget glad over sine Venners Nærværelse, bragte Griffel den Tidende, at Hr. Fitzpatrick endnu var i Live, endskiønt Vundlægen havde erklæret, at han havde kun meget lidet Haab om hans Liv. Herpaa drog Jones et dybt Suk, hvorefter Nightingale opmuntrede ham saaledes: "Min kiære Hr. "Jones! hvorfor vil De være saa bedrøvet "over en Hændelse, som, hvorledes Udfaldet end "bliver, aldrig kan have nogen farlig Følge "for Dem, og som Deres Samvittighed ikke "kan anklage Dem for at have den mindste "Skyld i. Skulde denne Karl endogsaa døe, "hvad har De da vel giort andet, end skilt "en Stiemand ved sit Liv, for at forsvare De"res eget? Saaledes vil Deres Sag vist be"findes at være, naar der bliver anstillet Un"dersøgelser derom. Og siden vil De let faae "Tilladelse til at stille Caution for Deres Per"

"son:

" ſon: og endſkiønt De da nok kommer til at
" holde et Forhør ud, saa er det dog et Forhør,
" ſom mangen een vilde holde ud for Dem for
" en Skilling". " Kom, kom Hr. Jones",
ſagde Madam Miller, " vær kun ved et godt
" Mod. Jeg vidſte nok, at De kunde ikke an-
" faldet nogen, og det har jeg ogſaa fortalt Hr.
" Altværd, og det ſkal han ogſaa erkiende,
" inden han bliver mig qvit".

Jones ſvarede med en alvorlig Mine,
" at hvad hans Skiæbne end ſkulde blive, saa
" vilde han dog altid beklage, at han havde ud-
" gydet en af ſine Medſkabningers Blod, og
" anſee det for een af de ſørſte Ulykker, der kunde
" hændes ham. Men jeg har et andet Uheld
" ſom rører mig paa det ømmeſte. — O Ma-
" dam Miller, jeg har miſtet det, ſom var
" mig det dyrebareſte paa Jorden". " Det
" maae da være en Kiereſte", ſagde Madam
Miller; " men kom, kom! jeg veed mere end
" De foreſtiller Dem", (thi Griffel havde
pladdret alting ud til hende.) " og jeg har hørt
" mere end De veed: Jeg forſikrer Dem, De-
" res Sager ſtaae paa bedre Fødder, end De
" tænker,

" tænker, og jeg vilde ikke give Blifil en Sty-
" ver for al den Lykke, han gior hos den unge
" Dame".

" Min bedste Veninde", svarede Jo-
nes, " Aarsagen til min Bekymring er Dem
" i Sandhed ganske ubekiendt. Dersom De
" vidste Historien, saa vilde De tilstaae, at
" min Tilstand er saaledes, at ingen Ting kan
" trøste mig. Jeg frygter ikke, at Blifil skal
" giøre mig nogen Skade. Jeg har styrtet mig
" selv i den største Ulykke". " Fortvivl ikke",
svarede Madam Miller, " De veed ikke hvad
" et Fruentimmer kan giøre; og dersom der er
" noget, som jeg kan udrette, saa lover jeg
" Dem, at jeg vil giøre det for at tiene Dem.
" Det er min Pligt. Min Søn, min kiære
" Nightingale, som har sagt mig, at han
" ogsaa er Dem uendelig forbunden, veed, at
" det er min Pligt. Skal jeg selv gaae hen
" til Damen? jeg vil sige hende alt hvad De
" vil, jeg skal sige hende".

" Bedste Kone", raabte Jones, og
tog fat paa hendes Haand, " tael ikke om at
" De er mig forbunden, — men siden De har

" været saa god at tilbyde Dem selv, saa er
" der een Tieneste, som det maaskee staaer i
" Deres Magt at giøre mig. Jeg mærker, De
" er underrettet om, hvad det er for en Dame,
" der hersker i mit Hierte (hvorledes De er
" blevet underrettet derom, veed jeg ikke); kan
" De finde paa et Middel til at overgive dette
" i hendes Hænder", (her tog han et Brev ud
af Lommen og gav hende) " saa vil jeg være
" Dem evig forbunden for Deres Godhed".

" Giv mig det kun", sagde Madam Miller; " dersom jeg ikke faaer det overgivet
" i hendes egne Hænder, førend jeg lægger
" mig i Aften, saa vil jeg ønske, at denne Nat
" maae blive den sidste, jeg lever. Tag Mod
" til Dem, min Ven. Vær klog nok til at
" tage Dem selv en Advarsel af Deres forbi-
" gangne Daarligheder, saa tør jeg vædde, at al-
" ting skal blive godt endnu, og at jeg endnu
" skal see Dem lykkelig, med den yndigste og
" smukkeste Dame paa Jorden; for det hører
" jeg alle Folk siger, hun er".

" Troe mig, Madam", sagde han, " jeg
" taler ikke det almindelige Sprog, som man

" hører

" herer af Folk, der ere i min ulykſalige Til-
" ſtand. Førend denne ulykſalige Hændelſe til-
" drog ſig, havde jeg allerede beſluttet at for-
" lade et Liv, ſom jeg ſelv indſaae var ugude-
" ligt og daarligt. Uagtet al den Uroe, ſom
" jeg har været ſaa ulykkelig at være Aarſag
" til i Deres Huus, og ſom jeg nu beder Dem
" om Forladelſe for af mit gandſke Hierte, ſaa
" forſikkrer jeg Dem dog, at jeg ikke er lider-
" lig eller vidtloftig. Endſkiønt jeg er blevet
" henrevet af Laſter, ſaa bifalder jeg dog ikke
" en laſtefuld Characteer: og fra dette Øye-
" blik af ſkal jeg aldrig fortiene den ".

Madam Miller viſte ſig overmaade for-nøyet over denne Erklæring, hvis Oprigtighed hun forſikkrede, hun tvivlede ikke det mindſte paa. Og den øvrige Tid de vare ſammen anvendte den gode Kone, og Hr. Nightingale, paa, med ſamlede Kræfter, at opmuntre den ſtakkels Jones, der var ſaa nedſlaget: og dette lykkedes dem ogſaa ſaa vel, at de forlode ham i et langt bedre Lune, end han var i, da de kom til ham: men denne lykkelige Forandring bidrog der intet ſaa meget til, ſom det, at Madam

Miller var saa artig at paatage sig, at overbringe hans Brev til Sophie: og det havde han tvivlet om, at finde noget Middel til; thi da Sorte Jacob havde bragt ham det sidste Brev fra Sophie, saa havde han fortalt Griffel, at hun havde paa det strængeste forbudet ham, at bringe hende noget Svar derpaa, under Straf af, at hun vilde lade hendes Fader det vide. Desuden var han ogsaa meget fornøyet over at finde, at han i denne gode Kone, der i Sandhed var et af de agtværdigste Mennesker i Verden, havde saa varm en Talsmand for sig hos Hr. Altværd selv.

Omtrent en Time efter at denne gode Kone var kommet til ham, (thi Nightingale havde været meget længer hos ham) toge de begge Afskeed fra ham, og lovede at komme snart igien. Under Afskeden sagde Madam Miller, at hun haabede, at hun skulde bringe ham gode Tidender fra hans Kiereste: og Hr. Nightingale lovede at giøre Undersøgelser, om hvad Tilstand Fitzpatricks Wunde var i, og at faae fat paa nogle af dem, der havde været nærværende ved Slagsmaalet.

Madam

Madam Miller gik strax hen for at faae Sophie i Tale; og der ville vi nu følge hende hen.

Det siette Capitel.

Madam Miller besøger Sophie.

Det var slet ikke vanskeligt at faae den unge Dame i Tale: thi da hun levede i en fuldkommen god Forstaaelse med sin Faster, saa havde hun fuldkommen Friehed til at tage imod hvad for Besøgelser, hun behagede.

Sophie var just iferd med at klæde sig paa, da man lod hende vide, at der var et Fruentimmer nede, som vilde giøre sin Opvartning hos hende: og da hun hverken var bange eller undseelig for at tale med nogen af hendes eget Kiøn, saa kom Madam Miller strax ind til hende.

Da den sædvanlige Neyen, og de øvrige Ceremonier, som iagttages af Frnentimmer, der ere ubekiendte for hverandre, vare forbi, sagde Sophie: "Jeg har ikke den Fornøy-
"else at kiende Dem, Madam". "Det er
"sandt, Madam", svarede Madam Miller,

" og jeg maa bede om Forladelse, fordi jeg
" nøder mig ind paa Dem. Men naar De
" faaer at vide, hvad der har bragt mig til at
" giere Dem denne Ulevlighed, saa haaber jeg"
" — Maae jeg spørge hvad Deres Forlangende
" er, Madam"? sagde Sophie, som var sat
i en liden Bevægelse. " Vi ere ikke allene,
" Madam"! svarede Madam Miller sagte.
" Gaae ud, Betty", sagde derpaa Sophie.

Saasnart Betty var gaaet ud, sagde Madam Miller: En meget ulykkelig ung Herre " har bedet mig, at overgive dette Brev til Dem, " Madam". Sophie skiftede Farve, saasnart hun saa Udskriften, da hun kiendte Haanden, den var skrevet med: og efterat hun havde betænkt sig lidet, svarede hun: — " Af Deres " udvortes Anseelse, Madam, kunde jeg ikke slutte, " at Deres Ærende var af den Natur. — I " hvem De end bringer mig dette Brev fra, " saa vil jeg ikke aabne det. Det skulde giere " mig ondt, om jeg havde nogen ubillig Mis- " tanke til nogen: men De er mig gandske " ubekiendt".

" Dersom

" Dersom De vil have Taalmodighed,
" Madam", svarede Madam Miller, " saa
" vil jeg underrette Dem om hvem jeg er,
" og hvorledes jeg er kommet til dette Brev.
" Jeg er ikke nysgierrig, Madam", svarede
Sophie, " jeg forlanger ikke at vide noget;
" men jeg paastaaer, at De skal bringe Bre-
" vet tilbage igien til den Person, som gav
" Dem det".

Derpaa faldt Madam Miller ned paa sine Knæe, og anraabte Sophie om hendes Medlidenhed i de mest rørende Udtrykke; hvortil Sophie svarede: " Det sætter mig i Sand-
" hed i en meget stor Forundring, Madam, at
" De tager Dem saa overmaade meget af denne
" Person. Jeg skulde dog ikke troe, Madam"
" — Nei, Madam", sagde Madam Miller,
" De skal ikke troe andet end den rene Sand-
" hed. Jeg skal fortælle Dem det altsammen,
" saa vil De ikke forundre Dem over, at jeg
" tager mig af ham. Han er det bedste Men-
" neske, som nogensinde har været til". —
Derpaa begyndte hun at fortælle Historien med
Hr. Anderson. — Og derefter raabte hun:

"saa god er han! men jeg er ham endnu me-
"get mere forbunden for en ømmere Tieneste.
"Han har reddet mit Barn". Og her fældede hun først nogle Taarer, og fortalte derpaa den hele Begivenhed, og udelod allene de Omstændigheder, som vilde giort hendes Datter størst Skam, og sluttede derpaa med disse Ord: "Nu
"maa De selv dømme, Madam, om jeg no-
"gensinde kan gjøre nok for saa artigt, saa
"godt, og saa ædelmodigt et Menneske: og
"han er i Sandhed den Bedste, og den Værdigste
"af det hele menneskelige Kiøn".

Forandringerne i Sophies Ansigt havde hidindtil ikke været til hendes Fordeel, da hun var næsten blevet alt for bleeg, men nu blev hun rødere, om mueligt, end Skarlagen, og raabte: "Jeg veed ikke hvad jeg skal sige: man
"kan vist nok ikke laste, hvad der har sin Oprin-
"delse af Taknemmelighed — men hvad Nytte
"kan Deres Ven have af, at jeg læser dette
"Brev, da jeg dog har besluttet, at jeg aldrig
"vil". — Her begyndte Madam Miller igien at anholde hos hende, og bad hende om Forladelse, men hun kunde ikke, sagde hun,

bringe

bringe det tilbage igien. "Ja naar De ende-
"lig vil paatvinge mig det, Madam", sagde
Sophie, "saa kan jeg ikke giøre ved det —
"De kan jo lade det ligge her, enten jeg vil
"have det eller ikke". — Jeg vil ikke paatage
mig, at bestemme hvad Sophie meente, eller
om hun meente noget med dette; men Madam
Miller tog det strax for et Vink, og lagde
Brevet fra sig paa Bordet: og derpaa tog hun
Afskeed, efter at hun først havde udbedet sig
Tilladelse til at giøre sin Opvartning hos So-
phie igien, som hverken tillod eller forbød
hende det.

Brevet laae ikke længer paa Bordet end til Madam Miller var ude af Døren; thi da brækkede Sophie det, og læste det.

Dette Brev giorde Jones ikkun meget liden Tieneste: thi der var ikke stort andet deri, end Tilstaaelser om hans egen Uværdighed, og bittre Klager over Fortvivlelse, tilligemed de høytideligste Løfter om hans uforanderlige Troe-skab imod Sophie, hvorom, sagde han, han haabede at overbevise hende, dersom han no-gensinde mere fik den Ære at faae hende i Tale:

og at han kunde giøre saa fuldkommen Rede og Rigtighed for Brevet til Lady Bellaston, at han haabede, at hun af Naade vilde tilgive ham, endskiønt han ikke havde nogen Ret til at fordre det; og derpaa sluttede han med: At intet havde nogensinde været mindre hans Tanker, end at gifte sig med Lady Bellaston.

Endskiønt Sophie læste dette Brev to Gange igiennem med den største Agtsomhed, saa blev Jones's Mening dog stedse en mørk Tale for hende: og hendes Opfindelses-Kraft vilde heller ikke indgive hende nogen Maade til at undskylde Jones paa. Hun blev endnu ved at være meget vred paa ham, endskiønt hun var saa fortrydelig paa Lady Bellaston, at hendes gode Hierte havde kun lidt Vrede tilovers til nogen anden.

Til al Ulykke skulde denne Dame just den samme Dag spise til Middag hos hendes Faster, og om Aftenen skulle de alle tre, efter Aftale, tage paa Opera, og derfra til en Assemblee, hos Lady Thomas Hatchet's. Sophie vilde med Glæde have været frie for det altsammen; men hun vilde ikke giere sin Fa-

ster

ster imod: og den Kunst, at giøre sig syg, var hende saa aldeles ubekiendt, at dette Middel aldrig faldt hende ind engang. Da hun altsaa var paaklædt, gik hun ned, og havde besluttet at gaae alle den Dags Ubehageligheder dristig i Møde: og dem fik hun ogsaa nok af den hele Dag; thi Lady Bellaston benyttede sig af enhver Leylighed til at fornærme hende, men dog paa en meget høflig og lumsk Maade: hvorpaa Sophie heller ikke var i Stand til at svare hende noget, da hun var saa overmaade nedslaget, og havde sandt at sige, endogsaa naar hun var i det bedste Lune, ikkun meget maadelige Gaver til at svare for sig.

Et andet Held som den stakkels Sophie havde, var, at hun mødte Mylord Fellamar paa Operaen, og at han fulgte hende til Assembleen. Og endskiønt begge Steder vare alt for offentlige til, at der kunde foretages noget besynderligt der, og Musiken desuden lindrede hende noget paa det ene Sted, og Kortene paa det andet, saa kunde hun dog ikke nyde sig selv i hans Selskab: thi der er en vis Delicatesse hos Fruentimmerne, som ikke tillader dem at

være

være roelige iden Mandspersons Selskab, som de vide, giør sig et Haab, som de ikke have Lyst til at opfylde.

Da vi to Gange i dette Capitel have nævnet det Ord Asemblee, som, vi haabe, vore Efterkommere ikke ville tage i den Betydning, vi have brugt det i her, saa ville vi, uagtet vi have Hastværk, opholde os et Øyeblik, for at beskrive den Forlystelse, vi her have meent, og det des heller, da vi kunne beskrive den i et Øyeblik.

En Asemblee er altsaa en Forsamling af velklædte Folk af begge Kiøn, hvoraf den største Deel spiller Kort, og Resten bestiller slet intet: imedens Vertinden i Huset forestiller en Vertinde i et Vertshuus, og giør sig, ligesom saadan en Vertinde, til af Antallet af sine Giester, endskiønt hun ikke altid, som saadanne Vertinder, vinder noget derved.

Siden der altsaa behøves saa munter en Siel, til nogenledes at vedligeholde det Liv, der bør være i disse Daarlighedens Optrin, saa er det intet Under, at man hører evige Klager af Folk af Stand over Mangel paa Gaver dertil:

til: en Klage, som aldrig høres, uden i den fornemmere Verden. Hvor utaaleligt maae vi ikke troe, dette Selskab af uforskammede Folk var for Sophie paa den Tiid: hvor vanskeligt maae det ikke have været for hende, at tvinge sig til at see munter ud, da hendes Siæl var bespændt af den ømmeste Sorg, og alle hendes Tanker opfyldte med smertelige Forestillinger.

Men Natten bragte hende endelig tilbage til hendes Seng, hvor vi nu vilde forlade hende, i færd med at overgive sig til hendes sorrigfulde Tanker; thi vi frygte, at hun ikke vil være i Stand til at faae nogen Roelighed: og imidlertid ville vi fortsætte vor Historie, som, hviskker nogen os i Ørene, nu er kommen saavidt, at der snart vil tildrage sig en vigtig Begivenhed.

Det syvende Capitel.

Et rørende Optrin imellem Hr. Altværd og Madam Miller.

Da Hr. Altværd var kommet hiem igien efter Middagsmaaltidet, havde Madam Miller en lang Samtale med ham, hvori hun underrettede

rettede ham om, at Hr. Jones havde været saa ulykkelig at miste alt, hvad han havde behaget at skienke ham, da de skiltes ad: og om alle de Fortredeligheder, som dette Tab havde paadraget ham, hvorom den troe Sladdrer Griffel, havde givet hende fuldkommen Underretning. Derpaa fortalte hun ham, hvormeget hun skyldede Hr. Jones: dog var hun ikke ganske aabenhiertig i Henseende til hendes Datter; thi, ihvorvel hun havde den største Fortroelighed til Hr. Altværd, og kunde heller ikke haabe, at en Sag, der til al Ulykke var bekiendt for flere end et halvt Dosin Personer, kunde holdes hemmelig, saa kunde hun dog ikke bequemme sig til berøre de Omstændigheder, som vare den største Skam for den stakkels Nancys Dyd; men overgik den Deel af hendes Vidnesbyrd ligesaa forsigtig, som om hun havde været for en Dommer, og Pigen skulde i Forhør, fordi hun havde dræbt sit Barn.

Altværd svarede, at der vare kun faa Mennesker, der vare saa yderlig lastefulde, at der jo var noget Godt i deres Characteer. "Dog", sagde han, "kan jeg ikke nægte, at

"De

" De jo er denne Karl noget forbunden, i hvor
" ond han end er, og derfor vil jeg undskylde
" hvad der allerede er skeet; men jeg maae til-
" lige paastaae, at De aldrig maae nævne hans
" Navn for mig mere; for jeg forsikkrer, at det
" var efter den fuldkommenste og tydeligste Over-
" beviisning, jeg besluttede, at bruge de Mid-
" ler, jeg har brugt". " Ja, ja, Sir"! sva-
rede hun, " jeg tvivler slet ikke paa, at Tiden
" jo vil vise alle Ting i deres rette og naturlige
" Farve, og at De jo da vil blive overbeviist
" om, at dette stakkels unge Menneske fortiener
" meget mere Godt af Dem, end somme andre,
" som jeg ikke vil nævne".

" Madam", raabte Altværd lidt op-
bragt, " jeg vil ikke høre nogen Glose til min
" Søstersøn: og dersom De fremfører nok et
" Ord endnu af denne Natur, saa forlader jeg
" Deres Huus i Øyeblikket. Han er det vær-
" digste og bedste Menneske, og, jeg siger
" Dem det endnu engang, han har drevet sit
" Venskab for denne Karl saa vidt, at han ikke
" kan undskyldes; da han har, fortiet de sor-
" teste Handlinger alt for længe. Det, der

" giør

" giør mig meest ondt, er, at denne nedrige er
" saa utaknemmelig imod dette gode unge Men-
" neske: for jeg har den største Aarsag til at
" troe, at han har spundet et Forræderie op, for
" at skade min Søstersøn hos mig, og faae mig
" til at giøre ham arveløs ".

" Jeg skal i Sandhed aldrig ", svarede Madam Miller lidt-forskrækket, (thi endskiønt Hr. Altværd saae overmaade god og mild ud, naar han smilede, saa kunde han dog indjage Skræk, naar han var vred) " tale imod nogen, " som De behager at synes vel om, Sir. Saa-
" dan Opførsel vilde i Sandhed klæde mig me-
" get ilde, Sir, i sær naar det var imod een af
" Deres nærmeste Paarørende. Men De maae
" ikke være vred paa mig, Sir, ney De maae i
" Sandhed ikke være vred paa mig, fordi jeg
" ønsker, at det maa gaae denne arme Stakkel
" vel. Nu kan jeg nok kalde ham saaledes,
" men i forrige Tider vilde De vist blevet vred
" paa mig, dersom jeg havde talt om ham
" med den mindste Mangel af Ærbødighed.
" Hvor ofte har jeg ikke hørt, De har kaldet
" ham Deres Søn? Hvor ofte har De ikke

" snakket

" snakket med mig om ham, med al den Øm-
" hed, en Fader kan udvise imod sit Barn? Nei,
" Sir, jeg kan ikke glemme Deres mange
" ømme Udtryk om ham: det meget Gode, De
" har fortalt mig om hans Skiønhed, om hans
" Egenskaber og hans Dyder, om hans gode
" Hierte og hans Ædelmodighed. — Jeg kan
" i Sandhed aldrig glemme dem; for jeg fin-
" der de vare alle sande. Jeg har erfaret det
" selv. Han har reddet min Familie: De
" maae tilgive mine Taarer, Sir! De maae
" i Sandhed tilgive dem. Naar jeg betænker
" den grumme Lykkes Ubestandighed, som dette
" stakkels unge Menneske, som jeg er saa me-
" get forbunden, har maattet udholde: naar
" jeg betænker, at han har tabt Deres Yndest,
" som jeg veed, han agtede høyere end sit eget
" Liv; saa maae jeg, saa maa jeg beklage ham.
" Om De endog havde en Dolk i Deres Haand,
" som De var færdig til at jage ind i mit Hierte,
" saa maae jeg dog beklage en Persons Elen-
" dighed, som De har elsket, og som jeg altid
" skal elske".

Altværd

Altværd blev sat i en temmelig Bevægelse ved denne Tale, men dog lod det ikke til, at han var vreed: thi efter en kort Taugshed tog han Madam Miller ved Haanden, og sagde meget kierlig til hende: "Kom, Madam, "lad os tale lidt om Deres Datter. Jeg kan "ikke laste Dem, fordi De glæder Dem over "et Partie, som seer ud til at blive saa for"deelagtigt for hende; men De veed, at denne "Fordeel beroer for en stor Deel paa Forliget "med Faderen. Jeg kiender Hr. Nightin"gale meget vel, og har i forrige Tider havt "adskilligt at giøre med ham: jeg vil aflægge "et Besøg hos ham, og stræbe at giøre Dem "en Tieneste i denne Sag. Jeg troer, han er "en verdsligsindet Mand: men siden dette er "hans eneste Søn, og Sagen nu ikke kan giø"res om igien, saa kan han maaskee med Ti"den blive bragt til at give efter. Jeg lover "Dem, jeg skal giøre alt hvad jeg kan for Dem".

Den stakkels Kone takkede Altværd meget for hans artige og ædelmodige Tilbud, og kunde ikke bare sig for at gribe denne Leylighed, til igien at udtrykke sin Taknemmelighed imod

Jones,

Jones, "som", sagde hun, "jeg maae takke "for, at jeg nu har Anledning til at giøre "Dem denne Ulevlighed, Sir". Altværd afbrød hendes Tale paa en artig Maade: men han var alt for god til at blive virkelig vred over Virkningerne af saa ædel en Grund, som nu besielede Madam Miller: og havde denne nye Sag ikke antændt hans forrige Vrede imod Jones, saa var han maaskee blevet noget formildet, ved at høre en Handling fortælle om ham, som Ondskaben selv aldrig kunde udledet fra nogen slet Bevæggrund.

Hr. Altværd og Madam Miller havde været over en Time sammen, da deres Samtale blev afbrudt ved Hr. Blifils Ankomst, som bragte nok en Person med sig. Denne Person var ingen anden end Hr. Dowling, Procuratoren, som nu var blevet en stor Yndling af Hr. Blifil, og som Hr. Altværd, efter sin Sestersøns Begiæring, havde giort til sin Forvalter, og ligeledes recommenderet til Hr. Western, der havde givet Procuratoren Løfte om det samme Embede hos sig, naar det blev ledigt, og brugte ham imidlertid til at bringe

en Sag i Rigtighed i London, i Henseende til et vist Pant.

Dette var egentlig den Hovedforretning, som denne Gang bragte Dowling til Byen: derfor benyttede han sig af denne Leylighed til at bringe Hr. Altværd nogle Penge, og underrette ham om nogle andre Sager, som ikke vare af den Beskaffenhed, at de kunne faae Sted i denne Historie. Vi ville derfor forlade Morbroderen, Sestersønnen, og deres Procurator ved deres Sager, og begive os til noget andet.

Det ottende Capitel.

Som indeholder adskilligt.

Førend vi vende tilbage til Jones, ville vi endnu eengang see til Sophie.

Endskiønt denne unge Dame havde bragt sin Faster i et meget godt Lune, ved de Midler, vi allerede have anført, saa havde hun dog ikke bragt hende til at give det allermindste efter af den Iver, hun havde for Partiet med Mylord Fellamar. Denne Iver havde Lady Bellaston nu forøget, ved at fortælle hende Aftenen

tilforn,

tilforn, at hun, ved Sophies Opførsel imod Mylord Fellamar, nu var fuldkommen overbeviist om, at al Opsættelse vilde være farlig, og at det eneste Middel til at opnaae deres Ønske var, at haste saa meget med at faae Partiet afgiort, at den unge Dame ikke skulde faae Tid til at betænke sig, men være nødt til at give sit Samtykke, førend hun ret vidste, hvad hun giorde. Og paa den Maade, sagde hun, bleve de halve Partier imellem Folk af Stand sluttede: En Sag, som uden Tvivl er gandske sand, og som, efter mine Tanker, ogsaa er Aarsag til den indbyrdes Ømhed, som siden findes iblant saa mange lykkelige Par.

Med dette lod denne Dame sig ogsaa forstaae for Mylord Fellemar; og begge vare saa fuldkommen fornøyede med dette Raad, at Froken Western, efter Mylords Forlangende, bestemte den næste Dag til en privat Sammenkomst imellem det unge Par. Dette fik Sophie at vide af sin Faster, som paastod, at det skulde skee, og det med saadan Hæftighed, at den unge Dame endelig, efterat hun havde anført alt hvad hun med Rimelighed kunde sige deri-

mod, samtykkede i at give det høieste Beviis paa Høflighed, som en ung Dame kan give, og lovede at tale med Mylord Fellamar.

Da Samtaler af denne Natur ikke fornøye meget, saa maae man undskylde os, at vi ikke anføre alt hvad der gik for sig i denne Samtale, hvori den taugse rødmende Sophie, efterat Mylord Fellamar havde giort hende mange Erklæringer om den reneste og hæftigste Kierlighed, endelig samlede alle sine Kræfter sammen, og svarede med en skiælvende lav Stemme: "De maae selv best vide, Mylord, "om Deres forrige Opførsel imod mig har "skaret til de Forsikkringer, De nu giver mig". "Er der da intet Middel til", svarede han, "hvorved jeg kan forsone mit Raserie: det, "jeg da foretog mig, frygter jeg, maae have "viist Dem alt for tydelig, at min hæftige "Kierlighed havde berøvet mig alle mine Sand-"ser". "I Sandhed, Mylord", sagde hun, "det staaer i Deres Magt at give mig Prøver "paa een Tilbøyelighed, som jeg meget heller "vilde opmuntre Dem til, og som jeg vilde "ansee mig meget forbunden for". "Siig et

"Ord,

"Ord, Madam", sagde han meget hidsig.
"— Mylord", sagde hun, og saae ned paa
"sin Vifte, "jeg er vis paa, De veed, hvad
"Uroe denne Deres foregivne Kierlighed har
"foraarsaget mig". — "Kan De være saa
"grum, at kalde den foregiven"? sagde han.
"Jo, Mylord", svarede Sophie; "alle Kier-
"ligheds-Erklæringer ere meget fornærmelige
"for dem, som man forfølger. Deres Op-
"vartninger hos mig ere den grummeste For-
"følgelse imod mig: ja, det er endog meget
"uædelmodigt af Dem at benytte Dem saaledes
"af den Fordeel, min ulyksalige Tilstand giver
"Dem over mig". "Anklag mig ikke, elsk-
"værdigste, tilbedelsesværdigste Engel", raabte
han, "for at være uædelmodig, da jeg dog
"ikke tænker paa andet, end hvad der sigter til
"Deres Ære og Fordeel; og da jeg ikke har
"nogen anden Hensigt, noget andet Haab,
"nogen anden Ærgierrighed, end at kaste mig
"selv, mine Æresposter, mine Midler, alt
"hvad jeg eyer, for Deres Fødder". "My-
"lord", sagde hun, "det er just disse Midler,
"disse Æresposter, der give Dem den Fordeel

" over mig, som jeg beklager mig for. Det
" er disse fortryllende Yndigheder, der have for-
" ført mine Paarørende; men mig ere de gan-
" ske ligegyldige. Dersom De vil fortiene min
" Taknemmelighed, Mylord, saa er der kun eet
" Middel". — "Jeg beder om Forladelse,
" min guddommelige Engel", sagde han,
" der er intet Middel dertil. Alt hvad jeg kan
" giøre for Dem, skylder jeg Dem saa meget,
" og det vil giøre mig saa stor en Fornøyelse,
" at De slet ingen Anledning faaer til at være
" taknemmelig derfor". — "Jo, Mylord",
svarede hun, " De kan i Sandhed gierne for-
" tiene, at jeg skal være taknemmelig imod Dem,
" at jeg skal fatte gode Tanker om Dem, og
" ønske Dem alt det Gode, jeg kan: ja, De kan
" erholde dette meget let; for det maae i Sand-
" hed være en ædelmodig Siel meget let at
" tilstaae mig min Begiering. Jeg maae der-
" for bede Dem, at De vil holde op med De-
" res Forfølgelse, som De aldrig kan giøre Dem
" noget Haab om, vil falde vel ud. Jeg be-
" der Dem om denne Gunstbevisning, saavel
" for Deres egen, som for min Skyld: og

" De

" De maae i Sandhed være alt for ædelmodig
" til at finde nogen Fornøyelse i at plage en stak-
" kels ulykkalig Pige. Hvad mener De vel,
" Mylord, De vil høste for Frugter af en Haard-
" nakkenhed, som, paa min Ære, som, ved
" Gud! aldrig skal formaae noget hos mig,
" hvad for en Elendighed De end kan styrte
" mig i? hvad venter De Dem deraf uden
" Uroe"? Her sukkede Mylord meget dybt,
og sagde derpaa — " Er jeg da saa ulykkelig,
" Madam, at De foragter mig, at jeg er Dem
" modbydelig, eller vil De tilgive mig, om jeg
" har Mistanke om, at der er nogen anden"
— her standsede han, og Sophie svarede no-
get hidsigt: " Mylord, jeg skal vel ikke giøre
" Dem Regnskab for Aarsagerne til min Op-
" førsel. Jeg er Dem forbunden, Mylord, for
" det ædelmodige Tilbud, De har giort mig. Jeg
" tilstaaer, det er større, end jeg enten fortiener,
" eller har ventet mig: men dog haaber jeg, De
" vil ikke paastaae, at jeg skal sige Dem mine
" Aarsager, naar jeg erklærer, at jeg ikke kan
" tage derimod". Herpaa svarede Mylord
Fellamar adskilligt, som vi ikke fuldkommen

forstaae, og som maaskee just heller ikke ganske stemmer overeens med Fornuftens eller Grammatikens Regler. Men denne forvirrede Tale sluttede han saaledes: "at i hvor ulykkelig han "end vilde blive derved, saa vilde han dog troe, "at hans Ære forbandt ham til at afstaae fra "sit Forsæt, hvis hun i Forveyen havde skiænket sit Hierte til nogen honet Person". Maaskee Mylord udtalte det Ord honet med alt for stor Eftertryk; thi ellers kunne vi ikke vel giøre Rede for den Fortørnelse, han frembragte hos Sophie, som, efter hendes Svar, lod til at være meget opbragt over en vis Fornærmelse, han havde tilføyet hende.

Imedens hun talede noget høyere end hun pleyede, kom Freken Western ind i Værelset: hendes Kinder blussede og Ilden gik ud af Øynene paa hende. "Jeg skammer mig, "Mylord", sagde hun, "over den Maade, "De er blevet modtaget paa. Jeg forsikrer "Dem, Mylord, at vi erkiende alle, hvor stor en "Ære De har giort os; og jeg maae sige Dem, "Niece, at Familien venter en gandske anden "Opførsel af Dem". Her begyndte Mylord

at

at lægge sig derimellem for den unge Dame; men det hialp ikke. Fasteren blev ved, indtil Sophie trak sit Lommetørklæde op, kastede sig i en Stoel, og brast i en hæftig Graad.

Den øvrige Samtale imellem Frøken Western og Mylord Fellamar bestod, indtil han tog bort, i bittre Klagemaal paa hans Side, og paa hendes i de stærkeste Forsikringer om, at hendes Niece skulde og vilde samtykke i alt hvad han ønskede. "I Sandhed, "Mylord", sagde hun, denne Pige har faaet "en taabelig Opdragelse, der hverken passer "sig til hendes Familie eller Midler. Det "gior mig ondt, jeg skal sige det: men hendes "Fader er Skyld i det altsammen. Pigen har "eenfoldige Landsbyebegreb om Undseelse; an- "det er det paa min Ære ikke, Mylord. Jeg "er vis paa, at hun i Grunden har en god "Forstand, og hun skal nok blive bragt til "Eftertanke".

Dette sidste sagde hun efter at Sophie var gaaet ud, som hun giorde lidet før, og havde da udviist sig mere vred, end ved nogen anden Leylighed tilforn. Og derpaa tog My-

lord

lord Affked for den Gang, efter mange Taksigelser til Freken Western, mange høflige Erklæringer om en Kierlighed, som intet kunde overvinde, og mange Forsikkringer om en evig Bestandighed, som Freken Western meget opmuntrede ham til.

Førend vi fortælle, hvad der nu foregik imellem Freken Western og Sophie, vil det ikke være af Veyen at tale noget om en ulykkelig Hændelse, som havde tildraget sig, og som havde været Aarsag til, at Freken Western var kommet saa rasende ind i Værelset til dem, hvilket vi allerede have seet.

Læseren maae da vide, at den Pige, som for nærværende Tid opvartede Sophie, var blevet recommenderet af Lady Bellaston, som hun havde været hos i nogen Tiid, og tient som Puderpuster. Hun var en meget fornuftig Pige, og havde faaet de strængeste Befalinger, om at bevogte den unge Dame paa det nøyeste. Det smerter os, at vi maae sige, at disse Befalinger bleve hende meddeelte af Jomfrue Honour, som Lady Bellaston havde nu sat sig i saa stor Yndest hos, at den hæftige Kierlighed, som denne

gode

gode Kammerpige tilforn havde havt for Sophie, blev nu ganske tilsidesat for den store Hengivenhed, hun havde til sin nye Dame.

Da Madam Miller altsaa var gaaet, gik Betty (saaledes hedd' Pigen) ind til sin unge Dame igien, som hun fandt i færd med at læse et langt Brev med største Agtsomhed: og den Bevægelse, hun tydelig saae, hun var i ved denne Leylighed, kunde nok have opvakt nogen Mistanke hos Pigen, dersom hun ikke havde havt en mere grundet Aarsag dertil; thi hun havde staaet uden for Dørren og luret, og hørt den hele Samtale imellem Sophie og Madam Miller.

Betty underrettede strax Frøken Western om alt dette, som rosede hende meget derfor, gav hende en Belønning for hendes Troeskab, og befalede hende, at ifald den Kone, som bragte Brevet, kom igien, saa skulde hun bringe hende lige ind til Frøken Western selv.

Til al Ulykke kom Madam Miller just igien paa den Tid, da Sophie talede med Mylord Fellamar. Betty bragte hende, efter den Befaling, hun havde faaet, lige ind til Fasteren,

som

som, ved Hielp af det hun vidſte, og det, der var foregaaet Dagen tilforn, let fik den ſtakkels Kone til at troe, at Sophie havde aabenbaret hende den hele Sag; og derpaa lokkede hun alt det ud af hende, ſom hun vidſte om Brevet og om Jones.

Denne ſtakkels Kone kunde man med Rette kalde Eenfoldigheden ſelv. Hun hørte til den Claſſe af Menneſker, ſom troe alt, hvad man ſiger til dem: ſom Naturen ikke har givet nogen Evne til enten at bedrage andre, eller vogte ſig for Bedragerie, og ſom altſaa meget let kunne bedrages af enhver, der vil være lidt falſk for at opnaae det Øyemeed. Da Frøken Weſtern havde lokket alt det, Madam Miller vidſte, ud af hende; ſom i ſig ſelv var kun lidet, men dog tilſtrækkeligt nok til at faae hende til at fatte Mistanke om en ſtor Deel mere; ſaa lod hun hende gaae, med den Forſikkring, at Sophie ikke vilde tale med hende, og at hun hverken vilde ſvare paa Brevet, eller tage imod noget andet Brev mere. Men dog fik Madam Miller ikke Lov til at komme ud af Dørren, førend Frøken Weſtern ferſt havde holdt en artig

tig Forelæsning for hende over den Forretning, hun befattede sig med, og over den Fortieneste, der var ved at være det, som hun ikke kunde give noget andet Navn, end en Koblerske. — Denne Opdagelse havde bragt Frøkenen gandske ud af hendes Forfatning, og da hun i det samme kom ind i det Værelse, der var næst ved det, Sophie og Mylord Fellamar vare i, saa kom hun til at høre, hvor hidsig Sophie erklærede sig imod Mylord Fellamars Kierlighed. Herover brød da den Vrede frem, som før laae og ulmede, og derpaa foer hun ind til sin Niece paa den rasende Maade, som vi allerede have beskrevet, tilligemed hvad der tildrog sig indtil Mylord Fellamar tog bort.

Saasnart Mylord Fellamar var borte, vendte Frøken Western tilbage til Sophie, som hun bebreydede med de bitterste Udtrykke, at hun havde misbrugt den Fortroelighed, hun havde til hende, og begaaet et Forræderie, ved at holde sig til en Mandsperson, som hun Dagen tilforn, under de høytideligste Forsikkringer og Eeder, havde forbundet sig til at ophæve al Omgang med. Sophie bevidnede, at hun

ikke

ikke havde havt saadan en Omgang med nogen. " Hvordan! hvordan, Sophie"! raabte Fa-
ster.n, " vil De nægte, at De har faaet et Brev " fra ham i Gaar"? " Et Brev, Madam ", svarede Sophie noget bestyrtset. " Det viser " ikke megen Opdragelse, Frøken ", svarede Fa-
steren, " at De igientager mine Ord. Ja et " Brev, siger jeg; og jeg paastaaer, at De skal " vise mig det strax". " Jeg lader haant om " at lyve, Madam ", sagde Sophie; " ja, jeg " fik et Brev, men det var tvertimod mit Øn-
" ske, og jeg kan med Sandhed sige, tvertimod " min Billie. De burde skamme Dem, Freken, raabte Fasteren, " ved at tilstaae, at De har " taget imod det. Men hvor er Brevet? jeg " vil see det".

Paa denne Fordring gav Sophie ikke noget Svar strax; men undskyldte sig tilsidst med, at hun ikke havde Brevet i sin Lomme, og det var ogsaa virkelig sandt. Herover tabte Fasteren al sin Taalmodighed, og gav sin Niece dette korte Spørsmaal, om hun vilde be-
stemme sig til at tage Lord Fellamar, eller ey? hvortil hun svarede reent ud Ney. Derpaa

svarede

svarede Frøken Western med en Eed, eller noget som lignede den, at hun næste Morgen tilig vilde sende hende tilbage igien til hendes Fader.

Herpaa begyndte Sophie at tale med sin Faster paa følgende Maade: "Hvorfor skal "jeg endelig tvinges til at gifte mig, Madam? "betænk, hvilken Grumhed De vilde anse "denne Tvang for, dersom De var i mit Sted, "og hvor meget artigere Deres Forældre vare i "at overlade Dem Deres fulde Frihed! Hvad "har jeg giort, hvorved jeg har fortient at miste "denne Frihed? Jeg vil aldrig gifte mig, "uden jeg faaer min Faders Samtykke, og "uden at udbede mig Deres — og naar jeg "beder om dette Samtykke til et uanstændigt "Partie, saa vil det være nok til at tvinge mig "til at indgaae et andet Ægteskab". "Kan "jeg taale dette", raabte Frøken Western, "af en Pige, som i dette Øyeblik har et Brev "i sin Lomme fra en Morder"? "Jeg for- "sikrer Dem, at jeg ikke har noget saadant "Brev", svarede Sophie, "og dersom han "er en Morder, saa vil han snart komme i

" saadan en Tilstand, at han ikke skal foraar-
" sage Dem nogen Uroe mere". " Hvorledes,
" Frøken", svarede Fasteren; " er De saa
" dumdristig at tale om ham paa denne Maade;
" at tilstaae mig i mine Øyne, at De elsker
" saadan en gemeen Knægt". " De forklarer
" i Sandhed mine Ord paa en meget besynder-
" lig Maade, Madam", sagde Sophie. " Jeg
" taaler paa min Ære ikke denne Opførsel, Frø-
" ken", raabte Fasteren: " Deres Fader har
" lært Dem at behandle mig paa denne Maade:
" han har lært Dem at sige, jeg lyver: han har
" gandske og aldeles fordærvet Dem ved sit
" falske Opdragelses-System, og med Guds
" Hielp vil han komme til at trøste sig ved de
" deylige Frugter, han vil høste deraf; for jeg
" erklærer hermed, at jeg i Morgen vil sende
" Dem tilbage igien til ham. Jeg vil trække alle
" mine Tropper tilbage, og herefter holde mig,
" som den vise Konge af Preussen, gandske
" neutral. I ere begge alt for kloge til at lade
" Jer regiere af mig: derfor maae De lave
" Dem til; for i Morgen tilig skal De støtte
" ud af dette Huus".

Sophie

Sophie frembragte alt, hvad hun kunde, til sit Forsvar, men hendes Faster var døv imod alt hvad hun sagde. Og i denne Beslutning maae vi altsaa forlade hende for nærværende Tid; da det ikke lader til, at man kan have noget Haab om, at faae hende til at forandre det.

Det niende Capitel.

Hvad der hændtes Hr. Jones i Fængselet.

Hr. Jones hendrev fire og tyve bedrøvelige Timer alene, undtagen naar Griffel opmuntrede ham lidt, førend Hr. Nightingale kom til ham igien: dog havde denne unge Mand ikke forladt eller forglemt sin Ven; thi han havde rigtig anvend.* den største Deel af sin Tid til at tiene ham.

Efter Forespørgsel havde han faaet at vide, at de eneste Personer, som havde seet Begyndelsen til den ulykkalige Rencontre, vare Mandskabet paa et Krigsskib, der paa den Tid laae ved Deptford. Han gik altsaa til Deptford for at søge dette Mandskab; men der sagde man ham, at de Folk, han søgte, vare alle i Land. Derpaa søgte han dem fra et

Sted til et andet, indtil han tilsidst fandt to af dem, der sadde og drak med en tredie Mand i en Vinkelkroe, nær ved Aldersgate.

Hr. Nightingale forlangede at tale med Jones i Enrum, (thi Griffel var hos ham, da han kom). Saasnart de vare allene tog Nightingale Jones ved Haanden, og raabte: "Kom, min bedste Ven! bliv ikke alt for ned-"slaget over det, jeg nu vil fortælle Dem — det "gior mig ondt, at jeg skal overbringe Dem "slette Tidender, men jeg troer, det er min Pligt "at fortælle Dem det". "Jeg gietter alle-"rede hvad disse slette Tidender ere for nogle", raabte Jones; "den stakkels Mand er da "Død". — "Det troer jeg ikke", svarede Nightingale. "Han levede i Morges: Men "jeg frygter, at den Underretning, jeg fik, vil "ikke fornøye Dem; for hans Vunde skal være "dødelig. Men dersom Sagen forholder sig "fuldkommen saaledes, som De har fortalt "den, saa er Deres egen Samvittigheds Nag "det eneste, De har Aarsag til at være bange "for, i hvorledes end Sagen vil falde ud; "men tilgiv mig, min Ven, at jeg beder Dem

"om

" om, at fortælle Deres Historie oprigtig til
" Deres Venner, i hvor stem den end er. Der-
" som De skiuler noget for os, saa skader De
" Dem selv derved".

" Hvad Aarsag har jeg nogensinde givet
" Dem, min kiære Ven", raabte Jones,
" til at dræbe mig med saa gruesom en Mis-
" tanke"? " Hav Taalmodighed", raabte Nightingale, " saa skal jeg fortælle Dem det
" altsammen. Efter den nøyeste Efterspørsel
" fandt jeg endelig to af de Karle, som vare
" nærværende ved den ulykkalige Begivenhed,
" og det giør mig ondt, at jeg skal sige det,
" men De fortælle ikke Historien saa meget til
" Deres Fordeel, som De selv har fortalt den".
" Hvad sige de da"? raabte Jones. " No-
" get", svarede Nightingale, " som det i
" Sandhed smerter mig at igientage, da jeg
" frygter for de Følger, det kan have for Dem.
" De sige: at de vare alt for langt borte, til at
" de kunde hørt de Ord, der forefaldt imellem dem;
" men de stemme begge overeens i, at De gav
" det første Slag". " Da giøre de mig paa
" min Sidel Uret", svarede Jones. " Han

" slog mig ikke allene først, men han slog mig
" endog uden den allermindste Aarsag. Hvad
" kan bevæge disse Slyngler til dette falske
" Vidnesbyrd imod mig"? " Ja det kan jeg
" ikke begribe", sagde Nightingale, " og
" dersom De selv, og jeg, som er Deres Ven
" af mit ganske Hierte, dersom vi ikke kunne
" begribe, hvad Aarsag de have til at lyve Dem
" paa, hvad Aarsag vil da en Ret, der er
" ganske ligegyldig imod Dem, kunne angive,
" hvorfor den ikke skulde troe dem. Jeg igien-
" tog Spørgsmaalet adskillige Gange for dem,
" og det giorde ogsaa en anden Person, som
" var nærværende, og som jeg tog for en Sø-
" Mand: han beviste Dem virkelig et Vens-
" stykke, for han bad dem ofte betænke, at det
" galdt om et Menneskes Liv, og spurgte dem
" mange Gange, om de ogsaa vare visse paa,
" hvad de sagde, hvortil de svarede begge Ja,
" og at de vilde gisre deres Ed paa, hvad de
" havde sagt. For Guds Skyld, min bedste
" Ven, tænk Dem lidet om! for dersom Sa-
" gen forholder sig saaledes, saa maae De i
" tide være betænkt paa, at formaae Deres Pa-

" troner

" troner til at tage sig af Dem. Jeg vil ikke
" forskrække Dem; men jeg troer, De veed selv
" hvor streng Loven er, i hvor meget De end
" kan være blevet opirret ved hans fornærme-
" lige Udtrykke til Dem". " Ach! min Ven",
raabte Jones, " hvad for Patroner har vel
" een, der er saa ulykkelig som jeg? og troer De
" overalt, at jeg vilde ønske at leve med den
" Skamplet paa mit ærlige Navn og Rygte,
" at jeg var en Morder? og havde jeg endog
" nogle mægtige Venner, (som jeg desværre
" ikke har) kunde jeg da vel være saa dumdristig
" at bede dem om at tale for een, der er fordømt
" for den forteste Last, et Menneske kan begaae.
" Troe mig, saadant et Haab gior jeg mig ikke;
" men jeg forlader mig paa en høyere Trone,
" som jeg er vis paa, vil give mig al den Be-
" skyttelse, jeg fortiener".

Derpaa sluttede han med mange høytide-lige og hæftige Forsikkringer om, at det, han først havde sagt, var sandt.

Nu vaklede Hr. Nightingales Troe igien, og nu begyndte han at slaae nogen Liid til sin Ven; da Madam Miller i det samme

traadde ind, og fortalte med megen Bedrøvelse det slette Udfald hendes Ambassade havde havt. Da Jones havde hørt det, raabte han meget heltemæssig: "Ja, min Ven, nu er jeg ganske "ligegyldig imod alt hvad der kan hændes mig, "i det mindste i Henseende til mit Liv: og der- "som det er Himlens Villie, at jeg dermed "skal forsone det Blod, jeg har udgydet, saa "haaber jeg dog, at den guddommelige Godhed "vil tillade, at min Ære engang bliver frie- "kiendt, og at man i det mindste vil troe et "dvende Menneskes Ord saa meget, at man "vil lade hans Characteer vedersares Ret.

Nu forefaldt der et meget sørgeligt Optrin imellem Fangen og hans Ven, som ikkun faa af mine Læsere vilde finde Fornøyelse i at være tilstæde ved, og som, efter mine Tanker, ikkun faa altsaa ville ønske at see omstændelig be- skrevet her. Vi ville derfor gaae lige til det Øyeblik, da Arrestforvareren kom ind, og for- talte Jones, at der var en Dame uden for, som ønskede at tale med ham, naar det var ham belevligst.

Jones

Jones erklærede, at han forundrede sig over denne Anmeldelse. Han sagde, "han "kiendte ingen Dame i Verden, som han "havde nogen Grund til at vente at see der". Men da han ikke havde nogen Aarsag til at afslaae noget Besøg, saa toge Madam Miller og Hr. Nightingale strax Afskeed, og han befalede, at Damen skulde føres ind.

Dersom Jones forundrede sig over, at en Dame vilde besøge ham, saa blev han nu meget bestyrtset, da han saae, at denne Dame var Frue Waters selv! I denne Bestyrtelse ville vi forlade ham for en kort Tid, for at fyldestgiøre Læseren, som ligeledes rimeligviis vil ikke forundre sig lidet over denne Dames Ankomst.

Hvem denne Frue Waters var, veed Læseren meget vel: og hvad hun var, skal han nu blive fuldkommen underrettet om. Han vil altsaa behage at erindre sig, at denne Dame tog fra Upton i den samme Vogn, som Hr. Fitzpatrick og den anden Irlandske Herre; og at hun i deres Selskab reyste til Bath.

Nu havde Hr. Fitzpatrick just paa den Tid en vis Post at give bort, som var blevet

ledig, nemlig: en Kone-Post; thi den Dame, som sidst havde beklædet denne Post, havde afstaaet den, eller var i det mindste løbet fra den. Da Hr. Fitzpatrick derfor nøye havde undersøgt Frue Waters paa Veyen, og havde fundet hende overordentlig vel skikket til denne Post, saa tilbød han hende den, saasnart de kom til Bath, og hun tog derimod, uden at giøre sig den mindste Betænkning. Saalænge de vare ved Bath, levede denne Herre og Dame som Mand og Kone sammen, og som Mand og Kone kom de ogsaa sammen til Byen.

Jeg kan ikke sige, om Hr. Fitzpatrick var saa klog en Mand, at han aldrig skilte sig ved een god Ting, ferend han var blevet vis paa en anden, som han allerede havde Udsigt til at faae: eller om Frue Waters havde skilt sig saa vel ved sit Embede, at han havde besluttet at lade hende beholde den fornemmeste Plads i hans Huus, og at lade sin Kone (som ofte skeer) staae under hende; men vist er det, at han aldrig nævnede sin Kone for hende, aldrig talede med hende om det Brev Frøken Western havde viist ham, og aldrig engang saameget

som

som lod sig forstaae med, at han vilde tage sin Kone i Besiddelse igien: meget mindre havde han nogensinde lukket sin Mund op om Jones til hende. Thi endskiønt han havde i Sinde at slaaes med ham, hvor han mødte ham, saa bar han sig dog ikke saaledes ad, som visse forsigtige Folk, der anse en Kone, en Moder, en Søster, og undertiden en heel Familie for de tilforladeligste Secundantere ved slige Leylighed er. Den første Underretning, hun altsaa fik om alt dette, gav han hende, efter at han var bragt hiem fra det Værtshuus, hvor han var blevet forbundet.

Men da Hr. Fitzpatrick aldrig havde den tydeligste Maade at fortælle en Historie paa, og var maaskee paa den Tid lidt mere forvirret i Hovedet, end sædvanlig, saa varede det noget, førend hun opdagede, at den Person, der havde saaret ham, var den selv samme, som havde saaret hendes Hierte, og givet det en Vunde, der vel ikke var dødelig, men dog saa dyb, at den havde efterladt sig et betydeligt Arr. Men aldrig saasnart havde hun faaet at vide, at Hr. Jones var den Person, der var kastet i Fængsel

sel for dette foregivne Mord, førend hun greb den første Leylighed til at overlade Hr. Fitzpatrick til hans Opvarterſke, og ſkyndte ſig ud, for at beſøge Seyerherren.

Hun traadde ind i Værelſet med en meget munter Mine, men den blev ſtrax formørket ved Jones's ſorrigfulde Udſeende, ſom ſprang op i Veyret af Beſtyrtelſe, da han ſaae hende. Derpaa ſagde hun: "Jeg forundrer mig ikke "over, at De bliver ſaa beſtyrtſet over at ſee "mig her: thi der ere kun faa, ſom nogen Dame "vilde giøre den Ulevlighed at beſøge her, "med mindre det var hendes Mand. De ſeer, "hvad Magt De endnu har over mig, Hr. Jo- "nes. Da vi ſkiltes ad i Upton, tænkte jeg "i Sandhed intet mindre, end at vor næſte "Sammenkomſt ſkulde være paa ſaadant et "Sted". "Det er ſandt, Madam", ſagde Jones, "jeg maae anſee Deres Beſeg for "en ſtor Artighed: der ere kun faa, ſom vilde "følge den Elændige, i ſær til ſaadanne ulyk ſa- "lige Boeliger". "Jeg forſikrer Dem, Hr. "Jones", ſagde hun, "at jeg kan neppe troe, "De er den ſamme ſmukke Karl, ſom jeg ſaae i "Upton.

"Upton. Ih, Deres Ansigt seer jo saa mørkt
"ud, som noget Fængsel i hele Verden. Hvad
"feyler Dem"? "Siden De vidste, at jeg var
"her, Madam", sagde Jones, "saa troede
"jeg ogsaa, De vidste den ulykkalige Aarsag
"dertil". "Hum"! sagde hun: "De har
"prikket en Mand lidt i en Duel, deri bestaaer
"jo den hele Sag". Jones viste sig noget
vred over denne Letsindighed, og talede med
den yderste Fortrydelse over denne Hændelse.
Derpaa svarede hun: "Siden De altsaa tager
"Dem det saa nær min Herre, saa vil jeg give
"Dem lidt Mod igien: den Person, De har
"saaret, er ikke død, og jeg er temmelig vis
"paa, at han staaer ingen Fare for at døe. Den
"Chirurgus, som først forbandt ham, var en
"ung Person, og vilde, som det lod, gierne
"forestille Sagen, det værste han kunde, at
"han kunde have des større Ære af Curen:
"men Kongens Liv-Chirurgus har siden seet
"ham, og siger, at han frygter slet ikke for hans
"Liv, uden der skulde slaae sig nogen Feber
"til, som der dog ikke er noget Kiendetegn til
"endnu". Jones viste sig meget fornøyet

over

over denne Tidende; hvorpaa hun forsikkrede, at den var sand, og føyede derpaa til: "ved en "meget overordentlig Hændelse er jeg kom= "met til at boe i samme Huus som denne Herre, "og har seet ham; og jeg forsikkrer Dem, at "han lader Dem vederfares Ret, og siger, at, "i hvad Følger det end kan have, saa maae "han dog tilstaae, at han har anfaldet Dem, "og at Deres Opførsel paa ingen Maade kunde "dadles".

Jones viste sig overmaade fornøyet over den Underretning, som Frue Waters bragte ham. Og derpaa fortalte han hende mange Ting, som hun var fuldkommen vel underret= tet om tilforn, f. ex. hvem Hr. Fitzpatrick var, Aarsagen til hans Vrede o. s. v. og desforuden adskillige andre Ting, som hun slet ikke viste noget af, som den Hændelse med Muffen, og andre Omstændigheder; og dulgte allene So= phies Navn. Derefter beklagede han sig over de Daarligheder og Laster, han havde giort sig skyldig i, af hvilke enhver, sagde han, havde havt saa slemme Følger, at det vilde være ganske utilgiveligt, om han ikke blev klog af dem, og

forlod

forlod saa lastefuld en Levemaade for Eftertiden. Tilsidst sluttede han med at forsikkre hende, at han havde fattet den faste Beslutning, at han ikke vilde synde saaledes ostere, at der ikke skulde hændes ham endnu større Ulykker.

Alt dette spøgede Frue Waters med, og giorde det latterligt, som noget, der reyste sig af hans Modløshed og Fængsel. Hun anførte derpaa nogle vittige Indfald om Diævelen, da han laae syg; og fortalte ham, at hun tvivlede ikke paa, hun jo snart skulde see ham paa frie Fod, og at han da vilde være ligesaa frisk en Fyr som tilforn; "Og da", sagde hun, "tvivler jeg slet ikke paa, at Deres Samvittighed "jo vil være frie for alle disse Qvalmer, som "den nu er saa syg for at frembringe".

Desforuden kom hun endnu frem med mange flere Ting af denne Natur, hvoraf adskilligt, efter nogle Læseres Mening, ikke vilde giøre hende megen Ære, om vi anførde det: og vi ere heller ikke ganske overbeviste om, at andre jo vilde anfee Jones's Svar for meget latterlige. Vi ville derfor udelade det øvrige af denne Samtale, og allene anmærke, at den endtes

tes i ſterſte Uſkyldighed, og til meget ſtørre Fornøyelſe for Jones, end for Damen: thi han var blevet overmaade glad over den Tidende, hun havde bragt ham; men hun var ikke ſaa fornøyet over, at han var ſaa bodfærdig. Denne Opførſel behagede hende ſlet ikke hos en Mand, ſom hun, da hun ſaae ham førſte Gang, havde fattet ganſke andre Tanker om, end hun nu havde om ham.

Saaledes blev den Tungſindighed, ſom Hr. Nightingales Fortælling havde opvakt hos ham, temmelig vel forjaget, men han blev endnu lige nedſlagen over det, Madam Miller havde fortalt ham. Hendes Beretning ſtemmede ſaa vel overeens med Sophies egne Ord i hendes Brev, at han tvivlede ſlet ikke paa, at hun jo havde givet ſin Faſter hans Brev, og fattet den faſte Beſlutning at forlade ham. Nok ſaadan een Qval, ſom denne Tanke havde opvakt hos ham, kunde aldrig være frembragt af noget, uden af en nye Tidende, ſom Skiæbnen endnu havde forbeholdt ſig til ham, og ſom vi ſkulle meddele Læſeren i det andet Capitel i den følgende Bog.

Thomas Jones
attende Bog.

Som indeholder en Tid af omtrent sex Dage.

Det første Capitel.

Farvel til Læseren.

Nu ere vi da, kiære Læser, komne til den sidste Poststation paa vor lange Reyse. Siden vi altsaa have reyst sammen, igiennem saa mange Blade, saa lad os opføre os imod hinanden som Reysecammerater paa en Postvogn, der have hendrevet adskillige Dage i hverandres Selskab, og uagtet nogle Trætter, og smaae Uenigheder, som kunne være forefaldne paa Veyen, dog tilsidst almindelig gierne forlige sig, og stige sidste Gang muntre og glade op i Vognen; siden det samme maaskee kan hændes os ligesom i Almindelighed hændes dem: at de, efterat denne ene Poststation er udreyst, aldrig ønske hinanden mere.

Denne Lignelse, som jeg her har begyndt paa, maae jeg bede om Tilladelse til at udføre noget videre. I denne sidste Bog har jeg da i Sinde at efterfølge det omtalte gode Selskab, paa deres sidste Reyse. Og nu veed enhver, at al Spøg og Skiemt paa den Tid bliver sat tilside, og at, i hvad for Characteer end nogen af de Reysende for Spøg kan have paataget sig paa Reysen, saa lægge de den nu af, og tale i Almindelighed reent ud, og alvorlig med hinanden.

Paa samme Maade vil jeg nu, min Læser, dersom jeg undertiden i dette Værk er kommet frem med noget Spøg for at fornøye Dig, her holde op dermed. De forskiellige Materier, som jeg er nødt til at kramme ud i denne Bog, ville heller ikke give mig nogen Plads til de spøgefulde Anmærkninger, som jeg ellers har giort, og som maaskee undertiden have holdt Dig fra at falde i Søvn, naar dine Øyne begyndte at falde til. I denne sidste Bog vil Du slet ikke finde noget, eller i det høyeste meget lidet af denne Natur. Den indeholder alene en blot Fortælling, og naar Du faaer læst

de

de mange store Hændelser, som denne Bog frembringer, saa vil Du neppe kunne troe, at saa faa Blade have været i Stand til at rumme denne Historie.

Og nu, min Ven, vil jeg benytte mig af denne Leylighed, (siden jeg ikke faaer nogen anden) til at ønske Dig alt Godt af mit ganske Hierte! Dersom jeg har været Dig en underholdende Reysecammerat, saa forsikrer jeg Dig, at jeg har opnaaet mit Ønske. Og dersom jeg har fortørnet Dig med noget, saa er det virkelig skeet uden nogen Hensigt. Adskilligt af hvad jeg her har sagt, har maaskee rammet Dig eller Dine Venner; men jeg forsikrer Dig paa det høytideligste, at jeg derved ikke har sigtet til Dig eller dem. Jeg tvivler slet ikke paa, at man jo iblandt andre Historier om mig, ogsaa har fortalt Dig, at Du fik en meget grov Skosebroder at reyse med; men den, der har fortalt Dig det, har giort mig Uret. Der er ingen, der hader og foragter grove Skoser mere end jeg, og der er heller ingen, der har større Aarsag dertil; thi der er ingen, der er blevet værre behandlet deraf, end jeg. Og det, som endnu

er en haardere Skiebne: man har tillagt mig nogle af de skammelige Skrifter, der vare forfattede af de Personer, som i andre af deres Skrifter have mishandlet mig paa den groveste og skammeligste Maade.

Men dog er jeg overbeviist om, at alle disse Værker ville være døde, længe førend disse Blade frembyde sig til Dig, for at blive læste i; thi i hvor kort en Tid end mine Arbeyder ville vare, saa ville de dog udentvivl overleve deres svage Forfatter, og de skrøbelige Værker, hvori andre Forfattere paa hans Tid mishandle ham.

Det andet Capitel.

Som indeholder en meget sørgelig Hændelse.

Smedens Hr. Jones anstillede disse ubehagelige Betragtninger, som vi forlode ham i, kom Griffel tumlende ind i Værelset. Hans Ansigt var saa blegt som et Lig: Øynene stode stive i Hovedet. Haarene reyste sig paa ham, og alle hans Lemmer skiælvede. Med saa Ord: han saae ud, som om han havde seet et Spøgelse, eller som om han selv var et Spøgelse.

Jones

Jones, som selv var lidt frygtsom, kunde ikke andet end blive noget bestyrtset over saa pludseligt et Syn. Han skiftede selv Farve, og stammede lidt, i det han spurgte ham, hvad der var paa Færde.

" Jeg haaber, De vil ikke blive vred paa " mig, Sir ", sagde Griffel. " Jeg lurede i " Sandhed ikke ved Døren, men jeg var nødt " til at blive i det yderste Værelse. Jeg vilde i " Sandhed heller ønsket, jeg havde været hun= " drede Mile borte, end jeg vilde hørt det, jeg " har hørt". " Nu, hvad er der da paa Færde"? sagde Jones. " Hvad der er paa Færde, Sir? Gud forbarme sig over os"! svarede Griffel, " er det Fruentimmer, som nyelig forlød Dem, " det samme Fruentimmer, der var hos Dem i " Upton"? " Ja hun er, Griffel", svarede Jones. " Og laae De virkelig hos dette Fru= " entimmer, Sir"? spurgte han skiælvende. — " Jeg er bange for, at det, som foregik imellem " os, er ingen Hemmelighed", sagde Jones. " — Jeg beder Dem, Sir, for Guds Skyld! " svar mig oprigtig, Sir"! raabte Griffel. " Du veed det jo selv, at jeg laae hos hende":

raabte Jones. — "Ja, saa Gud forbarme
"sig over Deres Siæl, og forlade Dem det",
raabte Griffel: "men saa har De, saa sandt
"som jeg staaer her for Deres Øyne, lagt hos
"Deres egen Moder".

Ved disse Ord blev Jones i et Øyeblik et langt større Billede paa Skræk, end Griffel selv. Han var nogen Tid stum af Bestyrtelse, og begge stode og gloede vildt paa hinanden. Tilsidst fik hans Ord Luft, og da sagde han med en afbrudt Stemme, — "Hvorledes! hvorledes! hvad er det, Du fortæller "mig"? "Ja, Sir", svarede Griffel, "jeg maatte tabe Beyret, dersom jeg nu skulde "fortælle Dem — men det, jeg har sagt, er "tilforladelig sandt. — Det Fruentimmer, som "nyelig forlod Dem, er Deres egen Modtr. "Hvor ulykkeligt var det ikke for Dem, Sir, "at jeg ikke kom til at see hende den Gang, at "jeg kunde hindret det! Diævelen selv maae i "Sandhed have maget det saaledes, paa det "at denne Ugudelighed kunde blive begaaet".

"Ja", raabte Jones, "Skiæbnen "vil aldrig holde op med at forfølge mig, før-

"end

" end den har ødelagt mig ganske. Deg, hvor-
" for laster jeg Skiæbnen? jeg er selv Aarsag i
" al min Elendighed. Alle de skrækkelige Ulyk-
" ker, som ere hændet mig, ere blotte Følger af
" mine Daarligheder og Laster. Det, Du har
" fortalt mig, Griffel, har næsten berøvet mig
" alle mine Sandser. Og var Frue Waters
" da — dog, hvorfor sperger jeg? for Du maae
" ganske vist kiende hende. — Dersom Du
" har nogen Kierlighed for mig, ja, dersom Du
" har nogen Medlidenhed med mig, saa lad
" mig overtale Dig til at hente det ulykkalige Fru-
" entimmer tilbage til mig igien. Gode Gud!
" Blodskam — med sin Moder! Hvad bier
" der vel endnu paa mig"; Og derpaa faldt
han i det hæftigste Raserie af Angest, Sorg og
Fortvivlelse; og i denne Tilstand erklærede
Griffel, at han ikke vilde forlade ham. Men
da tilsidst den første Hæftighed af hans Sinds-
bevægelse var forbi, saa kom han lidt efter lidt
til sig selv igien, og fortalte Griffel, at han
kunde finde dette ulykkalige Fruentimmer i det
Huus, hvor den Herre, som han havde saaret,
boede; og derpaa lod han ham gaae ud for at søge
hende op.

Dersom Læseren vil behage at fornye sin Erindring om Optrinet i Upton, ved at vende tilbage dertil i den niende Bog, saa vil han faae Leylighed til at beundre de mange besynderlige Hændelser, som til al Ulykke hindrede Griffel fra at see Frue Waters, uagtet hun hendrev en heel Dag der i Huset med Hr. Jones. Saadanne Exempler seer man ofte i Livet, hvor de største Begivenheder frembringes ved en skiult Række af smaa Omstændigheder; og herpaa veed et skarpsindigt Øye at opdage mere end eet Exempel i denne Historie.

Efter at Griffel forgiæves havde søgt i nogle Timer, gik han tilbage til sin Herre, uden at han havde talt med Frue Waters. Jones som var i en fortvivlet Tilstand over hans lange Udeblivelse, blev næsten rasende gal, da han bragte ham denne Efterretning. Men dog var han ikke længe i denne Tilstand, førend han fik følgende Brev.

" Min Herre!

" Siden jeg forlod Dem, har jeg talt " med en Person, som fortalte mig noget om " Dem, der baade bestyrter og rører mig:

" men

" men da jeg for nærværende Tid ikke har Ley-
" lighed til at underrette Dem om saa vigtig
" en Sag, saa maae De undertrykke Deres
" Nysgierrighed, indtil vi sees igien, som skal
" skee, saasnart det bliver mig mueligt at komme
" til Dem. O! Hr. Jones, da jeg hendrev den
" lykkelige Dag med Dem i Upton, tænkte
" jeg kun lidet paa det, som nu maaskee vil giøre
" mig min øvrige Levetid meget bitter, nem-
" lig: hvem det var, som jeg havde at takke for
" den fuldkomne Lykke, jeg da nød. Troe, at
" jeg altid er Deres oprigtige, skiønt ulykkelige

" J. Waters.

" E. S. Vær De kun ved saa godt et
" Mod, som mueligt; for Hr. Fitzpatrick er
" slet ikke i nogen Livsfare: saa at De dog er
" frie for at have udgydet Blod, i hvad for
" andre fæle Laster De end kan have Aarsag til
" at bebreyde Dem".

Da Jones havde læst Brevet, faldt det ud af Haanden paa ham; thi han havde ikke Styrke til at holde det, og var neppe i Stand til at bruge nogen af sine Sandser. Griffel tog det op: og da Jones havde nikket

til ham, at han maatte læse det, læste han det ogsaa: og paa ham havde det ligesaa øyensynlig en Virkning. Der maatte en Pensel til at afmale den Skræk, man saae i begges Ansigter; en Pen kunde ikke gjøre det. Imedens de saaledes taug begge, kom Arrestforvareren ind til dem og fortalte Jones, uden at lægge Mærke til det, som var saa øyensynligt i begges Ansigter, at der var en Mand uden for, som forlangede at tale med ham. Denne Mand kom strax derefter ind, og var ingen anden, end Sorte Jacob.

Da Sorte Jacob ikke var saa vant til at see saa skrækkelige Ting, som Arrestforvareren, saa blev han strax den forfærdelige Forandring vaer, som var gaaet for sig i Jones's Aasyn. Dette tilskrev han den ulykkelige Hændelse, der havde tildraget sig, og som var blevet fortalt paa den allerværste Maade i Hr Westerns Familie: han sluttede derfor, at den saarede Herre var død, og at Hr. Jones var paa en god Vey til at faae en sørgelig Ende. Og denne Tanke giorde ham meget uroelig; thi Jacob var meget medlidende af

sig,

sig, og uagtet en alt for mægtig Fristelse havde overvundet ham, og faaet ham til at overtræde Venskabets Pligter lidet, saa følede han dog meget vel, hvormeget han skyldede Jones fra forrige Tider.

Den stakkels Karl kunde derfor neppe holde sig fra at græde ved dette Syn. Han fortalte Jones, at han var overmaade bedrøvet over hans Ulykke, og bad ham at betænke sig, om han ikke kunde være ham til Tieneste i nogen Ting. "Maaskee De kan behøve nogle "Penge ved denne Leylighed, min Herre", sagde han. "Dersom saa er, min Herre, saa er "det lidet, jeg har, hiertelig gierne til Deres "Tieneste".

Jones tog ham i Haanden, trykkede den, og takkede ham for det artige Tilbud, han havde giort ham; men forsikkrede, at han ikke havde den mindste Mangel i den Henseende. Derpaa begyndte Jacob at nøde ham, meget mere end tilforn, til at tage imod de Tienester, han kunde giøre ham. Jones takkede ham igien, med Forsikkringer, at han ikke behøvede noget, som det stod i noget Menneskes Magt

at

at give ham. "Kom, kom, min gode Herre"! sagde Sorte Jacob, "læg Dem det ikke saa "meget paa Hiertet. Sagerne kunne faae et "meget bedre Udfald, end De forestiller Dem: "De er i Sandhed ikke den første Herre, som "har dræbt Een, og er dog kommet vel fra "det". "Han tager feyl, Jacob", svarede Griffel; "den saarede Herre er ikke død, og "døer formodentlig ikke heller. Forstyr derfor "ikke min Herre paa denne Tid: for han er be- "kymret over en Sag, som det ikke staaer i "Hans Magt at giøre ham nogen Tieneste i". "Han kan jo ikke vide, hvad der staaer i min "Magt, Monsieur Griffel", svarede Sorte Jacob. "Dersom Herrens Bekymringer ere "over vor unge Freken, saa har jeg noget Nyt "at fortælle ham". — "Hvad siger Han, Ja- "cob", raabte Jones; "er der nyelig hæn- "det noget, som angaaer min Sophie? — min "Sophie! Hvor tør en Elendig, som jeg, vove "at vanhellige hende, ved at kalde hende saa- "ledes". — "Jeg haaber, hun skal endnu "blive Deres", svarede Jacob. — "Aa "ja vist skal hun det, min Herre, og jeg har

"noget

" noget at fortælle Dem om hende. Freken
" Western har bragt Freken Sophie hiem
" igien, og der har været en forfærkelig Al-
" larm i Huset. Jeg kunde ikke faae noget ret
" at vide om det; men min Herre var overmaade
" hidsig, og det var hans Søster ogsaa: og da
" hun gik ud af Døren, hørde jeg, hun sagde,
" hun vilde aldrig sætte sin Fod inden Her-
" rens Døre mere. Jeg veed ikke hvad der
" er paa Færde, det veed jeg ikke; men da jeg
" gik ud, var alting roeligt: og Robin, som var-
" tede op ved Bordet i Aften, sagde, at han
" ikke i lang Tid havde seet, at Junkeren
" har været saa fornøyet med den unge Freken:
" at han kyssede hende mange Gange, og svoer
" paa, at hun herefter skulde raade sig selv, og
" at han aldrig vilde tænke paa at lukke hende
" inde mere. Jeg troede, denne Tidende vilde
" forneye Dem, og derfor stial jeg mig ud,
" i hvor sildig det end var, for at underrette
" Dem herom". Hr. Jones forsikkrede Ja-
cob, at det fornøyede ham meget; thi endskiønt
han aldrig turde vove at opløfte sine Øyne til
den uforlignelige Pige, saa kunde dog intet

troste

troste ham saa meget i haus Elendighed, som den inderlige Glæde, han altid skulde have over at det gik hende vel.

Det øvrige af Samtalen i denne Besøgelse var ikke vigtigt nok til at blive fortalt her. Læseren vil derfor tilgive os, at vi bryde saaledes af, og behage at høre, paa hvad Maade Junkeren var blevet saa overmaade fornøyet med sin Datter.

Saasnart Freken Western var kommet hen til sin Broder, begyndte hun at tale om den store Ære og Fordeel, som Familien vilde have af Partiet med Lord Fellamar, som hendes Niece havde gandske afslaaet: og da Junkeren tog sin Datters Partie, for dette Afslag, blev hun strax overmaade hidsig, og opirrede Junkeren saaledes, at han hverken havde Taalmodighed eller Fornuft til at taale det længere. Og derpaa fulgte der saa hidsig en Trætte imellem dem, at Egnen ved Billingsgate maaskee aldrig har seet Mage dertil. Da Heden var størst i denne Trætte, tog Freken Western bort, og fik følgelig ikke Tid til at underrette sin Broder om det Brev, Sophie

havde faaet, som mueligt vilde havt slemme Virkninger: men jeg troer, sandt at sige, at det aldrig faldt hende ind paa den Tid.

Da Frøken Western var borte, begyndte Sophie, som hidindtil havde, deels af Nødvendighed og deels med Billie, taugt ganske stille, at giengielde den Compliment, hendes Fader havde giort hende, ved at tage hendes Partie imod hendes Faster, og tog nu ligeledes hans Partie imod hende. Dette var den første Gang, hun nogensinde havde giort det, og det fornøyede Junkeren overmaade meget. Dernæst erindrede han sig, at Hr. Altværd havde paastaaet, at man ganske burde afholde sig fra voldsomme Midler; og da han ikke havde den mindste Tvivl om, at Jones jo vilde blive hængt, saa tvivlede han heller ikke paa, at han jo nok skulde faae sin Datter til at giøre, hvad han vilde, med det Gode: og derfor overgav han sig nu eengang igien ganske til sin naturlige hæftige Kierlighed for hende, hvorved han frembragte saadan en Virkning paa Sophies lydige, ømme, taknemmelige og kierlige Hierte, at jeg tvivler ikke meget paa, at hun jo,

for

for at fornøye sin Fader, vilde opoffret sig til en Mand, som hun ikke kunde lide, dersom det Løfte, hun havde givet Jones, og maaskee noget andet, der angik ham, ikke havde været i Veyen. Hun lovede ham, at hun sit hele Liv igiennem vilde giøre det til sin eneste Forretning at fornøye ham, og at hun aldrig vilde gifte sig med nogen uden hans Samtykke: og dette bragte den gamle Mand saa nær til sin høyeste Lykke, at han besluttede at tage sig nok en Slurk, og var ganske drukken, da han lagde sig.

Det tredie Capitel.

Hr. Altværd besøger den gamle Hr. Nightingale, og giør ved den Leylighed en forunderlig Opdagelse.

Morgenen efter at alt dette var skeet, gik Hr. Altværd efter Løfte hen til den gamle Hr. Nightingale, for at besøge ham, og formaaede endelig, efterat han havde været tre Timer hos ham, saameget over ham, at han fik ham til at love, at han vilde tale med sin Søn.

Og her tildrog sig en meget overordentlig Hændelse: een af disse forunderlige Begivenheder,

der, hvoraf gode og ærværdige Mænd have sluttet, at Forsynet ofte befatter sig med at aabenbare de hemmeligste Skarnsstykker, for at advare Folk om, at de ikke bør forlade Dyden, i hvor hemmelige og skiulte de lastefulde Veye, de gaae paa, end ere.

Da Hr. Altværd gik ind til Hr. Nightingales, saae han, at Sorte Jacob var der. Han lagde ikke Mærke til ham, og Sorte Jacob troede heller ikke, han havde mærket ham.

Men da deres Samtale om Hovedsagen var forbi, spurgte Altværd Nightingale, om han kiendte en vis Jacob Søgrim, og hvad Mrinde han havde i hans Huus: "Ja", svarede Nightingale, "jeg kiender ham me= "get vel, og det er en ganske forunderlig Karl: "han har i vore Tider været i Stand, til at "samle sig fem hundrede Pund, ved at for= "rente sine faa Indkomster, som beløbe sig til "tredive Pund om Aaret". "Og er det den "Historie, han har fortalt Dem"? raabte Alt= værd. "Ja, jeg forsikrer Dem, det er "sandt", svarede Nightingale; "for jeg "har Pengene i mine egne Hænder, i fem Ban=

" cosedler, som jeg enten skal sætte ud for Pant,
" eller anvende til at giøre et Kiøb i den nord-
" lige Deel af Engelland". Aldrig saasnart bleve Bancosedlerne, efter Altværds Begiæring, bragte frem, førend han blev meget bestyrtset over denne forunderlige Opdagelse. Han fortalte derpaa strax Hr. Nightingale, at de Bancosedler havde eengang hørt ham til, og underrettede ham om den hele Sag. Ligesom der er ingen, der klager mere over uredelig Omgang, end Røvere, Spillere og andre Tyve af den Classe, saa er der heller ingen, der klager saa bitterlig over Spilleres, og andre saadanne Folks Bedragerier, som Nagerkarle, de der laane paa Pant, og andre Tyve af denne Classe; og det maae enten komme deraf: at den ene Maade at bedrage paa udsætter den anden for at blive mærket og straffet; eller af det: at Pengene, som ere alle Bedrageres fælles Herskerinde, komme dem til at ansee hinanden for Medbeylere. Saaledes hørde Nightingale aldrig saasnart denne Historie, førend han gav sig til at tordne imod Karlen, i langt haardere Udtryk, end den gode og retskrdige Altværd havde brugt imod ham. Hr.

Hr. Altværd bad Hr. Nightingale, at han vilde forvare Pengene, og holde denne Hemmelighed hos sig selv, indtil han hørde noget fra ham igien: og at han, ifald han imidlertid skulde see Karlen, ikke paa mindste Maade vilde lade sig forstaae med den Opdagelse, han harde giort. Og derpaa gik han hiem igien, hvor han fandt Madam Miller meget bedrøvet over den Tidende, hendes Svigerson havde bragt hende. Hr. Altværd sagde hende, med en meget munter Mine, at han havde meget gode Tidender til hende: og derpaa fortalte han hende, efter en liden Fortale, at han harde formaaet den gamle Hr Nightingale til at tale med sin Søn, og at han slet ikke tvivlede om, at han jo skulde tilvejebringe et fuldkomment Forliig imellem dem, uagtet han havde fundet Faderen meget opbragt over en anden Hændelse af den samme Natur, som havde tildraget sig i Familien, nemlig: at hans Broders Datter var løbet bort; thi det havde den gamle Nightingale fortalt ham; men hidindtil havde det været ganske ubekiendt for Madam Miller og hendes Svigerson.

Læseren kan let forestille sig, at Madam Miller tog imod denne Tidende med megen Taknemmelighed og Fornøyelse; men hun havde dog saa overordentligt et Venskab for Jones, at jeg er meget uvis, om den Uroelighed, hun var i for hans Skyld, ikke overveyede den Fornøyelse, hun følede over en Tidende, der stod i saadan en Forbindelse med hendes egen Families Lykke: eller, om ikke denne Tidende selv bedrøvede hende ligesaameget, som den fornøyede hende, da den erindrede hende om, hvad hun maatte takke Jones for, og hendes taknemmelige Hierte sagde til hende: "Imedens min egen Familie er lykkelig, er det "stakkels Menneske, hvis Ædelmodighed vi "maae takke for Begyndelsen til al denne Lykke, "i den yderste Elendighed".

Altværd forlod hende lidet, for at give hende Leylighed til at eftertænke denne første Tidende; men siden fortalte han hende, at han endnu havde noget at sige hende, som, han troede, vilde fornøye hende: "Jeg troer nok", sagde han, "jeg har opdaget en temmelig bethdelig Summe, som tilhører det unge Men-

"neske,

" neſke, De har saa stort et Venskab for: Dog,
" maaskee han for nærværende Tid er i saadan
" en Tilstand, at den ikke vil være ham til no-
" gen Nytte". Af den sidste Deel af Talen forstod Madam Miller, hvem han meente, og derfor svarede hun med et Suk: " det vil jeg
" ikke haabe, Sir". " Jeg ikke heller", svarede Altværd; " det vilde jeg ønske af mit
" gandske Hierte; men min Søsterson fortalte
" mig i Morges, at han havde hørt, hans Sag
" stod paa meget slette Fødder". — " Gode
" Gud! Sir", sagde hun, — " ja, jeg maae
" ikke tale, og dog er det i Sandhed meget
" tungt at være nødt til at tie, naar man hø-
" rer" — " Madam", sagde Altværd, " De
" kan sige, hvad De behager. De kiender mig
" alt for vel til at troe, at jeg har Fordomme
" imod nogen: og hvad det unge Menneske an-
" gaaer, da forsikrer jeg Dem, det skulde
" glæde mig i mit Hierte at høre, at han kunde
" bevise sin Uskyldighed i alle Ting, men i sær
" i denne slemme Sag. De kan være mit Vidne,
" hvor høyt jeg har elsket ham tilforn. Jeg
" veed, Verden har dømt ilde om mig, fordi

"jeg har elsket ham saa høyt. Jeg havde al-
"drig skilt ham ved min Kierlighed, dersom
"jeg ikke havde troet, jeg havde den billigste
"Aarsag dertil. Troe mig, Madam Miller,
"det vilde være mig en Fornøyelse at mærke,
"at jeg har taget feyl". Madam Miller vilde just begyndt at svare ham, da en Tiener i det samme lod hende vide, at der var en Herre uden for, som ønskede at tale med hende strax. Derpaa spurgte Altværd efter sin Søstersøn, og fik til Svar, at han havde været noget i sit Værelse med den Person, som pleyede at komme til ham: og da Hr. Altværd giettede ret, at det var Hr. Dowling, saa forlangte han at tale strax med ham.

Da Dowling kom ind til ham, forelagde Hr. Altværd ham den Sag med Bancosedlerne, uden at nævne noget Navn, og spurgde, paa hvad Maade saadan en Person kunde blive straffet. Dowling svarede, at han troede, han kunde blive indstævnet for Criminalretten; men siden der var nogen Vanskelighed ved saadanne Sager, saa vilde det være bedst at spørge sig til Raads derom. Han skulde

just

juſt nu hen, og ſpørge ſig til Raads i en Sag for Hr. Weſtern; og derſom Hr. Altværd behagede, ſaa vilde han forelægge denne Sag med det ſamme. Dette ſamtykkede Hr. Altværd i, og i det ſamme aabnede Madam Miller Døren, og raabte: "Om Forladelſe! jeg "vidſte ikke, De havde Selſkab hos Dem". Men Hr. Altværd bad hende komme ind, og ſagde, at han var færdig. Derpaa gik Hr. Dowling; og Madam Miller førde den unge Hr. Nightingale ind, at han ſkulde takke Hr. Altværd for den ſtore Artighed, han havde viiſt imod ham: men hun havde neppe Taalmodighed, til at lade ham fuldende ſin Tale, førend hun afbrød ham, og ſagde: "O, Sir! "Hr. Nightingale bringer gode Tidender om "den ſtakkels Hr. Jones: han har været henne "hos den ſaarede Herre, ſom er nu udenfor "al Fare, og erklærer ydermere, at det var "ham, ſom anfaldt den ſtakkels Hr. Jones, "og ſlog ham. Jeg er vis paa, De ikke vilde "have, at Hr. Jones ſkulde være en Cujon, Sir. "Derſom jeg var et Mandfolk, og nogen ſlog "mig, ſaa er jeg vis paa, at jeg trak min Kaarde.

"O, min kiære Svigerſøn! fortæl Hr. Altværd "ſelv alle Ting". Derpaa bekræftede Hr. Nightingale hvad Madam Miller havde ſagt, og ſluttede med at ſige meget Godt om Jones, ſom, ſagde han, var eet af de bedſte Mennesker i Verden, og ſlet ikke tilbøielig til at yppe Klammerie. Her vilde Nightingale holdt op, men Madam Miller bad ham igien, at han vilde anføre alle de mange ærbødige Udtryk, han havde hørt, Hr. Jones havde brugt, naar han talede om Hr. Altværd; og derpaa ſagde Hr. Nightingale: "At ſige alt mueligt Godt "om Hr. Altværd, er ikke mere, end at lade "ham vederfares Ret: og det er der ſlet ingen "Fortieneſte i; men jeg maae i Sandhed ſige, "at ingen kan have en mere levende Følelſe "af hvad han ſkylder saa god en Mand, end "den ſtakkels Jones har. "Ja, Sir, jeg er "i Sandhed overbeviiſt om, at Deres Mis- "fornøyelſe med ham er den tungeſte Byrde "for ham ſelv. Han har ofte beklaget ſig derover "for mig, og ligeſaa ofte paa det høytideligſte "bevidnet, at han aldrig med frie Villie har "giort ſig ſkyldig i nogen Forſeelſe imod Dem:

"ja

" ja han har foret mig til, at han heller vilde
" dee tusinde Gange, end han vilde have, at
" hans Samvittighed skulde bebreyde ham en
" eneste uærbødig, utaknemmelig eller ulydig
" Tanke imod Dem. Men jeg beder om For-
" ladelse, Sir, jeg er bange jeg har været alt
" for driftig, og er gaaet for vidt i saa delicat
" en Sag". " De har slet ikke sagt meer, end
" hvad en Christen burde sige", raabte Ma-
dam Miller. " Ja, Hr. Nightingale",
svarede Altværd: jeg berømmer i Sandhed
Deres ædelmodige Venskab, og jeg vil ønske,
han maae fortiene det af Dem. Jeg forsikrer
Dem, det fornøyer mig, at De har bragt os
saa gode Tidender om dette ulykkelige unge
Menneskes Sag: og dersom den befindes at
være saaledes, som De har fortalt den, (og jeg
tvivler i Sandhed slet ikke paa hvad De har
sagt) saa kan jeg maaskee med Tiden bequemme
mig til at fatte bedre Tanker om ham, end
jeg i nogen Tid har havt; thi denne gode Kone,
og alle de, som kiende mig, kunne vidne, at jeg el-
skede ham saa høyt, som om han havde været
min egen Søn. Ja, jeg betragtede ham som et

Barn, som Skiæbnen havde sendt mig, for at jeg skulde tage mig af det. Jeg erindrer mig endnu stedse den uskyldige, den hielpeløse Tilstand, jeg fandt ham i. Jeg føler endnu i dette Øyeblik, hvor ømt hans smaa Hænder trykkede mig. — Han var i Sandhed min Yndling, det var han. Og ber holdt han op, og Taarerne stode ham i Øynene.

Da det Svar, som Madam Miller gav ham herpaa, vilde føre os ind i nye Sager, saa ville vi standse her, for at gjøre Rede for den øyensynlige Forandring i Hr. Altværds Tænkemaade, og for det, at hans Vrede imod Jones nu var saa meget formindsket. Saadanne Forandringer finder man rigtig nok ofte i Historier, og i dramatiske Værker; og det af ingen anden Aarsag, end fordi Historien eller Skuespillet er nær ved at endes, og fordi Forfatter-Myndigheden retfærdiggiør denne Sædvane; men uagtet vi gjøre samme Paastand paa Forfatter-Myndighed, som nogen anden Forfatter, i hvem det end er, saa ville vi dog bruge denne vor Magt meget sparsom, og aldrig, uden naar vi ere drevne dertil af den

nderste

yderſte Nød: og det ſee vi nu forud, vil ikke hændes os i dette Værk.

Denne Forandring i Hr. Altværds Tankemaade, var altſaa blevet frembragt af et Brev, ſom han juſt havde faaet fra Hr. Viereck, og ſom vi ville meddele Læſeren i Begyndelſen af det næſte Capitel.

Det fierde Capitel.

Som indeholder to Breve i en meget forſkiellig Stiil.

" Værdige Ven!

" Jeg underrettede Dem i mit ſidſte Brev,
" at det var mig forbudet at bruge Vandet, da Er-
" farenheden har viiſt, at det ſnarere formerer
" end formindſker Tilfældene ved min Sygdom.
" Og nu maae jeg melde Dem en Tidende,
" ſom jeg troer, vil bedrøve mine Venner mere,
" end den har bedrøvet mig. Dr. Harring-
" ton og Dr. Brewſter have erklæret, at der
" er intet Haab om, at jeg kan komme mig igien ".

" Jeg har læſt et Sted, at den ſtørſte
" Nytte Philoſophien gior, er, at den lærer

" Folk

" Folk at døe. Jeg vil derfor ikke giøre mig
" den Skam, at vise nogen Bestyrtelse over en
" Sag, som man bør troe, jeg har studeret saa-
" længe. Men naar jeg skal sige Sandhed,
" saa lærer et Blad af Evangeliet os denne
" Sag langt bedre, end alle de gamle eller nyere
" Philosophers store Værker. Den Forsik-
" kring, det giver os om et andet Liv, opmun-
" trer et godt Hierte meget mere, end al den
" Trøst, man laaner af den naturlige Nødven-
" dighed, af Tomheden eller Værmelighe-
" den ved vore Fornøyelser her i Livet, eller af
" nogen anden af de sædvanlige Grunde, man
" saa høytidelig anfører: og som vel under-
" den ere i Stand til at bevæbne vore Hierter
" med en haardnakket Taalmodighed i at tænke
" paa Døden; men hæve dem dog aldrig saa
" høyt, at de føle en virkelig Ligegyldighed der-
" ved, og endnu meget mindre saa høyt, at de
" anfee Døden for et virkeligt Gode. Her
" maa man ikke troe at det er min Mening, at
" jeg vil være saa grum at anklage alle dem,
" der kaldes Philosopher, for Atheisterie, eller
" nægte dem al Ædelighed. Mange baade

" Gamle

" Gamle og Nyere af denne Sect have, ved
" Fornuftens Lys, opdaget noget Haab om et
" Liv efter Døden: men dette Lys var, sandt at
" sige, saa svagt og ustadigt, og deres Haab
" saa uvist og vaklende, at man med Rette kan
" tvivle om, til hvilken Side deres Troe hæl-
" dede. Plato selv slutter sin Phædon med
" at erklære, at hans beste Grunde ikke gik vi-
" dere end til at opvække en Formodning: og
" Cicero synes snarere at bekiende, at han
" havde Tilbøyelighed til at troe denne Lærdom
" om Udødeligheden, end at han virkelig troede
" den. Og naar jeg skal være oprigtig imod Dem,
" saa maae jeg tilstaae, at jeg aldrig for Al-
" vor har fæstet nogen Troe dertil, førend jeg
" for Alvor blev en Christen".

" De vil maaskee forundre Dem over
" dette sidste Udtryk: men jeg forsikrer Dem,
" at det er først for ganske nylig, jeg med
" Sandhed har kunnet give mig dette Navn.
" Den stolte Philosophie havde forblindet min
" Fornuft, og den høyeste Viisdom forekom
" mig, som Grækerne fordum, at være Daar-
" lighed. Men Gud har dog været mig saa

" naadig

" naadig, at vise mig min Vildfarelse, imedens
" det endnu var Tid, og at bringe mig paa
" Sandhedens Vey, forend jeg sank ned i det
" yderste Mørke for evig".

" Jeg mærker, jeg begynder at blive mat,
" og vil derfor skynde mig til min Hovedhensigt
" med dette Brev".

" Naar jeg tænker mine Handlinger ef-
" ter i mit forbigangne Liv, saa er der intet,
" som foruroliger min Samvittighed mere, end
" den Uretfærdighed, jeg har giort mig skyldig i
" imod det stakkels Barn, De havde udvalgt
" til Deres Søn. Jeg har ikke allene seet
" igiennem Fingre med andres Nedrigheder,
" men jeg har endog selv i Gierningen været
" uretfærdig imod ham. Troe mig, min kiære
" Ven, det er en døende Mands Ord, der for-
" sikrer Dem om, at han er blevet skamme-
" lig bagtalt. Hvad Hovedsagen angaaer,
" som De jog ham bort for, og som man havde
" foreskilt Dem paa en uret Maade, da erklæ-
" rer jeg herved paa det høytideligste, at han
" var uskyldig deri. Da De efter alles For-
" mødning laae dødsyg, var han den eneste Per-

" son

" som i Huset, som viiste nogen virkelig Be-
" drøvelse derover: og det, som siden hændte sig,
" reyste sig af hans Vildskab og Glæde over at
" De kom Dem, og, det gior mig ondt, jeg
" skal sige det, af en anden Persons Redrighed,
" — Dog, jeg vilde kun retfærdiggiøre den Uskyl-
" dige, og ikke anklage nogen. Tro mig, min
" Ven, dette unge Menneske besidder det ædel-
" modigste Hierte, det venskabeligste Sindelaug,
" den største Redelighed, og alle de Dyder, som
" kunne forædle et Menneske. Han har nogle
" Feyl, men iblant dem kan man ikke regne den
" mindste Mangel paa Ærbedighed eller Tak-
" nemmelighed imod Dem. Jeg er tvertimod
" overbeviist om, at hans Hierte blødte mere
" for Dem, end for ham selv, da De jog ham
" ud af Deres Huus ".

" Timelige Fordele vare den ugudelige
" og nedrige Aarsag, hvorfor jeg har dulgt
dette saalænge for Dem. Med at aabenbare det
" nu kan jeg ikke have nogen anden Hensigt,
" end Lyst til at tiene Sandheden, til at skaffe
" den Uskyldige Ret, og til at udsone en forbi-
" gangen Forseelse saameget som muligt. Jeg

" haaber

" haaber derfor, at denne Erklæring, vil have
" den Virkning, jeg ønsker, og at den vil skaffe
" det værdige unge Menneske Deres Gunst
" igien. At kunne høre det, imedens jeg endnu
" lever, vil være den største Trøst for

" Deres forbundne og ydmygste Tiener
" Thomas Vierect".

Efterat Læseren har seet dette Brev, vil han neppe forundre sig over den eyensynlige Forandring hos Hr. Altværd; uagtet den samme Post bragte ham ogsaa et Brev fra Hartmann, som var skrevet i en ganske anden Stiil, og som vi ville føye til her, da det formodentlig bliver den sidste Gang, vi faae Anledning til at nævne denne Herre.

" Sir!

" Jeg forundrer mig slet ikke over den
" nye Ugudelighed, som Deres værdige Søster
" søn har ladet mig vide: at Atheistens, Hr.
" Vierecks, unge Discipel har begaaet. Jeg
" skal aldrig forundre mig over, hvad Mord
" han end begaaer; men bede Himlen af mit
" ganske Hierte, at Deres eget Blod ikke maa
" besegle hans Misgierninger, og være den ende-

" lige

" lige Aarsag til den Dom over ham, at han
" skal kastes ud, hvor der skal være Graad og
" Tænders Gnidsel ".

" Endskiønt De kan ikke have Mangel
" paa tilstrækkelige Kald til at forkryde de mange
" uforsvarlige Skrøbeligheder, De har givet
" Exempler paa i Deres Opførsel imod denne
" Skielm, til saa stor Skade for Deres egen
" Familie, og Deres gode Navn og Rygte;
" endskiønt disse Følelser, siger jeg, efter al
" Formodning, plager og ængster Deres Sam-
" vittighed tilstrækkelig paa denne Tid, saa for-
" sømte jeg dog min Pligt, dersom jeg undlod
" at give Dem nogle Paamindelser, for at
" bringe Dem til en tilbørlig Erkiendelse af
" Deres Vildfarelser. Jeg beder Dem derfor
" alvorlig at eftertænke den Straf, der uden
" Tvivl vil tilfalde dette ugudelige Skarn, og
" at lade den i det mindste tiene Dem til en Ad-
" varsel, at De herefter ikke foragter en Per-
" sons Raad, som saa uafladelig anraaber
" Himmelen om, at det maae gaae Dem vel ".

" Havde

" Havde man ikke holdt min Haand til-
" bage fra at straffe paa den tilbørlige Maade,
" saa havde jeg pidsket meget af dette diævelske
" Sindelaug ud af en Dreng, som jeg saae,
" Diævelen havde taget saa fuldkommen i Be-
" siddelse fra hans Barndom af. Men saa-
" danne Betragtninger komme nu for silde".

" Det gior mig ondt, at De har givet
" Kaldet i Westerton saa hastig bort. Jeg
" skulde vendt mig tiligere til Dem ved den
" Leylighed, dersom jeg havde troet, at De
" ikke vilde ladet mig det vide, førend De gav
" det bort. — De giør Indvendinger imod
" Pluraliteter, men det er at være alt for ret-
" færdig. Dersom det var nogen Last, saa
" vilde saa mange gudfrygtige Mænd ikke give
" Deres Minde dertil. Skulde Præsten i
" Aldergrove snart døe (vi høre, han er meget
" svag) saa haaber jeg, De tænker paa mig, da
" jeg er vis paa, De maae være overbeviist om
" min Hengivenhed for Deres evige Velfærd:
" en Velfærd, hvorimod alle verdslige Ting
" ere af ligesaa liden Betydenhed, som de smaa

" Todde-

" Tvedeler, der tales om i Skriften, ere imod
" Lovens vigtige Indhold. Jeg er

" Sir!

" Deres ydmyge Tiener

" Roger Hartmann".

Dette var den første Gang Hartmann skrev til Hr. Altværd i saa myndig en Tone, og det fik han siden tilstrækkelig Aarsag til at fortryde; ligesom det altid gaaer dem, der anse den høyeste Grad af Godhed for den største Grad af Skrøbelighed. Altværd havde aldrig kunnet lide denne Mand. Han vidste, han var stolt, og at han havde et ondt Hierte; og han vidste ogsaa, at hans Theologie havde et Anstrøg af hans Temperament, som han i mange Tilfælde ikke kunde bifalde: men han var tillige en ypperlig Skolemand, og ganske utrættelig i at underviise de to unge Drenge. Desforuden førde han et meget strængt Levnet, besad en ubesmittet Redelighed, rene Sæder, og en fuldkommen Hengivenhed til Religionen. Endskiønt Altværd altsaa hverken agtede eller elskede denne Mand, saa kunde han dog ikke bequemme sig til at skille Børnene ved en

Læremester, der baade ved sin Lærdom og Vindskibelighed var saa vel skikket til sit Embede: i sær da han haabede, at han skulde selv være i Stand til at rette de galne Lærdomme, som Hartmann indprentede dem, siden de bleve opdragne i hans Huus, og under hans Opsyn.

Det femte Capitel.

Hvori Historien fortsættes.

Hr. Altværd havde i sin sidste Tale erindret sig nogle ømme Træk af Jones, som havde frembragt Taarer i denne gode Mands Øyne. Da Madam Miller saae det, sagde hun: "Ja "ja, Sir! Deres Godhed imod dette unge "Menneske er bekiendt nok, i hvor liegen "Umage De end giør Dem for at skiule den; "men der er ikke et eneste Ord sandt af alt hvad "de Slyngler have sagt. Hr. Nightingale "har nu opdaget den hele Sag. Det lader "som en vis Mylord, der er den stakkels Hr. "Jones's Medbeyler, havde bestukket disse "Karle til at tage Hr. Jones med Magt, og "bringe ham om Bord paa et Skib: — Jeg "kan ikke vide, hvem de vil tage, naar det gaaer

"om

"om igien, det kan jeg forsikkre Dem. Hr.
"Nightingale, som her staaer, har selv talt
"med Officeren paa Skibet; det er en meget
"smuk Mand, og han fortalte ham det altsam-
"men, og var meget bedrøvet over at han havde
"taget sig det paa, og sagde, at han skulde al-
"drig have giort det, dersom han havde vidst,
"at Hr. Jones var en honet Person: men
"man havde sagt ham, at han var en gemeen
"omstrøyfende Landstryger".

Altværd studsede ved alt dette, og er-klærede, at han forstod ikke et Ord af alt det hun sagde. "Ja, ja, Sir", svarede hun, "det "troer jeg nok. — Jeg troer nok, Historien "forholder sig ganske anderledes, end disse "Karle have fortalt Procuratoren".

"Hvilken Procurator, Madam? hvad "mener De"? sagde Altværd. "Ja, ja", sagde hun, "det er Dem saa ligt at nægte "Deres egen Godhed; men Hr. Nightingale "saae ham". "Hvem, Madam"? svarede han. "Jh! Deres Procurator, Sir, som De "var saa god at sende hen, for at undersøge "Sagen". "Endnu forstaaer jeg paa min

" Vere ikke et Ord ", sagde Altværd. " Saa
" fortæl De ham det da, min kiære Svigers
" søn ". " Ja, Sir ", sagde Hr. Nightin-
gale, " jeg saae i Sandhed den samme Pro-
" curator, som forlod Dem da jeg kom ind til
" Dem, i et Ølhuus ved Aldersgate, i Sel-
" skab med to af de Karle, som Mylord Fella-
" mar vilde brugt til at snappe Hr. Jones op,
" og som ved den Leylighed vare nærværende ved
" det ulykkelige Møde imellem ham og Hr.
" Fitzpatrick ". " Da jeg saae denne Mand
" komme ind til Dem, Sir ", sagde Madam
Miller, " saa tilstaaer jeg, at jeg sagde til
" Hr. Nightingale: jeg troede, De havde
" sendt ham derhen, for at undersøge Sagen ".
Altværd viste i sit Ansigt tydelige Kiendetegn
paa, at han blev bestyrtset over denne Tidende,
og var virkelig i to eller tre Minuter stum der-
over. Tilsidst vendte han sig til Hr. Nigh-
tingale og sagde: " Jeg maae tilstaae, min
" Herre, at jeg er mere bestyrtset over det, De
" fortæller mig, end jeg nogensinde har været
" tilforn over nogen Ting i mit hele Liv. Er
" De vis paa, at det var denne Mand? Ja, det

" er

" er jeg ganske vis paa, svarede Nightingale.
" Ved Aldersgate"? raabte Altværd. " Og
" De var i Selskab med denne Procurator og
" de to Karle? Ja jeg var, Sir", svarede den
anden; " næsten en halv Time". — " Paa
" hvad Maade opførte da Procuratoren sig"?
spurgde Altværd; " hørde De alt hvad der
" blev talt imellem ham og Karlene"? " Nej,
" Sir", svarede Nightingale, " de havde
" været noget sammen, førend jeg kom. — Saa-
" længe jeg var der, talede Procuratoren ikkun
" lidet; men da jeg adskillige Gange havde
" udspurgt Karlene, der stedse bleve ved den
" samme Historie, som var tvertimod det, Hr.
" Jones havde sagt mig, og som jeg nu har
" faaet at vide af Hr. Fitzpatrick, er en skam-
" melig Løgn: saa bad Procuratoren disse Karle,
" at De ikke skulde sige andet, end det der var
" sandt, og lod til at tale saameget til Jo-
" nes's Bedste, at jeg, da jeg saae den samme
" Mand her hos Dem, strax sluttede, at De-
" res Godhed havde tilskyndet Dem til at sende
" ham derhen"? " Har De da ikke sendt ham
" derhen"? spurgde Madam Miller. — " Nej

" i Sandhed har jeg ikke", svarede Altværd,
" og jeg vidste heller ikke noget af, at han var
" gaaet derhen i saadant et Ærinde, førend i
" dette Øyeblik". — " Nu seer jeg det alt-
" sammen", sagde Madam Miller; " nu
" seer jeg det paa min Ære altsammen. Det
" er intet Under, de have nyelig været saalænge
" sammen i Centrum. Min Søn Nightingale,
" løb strax hen og saae sat paa disse Karle —
" see Du kan finde dem, om de ere oven Jorden.
" Jeg vil selv gaae". — " Kiære Madam
" Miller", sagde Altværd, " vær lidt taal-
" modig, og beviis mig den Godhed at skikke een
" op, og bede Hr. Dowling eller, om han ikke
" er der, Hr. Blifil at komme ned". Madam Miller gik ud og mumlede noget ved sig selv, og kom strax tilbage med det Svar, at Hr. Dowling var gaaet; men at den anden, som hun kaldte ham, kom strax.

Altværd var noget mere koldsindig end denne gode Kone, der var i Fyr og Flamme for hendes Ven. Men dog var han ikke ganske frie for nogle Mistanker, der vare nær beslægtede med hendes. Da Blifil traadde ind,

spurgde

spurgde han ham med et meget alvorligt Ansigt, og med en mindre venlig Mine, end han nogensinde tilforn havde viist ham, om han vidste noget af at Hr. Dowling havde talt med nogen af de Personer, som vare tilstæde ved den Duel imellem Jones og en anden Herre?

Der er ingen Ting saa farlig som et Spørgsmaal, der kommer bag paa een, hvis Sag det er at skiule Sandhed, eller at forsvare Falskhed. Og derfor er det ogsaa, at de værdige Herrer, hvis Embede det er at redde deres Medskabningers Liv ved Retten, giøre sig al Umage for, ved ofte igientagen Undersøgelse og Udspørgsel, at giætte alle de Spørgsmaal, som kunne giøres Synderne i Forhøret, at de kunne være forsynede med passende Svar, og færdige til at udsige dem; thi deri kunde den frugtbareste Indbildningskraft ikke hielpe dem i saadan en Skynding. Desuden foraarsager den pludselige og hæftige Bevægelse, Blodet kommer i ved saadanne Leyligheder, saa stor en Forandring i Ansigtet, at den Skyldige er nødt til at vidne imod sig selv. Og den Forandring, der nu gik for sig i Blifils Ansigt ved dette pludse-

lige Spørgsmaal, var ogsaa saa stor, at vi neppe kunne laste Madam Miller for den Hidsighed, hvormed hun raabte: "Han er skyldig, "han er paa min Ære skyldig"!

Hr. Altværd satte hende stærk til Rette for denne Hidsighed, og derpaa vendte han sig til Blisil, der saae ud som han skulde synke i Jorden, og sagde: "Hvorfor betænker Du "dig, hvorfor svarer Du mig ikke? Du maae "vist nok have sendt ham derhen; for jeg troer "ikke, han vilde paataget sig at forrette saadant "et Ærende paa sin egen Haand, i sær siden "han ikke har ladet mig vide noget deraf",

"Jeg tilstaaer", svarede Blisil, "at "jeg har begaaet en Forseelse, hierte Mor"broder; tør jeg haabe, De vil forlade mig "det"? — "Jeg forlade Dig det! svarede Altværd meget vredt. — "Ja, Sir", svarede Blisil: jeg vidste, De vilde blive vred der"for; men min hierte Morbroder vil ganske "vist tilgive Virkningerne af den allerelskværdigste af alle menneskelige Skrøbeligheder. "Jeg tilstaaer, at Medlidenhed imod dem, der "ikke fortiene det, er en Last, som De selv er

"ikke

" ikke ganske frie for. Jeg veed, jeg har mere
" end eengang giort mig skyldig deri imod denne
" Person: og jeg vil tilstaae, at jeg har udsendt
" Hr. Dowling, ikke for at anstille en unyttig
" og frugtesløs Undersøgelse, men at han skulde
" giøre sig Umage for at faae fat paa Vidnerne,
" og stræbe at overtale dem til ikke at være for
" strænge i deres Udsagn for Retten. See, det
" er den rene Sandhed, Sir! som jeg ikke vil
" nægte, endskient jeg havde i Sinde at delge
" den for Dem".

"Jeg tilstaaer", sagde Nightingale, " at Sagen forekom mig saaledes af den Maade, " Procuratoren opførde sig paa".

"Nu Madam", sagde Altværd, "nu " troer jeg nok, De vil dog engang i Deres Liv " tilstaae, at De har havt en falsk Mistanke, " og at De ikke er saa vred paa min Søstersøn, " som De har været det".

Madam Miller taug; og endskient hun ikke kunde være saa hastig fornøyet med Blifil, som hun troede var Aarsag i Jones's Ulykke, saa havde han dog denne Gang bedraget hende saavelsom de andre; saa meget havde Dieve-

len

len hiulpet ham. Og jeg anseer i Sandhed
den almindelige Anmærkning: " at Diævelen
" ofte forlader sine gode Venner, og lader dem
" staae i Stikken ", for en stor Løgn, og ganske
stridig imod denne Herres Characteer. Maa-
skee han vel undertiden kan forlade dem, som
allene ere hans Bekiendtere, eller i det høyeste
høre ham ikkun halv til; men de, som ere fuld-
kommen hans, staaer han i Almindelighed al-
tid bi, og hielper dem ud af alle Fortredelig-
heder, indtil deres Contract er udløben.

Ligesom et dæmpet Oprør giver en Stat
nye Styrke, og Sundheden er gierne mere
fuldkommen naar man kommer op af visse Syg-
domme; saa giver Vrede, naar den er forbi, ofte
Velvillighed et nyt Liv. Saaledes gik det nu
med Hr. Altværd; thi da Blifil havde ud-
ryddet den største Mistanke, saa faldt den min-
dre, som Viereckts Brev havde opvakt, bor
af sig selv, og blev ganske forglemt; og saa
maatte Hartmann, som Hr. Altværd var me
get vred paa, allene tage alle de Beskyldnin
ger, som Viereck havde giort imod Jones
Fiender, paa sig.

Men

Men nu begyndte Hr. Altværds Vrede, imod dette unge Menneske, at formindskes mere og mere. Han sagde Blisil, at han ikke allene tilgav ham disse overordentlige Beviiser paa hans gode Hierte, men at han endog vilde giøre ham den Fornøyelse at følge hans Exempel. Derpaa vendte han sig til Madam Miller, og sagde, med en Smiil, som vilde klædet en Engel: "Hvad siger De, Madam! skulle "vi tage os en Hyrevogn, og besøge Deres "Ven allesammen? Jeg forsikkrer Dem, det er "ikke den første Besøgelse, jeg har aflagt i et "Fængsel".

Enhver af mine Læsere, troer jeg nok, vil være i Stand til at svare for denne ypperlige Kone: men de, der kunne føle, hvad hun følede ved denne Leylighed, maa have et meget godt Hierte, og være vel bekiendte med Venskab. Faa, haaber jeg, ere i Stand til at føle hvad der gik for sig hos Blisil: men de, som ere det, ville tilstaae, at det var umueligt for ham at frembringe en Indvending imod dette Besøg; men Skiæbnen, eller den gode Herre, som vi nylig talede om oven for, hialp ham ogsaa her, og

befriede

befriede ham fra at udstaae saa forfærdeligt et Slag, som det vilde været for ham; thi i det samme kom Griffel, som lod Madam Miller kalde ud af Selskabet, og underrettede hende om den skrækkelige Hændelse, der nyelig var kommet for Lyset; og da han hørde Hr. Altværds Hensigt, bad han hende at finde paa et Middel til at hindre ham deri: "thi Sa-"gen", sagde han, "maa, i hvordan det end "ellers skal gaae, holdes hemmelig for ham: "og dersom han tog derhen nu, saa vilde han "finde Hr. Jones og hans Moder, som kom "just nu da jeg forlod ham, sammen, hvor "de beklage hinanden for den skrækkelige Last, "de saa uvidende have begaaet".

Den stakkels Kone mistede næsten alle sine Sandser over denne skrækkelige Tidende, og havde aldrig været mindre i Stand til at hitte paa noget, end nu. Men da Fruentimmerne dog altid ere meget færdigere til saadant noget, end Mandfolkene, saa betænkte hun sig lidet, og gik derpaa ind til Hr. Altværd med denne Undskyldning: "Jeg er vis paa, De vil "forundre Dem, Sir, over at jeg kommer frem

"med

" med en Indvending imod det Forslag, De var
" saa artig at giøre nu nyelig; men jeg frygter,
" det vil have slemme Felger, om vi strax
" sætte det i Værk. De kan selv forestille Dem,
" Sir, at alle de Elændigheder, som dette
" unge Menneske nyelig har udstaaet, maae
" have ganske betaget ham Modet: og dersom
" vi nu alle komme saa pludselig ind paa ham,
" og opvække saa hæftig en Glæde hos ham,
" som jeg veed, Deres Nærværelse vist vil frem-
" bringe, saa er jeg bange for, han kan tage
" Skade derved, i sær da hans Tiener, som er
" her ude, fortæller mig, at han er langt fra
" ikke vel".

" Er hans Tiener derude"? raabte Alt-
værd; " vær saa god at kalde ham ind. Jeg
" vil spørge ham om noget angaaende hans
" Herre".

I Begyndelsen var Griffel bange for
at lade sig see for Hr. Altværd, men tilsidst
lod han sig overtale, efterat Madam Miller,
som ofte havde hørt hans hele Historie, havde
lovet at føre ham ind.

Alt-

Altværd kiendte strax Griffel igien, saasnart han kom ind af Døren, endskiønt han ikke havde seet ham i mange Aar. Derfor kunde Madam Miller gierne sparet en heel Tale, som hun rigtig nok var noget vidtløftig i: thi Læseren, troer jeg, har nok allerede mærket, at den gode Kone, iblandt andre Ting, ogsaa havde en Tunge, der var altid færdig til at tiene hendes Venner.

"Er han da Hr. Jones's Tiener"? sagde Altværd til Griffel. "Jeg kan just "ikke sige", svarede han, "at jeg egentlig er "hans Tiener, men for nærværende Tid er jeg "hos ham, Naadige Herre. Non sum, qualis "eram, som Naadige Herre nok selv veed".

Derpaa gav Hr. Altværd ham mange Spørgsmaal om Jones, om hvorledes det stod til med hans Sundhed, og om andre Ting; hvorpaa Griffel svarede, uden at bryde sig noget om, hvad der virkelig var sandt, og forestillede alene alle Ting paa den Maade, han ønskede, de maatte blive betragtede paa: thi hverken denne redelige Karls Sædelære, eller hans Religion, havde lært ham, at han altid skulde holde sig nøye til Sandheden.

Under denne Samtale tog Hr. Nightingale Afskeed, og strax efter forlod Madam Miller dem ogsaa; hvorpaa Altværd ogsaa lod Blifil gaae op, i den Tanke, at Griffel vilde være meré aabenhiertig imod ham, naar de vare allene, end naar der vare flere nærværende. De vare derfor aldrig saasnart allene, førend Altværd begyndte saaledes, som man kan see i det næste Capitel.

Det siette Capitel.

Hvori Historien fortsættes videre.

"Naa, min Ven", sagde den gode Mand, "Han er i Sandhed det forunderligste Menne-"ske, der er til. Han leed ikke allene saa meget "i forrige Tider, fordi Han var saa haardnak-"ket i at blive ved Usandhed, men Han bliver "endnu ved deri til det sidste, og bliver saale-"des anseet for sin egen Søns Tiener iblant "Folk. Hvad Fordeel kan Han have af alt "dette? og hvad Hensigt kan Han have dermed"?

"Jeg seer", sagde Griffel, og faldt ned paa sine Knæe, "at Naadige Herre har "Fordomme imod mig, og har besluttet, at

"De ikke vil troe noget af hvad jeg siger; og
"hvad kan da de høytideligste Forsikkringer
"hielpe mig til? men der er her oventil en
"Mand, som veed, at jeg ikke er dette unge
"Menneskes Fader".

"Hvorledes"! sagde Altværd; "vil
"Han nægte det, som Han i forrige Tider blev
"overbeviist om, efter saadanne uimodsigelige,
"saadanne tydelige Vidnesbyrd? ja, alt det,
"som for tyve Aar siden vidnede saa meget
"imod Ham, bliver jo nu bekræftet ved det, at
"man finder Ham hos dette samme unge Men-
"neske. Jeg troede, Han var reyst ud af Lan-
"det, ja, jeg troede, Han havde været død for
"længe siden. — Paa hvad Maade kunde
"Han faaet noget at vide om dette unge Men-
"neske? Hvorledes skulde Han mødt ham,
"dersom der ikke havde været et Slags hemme-
"lig Forstaaelse imellem dem? nægt det ikke,
"for jeg forsikkrer Ham, jeg vil satte meget
"gode Tanker om Hans Søn, dersom jeg mær-
"ker, at han har havt saadan en sønlig Kier-
"lighed, at han hemmelig har understøttet sin
"Fader i saa mange Aar".

"Der-

" Dersom Naadige Herre vil have den
" Taalmodighed at høre paa mig, saa vil jeg
" fortælle Dem det altsammen". — Da Alt-
værd bad ham blive ved, begyndte han saaledes:
" Den Gang Naadige Herre var blevet vred paa
" mig, saa blev jeg strax efter reent ødelagt;
" for jeg mistede min lille Skole: og strax ef-
" ter satte Præsten, som, efter mine Tanker,
" troede at giøre Naadige Herre en Fornøyelse
" dermed, mig af fra mit Klokkerembede; saa
" at jeg ikke havde noget at forlade mig paa,
" uden min Barbeerstue, som dog er ikkun et
" usselt Levebrød i saadan en Landsbye som
" den: og da min Kone døde, (for saa længe
" hun levede, fik jeg hvert Aar tolv Pund Sik-
" kende fra en ubekiendt Haand, som jeg troer
" nok var Dem selv, Naadige Herre; for jeg
" har aldrig hørt, at nogen anden giør saadant
" noget) men, som jeg før sagde: da min Kone
" døde, saa hørde den Indkomst op; og da jeg
" nu skyldede noget bort paa en to til tre Ste-
" der, og det begyndte at giøre mig meget af det,
" i sær en lille Summe, som jeg skyldede paa

" eet vist (*) Sted, og som en Procurator ved Pro-
" ceſſer fik til at voxe fra femten Skilling til
" henimod tredive Pund: og jeg saae, at alle
" mine sædvanlige Maader at ernære mig paa
" sløge fryl, saa pakkede jeg alt det lidet, jeg
" havde, sammen, det bedste jeg kunde, og for-
" føyede mig bort ".

" Det første Sted, jeg kom til, var Salis-
" bury, hvor jeg kom i Tieneste hos en Pro-
" curator: een af de bedste Herrer, jeg nogensinde
" har kiendt; for han var ikke allene god imod
" mig, men han udøvede ogsaa tusinde gode og
" menneskekierlige Handlinger, i den Tid, jeg var
" hos ham: ja jeg har ofte seet, at han ikke
" vilde paatage sig Sager, fordi de vare slette

" og

(*) Det samme veed jeg, er hændet en stakkels Præst i Dorsetshire af en nedrig Procurator, som ikke lod sig nøye med de overdrevne Omkostninger, den stakkels Mand blev sat i ved en Sag, men bragte den siden efter til Doms, som han kaldte det: En Maade, som er meget i Brug, for at undertrykke den Fattige, og fylde Procuratorernes Lommer, til største Skam for Loven, for Nationen, for Christendom, og for den menneskelige Natur selv.

" og tiente til at undertrykke andre". — " Han
" behøver ikke at være saa omstændelig", sagde
Altværd: "jeg kiender denne Herre; det er
" en meget værdig Mand, og en Ære for hans
" Stand". — " Derfra tog jeg da til Ly-
" mington", sagde Griffel, " hvor jeg var
" i tre Aar hos en anden Procurator, der li-
" geledes var meget god, og i Sandhed een af
" de lystigste Mænd i hele Engelland. Og ef-
" ter disse tre Aar begyndte jeg at holde en lille
" Skole, og havde efter al Formodning staaet
" mig vel derved, dersom der ikke var indtruffet
" en meget ulykkelig Hændelse for mig. Her
" havde jeg en lille Griis: og da min onde
" Skiæbne vilde have det, kom denne lille Griis
" en Dag ud, og giorde en Ulykke, som de
" kaldte det, i een af mine Naboers Hauger:
" denne samme Mand var meget stolt og hævn-
" gierrig, og tog en Procurator an, en — en
" vis — jeg kan ikke huske, hvad han hedd';
" men han stævnede mig ind, og jeg maatte
" møde for Sessionen. Og da jeg kom der; —
" Gud bevare mig! — hvad maatte jeg da ikke
" høre af Herrerne? der var een, som havde

" fortalt Domneren en heel Hob forbandede
" Løgne om mig: han sagde, at jeg pleyede at
" drive mine Sviin ind i andre Folkes Hauger;
" og en stor Deel anden Snak: og tilsidst sagde
" han, at han haabede jeg var kommet vel an
" med mine Sviin. Saa at man skulde troet,
" jeg havde været den største Svinehandler i
" hele Engelland, da jeg dog ikkun havde en
" eneste stakkels lille Griis. Naa" — " Kiære!
" vær dog ikke saa omstændelig", sagde Alt-
værd. " Jeg har jo endnu ikke hørt et eneste
" Ord om Hans Søn". " Aa, det varede
" mange Aar", svarede Griffel, " førend jeg
" saae min Søn, som De behager at kalde
" ham". — " Derefter tog jeg over til Ir-
" land, og holdt Skole i Cork: for denne ene
" Proces bragte mig reent paa Knæe igien, og
" jeg laae syv Aar i Fængsel i Wincheſter".
" — Ja", sagde Altværd, " spring kun
" over det, og gaae lige til den Tid, da Han
" kom over til Engelland igien". — " Ja, saa
" er det da omtrent et halvt Aar", sagde han,
" siden jeg landede ved Bristol. Der opholdt
" jeg mig i nogen Tid; men da jeg mærkede, at

" det

" det ikke vilde lykkes mig der, og jeg fik at
" høre, at der var et Sted imellem Bristol og
" Glouceſter, hvor Barberen juſt var død,
" ſaa gik jeg derhen: og der havde jeg været
" omtrent to Maaneder, da Hr. Jones kom
" der". Derpaa gav han Altværd en meget omſtændelig Beretning om deres første Møde, og om alt hvad der var hændet dem lige indtil den Dag, ſaavidt ſom han kunde erindre ſig det. Ofte udſpækkede han ogſaa ſin Hiſtorie med Lovtaler over Jones, og forglemte ikke at anføre den ſtore Kierlighed og Ærbødighed, han havde for Hr. Altværd. Tilſidſt ſluttede han med at ſige: " Nu har jeg da fortalt Naadige
" Herre den rene Sandhed"; og derpaa igientog med den høytideligſte Forſikkring, " at han
" ikke var mere Fader til Jones, end til Pa-
" ven i Rom"; og ønſkede de allerforſkrækkeligſte Ulykker over ſig, om han ſagde andet, end hvad der var ſandt.

" Hvad ſkal jeg tænke herom"? ſagde Altværd. " Hvad Øyemed ſkulde Han have
" med at nægte en Ting ſaa ſtærkt, ſom jeg
" troer, det vilde ſnarere være en Fordeel for

" Ham at tilstaae"! " Ja", svarede Grif-
fel, (thi nu kunde han ikke holde sig længer)
" dersom Naadige Herre ikke vil troe mig, saa
" vil De snart blive overbeviist nok. Jeg vilde
" ønske, De havde taget ligesaameget feyl, i
" Henseende til hans Moder, som til hans Fa-
" der". — Og da Altværd derpaa spurgde
ham, hvad han meente dermed, saa fortalte
han ham den hele Historie, som han kort til-
forn havde bedet Madam Miller saa indstændig
at dølge for ham, med alle muelige Kiendetegn
paa Skræk baade i hans Ansigt og Stemme.

Altværd blev næsten ligesaa bestyrtset
over denne Opdagelse, som Griffei havde væ-
ret imedens han fortalte det. " Gode Gud"!
sagde han, " i hvad for elændige Ulykker blive
" ikke Menneskene indviklede ved Laster og Ufor-
" sigtighed! hvor meget overstige ikke underti-
" den Følgerne af Ugudelighed det, vi havde
" troet"! Han havde aldrig saasnart udtalt
disse Ord, førend Frue Waters kom springende
ind til dem. Saasnart Griffel saae hende,
raabte han: " See der, Naadige Herre, der er
" hun selv. Hun er Hr. Jones's ulyksalige
" Moder,

" Moder: jeg er vis paa, at hun vil erklære
" mig for uskyldig for Dem, Naadige Herre.
" — Jeg beder, Madam" —

Frue Waters gav slet ikke Agt paa hvad Griffel sagde, men gik, næsten uden at lægge Mærke til ham, lige hen til Hr. Altværd.
" Det er saalænge siden, jeg havde den Ære at
" see Dem, Sir", sagde hun, " at jeg troer,
" De kiender mig ikke igien". — " Ja, De er
" i Sandhed saa forandret i mange Henseen-
" der", svarede Altværd, " at jeg ikke skulde
" kiendt Dem strax igien, dersom denne Mand
" ikke allerede havde sagt mig, hvem De er.
" Har De noget at tale med mig om, Madam,
" siden De kommer her"? Dette sagde Hr. Altværd meget tilbageholdende; thi Læseren kan meget let slutte sig til, at Hr. Altværd ikke var meget fornøyet med denne Dames Opførsel, og det hverken for det, han havde hørt om hende i forrige Tider, eller for det, Griffel nu havde fortalt ham om hende.

Frue Waters svarede: — " ja, Sir,
" jeg har meget betydelige Ting at tale med
" Dem om; og da det er noget, som jeg alene

"kan sige Dem selv — saa maae jeg udbede
"mig den Gunstbeviisning af Dem, at jeg
"maae tale et Par Ord med Dem i Eenrum:
"for jeg forsikrer Dem, at det, jeg har at sige
"Dem, er af den yderste Vigtighed".

Derpaa befalede han Griffel at gaae ud. Men førend han gik, bad han Damen at overbevise Hr. Altværd om, at han var fuldkommen uskyldig. Hvortil hun svarede: — "Vær
"kun ikke bange, jeg skal nok overbevise Hr.
"Altværd fuldkommen derom".

Derpaa gik Griffel. Og hvad der foregik imellem Hr. Altværd og Frue Waters, finder man i det følgende Capitel.

Det syvende Capitel.

Hvori Historien fortsættes videre.

Da Frue Waters taug nogle Øyeblik, saa kunde Altværd ikke bare sig for at sige: "Det
"gior mig ondt, Madam, at jeg af det, jeg siden
"har hørt, mærker, at De saa slet har benyttet
"Dem af" — "Hr. Altværd"! sagde hun, og afbrød hans Tale: "jeg veed, jeg har
"Feyl; men Utaknemmelighed imod Dem er
"ikke

" ikke iblandt dem. Jeg hverken kan, eller
" skal nogensinde forglemme Deres Godhed,
" som jeg tilstaaer, jeg har ikkun meget lidet
" fortient. Men behag nu at tilsidesætte alle Be-
" brendelser imod mig, da jeg har saa vigtig en
" Sag at aabenbare Dem, angaaende det unge
" Menneske, som De har givet det Navn, jeg
" førde, imedens jeg var Pige".

" Har jeg da af Uvidenhed straffet et
" uskyldigt Menneske", sagde Altværd, " i
" ham, som nu nyelig forlod os? Var han ikke
" Fader til Barnet"? — " Nei saa i Sandhed
" var han ikke", sagde Frue Waters. " Der-
" som De behager, vil De nok kunne erindre
" Dem, at jeg for længe siden sagde Dem, at
" De engang skulde faae det at vide: men nu
" maae jeg bekiende, at jeg har giort mig skyl-
" dig i en grusom Forsømmelse, ved det jeg
" ikke har aabenbaret Dem det før. Jeg fore-
" stillede mig i Sandhed ikkun lidet, hvor nød-
" vendigt det var". — " Behag at blive ved,
" Madam", sagde Altværd. " De erindrer
" Dem nok et ungt Menneske Sir, hvis Navn
" var Summer", sagde hun. " Ja", sva-

rede

rede Altværd, "jeg erindrer mig ham ganske
"vel: hans Fader var en meget lærd og dy-
"dig Præst, som jeg havde det største Venskab
"for". "Det kunde man see, Sir", sva-
rede hun; "for jeg troer, De bekostede det unge
"Menneskes Opdragelse, og holdt ham ved
"Universitetet, hvor han, som jeg troer, havde
"fuldendt sine Studeringer, da han kom hiem,
"og opholdt sig i Deres Huus. Kiønnere
"Mandsperson, maae jeg sige, skinnede Solen
"aldrig paa: thi foruden det, at han var den
"smukkeste Mandsperson, jeg nogensinde har
"seet, saa var han ogsaa meget artig, meget
"vittig, og havde megen Levemaade". "Stak-
"kels unge-Menneske"! sagde Altværd;
"han døde ogsaa meget tilig, og da tænkte jeg
"kun lidet paa, at han havde nogle Synder
"af denne Natur at svare for; thi nu mær-
"ker jeg ganske tydelig, at De vil fortælle
"mig, at han var Fader til Deres Barn".

"Nei han var i Sandhed ikke", sva-
rede hun. "Hvordan"! sagde Altværd,
"hvortil sigter da al denne Fortale"? "Til en
"Historie, Sir", svarede hun, "som det

"gior

" giør mig ondt, skal falde i mit Lod" — at
" aabenbare Dem. — O, Sir! lav Dem til
" at høre noget, som vil bestyrtse Dem, som
" vil bedrøve Dem". Tael"! sagde Alt-
værd; " det er mig ikke bevidst, at jeg har
" begaaet nogen Last, og jeg kan altsaa ikke
" være bange for at høre noget" — " Sir",
sagde hun, " den Hr. Summer, Deres Vens
" Søn, som var blevet opdraget paa Deres
" Bekostninger, som døde i Deres Huus af
" Smaakopper, efterat han havde været der
" et Aar som Deres egen Søn, som De be-
" græd med saa megen Ømhed, og lod begrave,
" som om han havde været Deres egen: denne
" Hr. Summer, Sir, han var Fader til
" dette Barn". — " Hvorledes"? sagde Alt-
værd, De modsiger Dem selv". — " Nej
" jeg gior ikke", svarede hun, " han var rig-
" tig nok Fader til dette Barn, men ikke ved
" mig". " Tag Dem i agt, Madam", sagde
Altværd; " gior Dem ikke skyldig i nogen
" Løgn, for at undgaae den Skam, at blive
" tilregnet en Last! Erindre Dem, at der er een,
" som De ikke kan skiule noget for, og for hvis

" Dom-

"Domstoel Løgn vil forsøge Deres Forseel-
"ser". "Jeg er i Sandhed ikke hans Mo-
"der, Sir", sagde hun, "og nu vilde jeg
"ikke for hele Verden troe, at jeg var det".
"Jeg veed Deres Aarsag", sagde Altværd,
"og skal glæde mig, ligesaameget som De, over
"at finde, at det forholder sig anderledes: men
"De kan nok selv erindre, at De gik til Be-
"kiendelse for mig". — "Saavidt som jeg
"bekiendte, var det ogsaa sandt: at disse Hæn-
"der bar Barnet ind i Deres Seng, og bar
"det derind, efter dets Moders Befaling. Ef-
"ter hendes Befaling tilstod jeg det siden, og
"ansaae mig for ædelmodig belønnet baade
"for min Taugshed og min Skam, saa gav-
"mild var hun imod mig". "Hvem kunde
"da det Fruentimmer være"? sagde Altværd.
"Jeg skiælver for at nævne hende", svarede
Frue Waters. "Af al denne Forberedelse
"skal jeg vel giætte, at hun var i Familie med
"mig", sagde han. "Ja det var hun rig-
"tig nok, og det meget nær". Ved disse
Ord sprang Altværd i Veyret, og hun blev
ved — "De havde en Søster, Sir" — "En

"Søster

" Søster igientog han, og saae forbauset ud".
" — Saa vist som Himmelen er sandrue",
sagde hun, " saa var Deres Søster Moder
" til det Barn, De fandt i Deres Seng".
" Kan det være mueligt", raabte han. " Gode
" Gud"! — " Hav Taalmodighed, Sir", sagde
Frue Waters, " saa vil jeg fortælle Dem
" den hele Historie. Kort efter at De var
" reyst til London, kom Miss Birgitte een
" Dag ned i min Moders Huus. Hun beha=
" gede at sige, at hun havde hørt meget over=
" ordentligt tale om mig, i Henseende til min
" Lærdom og Forstand, hvori jeg overgik alle
" unge Fruentimmer der — saaledes behagede
" hun at sige. Derpaa bad hun mig komme
" hiem til sig i det store Huus; og naar jeg
" giorde min Opvartning hos hende der, saa
" satte hun mig i Arbeyde med at læse for sig.
" Hun var meget vel fornøyet med min Læs=
" ning, viste sig meget artig imod mig, og
" giorde mig mange Foræringer. Tilsidst be=
" gyndte hun at spørge mig ud, angaaende
" Taugshed; og da jeg gav hende saadanne
" Svar derpaa, som hun ønskede, saa lukkede

" hun

" hun Stue-Dørren i Laas, tog mig ind i
" hendes Cabinet, lukkede ogsaa den Dør i
" Laas, og sagde, at hun vilde overbevise mig
" om, hvormegen Liid hun slog til min Rede-
" lighed, ved at betroe mig en Hemmelighed,
" hvorpaa hendes Ære og følgelig hendes Liv
" beroede. Derpaa standsede hun, og efter
" nogle Øyeblikkes Taugshed, imedens hun
" ofte tørrede sine Øyne, spurgde hun mig,
" om jeg troede, at hun kunde sikkert forlade
" sig paa min Moder. Jeg svarede, jeg vilde
" sætte mit Liv i Pant paa hendes Troeskab.
" Og derpaa aabenbarede hun mig den store
" Hemmelighed, som laae skiult i hendes Bryst,
" og som jeg troer, hun havde større Smer-
" ter for at blive af med, end hun siden ud-
" stod, da hun fødde. Derefter blev det aftalt,
" at min Moder og jeg skulde allene være hos
" hende paa den Tid, og at Jomfrue Wil-
" kins skulde sendes bort, som hun ogsaa blev;
" thi hun maatte reyse hen til den længst bort-
" liggende Deel af Dorsetshire, for at ud-
" spørge en Piges Opførsel; for Deres Sø-
" ster havde næsten tre Maaneder tilforn gi-

" vet

" vet sin egen Pige Afskeed: og i all den Tid
" var jeg om hende, og opvartede hende paa
" Prøve, som hun foregav; endskiønt jeg,
" som hun siden erklærede, ikke var skikket nok
" til den Plads. Dette og meget andet, som
" hun pleyede at sige om mig, blev allene sagt,
" for at forekomme al Mistanke, som siden
" kunde opkomme hos Wilkins, naar jeg siden
" kiendte Barnet for mit: for hun tænkte, det
" var ikke troeligt, at hun vilde vove at skade
" et ungt Fruentimmer, som hun havde betroet
" saadan en Hemmelighed. De kan være vis
" paa, Sir, at jeg blev vel betalt for alle disse
" Fornærmelser, og det, tillige med den Under-
" retning, jeg fik om Aarsagen dertil, stillede
" mig meget vel tilfreds. Deres Søster havde
" i Sandhed større Mistanke til Wilkins,
" end til nogen anden; dog reyste det sig ikke
" af den mindste Modbydelighed til hende, men
" hun troede, at hun ikke var i Stand til at
" beholde nogen Hemmelighed hos sig selv, i
" sær for Dem, Sir! for jeg har ofte hørt
" Miss Birgitte sige, hun troede, at ifald
" Wilkins havde begaaet et Mord, saa vilde

" hun underrette Dem derom. Endelig kom
" den længe forventede Dag, og saa blev Wil-
" kins, som havde været færdig en heel Uge,
" men hvis Reyse var bleven opsat Dag fra
" Dag, under adskillige Forevendinger, at hun
" ikke skulde komme for hastig tilbage igien,
" strax afferdiget. Barnet blev født i min og
" min Moders Nærværelse allene, og min Mo-
" der bar det hiem i sit Huus, hvor det blev
" holdt hemmeligt, indtil den Aften, De kom
" tilbage fra London; og da bar jeg det efter
" Miss Birgittes Befaling ind i Deres Seng,
" hvor De fandt det: og alle Mistanker bleve
" siden dysede i Svn, ved Deres Søsters
" snilde Opførsel, og ved det, hun lod, som hun
" ikke kunde lide Drengen, og som al den Agt,
" hun viste ham, var allene af Høflighed imod
" Dem".

Derpaa forsikkrede Frue Waters Hr. Altværd paa det høytideligste, at det hun havde sagt, var sandt; og sluttede med at sige: " Saa-
" ledes har De da endelig tilsidst opdaget De-
" res Søsterson, Sir! for det er jeg vis paa,
" De hereefter vil anse ham for, og jeg tvivler

" ikke

" ikke paa, at han jo vil giøre Dem baade
" Ære og Fornøyelse under det Navn ".

" Jeg behøver ikke at afmale min Bestyr-
" telse, Madam ", sagde Altværd, " over det,
" De har fortalt mig; og De vilde dog i Sand-
" hed ikke samlet saa mange Omstændigheder,
" for at bekræfte en Usandhed: og det kunde
" De ikke heller. Jeg bekiender, at jeg nu er-
" indrer mig nogle Træk af denne Summer,
" som i forrige Tider opvakte den Tanke hos mig,
" at min Søster kunde lide ham. Jeg sagde det
" til hende: for jeg havde saadan en Høyag-
" telse for det unge Menneske, baade for hans
" egen og hans Faders Skyld, at jeg gierne
" vilde givet mit Minde til deres Foreening;
" men hun udviste den største Vrede over min
" uartige Mistanke, som hun kaldte det; og
" derfor talede jeg aldrig mere til hende derom.
" Gode Gud! Ja! Herren raader for alle
" Ting. — Men det var dog i Sandhed me-
" get uforsvarligt af min Søster, at føre denne
" Hemmelighed med sig ud af Verden ". " Jeg
" forsikrer Dem, Sir ", sagde Frue Waters,
" at hun altid erklærede, hun havde en ganske

" anden Hensigt, og sagde mig ofte, at hun
" havde i Sinde eengang at aabenbare det for
" Dem. Men hun sagde rigtig nok, hun for-
" nøyede sig meget over, at hendes List var lyk-
" kedes hende saa vel, og at De havde af Dem
" selv fattet saa stor en Kierlighed til Barnet,
" saa det den Gang var unødvendigt, at giøre
" nogen udtrykkelig Erklæring derom. O!
" Sir, havde Deres Søster levet til nu, og
" seet, at dette stakkels unge Menneske blev jaget
" ud af Deres Huus som en Landstryger: ja,
" Sir! havde hun levet og hørt, at De selv
" havde brugt en Procurator til at forfølge
" ham for et Mord, som han ikke har begaaet
" — Om Forladelse, Hr. Altværd! men jeg
" maae sige, det var ikke ret — man har i
" Sandhed løyet for Dem; han har aldrig for-
" tient det af Dem". " I Sandhed, Ma-
" dam", sagde Altværd, " den Person, der
" har fortalt Dem det, har løyet mig paa, i
" hvem han end er". " De maae ikke for-
" staae mig galt, Sir; jeg vovede ikke at sige, at
" De var skyldig i nogen slet Handling. Den
" Person, som kom til mig, foreslog mig ikke saa-

" dant

"dant noget. Han tog mig for Hr. Fitzpa-
"tricks Kone, og sagde allene, at dersom Hr.
"Jones havde dræbt min Mand, saa skulde
"jeg faae alle de Penge, jeg behøvede, til at
"fortsætte Processen imod ham, af en meget
"brav Herre, som, sagde han, vidste meget
"vel, hvad for en nedrig Karl jeg havde at
"gjøre med. Det var af denne Mand, jeg fik
"at vide hvem Hr. Jones var: og Hr. Jo-
"nes fortæller mig, at denne Mand, hvis Navn
"er Dowling, er Deres Forvalter. Hans Navn
"fik jeg at vide ved en meget underlig Hændelse;
"for han vilde ikke selv sige mig det; men Grif-
"fel, som saae ham hiemme hos mig, den
"anden Gang han kom til mig, havde kiendt
"ham i forrige Tider i Salisbury".

"Og sagde da denne Hr. Dowling", sagde Hr. Altværd meget bestyrtset, "at jeg "vilde staae Dem bi i at forfølge ham"? "— Ney, Sir", svarede hun, jeg vil ikke be-
"skylde ham for Uret. Han sagde, jeg skulde
"faae Hielp; men han nævnede ingen. —
"Men De maae tilgive mig, Sir, om jeg af
"visse Omstændigheder troede, at det kunde

"ikke være nogen anden end Dem". — "I "Sandhed, Madam", sagde Altværd, "af "visse Omstændigheder er jeg alt for vel overbe= "viist om, at det var en anden. — Gode Gud! "ved hvilke forunderlige Midler bliver den "skammeligste og hemmeligste Nedrighed ofte "opdaget! — Maae jeg bede Dem, Madam, "at blive her, til den Person, De nævnede, kom= "mer; for jeg venter ham hvert Øyeblik: ja "han er maaskee allerede her i Huset.

Derpaa gik Hr. Altværd hen til Dør= ren, for at kalde paa een af Tienerne, og i det samme traadde — ikke Hr. Dowling, men den Herre, som man vil faae at see i det næste Capi= "tel — ind af Dørren.

Det ottende Capitel.

Videre Fortsættelse.

Den Herre, som nu kom ind, var ingen anden end Hr. Western. Han brød sig slet ikke om, at Frue Waters var nærværende, men saa= snart han saae Hr. Altværd, begyndte han at skraale paa følgende Maade. "Jo! der er "smukke Anstalter i mit Huus! nu har jeg ret

"opda=

" opdaget noget-fient! Hvem Diævelen vilde
" vel lade sig plage saaledes af sin Datter"?
" Hvad er der paa Færde, Naboe"? sagde Alt-
" værd: " Der er nok paa Færde", svarede
Western. " Da jeg troede, hun var i Færd
" med at giøre hvad jeg vilde have; og hun
" havde paa en vis Maade lovet mig det; og
" jeg haabede, at der nu ikke var mere for mig
" at giøre, end at skikke Bud efter Procurato-
" ren, for at slutte Ægteskabs-Contracten, og
" faae Ende paa det altsammen: hvad mener
" De da, jeg har opdaget? At den lille Tæve
" har narret mig den hele Tid, og ført en hem-
" melig Brevveksling med Deres Horeunge.
" Søster Western, som jeg trættedes med for
" hendes Skyld, gav mig Underretning derom;
" og derpaa befalede jeg, at man skulde lede i hen-
" des Lommer imedens hun sov: og saa fandt
" jeg Brevet, med denne Horeunges Navn under.
" Jeg har ikke havt Taalmodighed til at læse
" det Halve af det; for det er længer, end een af
" min Præstes, Hr. Supples, Prækener. Men
" jeg seer nok, det gaaer ikke ud paa andet end
" Kierlighed; og hvad skulde det vel ellers og-

" saa handle om? Nu har jeg pakket hende ind i
" et Kammer igien, og i Morgen tilig skal
" hun reyse ud paa Landet; med mindre hun
" vil tage ham strax; og der skal hun leve i et
" Qvistkammer paa Vand og Brød alle hendes
" Levedage: Og jo snarere saadan en Tæves
" Hierte brister, jo bedre; endskiønt jeg nok
" troer, det er alt for tykt dertil; det Diævelen
" annamme hende saa sandt! Hun vil leve
" længe nok til at plage mig". " Hr. We-
" stern", sagde Altværd, " De veed, jeg har
" altid paastaaet, at De ikke burde betiene Dem
" af Tvang, og De har selv lovet mig, at
" De vilde følge mit Raad". " Ja", raabte
han, " men det var allene paa det Vilkaar, at
" hun skulde giøre, hvad jeg vilde have, uden
" Tvang. Hvad! for Diævelen og hans Olde-
" moder! Maae jeg ikke giøre med min egen Dat-
" ter hvad jeg vil, i sær naar jeg ikke sigter til
" andet, end hendes eget Bedste". " Ja det
" er vel nok, Naboe", svarede Altværd,
" men dersom De vil tillade det, saa vil jeg
" eengang endnu paatage mig, at tale med den
" unge Dame". " Vil De det", sagde We-

stern,

ſtern; "ja, ſee det er ſmukt af Dem, og deri
"handler De ſom en Naboe: og maaſkee De
"kan bringe det videre med hende, end jeg har
"været i Stand til; for jeg kan forſikkre Dem,
"hun har meget gode Tanker om Dem".
"Derſom De da vil gaae hiem", ſagde Alt-
værd, "og lukke den unge Dame ud af hen-
"des Fængſel, saa ſkal jeg giøre min Opvart-
"ning hos hende, inden en halv Time". —
"Men ſæt, at hun imidlertid løber bort med
"ham"? ſagde Weſtern; "for Procurator
"Dowling ſiger mig, at der nu ikke er noget
"Haab mere om, at Karlen bliver hængt: for
"Manden lever, og kommer ſig formodentlig
"ſnart igien; og derfor, ſiger han, vil Jones
"ſnart komme ud af Fængſlet igien". —
"Hvorledes"? ſagde Altværd, "har De
"da brugt ham til at underſøge denne Sag,
"eller til at foretage ſig noget i den"? "Ney
"jeg har ikke", ſvarede Weſtern, "han for-
"talte mig det nu nyelig af ſig ſelv". — "Nu
"nyelig", ſagde Altværd, "hvor ſaae De
"ham da? jeg vilde gierne tale med Hr. Dow-
"ling". — "Ih, De kan ſaae ham i Tale

" ret strax hos mig i Formiddag, angaaende et
" Pant — For Dievelen! jeg troer nok, jeg
" kommer til at tabe en to eller tre tusinde Pund
" ved den redelige Siel, denne Hr. Nightin-
" gale. — " Ja ", sagde Altværd, " saa
" skal jeg da være hos Dem inden en halv
" Time ". — " Og ret Dem saa endelig een
" Gang efter en Tosses Raad, og tænk aldrig
" paa, at komme nogen Vey med hende med
" det Gode; De kan troe mig paa mit Ord; det
" forslaaer ikke. Jeg har forsøgt det længe
" nok. Man maae bringe hende dertil ved
" Frygt; der er ikke andet Middel for. Sig
" hende, at jeg er hendes Fader: fortæl hende,
" hvilken en græsselig Synd det er, at være uly-
" dig: og hvor forfærdelig haardt den bliver
" straffet i den anden Verden; og sig hende
" saa noget om, at blive lukt inde i et Qvist-
" kammer, og leve af Vand og Brød alle hen-
" des Levedage i denne Verden ". " Jeg vil
" gisre alt hvad jeg kan ", sagde Altværd;
" for jeg forsikrer Dem, der er i Sandhed in-
" tet som jeg ønsker mere, end at komme i Fa-
" milie med denne elskværdige Pige ". " Ja

" hvad

" hvad det angaaer": raabte Junkeren, " saa
" er Pigen brav nok, man kunde reyse meget
" videre, og endda ikke faae noget, der var saa
" godt; det maae jeg sige hende paa; endskiønt
" hun er min egen Datter. Og dersom hun
" bare vilde være lydig, saa er der neppe nogen
" Fader paa de første hundrede Mile her om-
" kring, der elsker sin Datter høyere, end jeg
" gior. Men jeg seer, De har Forretninger
" med Damen her, og derfor vil jeg gaae hiem,
" og vente paa Dem. Og hermed Deres yd-
" myge Tiener"!

Saasnart som Hr. Western var gaaet, sagde Frue Waters: " jeg seer, at Junkeren
" slet ikke erindrer sig mit Ansigt, Sir. Og
" jeg troer heller ikke, De vilde kiendt mig, Hr.
" Altværd. Jeg er blevet betydelig foran-
" dret siden den Dag, De var saa god at give
" mig det Raad, som havde været en Lykke for
" mig, om jeg havde fulgt det". — " Det
" giorde mig i Sandhed meget ondt, Madam",
sagde Altværd, " da jeg først hørde det, som
" var tvertimod". Jeg blev i Sandhed for-
" ført ved det skammeligst oplagte Forræderie",

sagde

sagde hun, "og, om De vidste det, vilde det i
"det mindste formilde min Brøde, og komme
"Dem til at ynke mig: endskiønt jeg ikke tør
"vove at troe, at det vilde retfærdiggiøre mig
"hos Dem". "Nu har De ikke Tid til at
"høre min hele Historie, men det forsikrer jeg
"Dem om, at jeg blev forført ved de høytideligste
"Løfter om Ægteskab: ja i Himlens Øyne
"var jeg gift med ham; for efter det meget,
"jeg har læst om denne Materie, er jeg over-
"bevist om, at besynderlige Ceremonier udfor-
"dres allene, for at give Ægteskabet en lov-
"mæssig Bekræftelse, og have allene en verds-
"lig Nytte, ved at give et Fruentimmer en
"Kones Rettigheder: og at det Fruentimmer,
"som er bestandig troe imod en Mandsperson,
"efter en hemmelig høytidelig Forlovelse, har
"ikkun lidet at bebreyde sig, i hvad Navn end
"Verden giver hende". "Det gior mig ondt,
"Madam", sagde Altværd, "at De har
"benyttet Dem saa slet af Deres Lærdom: det
"havde i Sandhed været vel for Dem, om
"De havde vidst lidt mere, eller ogsaa var ble-
"vet ganske uvidende. Og dog er jeg bange,

"Madam,

" Madam, at De har flere Synder at svare
" for, end denne". " Saalænge han levede",
svarede hun, " og det var over tolv Aar, for-
" sikrer jeg Dem, jeg har ingen saadan Synd
" at svare for. Og eftertænk saa, for min Skyld,
" Sir, hvad et Fruentimmer kan giøre, som
" er skilt ved sit gode Navn og Rygte, og
" bliver saaledes forladt uden al Hielp! Mon
" den gode Verden vil tillade saadant et for-
" vildet Faar, at vende tilbage til Dydens Vey,
" om hun endog havde aldrig saa megen Lyst
" dertil. Jeg forsikrer Dem, dette skulde ble-
" vet mit Valg, dersom det havde staaet i min
" Magt: men Noden drev mig i Capitain Wa-
" ters's Arme, som jeg levede i mange Aar
" med, som hans Kone, og hvis Navn jeg
" lod mig kalde med, endskiønt vi ikke vare gifte
" sammen. Fra ham skiltes jeg ved Wor-
" chester, da han drog ud imod Rebellerne:
" og da var det, jeg af en Hændelse mødte Hr.
" Jones, som reddede mig ud af et skarns
" Menneskes Hænder. Han er i Sandhed
" det bedste Menneske. Ingen ung Herre paa
" hans Alder, troer jeg, er mere frie for La-

" ster

" ster end han: og meget saa besidde Tyvendes-
" deelen af hans Dyder. Ja, hvad Laster han
" endog hidindtil har været hengivet til, saa er
" jeg nu fuldkommen overbeviist om, at han
" har besluttet at forlade dem". " Det haa-
" ber jeg, han har", raabte Altværd, " og
" jeg haaber, han vil blive ved i den Beslutning:
" og jeg maae sige, jeg har endnu det samme
" Haab om Dem, Madam. Jeg tilstaaer Dem,
" at Verden gierne er ubarmhiertig ved saa-
" danne Leyligheder; men Tiden og Bestandig-
" hed vil overvinde denne Modbydelighed, om
" jeg saa maae kalde det, og forandre den til
" Medynk: thi endskiønt Verden er ikke, som
" Himmelen, færdig til at tage imod en an-
" grende Synder, saa kan dog en vedvarende
" Fortrydelse tilsidst erhverve sig Verdens Yn-
" dest. Det kan De være vis paa, Madam,
" at De skal aldrig savne nogen Hielp, som jeg
" kan give Dem, naar jeg finder, at De oprig-
" tig fatter saadanne gode Forsætter".

Nu faldt Frue Waters ned paa sine Knæe for ham, sled bort i Taarer, og takkede ham paa den hæftigste Maade for hans Godhed,

der,

der, som hun med Rette sagde, var mere guddommelig end menneskelig.

Altværd reyste hende op, og talede til hende paa den ømmeste Maade, og benyttede sig af ethvert Udtryk, som hans Opfindelseskraft indgav ham for at trøste hende: men blev i det samme afbrudt ved Hr. Dowlings Ankomst. Da denne Herre traadde ind af Døren, og saae Frue Waters, studsede han, og blev noget forvirret; men han fattede sig dog strax igien det bedste han kunde, og sagde: at han havde Hastværk, og maatte skynde sig hen til Hr. Westerns, for at bivaane en Beraadslagning, som skulde holdes der; men at han dog havde holdt det for sin Skyldighed, at trine ind først, og underrette ham om deres Mening, som han havde raadført sig med, angaaende den Sag, han havde talt med ham om; og den var saadan: At der ikke kunde anlægges nogen criminell Sag imod den Maade, han var kommet til Pengene paa; men at han derimod kunde blive stevnet, fordi han havde fortiet og tilbageholdt Hittegods: og naar Retten da saae, at Pengene tilhørte Citanten, saa vilde Dommen

falde

falde saaledes ud, at de skulde udbetales ham igien.

Herpaa svarede Altværd ikke et Ord, men lukkede Døren i Laas, og gik derpaa med en alvorlig Mine hen til Dowling, og sagde: "i hvor stor Hast Han end har, saa maae Han "dog først svare mig paa nogle Spørsmaal. "Kiender Han denne Dame"? — "Denne "Dame, Sir", svarede Dowling, og smilede meget. Hvorpaa Hr. Altværd sagde paa den alvorligste Maade: "Hør, Hr. Dowling, "dersom Han sætter nogen Priis paa min Ynd"est, og paa at blive et Øyeblik længer i min "Tieneste, saa betænk Sig ikke, og søg ikke at "finde paa Udflugter, men svar mig oprigtig "og med Sandhed paa ethvert Spørsmaal, "jeg giør Ham. — Kiender Han denne Dame"? "—Ja, Sir", svarede Dowling, "jeg har "seet denne Dame". "Hvor"? — "I "hendes eget Huus". — "I hvad Ærinde "gik Han derhen? og hvem sendte Ham"? — "Jeg gik derhen, Sir, for at faae Underret"ning om Hr. Jones's Sag, Sir". — "Og "hvem sendte Ham derhen for at faae Underret"

"ning

" ning derom"? — " Hvem der sendte mig,
" Sir? ih! Hr. Blifil sendte mig, Sir". " Og
" hvad sagde Han til Damen i den Anledning"?
" Det er mig umueligt, Sir, at erindre mig
" hvert et Ord". — " Vil De behage, Ma-
" dam, at hielpe lidt paa den gode Herres Hu-
" kommelse"? " Han sagde til mig, Sir",
sagde Frue Waters, " at dersom Hr. Jo-
" nes havde dræbt min Mand, saa skulde jeg
" faae alle de Penge, jeg behøvede for at fort-
" sætte Processen, af en meget brav Herre, som
" nok vidste, hvad for en nedrig Karl jeg havde
" at giøre med. Jeg kan sikkert giøre min Ed
" paa, at disse vare de Ord, han brugte". —
" Var det Hans Ord"? sagde Altværd. " Jeg
" kan just ikke erindre mig dem saa nøye",
sagde Dowling, " men jeg troer nok det var
" Meningen deraf". — " Og befalede Blifil
" Ham at tale saaledes"? — " Jeg skulde i
" Sandhed ikke have gaaet derhen paa min
" egen Haand, Sir, eller med Billie gaaet vi-
" dere i Sager af den Natur, end der var
" mig befalet. Dersom jeg altsaa har sagt det,
" saa maae jeg have forstaaet Hr. Blifils Befa-

"ling saaledes". "Seer Han vel, Dowling",
sagde Aktværd, jeg lover Ham her i denne Da-
"mes Paahør, at jeg vil tilgive Ham alt, hvad
"Han har giort i denne Sag efter Blifils Be-
"faling, dersom Han vil sige mig Sandheden
"reent ud; for jeg troer det, Han siger: at Han
"i saadan en Sag, som denne, ikke vilde giort
"noget paa sin egen Haand, og uden Befa-
"ling. — Sendte da Blifil Ham ogsaa hen
"for at udspørge de to Karle ved Aldersgate".
"— Ja Han giorde, Sir". — "Vel; og
"hvad Befalinger gav han Ham? see til Han
"kan erindre sig hans egne Ord, og fortælle
"mig dem saa nøyagtig som mueligt". —
"Jh, Hr. Blifil sendte mig ud, for at faae
"fat paa nogle, som havde været Øyenvidner
"til Slagsmaalet. Han sagde, han frygtede,
"de kunde være bestukne af Hr. Jones, eller
"af nogle af hans Venner. Han sagde, at
"Blod fordrede Blod, og at ikke allene alle
"de, som skiulte en Morder, men endog alle
"de, som udelode noget af hvad der stod i de-
"res Magt til at faae ham for Retten, havde
"Deel i hans Brøde. Han sagde, han kunde

"mærke

" mærke, at De, Naadige Herre, vilde gierne
" have det Skarn bragt for Retten; men det
" kunde ikke skikke sig, at De mødte der selv".
" — Sagde han det"? sagde Altværd. —
" Ja han giorde", sagde Dowling; " jeg
" skulde i Sandhed ikke gaaet saa vidt for no-
" gens Skyld i hele Verden, som jeg er gaaet,
" uden for Deres Skyld, Naadige Herre". —
" Hvorvidt er Han da gaaet"? sagde Altværd.
" — Jeg vilde ikke gierne", sagde Dowling,
" at Naadige Herre skulde troe, jeg var i Stand
" til at giøre mig skyldig i Meeneederie eller
" Bestikkelse, for hvad det end var; men der
" ere to Maader at afægge Vidnesbyrd paa.
" Jeg sagde dem derfor, at dersom det andet
" Partie bød dem noget, saa skulde de afslaae
" det: og at de ikke skulde tabe noget ved at
" være brave Mænd og sige Sandheden. Jeg
" sagde ogsaa, at man havde fortalt os, at Hr.
" Jones havde anfaldet den anden Herre først,
" og at dersom det var sandt, saa skulde de sige
" det; og saa lod jeg mig forstaae med, at de
" ikke skulde tabe derved". — " Naa, det var
" i Sandhed ogsaa at gaae vidt", sagde Alt-

værd. — "Ja", svarede Dowling, "jeg
"bad dem dog i Sandhed ikke at sige Usandt
"— og jeg skulde aldrig have sagt det, jeg sagde,
"dersom det ikke havde været for at gjøre Dem
"en Tieneste dermed". — "Han vilde dog
"nok ikke troet, at Han gjorde mig en Tieneste
"dermed", sagde Altværd, "dersom Han
"havde vidst, at denne Hr. Jones er min egen
"Søsterson". — "Det skikkede sig i Sand-
"hed ikke for mig, Sir", sagde Dowling,
"at lade mig forstaae med noget, som jeg troede,
"den Naadige Herre ønskede, maatte blive
"skiult". — "Hvorledes"! raabte Altværd,
"og vidste Han det da". — "Ja, Naadige
"Herre", svarede Dowling, "siden De be-
"faler mig at sige Sandheden, saa vil jeg i
"Sandhed ogsaa gjøre det. — Ja i Sandhed
"vidste jeg det; for det var næsten det sidste
"Ord Frue Blifil talede med mig, da jeg stod
"allene ved Siden af hendes Seng, og da
"hun gav mig det Brev, som jeg bragte Dem
"fra hende, Naadige Herre". "Hvad for
"et Brev"? raabte Altværd. "Det Brev",
svarede Dowling, "som jeg bragte med mig

"fra

" fra Salisbury, og som jeg overleverede i
" Hr. Blifils Hænder". — " Gode Gud"!
raabte Altværd: " og hvorledes vare hendes
" Ord? Hvad sagde min Søster til Ham"?
" Hun tog min Haand", svarede han, " og
" da hun overgav mig Brevet", sagde hun:
" jeg veed neppe selv, hvad jeg har skrevet.
" Siig min Broder, at Hr. Jones er han Sø-
" sterson — han er min Søn — Gud vel-
" signe ham"! sagde hun, " og derpaa segnede
" hun tilbage som om hun vilde døe; jeg kaldte
" strax Folk ind til Hielp, men hun talede ikke
" mere til mig, og døde nogle faa Øyeblik ef-
" ter". — Altværd stod nogle Øyeblik og
taug ganske stille, og løftede sine Øyne op til
Himmelen; og derpaa vendte han sig til Dow-
ling, og sagde: — " Hvoraf kom det sig, at Han
" ikke forrettede sit Ærinde hos mig, og over-
" leverede mig selv Brevet"? " Naadige Herre
" erindrer sig nok", svarede han, " at De
" paa den Tid laae syg i Deres Seng, og da
" jeg havde en forfærdelig Hast, som jeg alle-
" tider har, saa forrettede jeg mit Ærinde hos
" Hr. Blifil, og leverede ham Brevet. Han

" tog derimod, og lovede, at han vilde forrette
" det hos Dem igien, og give Dem Brevet.
" Dette fortalte han mig siden at han havde giort,
" og at De, Naadige Herre, deels af Venskab
" for Hr. Jones, og deels af Høyagtelse for
" Deres Søster, ikke vilde have, at man maatte
" tale derom, men havde i Sinde at skiule det
" for hele Verden. Dersom De altsaa nu ikke
" havde talt først til mig om denne Sag, saa
" skulde jeg i Sandhed aldrig troet, at det
" skikkede sig for mig, at sige et Ord derom,
" enten til Dem, Naadige Herre, eller til no-
" gen anden i Verden".

Vi have allerede anmærket paa et andet Sted, at det er mueligt at fortælle en Løgn med sande Ord; og saaledes var det gaaet i dette Fald: thi Blifil havde rigtig nok fortalt Dowling det, han nu fortalte igien; men han havde ikke bedraget ham, eller engang troet, at det var ham mueligt at giere det. Men de Løfter, Blifil havde giort Dowling, vare, sandt at sige, de Grunde, som havde bragt ham til at tie; og da han nu meget tydelig saae, at Blifil vilde ikke blive i Stand til at holde

dem,

dem, saa ansaae han det nu for raadeligst, at aflægge den Bekiendelse, som Løfter om Forladelse, tilligemed Altværds Trudsler, Stemme og Aasyn, og de Opdagelser, han allerede havde giort, aftvang ham: i sær da Altværd var kommet bag paa ham, og han ikke havde Tid til at finde paa Udflugter.

Altværd lod til at være meget vel tilfreds med denne Fortælling: og da han havde paalagt Dowling den strængeste Taugshed om hvad der havde tildraget sig, saa fulgte han denne Herre selv ud til Dørren, at han ikke skulde faae Leylighed til at tale med Blifil, som var gaaet op paa sit Kammer, hvor han fornøyede sig over det sidste Puds, han havde spillet sin Morbroder, og tænkte kun lidet paa, hvad der siden var foregaaet neden under.

Da Hr. Altværd vilde gaae tilbage til sit Værelse igien, mødte han Madam Miller i Gangen, som var ganske bleeg af Angest, og sagde til ham: "O Sir! jeg mærker, det ugu-
"delige Fruentimmer har været hos Dem, og
"at De veed alle Ting; men slaae dog derfor
"ikke Haanden af dette stakkels unge Men-

" neske. Betænk, Sir, at han ikke vidste, det
" var hans Moder, og at denne Tidende uden
" Tvivl vil knuse hans Hierte, uden at De be-
" høver at være saa haard imod ham".

" Madam", sagde Altværd, " jeg er
" saa bestyrtet over det, jeg har hørt, at jeg ikke
" er i Stand til at stille Dem tilfreds her; men
" kom ind med mig. Jeg har i Sandhed giort
" forunderlige Opdagelser, Madam Miller;
" og De skal snart faae dem at vide".

Den stakkels Kone fulgte ham skiælvende: og derpaa gik Altværd hen til Frue Waters, tog hende ved Haanden, og vendte sig til Madam Miller: " Hvorledes skal jeg belønne
" dette Fruentimmer", sagde han, " for de
" Tienester, hun har giort mig? — O Madam
" Miller, De har tusinde Gange hørt, at
" jeg har kaldet det unge Menneske, hvis
" Veninde De er i saa høy en Grad, min Søn.
" Den Gang tænkte jeg kun lidet paa, at han
" virkelig var i Familie med mig. — Deres
" Ven, Madam, er min Søstersøn; han er
" Broder til den ugudelige Slange, som jeg
" saa længe nærede i min Barm. — Hun vil

" selv

" selv fortælle Dem den hele Historie, og hvor-
" ledes han kom til at blive anseet for hendes
" Søn. Ja, Madam Miller, jeg er over-
" beviist om, at man har giort ham Uret, og
" at jeg er bleven lønet paa — lønet paa af een,
" som De, med alt for stor Føye, mistænkte for
" at være et Skarn. Han er i Sandhed det
" største Skarn i Verden"!

Den Glæde, Madam Miller nu følede, betog hende Maalet, og havde maaskee skilt hende ved alle hendes Sandser, om ikke ved Livet, dersom en godgiørende Flod af Taarer ikke just var kommet hende til Hielp i rette Tid. Da hun endelig langt om længe var kommet saa vidt til sig selv, at hun kunde tale, raabte hun: " Er da denne min dyrebare Hr. Jones Deres " Søstersøn, Sir, og ikke denne Dames Søn? " og ere Deres Øyne da endelig blevet aabne " for ham? og skal jeg leve, og see ham saa lyk- " kelig, som han fortiener at blive det"? " Ja " han er i Sandhed min Søstersøn", sagde Altværd, " og jeg haaber alt det øvrige". — " Og er det denne gode Dame", raabte hun, " som man maae takke for alle disse Opdagel-

"ser"! — "Ja det er i Sandhed", svarede Altværd. — "Naa saa gid da Himlen", raabte Madam Miller, og faldt ned paa sine Knæe, "maatte udgyde alle sine bedste Velsig-"nelser over hende, og, for denne ene gode "Handlings Skyld, tilgive hende alle hendes "Synder, om de end ere aldrig saa mange"!

Derpaa fortalte Frue Waters dem, at hun troede, Jones vilde snart komme paa frie Fod; thi Chirurgusen var, tilligemed en Adelsmand, gaaet hen til den Dommer, der havde ladet ham sætte, for at bevidne, at Hr. Fitzpatrick var uden for al Fare, og skaffe den Fangne paa frie Fod igien.

Hr. Altværd sagde, han vilde være glad over at finde hans Søstersøn der, naar han kom hiem igien; men at han nu maatte ud i en vigtig Forretning. Derpaa befalede han een af Tienerne at hente sig en Portechaise, og forlod begge Damerne strax derefter.

Da Hr. Blifil hørde, at hans Morbroder gav Befalinger om Portechaisen, kom han ned af Trapperne, for at følge sin Morbroder ud: thi saadanne Beviiser paa Høflighed og Ly-

digheb

dighed forsømte han aldrig at give ham. Han spurgde sin Morbroder hvor han tog hen? — en høflig Maade at spørge Folk paa, hvor de tage hen — og da han ikke fik noget Svar derpaa, saa forlangede han at vide, naar han behagede at komme tilbage igien? Herpaa svarede Altværd heller ikke noget, førend just da han vilde stige ind i Portechaisen, da han vendte sig om, og sagde: "Hør engang, gode Karl! see til, "Han kan finde mig det Brev, Hans Moder "sendte mig paa sin Døds Seng, til jeg kom- "mer tilbage igien". Og derpaa tog Altværd afsted, og forlod Blifil i en Tilstand, som ikke kan misundes ham af nogen anden, end een, der just er i Færd med at blive hængt.

Det niende Capitel.

Videre Fortsættelse.

Undervejs benyttede Altværd sig af Leylighe- den til at læse det Brev i Portochaisen, som Jones havde skrevet til Sophie, og som Weſtern havde leveret ham; og fandt deri nogle Udtrykke om sig selv, som pressede ham Taa-

rerne

rerne af Øynene. Endelig kom han til Hr. Westerns, og blev ført ind til Sophie.

Da de første Ceremonier vare forbi, og de havde begge sat sig, var der en stor Taugshed, der varede nogle Minuter: og imidlertid sad Sophie, som hendes Fader havde forberedet til denne Besøgelse, og slog med Viften, og viste alle Kiendetegn paa Forvirring, baade i hendes Ansigt og Opførsel. Tilsidst begyndte Altværd, som ogsaa var noget forvirret, saaledes: "Jeg er bange, Miss Western, at min "Familie har foraarsaget Dem nogen Ulevlighed, som jeg frygter, jeg, endskiønt uskyldig, har bidraget mere til, end jeg havde t "Sinde. Havde jeg fra Begyndelsen af vidst, "hvor ubehagelig det Forslag var Dem, Madam, saa kan De være vis paa, at jeg skulde "ikke tilladt, at De var blevet forfulgt saa"længe. Jeg haaber derfor, at De vil ikke "troe, at Hensigten af denne Besøgelse, er "at plage Dem med flere Anmodninger af den "Natur; men ganske at befrie Dem derfor".

"Sir", sagde Sophie, "med en lidet "undseelig Stemme, denne Opførsel er meget

"artig

" artig og ædelmodig, og saadan, som jeg al-
" lene kunde vente mig den af Hr. Altværd: men
" siden De har været saa artig selv at føre denne
" Sag paa Bane, saa maae De tilgive mig,
" at jeg siger, den har virkelig foraarsaget mig
" stor Ulevlighed, og har givet Anledning til,
" at jeg er blevet meget grumt behandlet af en
" Fader, som altid har været den kierligste og
" ømmeste Fader imod mig, lige til denne ulyk-
" salige Begivenhed. Jeg er overbeviist om,
" at De er alt for god og ædelmodig til at for-
" tryde paa, at jeg giver Deres Søsterson Af-
" slag. Vore Tilbøyeligheder staae ikke i vor
" egen Magt, og i hvor store Fortieneſter han
" end kan have, saa kan jeg dog ikke tvinge
" mig til at elske ham". Jeg forsikrer Dem,
" elskværdige Miss Weſtern", sagde Alt-
værd, " at jeg er ikke i Stand til at fortryde
" derpaa, om det endog havde været min egen
" Søn, og jeg endog havde havt aldrig saa
" stor en Høyagtelse for ham; for De har
" Ret, naar De siger, at vi kunne ikke tvinge
" vor Tilbøyelighed, og meget mindre kan en
" anden tvinge den". " O, Sir", sagde So-

phie,

phie, " hvert et Ord, De taler, beviser, at De
" fortiener den gode, den store, den veldædige
" Characteer, som hele Verden giver Dem.
" Jeg forsikrer Dem, Sir, at intet mindre,
" end den visse Udsigt til min tilkommende Elæn-
" dighed, kunde faaet mig til at imodstaae min
" Faders Befalinger". " Jeg troer Dem,
" Mis", svarede Altværd, " og jeg ønsker
" Dem af mit ganske Hierte til Lykke med, at
" De har været saa klog at forudsee det; siden
" De, ved saa billig en Modstand, har virkelig
" undgaaet Elendighed". " Hr. Altværd",
sagde hun, " nu taler De med en Delicatesse,
" som faa Mandspersoner ere i Stand til at
" føle; men efter mine Tanker, maae det i
" Sandhed være en elændig Tilstand, at leve
" med een, som er os ligegyldig, — og maa-
" skee denne Elændighed vilde endnu blive
" større, ved at indsee dens Fortieneſter, som vi
" ikke kunne elske. Dersom jeg havde faaet
" Hr. Blifil " — " Tilgiv mig, Mis, at jeg
" falder Dem ind i Talen", svarede Altværd,
" men jeg kan ikke taale den Tanke". — " Troe
" mig, Mis Western, det fornøyer mig, i

" mit

" mit inderſte Hierte fornemer det mig, at De
" er ſlappet. — Jeg har opdaget, at det Skarn,
" for hvis Skyld De har maattet udſtaae ſaa
" grum en Medfart af Deres Fader, er en ne-
" drig Skielm". "Hvorledes, Sir, det be-
" ſtyrtſer mig i Sandhed"! raabte Sophie.
" — Det beſtyrtſede mig, Madam", ſvarede
Altværd, og det vil beſtyrtſe alle Folk —
" Men jeg har ikke ſagt Dem andet, end den
" rene Sandhed". "Jeg er overbeviiſt om,
" at Hr. Altværds Læber kunne ikke fremſere
" andet, end Sandhed", ſagde Sophie. —
" Og dog ſaadan en pludſelig, ſaadan en uven-
" tet Tidende, Sir. — Opdaget! ſiger De —
" Gid Redrighed altid maa blive det"! —
" De vil ſnart nok høre den hele Hiſtorie",
ſagde Altværd; — "men lad os for nærvæ-
" rende Tid ikke nævne ſaa forhadt et Navn.
" — Jeg har en anden alvorlig Sag at fore-
" ſlaae Dem. — O Miſs Weſtern, jeg kien-
" der Deres hele Værd, og jeg kan ikke ſaa let
" lade det ærgierrige Ønſke fare, at blive for-
" eenet med Dem. — Jeg har Een, der er me-
" get nær i Familie med mig, Miſs: et ungt

" Men-

"Menneske, hvis Characteer jeg er overbe-
"viist om, er tvertimod denne nedrige Skielms,
"og som jeg vil give ligesaa mange Midler,
"som denne skulde havt. — Turde jeg haabe,
"Miss, at De vilde tage imod en Besøgelse
"af ham"? Efter et Minuts Taugshed sva-
rede Sophie: "jeg vil omgaaes Hr. Altværd
"med den største Oprigtighed. Deres Cha-
"racteer, og den forbindtlige Maade, De nu
"har opført Dem paa imod mig, fordrer det.
"For nærværende Tid har jeg besluttet, at jeg
"ikke vil høre paa noget saadant Forslag, af
"hvem det end er. Mit eneste Ønske er at
"komme i min Faders Gunst igien, og at faae
"hans Huus at bestyre. Dette haaber jeg,
"Sir, at kunne takke Deres Godhed for. Lad
"mig besværge Dem ved Deres Godhed, som
"jeg, ligesom alle de, der kiende Dem, have havt
"Prøver paa, at De ikke i det samme Øye-
"blik, De har befriet mig fra een Forfølgelse,
"indvikler mig i en anden, ligesaa elændig, og
"ligesaa frugtesløs som denne". "Det vil
"jeg i Sandhed aldrig være i Stand til, Miss
"Western", svarede Altværd, "og dersom

"De

"De har fattet den Beslutning, saa maae han
"underkaste sig den, og undertrykke dette Haab,
"i hvad han end skal lide derved". "Nu
"maae jeg lee, Hr. Altværd", svarede So-
phie, "naar De taler om, hvad en Mands-
"person vil lide derved, som jeg ikke kiender,
"og som følgelig maa have ligesaa lidet Be-
"kiendtskab til mig". "Tilgiv mig, min
"søde Miss Western", sagde Altværd;
"nu begynder jeg at frygte for, at han har havt
"alt for meget Bekiendtskab til Dem, for hans
"Roelighed i Eftertiden; thi dersom nogen er
"i Stand til at føle en oprigtig, hæftig og
"ædel Kierlighed, saa er jeg overbeviist om,
"at min ulykkelige Søstersøn føler den for
"Miss Western". "En Søstersøn af Dem,
"Hr. Altværd", svarede Sophie; "det er
"i Sandhed besynderligt, at jeg aldrig har
"hørt noget om ham tilforn"! "Det er i
"Sandhed ogsaa den eeneste Omstændighed,
"Miss", svarede Altværd, "at han er min
"Søstersøn, som er Dem ubekiendt, og som
"indtil denne Dag var en Hemmelighed for
"mig. — Hr. Jones, som længe har elsket

" Dem, han — han er min Søstersøn"! " Hr. " Jones Deres Søstersøn, Sir"! raabte Sophie; " kan det være mueligt"? " Ja det er i " Sandhed", svarede Altværd: " han er " min egen Søstersøn — det vil jeg altid er- " kiende ham for, og jeg skammer mig ikke ved " at kiendes ved ham. Jeg skammer mig me- " get mere ved min forbigangne Opførsel imod " ham; men jeg var ligesaa uvidende om hans " Fortienester, som om hans Fødsel. Jeg " har i Sandhed været meget grum imod ham, " Miss Western — ja jeg har i Sandhed". — Her tørrede den gode Mand sine Øyne, og efter en kort Taugshed blev han saaledes ved — " Jeg skal aldrig være i Stand til at belønne " ham for det, han har udstaaet, uden De " vil hielpe mig. — Troe mig, elskværdige Miss " Western, jeg maae have meget stor Høyag- " telse for den Person, som jeg tilbyder Dem, " da jeg kiender Deres Værd. Jeg veed, han " har giort sig skyldig i mange Feyl; men han " har dog i Grunden et meget godt Hierte: " det har han Miss, De maae troe mig". Her standsede han, og lod til at vente et Svar,

som

ſom Sophie ogſaa ſtrax gav ham, efterat hun havde fattet ſig lidet efter den Forvirring, ſom ſaa pludſelig og beſynderlig en Tidende havde frembragt hos hende. "Jeg ønſker Dem til "Lykke af mit ganſke Hierte, Sir, med en "Opdagelſe, ſom det lader til, De ſornøyer Dem "ſaa meget over. Jeg tvivler ikke paa, at "De jo vil have al den Glæde deraf, ſom De "lover Dem. Den unge Hr. Jones har i "Sandhed tuſinde gode Egenſkaber, ſom giøre "det umueligt for ham at opføre ſig ſlet imod "ſaadan en Morbroder". — "Jeg haaber "ogſaa", ſagde Altværd, "at han har ſaa- "danne gode Egenſkaber, ſom maae giøre ham "til en god Mand. — Han maae i Sand- "hed være den ryggesløſeſte Mandsperſon i "Verden, dersom han, naar en Dame med "Deres Fortieneſter nedlod ſig" — "De "maae forlade mig, Hr. Altværd", ſagde Sophie, "jeg kan ikke høre paa et Forſlag af "denne Natur. Jeg er overbeviiſt om, at "Hr. Jones har mange gode Fortieneſter: "men jeg vil aldrig tage imod Hr. Jones ſom "een, der ſkal blive min Mand — ney, jeg vil

" paa min Ære ikke". — " Forlad mig, Miss",
sagde Altværd, " om jeg efter det, jeg har hørt
" af Hr. Western, falder i Forundring hero-
" ver — Jeg haaber, det ulykkelige unge Men-
" neske har ikke giort noget, hvorved han har
" forskiertset de gode Tanker, De har havt
" om ham, dersom han nogensinde har været
" saa lykkelig — Maaskee man har sværtet ham
" hos Dem, ligesom man havde sværtet ham hos
" mig — Den samme Nedrighed, kan have
" forurettet ham allevegne. — Jeg forsikrer
" Dem, han er ingen Morder, som man har
" sagt om ham". — " Hr. Altværd", sagde
Sophie, " jeg har sagt Dem min Beslut-
" ning. Jeg forundrer mig ikke over, hvad
" min Fader har sagt Dem; men i hvad han
" end har frygtet eller været bange for, saa
" har jeg dog aldrig, om jeg ellers kiender mit
" eget Hierte, givet ham nogen Anledning der-
" til: da det altid har været een af mine faste
Grundsætninger, aldrig at gifte mig uden hans
" Samtykke. Det troer jeg, et Barn skylder
" sin Fader, og denne Grundsætning, haaber
" jeg, intet Skulde nogensinde faaet mig til at

" vakle

" vakle i. Jeg begriber i Sandhed ikke, hvor-
" ledes Forældre skulde have den Myndighed,
" at tvinge os til at gifte os, lige tvertimod
" vor Tilbøyelighed. For at undgaae saadan
" en Tvang, som jeg havde Aarsag at frygte
" for, forlod jeg min Faders Huus, og søgte
" Beskyttelse paa et andet Sted. Dette er min
" sande Historie, og dersom Verden eller min
" Fader driver min Hensigt videre, saa vil min
" egen Samvittighed frikiende mig". " Jeg
" hører Dem med Beundring, Miss Western,
sagde Hr. Altværd. " Jeg beundrer den Rig-
" tighed der er i Deres Tanker: men der er
" i Sandhed noget mere deri. Jeg vilde ugierne
" fortørne Dem, Miss; men skal jeg da anse
" alt det, jeg hidindtil har hørt eller seet, for
" en Drøm? og har De udstaaet saa grum en
" Medfart af Deres Fader for en Mandsper-
" sons Skyld, som altid har været Dem gan-
" ske ligegyldig"? " Jeg beder Dem, Hr
Altværd", svarede Sophie, " at De ikke
" vil nøde mig til at sige mine Aarsager. —
" Ja jeg har i Sandhed udstaaet meget: jeg vil
" ikke dølge det for Hr. Altværd — jeg vil være

" meget oprigtig imod Dem — jeg tilstaaer,
" jeg har havt store Tanker om Hr. Jones —
" jeg troer — jeg veed jeg har lidt meget for
" disse Tanker — baade min Faster og min
" Fader have behandlet mig gruesomt; men
" nu er det forbi — Jeg beder, De vil ikke nede
" mig mere: for hvad min Beslutning end
" kan have været tilforn, saa er det nu bestemt.
" Deres Søsterson har mange Dyder, Sir,
" — han har store Dyder, Hr. Altværd. Jeg
" tvivler slet ikke paa, at han jo vil giøre Dem
" Ære i Verden, og giøre Dem lykkelig".
— " Jeg vilde ønske, jeg kunde giøre ham
" lykkelig, Mis", sagde Altværd; " men det
" er jeg overbeviist om, staaer allene i Deres
" Magt: og det er den Overbeviisning, som
" har giort mig saa ivrig i at anholde om De-
" res Yndest for ham". " De er i Sandhed
", bedraget, Sir, De er bedraget", sagde So-
phie; " dog haaber jeg ikke af ham — det er
" nok, at han har bedraget mig. Hr. Alt-
" værd, jeg maae bede, at De ikke vil an-
" mode mig mere herom. — Det skulde giøre
" mig ondt — ney, jeg vil ikke skade ham

" hos

" hos Dem. Jeg ønsker Hr. Jones alt Godt.
" Jeg ønsker ham det af mit ganske Hierte:
" og jeg igientager det for Dem, at hvad For-
" tieneſter han end kan mangle, i Henſeende
" til mig, ſaa er jeg dog vis paa, at han har
" mange gode Egenſkaber. Jeg nægter ikke
" mine forrige Tanker, men intet kan nogen-
" ſinde mere kalde dem tilbage igien. For nær-
" værende Tid er der ingen Mandsperſon paa
" Jorden, ſom jeg vilde forkaſte med ſtørre
" Kixkhed end Hr. Jones: ja hans Opvart-
" ninger vilde nu være mig ligeſaa ubehage-
" lige, ſom Hr. Blifils.

Weſtern havde længe været utaalmodig for at faae Udfaldet paa denne Samtale at vide, og var juſt nu kommet hen til Dørren for at lytte: og da han hørde ſin Datters ſidſte Ud-tryk, tabte han al Taalmodighed, ſpændte Dørren op i Hidſighed, og raabte: — " Det
" er en forbandet Løgn! Vi maae takke den
" Kieltring, den Jones, for alle Ting: og der-
" ſom hun kunde komme til ham, ſaa vilde hun
" tage ham, hvad Time paa Dagen det ſkulde
" være". Her lagde Altværd ſig derimellem,

og vendte sig til Junkeren, med et vredt Aa-
" syn, og sagde: Hr. Western! De har ikke
" holdt Deres Ord. De lovede mig, De vilde
" holde Dem fra alle voldsomme Midler". —
" Ja det giorde jeg ogsaa", raabte Western,
" saa længe som det var mueligt; men at høre,
" at Tøsen kommer mig frem med saadanne for-
" bandede Løgne — For Diævelen! mener
" hun da, at hun kan holde mig for Nar, fordi
" hun kan holde andre Folk derfor? — ney jeg
" kiender hende bedre, end Du giør, Naboe".
" Det giør mig ondt, jeg maae sige Dem, Sir",
svarede Altværd, " at det lader ikke til, at
" De kiender det mindste til denne unge Dame,
" siden De fører Dem saaledes op imod hende.
" Jeg beder Dem om Forladelse for hvad jeg
" siger, men jeg tænker, vor fortroelige Ven-
" skab, Deres egne Ønsker, og Anledningen
" selv dertil, vil retfærdiggiøre mig. Hun er
" Deres Datter, Hr. Western, og jeg troer,
" hun giør Deres Familie Ære. Dersom jeg
" var i Stand til at misunde nogen, saa skulde
" jeg snarere misunde Dem derfor, end nogen
" anden Mand i Verden". — " Hillemænd",

raabte

raabte Junkeren, "jeg vilde ønske, hun var
"Din, af mit ganske Hierte. — Du skulde
"ønske, Du var vel af med hende, og frie for
"al den Ulevlighed igien". — "De er i Sand-
"hed selv Aarsag til al den Ulevlighed, De
"beklager Dem over, min gode Ven"! sagde
Altværd. "Forlad Dem saa meget paa den
"unge Dame, som hun fortiener, saa er jeg
"vis paa, at De vil blive den lykkeligste Fader
"paa Jorden". — "Jeg forlade mig paa
"hende, naar hun ikke vil giere hvad jeg vil
"have? Lad hende bequemme sig til at tage den,
"jeg vil have, hun skal tage, saa skal jeg ogsaa
"forlade mig paa hende, saa meget som hun
"vil". — "De har ingen Ret, Nabee",
sagde Altværd, "til at paastaae, at hun skal
"bequemme sig dertil. Deres Datter tilstaaer,
"De har en nægtende Stemme; og Gud og
"Naturen har ikke fundet for godt at tilstaae
"Dem mere". — "En nægtende Stemme"?
raabte Junkeren. "Ja, ja, jeg skal nok vise
"Jer, hvad for en nægtende Stemme jeg har.
"— Saa, ind med Dig, ind i Dit Kammer!
"herind med Dig, Din haardnakkede" — "Det

"er i Sandhed alt for grum en Medfart, Hr. Weſtern", ſagde Altværd — "jeg kan ikke "taale at ſee det — De ſkal, De maae op= "føre Dem mere artig imod hende. Hun for= "tiener den ømmeſte Medfart". "Ja viſt", ſagde Junkeren; "jeg veed nok hvad hun for= "tiener: nu hun er gaaet, ſkal jeg viſe Dem "hvad hun fortiener. — See her, Naboe, "her er et Brev fra min Couſine, Mylady Bellaſton, hvori hun er ſaa god at lade mig "vide, at Karlen er kommet paa frie Fod igien; "og her raader hun mig, at paſſe paa Tøſen "det bedſte jeg kan. For en Ulykke, Naboe Altværd, De veed kun lidt hvad det har at "betyde, at paſſe paa en Datter".

Her endede Junkeren ſin Tale med nogle Complimenter til ſin egen Skarpſindighed; og derpaa aabenbarede Altværd ham, efter en formelig Fortale, den hele Opdagelſe, han havde giort i Henſeende til Jones, tilligemed hans Vrede imod Bliſil, og enhver anden Omſtændighed, ſom vi allerede have udviklet for Læſerne i de foregaaende Capitler.

Folk

Folk, der ere meget hidsige, ere ogsaa for ſterſte Delen ligeſaa foranderlige. Weſtern havde derfor aldrig ſaaſnart hørt, at Altværd havde i Sinde at indſætte Jones til ſin Arving, førend han ſtrax bifaldt Morbroderen af ſit ganſke Hierte i alle de Berømmelſer, han lagde paa ſin Søſterſøn, og blev nu ligeſaa forpikket paa at faae hende gift med Jones, ſom han tilforn havde været paa at faae hende parret med Blifil.

Her blev Hr. Altværd igien nødt til at lægge ſig derimellem, og at fortælle, hvad der var foregaaet imellem ham og Sophie, hvorover han viſte ſig meget forundret.

Junkeren taug et Øyeblik, og ſaae raſende ud af Forundring over denne Fortælling. — Tilſidſt raabte han: "Hvad kan hun nu "mene med det, Naboe Altværd? lide ham "kunde hun, det vil jeg giøre min Eed paa — "Hille en Ulykke! nu veed jeg det. Nu har jeg "truffet det paa en Prik. Det er altſammen "fra min Søſter. Teſen har faaet Griller i "Hovedet, og hænger nu efter den Knægt, "denne Mylord. Jeg fandt dem ſammen

"hos

" hos min Cousine, Mylady Bellastons. Han
" har stukket Øynene ud paa hende, det er gan-
" ske vist; — men Diævelen annamme mig!
" om han skal faae hende — jeg vil ikke have
" nogen Mylord eller Hofmand i min Familie".

Herpaa holdt Altværd en lang Tale, hvori han igientog sin Beslutning, at man burde skye alle voldsomme Midler, og anbefalede Western derimod paa det alvorligste en mild Maade at gaae frem paa, som den, hvorved han kunde være vis paa at bringe det videre med sin Datter. Derpaa tog han Afsked, og vendte tilbage til Madam Miller; men han maatte føye Junkeren i hans hæftige Anmodninger, og love at bringe Jones hen til ham, for at besøge ham om Eftermiddagen, " at han kunde", som han sagde, " gisre al-
" ting klart med den unge Herre". Da Hr. Altværd tog bort, lovede Western at følge hans Raad i sin Opførsel imod Sophie, og sagde: " Jeg veed ikke hvordan det er; men
" Dievelen annamme mig! Altværd, om De
" ikke altid faaer mig til at giere, alt hvad Dem
" behager: og jeg har dog ligesaagodt et Gods,

" som

" som De, og sidder ligesaavel i Fredscommis-
" sionen, som De".

Det tiende Capitel.

Hvori Historien begynder at nærme sig til Enden.

Da Hr. Altværd kom hiem igien, hørde han, at Jones just var kommet ind af Døren, kort for an ham. Han skyndte sig derfor strax ind i et ledigt Kammer, hvor han befalede, at Jones skulde bringes ind til ham allene.

Det er umueligt at forestille sig et ømmere eller mere rørende Optrin, end dette Møde imellem Morbroderen og hans Søsterson, (thi Waters havde, som Læseren nok kan forestille sig, aabenbaret ham Hemmeligheden ved hans Fødsel, da hun sidste Gang besøgde ham). De første glade Henrykkelser paa begge Sider er det mig i Sandhed alt for vanskeligt at beskrive, og derfor vil jeg heller ikke forsøge det. Altværd reyste Jones op fra sine Fødder, som han havde kastet sig ned for, tog ham i sine Arme, og raabte: " O mit Barn! hvor har " jeg ikke fortient at lastes, hvor har jeg ikke

" for-

"fornærmet Dig. Hvorledes kan jeg nogen-
"sinde godtgiøre Dig disse uartige, disse ubil-
"lige Mistanker, som jeg har havt til Dig,
"og alle de Lidelser, de have foraarsaget Dig"?
"Blive de mig ikke nu godtgiorte"? raabte
Jones; "vilde ikke mine Lidelser, om de end
havde været ti Gange saa store, nu blive mig
"rigelig betalte? O min hierte Morbroder!
"denne Godhed, denne Ømhed overvinder, ned-
"trykker, dræber mig. Jeg kan ikke taale de
"Henrykkelser, som strømme saa hæftig ind
"paa mig. Saaledes endnu at faae Lov til
"at komme for Dem, at faae Deres Yndest:
"endnu engang at blive saa kierlig modtaget
"af min store, min ædle, min ædelmodige Vel-
"giører"! — "Jeg har i Sandhed været me-
"get grum imod Dig, mit Barn"! sagde Alt-
værd. — Og derpaa forklarede han ham Bli-
fils hele Forræderie, og igientog sin store Smerte
over, at det Forræderie havde forført ham til
saa haard en Medfart imod ham. "O tael
"ikke saaledes", svarede Jones; "Deres
"Medfart imod mig var meget ædel. Den Vise-
"ste kunde blevet bedraget, ligesom De blev det:

"og

" og under det Bedrageric maatte den Bedſte
" juſt have handlet ſom De. Deres Godhed
" ſkinnede frem midt i Deres Vrede, ſom
" den da forekom mig. Jeg maae takke denne
" Godhed for alle Ting, ſom jeg dog har væ=
" ret gandſke uværdig til. Faae mig ikke til at
" anklage mig ſelv, ved at drive Deres Ædel=
" modighed alt for vidt. Ah, Sir! jeg er
" ikke blevet ſtraffet mere, end jeg har fortient:
" og det ſkal være min Beſkiæftigelſe mit hele
" Liv igiennem, at fortiene den Lykſalighed, De
" nu ſkiænker mig; for, De maae troe mig,
" min hierte Morbroder, min Straf er ikke
" blevet ſpildt paa mig: endſkiønt jeg har væ=
" ret en ſtor, ſaa er jeg dog ingen forſtokket
" Synder. Jeg takker Himlen, at jeg har faaet
" Tid til at eftertænke mit forbigangne Levnet,
" hvori jeg vel ikke har nogen grov Nedrighed
" at bebrevde mig, men hvori jeg dog ſeer Daar=
" ligheder og Laſter meer end nok, til at for=
" tryde og ſkamme mig derved. Daarligheder,
" ſom kunde havt ſkrækkelige Følger for mig,
" og bragt mig til Bredden af min Undergang ".
" Det fornøyer mig, mit kiære Barn ", ſagde

Alt=

Altværd, " at høre, at Du taler saa fornuf-
" tig: for jeg er overbeviist om, at Hyklerie hø-
" rer ikke med iblandt Dine Feyl, (gode Gud!
" hvor er jeg blevet bedraget derved hos andre)
" og følgelig kan jeg gierne troe alt, hvad Du
" siger. Nu seer Du, Thomas, hvilke Farer
" Uforsigtighed allene kan styrte Dyden i: for
" nu er jeg overbeviist om, at Du elsker Dy-
" den meget høyt. Klogskab er i Sandhed en
" Pligt, som vi skylde os selv, og dersom vi
" ere saa store Fiender af os selv, at vi for-
" sømme denne Pligt, saa maae vi ikke forun-
" dre os, om Verden ogsaa forsømmer sine
" Pligter imod os; for naar et Menneske læg-
" ger selv Grunden til sin Undergang, saa ville
" andre alt for gierne fuldføre den. Men Du
" siger, Du indseer Dine Vildfarelser, og vil
" forbedre Dig. Jeg troer Dig ganske vist,
" mit kiære Barn, og derfor skal jeg, fra dette
" Øyeblik af, aldrig mere erindre Dig om dem.
" Erindre Dig dem allene derfor, at de kunne
" lære Dig at skye dem desbedre i Eftertiden;
" men erindre Dig ogsaa til Din Trøst, at der
" er denne store Forskiel paa de Feyl, som en

" oprigtig

" oprigtig Dommer kan tilskrive Uforsigtig-
" hed, og de, som man allene kan udlede af
" Redrighed. De første ere maaskee endog
" meest skikkede til at befordre et Menneskes Un-
" dergang; men naar han forbedrer sig, saa
" faaer han sit gode Navn og Rygte fuldkom-
" men igien. Verden vil vel ikke strax forlige
" sig med ham; men det vil dog skee med Ti-
" den: og siden efter kan han, endog med en
" Slags Fornøyelse, tænke tilbage paa de Farer,
" han slap ud af. Men naar Redrighed engang
" bliver opdaget, saa falder den, og reyser sig
" aldrig mere: de Plætter, som den lader efter
" sig, kan ingen Tid nogensinde aftvette. Men-
" neskenes Domme ville forfølge den Elændige:
" deres Foragt vil offentlig nedtrykke ham; og
" dersom hans Skam driver ham til at søge
" Eensomhed, saa vil han søge den med al
" den Skræk, som et træt Barn, der er bange
" for Spøgelser, føler, naar det forlader et
" Selskab, og skal gaae ene i Seng. Der hen
" vil hans undertrykte Samvittighed følge ham.
" Roe vil skye ham, som en falsk Ven: Hvor
" han vender sine Øyne, seer han Skræk: seer

" han tilbage, saa træder frugtesløs Fortrydelse
" ham i Hælene: seer han frem ad, saa gloer
" ulægelig Fortvivlelse ham lige i Øynene, ind-
" til han, liig en Fange, der ligger i et Fæng-
" sel, og er dømt til Døde, fatter Afskye for
" sin nærværende Tilstand, og frygter dog for
" Følgerne af den Time, som skal befrie ham
" derfra. Trøst Dig ved, mit Barn, siger jeg, at
" Du er ikke i den Forfatning; og glæd Dig
" med Taknemmelighed imod ham, som har
" tilladt Dig at indsee Dine Vildfarelser, fø-
" rend de havde styrtet Dig i den Elendighed,
" som vilde ganske vist fulgt paa, dersom Du
" havde blevet ved i disse Vildfarelser. Nu
" har Du forladt dem, og nu ere Dine Udsigter
" saaledes, at det synes, som Du har Din
" Lykke i Din egen Magt. Ved disse Ord drog
Jones et dybt Suk, og da Altværd satte
ham i rette derfor, sagde han: " Sir! jeg vil
" ikke skiule noget for Dem: jeg frygter, der er
" een Følge af mine Laster, som jeg skal aldrig
" være i Stand til at udslette. O min hierte
" Morbroder, jeg har mistet en Skat". —
" Du behøver ikke at sige meer", svarede Alt-

værd; " jeg vil være aabenhiertig imod Dig:
" jeg veed, hvad Du beklager Dig over: jeg
" har besøgt den unge Dame, og har talt med
" hende om Dig. Men dette maae jeg paa-
" staae, som et Bevis paa, at Du mener hvad
" Du har sagt, og at Du vil holde Dit Løfte:
" Du skal adlyde mig i een Ting; Du skal
" give Dig tilfreds med den unge Dames Be-
" slutning, enten den er til Din Fordeel eller
" ikke. Hun har allerede udstaaet nok af An-
" modninger, som jeg ikke skiøtter om at tænke
" paa: min Familie maa herefter ikke tvinge
" hende mere; jeg veed, hendes Fader vil nu
" være ligesaa færdig til at plage hende for Din
" Skyld, som han tilforn har været det for
" en andens Skyld: men jeg har besluttet, at
" hun ikke skal udstaae nogen Trang, nogen
" Voldsomhed, eller nogen Uroelighed mere".
" — O min hierte Morbroder", svarede Jo-
nes, " paalæg mig noget, som det kan være
" en Fortieneste af mig at opfylde. Troe mig,
" Sir! det eneste, jeg kunde være Dem ulydig i,
" vilde være at forurolige min Sophie et ene-
" ste Øyeblik. Ney, Sir! dersom jeg er saa

" ulykkelig, at jeg har fortørnet hende saa me-
" get, at jeg ikke kan haabe at faae Forladelse,
" saa vil det allene, tilligemed den skrækkelige
" Tanke, at jeg vilde være Aarsag til hendes
" Ulykke, være tilstrækkelig nok til at over-
" vinde mig. At kunne kalde Sophie min,
" er den største, og nu den eneste Lykksalighed,
" som Himlen kan skienke mig: men det er en
" Lykksalighed, som jeg maa takke hende for al-
" lene". "Jeg vil ikke smigre Dig, mit Barn",
sagde Altværd; "jeg frygter, Din Sag er
" fortvivlet. Jeg har aldrig seet stærkere Kien-
" detegn paa en uforanderlig Beslutning hos
" nogen, end jeg saae i hendes hæftige Erklæ-
" ringer imod Opvartninger af Dig; og det
" kan Du maaskee bedre gisre Rede for, end
" jeg". — "O Sir, jeg kan gisre alt for vel
" Rede derfor", svarede Jones; "jeg har
" syndet alt for meget imod hende, til at haabe
" Forladelse af hende; ja, jeg har forseet mig;
" men hun seer, til al Ulykke, min Brøde fra
" en Kant, der gior den ti Gange sortere i hen-
" des Øyne, end den virkelig er. O min hierte
" Morbroder, jeg mærker, at mine Daarlighe-

" der

" der ere uforbederlige, og at al Deres Godhed
" kan ikke redde mig fra min Undergang".

Nu berettede een af Tienerne dem, at Hr. Western var neden for; thi han længtes saa hæftig efter at see Jones, at han ikke kunde bie til om Eftermiddagen. Hvorpaa Jones, hvis Øyne vare fulde af Taarer, bad sin Morbroder, at han vilde underholde Western i nogle faa Minuter, indtil han havde fattet sig lidet. Dette lovede den gode Mand ham, og befalede derfor, at Hr. Western skulde føres ind i Stuen; og gik derpaa ned til ham.

Madam Miller hørde aldrig saasnart, at Jones var allene (thi hun havde endnu ikke seet ham, siden han kom ud af Fængselet,) førend hun fløy ind til ham, ønskede ham til Lykke med hans nyefundne Morbroder, og hans lykkelige Forligelse med ham. Hertil føyede hun: " jeg vilde ønske, jeg kunde bringe Dem gode " Tidender i en anden Henseende; men saa " uovertalelig har jeg endnu aldrig seet nogen".

Jones lod til at blive noget bestyrtset, og spurgte hende, " hvad hun meente dermed"? " Jh", sagde hun, "jeg har været henne hos

" Deres unge Dame, og har forelagt hende
" alle Ting saaledes, som min Søn Nightin-
" gale har fortalt mig dem. Hun kan ikke
" længer have nogen Tvivl angaaende Bre-
" vet, det er jeg vis paa: for jeg sagde hende,
" at min Søn Nightingale var færdig til at
" gjøre sin Eed paa, at det var hans Paafund
" altsammen, og at han havde tilsagt Dem
" Brevet. Jeg fortalte hende, at Aarsagen,
" hvorfor De havde skrevet dette Brev, burde
" gjøre Dem en Tieneste hos hende; og det saa
" meget desmere, da det var skeet for hendes
" Skyld, og var et tydeligt Beviis paa, at
" De vilde forlade Deres ryggesløse Levnet for
" Eftertiden, og at De desuden ikke havde væ-
" ret hende et eneste Øyeblik utroe, siden De
" havde seet hende i Byen. Jeg er bange, jeg
" gik forvidt deri; men Himlen forlade mig det:
" jeg haaber, Deres Opførsel i Fremtiden vil
" retfærdiggjøre mig. Jeg er vis paa, jeg har
" sagt alt, hvad jeg kan sige, men uden den
" mindste Nytte. Hun bliver ved at være ubøye-
" lig. Hun siger, hun har tilgivet mange Feyl,
" i Betragtning af Deres Ungdom; men hun

' udviste

" udviste saadan en Afskye for en Libertiners
" Characteer, at hun stoppede Munden ganske
" paa mig. Jeg forsegte ofte at undskylde
" Dem, men hendes billige Ret til at anklage
" Dem faldt alt for tydelig i Ørene. Hun
" er paa min Ære et elskværdigt Fruentimmer,
" og een af de mildeste og fornuftigste Piger,
" jeg nogensinde har seet. Jeg kunde næsten
" kysset hende for eet Udtryk, hun brugte. Det
" var en Tanke, som fortiente at være frem-
" bragt af Seneca, eller af en Biskop. Jeg
" troede engang, Madam", sagde hun, " at
" jeg havde opdaget, at Hr. Jones havde et
" meget godt Hierte, og derfor tilstaaer jeg,
" jeg havde en oprigtig Høyagtelse for ham:
" men saa aldeles ryggesløse Sæder fordærve
" det bedste Hierte i Verden; og alt hvad en
" Libertiner, der har et godt Hierte, kan vente,
" er, at vi blande nogle Gran Medynk imel-
" lem vor Foragt og Afskye. — Hun er en En-
" gel; det maae jeg sige". — " O Madam
" Miller", svarede Jones, " jeg kan ikke
" taale den Tanke, at jeg har mistet saadan en
" Engel"! — " Mistet"! raabte Madam Mil-

ler; " ney, jeg haaber, De har ikke miſtet hende
" endnu. Beſlut at forlade denne laſtværdige
" Levemaade, saa kan De endnu have Haab:
" og om hun endog bliver ved at være ubevæ-
" gelig, saa er der en anden ung Dame, en
" nydelig ung Dame, der har dygtige Midler,
" og er færdig at døe af Kierlighed til Dem.
" Jeg hørde det i Morges, og jeg fortalte det
" til Miss Weſtern, ja jeg gik endog lidt uden
" for Sandheden igien; for jeg fortalte hende,
" De havde afſlaaet hende: men jeg vidſte viſt,
" De vilde afſlaae hende. — Og her maae jeg
" give Dem en liden Trøſt; da jeg nævnede
" den unge Dames Navn, ſom er ingen an-
" den, end den ſmukke Enke Hunt, saa ſynes
" mig, hun blev ganſke bleeg: men da jeg
" sagde, De havde givet hende Afſlag, kan jeg
" ſværge paa, at hendes Anſigt blev saa rødt
" ſom et Skarlagen i et Øyeblik, og saa ud-
" lod hun ſig med diſſe Ord: jeg kan ikke nægte,
" at jeg jo troer, han har nogen Godhed for mig".

Her blev Samtalen afbrudt af Hr. Weſtern, ſom ikke længer vilde lade ſig holde ude fra Jones, endſkiønt Hr. Altværd ſatte ſig

derimod

derimod: og han havde dog, som vi ofte have seet, en forunderlig Magt over ham.

Western gik strax hen til Jones, og raabte: "Min gamle gode Ven Thomas, jeg "fornøyer mig af mit ganske Hierte over at "see Dig. Alt det Forbigangne maae nu være "forglemt. Det var ikke min Mening at for= "nærme Dig: for jeg tog Dig for en anden "Person, som baade Altværd og Du selv "veed: og hvad kan et Par hastige Ord sige, "naar man ikke mener noget Ondt dermed. Een "Christen maae forglemme en andens For= "seelser, og tilgive dem". "Jeg haaber, "Sir", sagde Jones, "at jeg skal aldrig "forglemme, hvor meget jeg skylder Dem; "men jeg forsikrer Dem, at det er mig ganske "ubekiendt, at De har fornærmet mig". — "Er det det"? sagde Western, "naa saa "giv mig da Din Haand; Du er mig saa "brav og skikkelig en Karl, som nogen i hele "Kongeriget. Kom med mig! jeg skal i Øye= "blikket føre Dig hen til Din Kiæreste". Her lagde Altværd sig derimellem; og da Junke= ren hverken var i Stand til at overtale Mor=

broderen, eller hans Søstersøn, saa blev han, efter nogen Trætte, tvunget til at opsætte det til om Eftermiddagen, da han vilde føre Jones ind til Sophie: og da lod Hr. Altværd sig overtale til at være tilstæde ved Theebordet, og det baade af Medlidenhed over Jones, og for at føye Western, som ønskede det meget inderlig.

Den Samtale, som derpaa forefaldt, var behagelig nok; og vi skulde ganske vist underholdt vore Læsere dermed, dersom den var forekommet tiligere i vor Historie: men da vi nu ikke have Tid til at opholde os ved noget, uden det som er meget magtpaaliggende, saa maae det være nok her at anmærke, at Hr. Western tog hiem igien, efterat alting var bleven aftalt angaaende Eftermiddags Besøgelsen.

Det ellevte Capitel.

Historien kommer nærmere til Enden.

Da Hr. Western var taget bort, begyndte Hr. Jones at underrette Hr. Altværd og Madam Miller om, at han maatte takke to adelige Herrer for sin Friehed: disse havde tilligemed

ligemed to Bundlæger, og een af Hr. Nigh-tingales Venner, været henne hos den Magi-stratsperson, som havde ladet ham sætte fast, og som lod ham løs igien, da Bundlægen gjorde sin Eed paa, at den saarede Herre var frie for al Fare af sin Bunde.

Den ene af disse Herrer, sagde han, havde han nok seet tilforn, men ikke mere end eengang; men den anden havde sat ham i en stor Forundring, ved at bede ham om Forla-delse for en Fornærmelse, han havde tilfeyet ham, hvortil hans Uvidenhed om hvem han var, havde været den eneste Aarsag.

Og denne Sag, som Jones ikke blev oplyst om, førend siden efter, forholdt sig saa-ledes. Da den Lieutenant som Lord Fellamar, efter Lady Bellastons Raad, havde benyttet sig af, for at opsnappe Jones som en Land-stryger, og føre ham om Bord paa et Skib, kom til Mylord Fellamar, for at berette ham Udfaldet, som vi tilforn have seet, saa roste han Jones's Opførsel meget i alle Henseender, og forsikkrede Mylord Fellamar, at han gan-ske vist maatte have dømt feyl om den Person;

thi

thi Jones var ganske vist eu honet Person. Herover begyndte da Mylord, som var en fuldkommen ærekiær Herre, og vilde paa ingen Maade giort sig skyldig i en Handling, som Verden i Almindelighed vilde fordømme, at blive meget bekymret over, at han havde fulgt Lady Bellastons Raad.

Omtrent et Par Dage derefter, spiste denne Lord Fellamar af en Hændelse med den Irlandske Pair, som, da Samtalen faldt paa Duellen, underrettede Selskabet om Fitzpatricks Characteer; men lod ham langt fra ikke vederfares Ret, i sær i Henseende til hans Kone. Han sagde, hun var den uskyldigste, og mest fornærmede Kone i Verden: og at han af Medlidenhed allene havde taget sig af hendes Sag. Derpaa udlod han sig med, at han Morgenen efter vilde gaae hiem til Fitzpatrick, for, om mueligt, at overtale ham til at lade sig skille fra sin Kone, som, sagde Pairen, frygtede for sit Liv, om hun nogensinde skulde vende tilbage til sin Mand. Lord Fellamar giorde derpaa Aftale om, at han vilde følge med ham, for at faae nøyere Underret-

ning

ning om Jones, og Omstændighederne ved Duellen; thi hân var paa ingen Maade roelig, for den Deels Skyld, som han havde havt deri. Saasnart Mylord Fellamar lod sig forstaae med, at han vilde gierne hielpe til at befrie Damen, tog den anden Herre strax meget ivrig imod hans Tilbud: thi han forlod sig meget paa Mylord Fellamars Anseelse, og troede, at det vilde opvække nogen Skræk hos Fitzpatrick, og at han derved deslettere kunde bringes til at føye ham: og han havde maaskee heller ikke Uret deri; thi den stakkels Irlænder saae aldrig saa snart, at disse adelige Herrer havde paataget sig hans Kones Sag, førend han strax gav efter: og derpaa bleve Vilkaarene ved Skilsmissen strax opsatte, og underskrevne af begge Partierne.

Frue Waters havde enten saa vel overbeviist Hr. Fitzpatrick om hans Kones Uskyldighed, i Henseende til Jones i Upton, eller den Sag maaskee ogsaa nu af andre Aarsager var blevet ham saa ligegyldig, at han rosede Jones overmaade meget for Mylord Fellamar, tog al Skylden paa sig, og bevidnede, at han

havde

havde opført sig som en honet og ærekiær Person: og da Mylord udspurgde ham videre om Jones, saa fortalte Fitzpatrick ham, at han var en Søstersøn af en meget fornem og riig Herre; og det havde Frue Waters nyelig fortalt ham, efterat hun havde talt med Dowling.

Nu troede Lord Fellamar, at det var hans Pligt, at gjøre alt hvad han kunde, for at tilfredsstille en Herre, som han havde fornærmet paa saa grov en Maade; og besluttede derfor, uden at tænke paa, at det var hans Medbeyler, (thi nu havde han opgivet alle Tanker om Sophie) at skaffe Hr. Jones sin Friehed, da baade Fitzpatrick og hans Vundlæge forsikkrede ham, at Vunden var ikke dødelig. Han formaacde derfor den Irlandske Pair til at følge med sig til det Sted, hvor Jones var sat fast: og der opførde han sig saaledes, som vi allerede have fortalt.

Da Altværd var kommet ind i sine Værelser igien, førde han Jones strax ind i sit Kammer, og underrettede ham derpaa om den hele Sag, baade om det, han havde hørt af Frue Waters, og det, han havde faaet at vide af Dowling.

Jones

Jones viste sig meget bestyrtset, og ikke mindre bekymret ved den Fortælling; men giorde slet ingen Anmærkninger derover. I det samme kom der en Tiener fra Hr. Blifil, som forlangede at vide, naar det var hans Morbroder belevligt at tage imod ham, da han vilde giøre sin Opvartning hos ham. Altværd studsede og blegnede, og befalede Tieneren i en mere hidsig Tone, end jeg troer, han nogensinde havde talt i tilforn, at sige til Blifil, at han kiendte ham ikke. "Betænk Dem, Sir"! raabte Jones i en skiælvende Tone. — "Jeg har "betænkt mig", sagde Altværd, "og Du "skal selv forrette dette Ærinde for mig hos "det Skarn. — Ingen er saa vel skikket, til "at bringe ham den Dom, der styrter ham, som "den, hvis Undergang han har lagt saa ne- "drige Planer til. — Jeg beder om Forla- "delse, Si", sagde Jones, "naar De be- "tænker Dem et Øyeblik, saa er jeg vis paa, "De vil være overbeviist om det Modsatte. "Det som maaskee vilde være Retfærdighed i "en andens Mund, vilde være Fornærmelse i "min: og imod hvem? — imod min egen

"Broder

" Broder og Deres Søsterſøn! — Saa grumt
" behandlede han ikke mig. — Det vilde i
" Sandhed mindre kunne undſkyldes, end alt
" det, han har giort. Lykken kan friſte Folk, der
" ellers ikke have et meget ondt Hierte, til at
" begaae en Uretfærdighed; men ſaadanne
" Fornærmelſer reyſe ſig allene fra en ſort
" og en ond Siel, og kunne ikke undſkyldes
" med Friſtelſen dertil. — Lad mig overtale
" Dem til ikke at giøre noget i den Hidſighed,
" De nu er i. Betænk, min hierte Morbroder,
" jeg blev ſørſt hørt af Dem". Altværd ſtod et Øyeblik og taug ſtille, og derpaa omfav-nede han Jones, og ſagde i en hæftig Graad:
" O mit Barn! hvilken Godhed har jeg ikke
" været blind imod ſaa længe".

I det ſamme kom Madam Miller ind, efterat hun havde pikket ſagte paa Dørren, uden at man havde mærket det, og da hun ſaae Jones i ſin Morbroders Arme, faldt den ſtak-kels Kone, i et Anfald af Glæde, ned paa ſine Knæe, og udbrød i den meſt henrykkende Tak-ſigelſe til Himlen for det, der havde tildraget ſig. — Derpaa løb hun hen til Jones, og

omfav-

omfavnede ham med Heftighed, og raabte: "min kiære Ven! jeg ønsker Dem tusinde "Gange, og atter tusinde Gange til Lykke "med denne velsignede Dag". Derefter ønskede hun Altværd til Lykke paa samme Maade, hvortil han svarede: "Nu er jeg i Sandhed "overmaade lykkelig, Madam Miller". Og efter nogle faa Henrykkelser paa alle Sider, bad Madam Miller Dem begge, at komme til Bords i Spisestuen, hvor, sagde hun, der ere nogle meget lykkelige Folk forsamlede, nemlig: Hr. Nightingale med hans Brud, og hans Cousine Harris med hendes Brudgom.

Altværd undskyldte sig, at han ikke kunde spise til Middag med Dem, da han havde bestilt noget lidet for sig og sin Søstersøn, i sit eget Kammer; thi de havde mange private Ting at tale med hinanden om; men derimod var han villig til at love den gode Kone, at baade han og Jones vilde giøre hende Selskab ved Bordet om Aftenen.

Derpaa spurgde Madam Miller, hvad der skulde giøres ved Blisil; "for jeg kan i "Sandhed ikke være roelig", sagde hun,

" saalænge saadant et Skarn er i mit Huus ". — Altværd svarede, at han var ligesaa uroelig som hun, i denne Henseende. " O "! raabte hun, " forholder det sig saaledes, saa overlad " Sagen til mig. Jeg skal snart faae ham ud " af Huset, det skal jeg være Dem god for. " Her er to eller tre stærke Karle her neden for " Trapperne ". " Det vil ikke være nødven- " digt at bruge nogen Vold ", sagde Altværd; " dersom De vil forrette et Ærinde for mig " hos ham, saa er jeg overbeviist om, at han " vil strax tage bort af sig selv ". " Om jeg " vil "? sagde Madam Miller, " jeg har al- " drig i mit hele Liv giort noget med saa god " en Villie, som dette ". Her lagde Jones sig derimellem, og sagde: " at han nu havde " overvenet Sagen nøyere, og at han nok selv " vilde forrette dette Ærinde, om Hr. Alt- " værd saa behagede. Jeg veed allerede fuld- " kommen vel Deres Villie, Sir ", sagde han, " og jeg beder Dem, De vil tillade mig, " at underrette ham derom, med mine egne " Ord. Tillad mig at bede Dem, Sir ", føyede han til, " at De vil overveye de skrække-

" lige

" lige Følger det kan have, om man driver ham
" til en heftig og pludselig Fortvivlelse! hvor
" uskikket er ikke den Stakkel til at døe, i hans
" nærværende Tilstand". Denne Tale giorde
slet ingen Virkning paa Madam Miller. Hun
forlod Dem, og raabte: " De er alt for god,
" Hr. Jones, uendelig meget alt for god til
" at leve i denne Verden". Men den giorde
et dybere Indtryk paa Hr. Altværd: " Mit
" gode Barn", sagde han, " jeg forundrer
" mig lige meget over Dit gode Hierte, og Din
" giennemtrængende Forstand. Himlen for-
" byde, at jeg skulde ville berøve denne Elæn-
" dige noget Middel eller nogen Tid til at for-
" tryde sin Ugudelighed; det vilde i Sandhed
" være en græsselig Tanke for mig. Gaae der-
" for til ham, og opfør Dig imod ham, efter
" Dit eget Godtbefindende: men smigre ham
" ikke med noget Haab om, at jeg vil tilgive
" ham; for jeg skal aldrig tilgive Nedrighed,
" uden for saavidt som min Religion forbin-
" der mig dertil: og det strækker sig ikke saavidt,
" at jeg enten skulde bevise saadanne Skarn nos-
" gen Godhed, eller omgaaes med dem".

Derpaa gik Jones op paa Blifils Kammer, og fandt ham i en Tilstand, der opvakte Medynk hos ham; endskiønt den vilde opvakt en meget mindre elskværdig Lidenskab hos mange andre, som kunde seet ham. Han havde kastet sig paa sin Seng, hvor han laae, og overgav sig til sin Fortvivlelse, og svømmede i Taarer; men ikke i saadanne Taarer, som flyde af Forstrydelse, og afvaske al Brøde af en Siel, som er blevet forført dertil, eller uforvarendes overraskет deraf, tvertimod dens naturlige Tilbøielighed; thi det hænder sig vel undertiden af menneskelig Skrøbelighed, endog for gode Mennesker. Ney, hans Taarer vare af det Slags, som den skiælvende Tyv fælder, naar han sidder paa Rakkersluffen: og som i sig selv ikke er andet end en Virkning af den Bekymring, som de vildeste Mennesker dog gierne føle for sig selv.

Det vilde være ubehageligt og kiedsommeligt at skildre dette Optrin i dets fulde Længde: det maae være nok at sige, at Jones opførte sig meget artig. Han udelod intet, som hans Indbildningskraft kunde indgive ham, for at trøste og opmuntre den modfaldne Blifil, førend

rend han meddeelte ham sin Morbroders Beslutning, at han endnu den samme Aften maatte forlade Huset. Han tilbød ham alle de Penge, han kunde behøve, og forsikkrede ham, at han af sit ganske Hierte tilgav ham alt, hvad han havde giort ham imod: at han vilde stræbe at leve med ham i Eftertiden, som med en Broder, og at han ikke vilde undlade at forsøge alle muelige Ting, for at tilveiebringe en Forligelse imellem ham og hans Morbroder.

Blifil var i Begyndelsen mut og taugs, og betænkte sig paa, om han ikke endda skulde nægte alle Ting: men da han tilsidst mærkede, at der var alt for meget imod ham, saa gav han sig endelig til at bekiende. Derpaa bad han sin Broder om Forladelse paa den allerydmygste Maade, kastede sig ned paa Gulvet, og kyssede hans Fødder. Kort at sige: han udmærkede sig nu ligesaa meget ved en krybende Nedrighed, som han tilforn havde udmærket sig ved Ugudelighed.

Jones kunde ikke undertrykke sin Foragt for ham saa meget, at den jo lidt brød frem i hans Ansigt ved denne yderlige Nedrighed. Han

renſte ſin Broder op, ſaaſnart han kunde, raadede ham at bære ſin Modgang meremandig, og igientog ſine Løfter, at han vilde giøre alt hvad der ſtod i hans Magt, for at formindſke den. Dertil bevidnede Blifil at han var ganſke uværdig, og frembragte uendelig mange Takſigelſer derfor. Og da han havde erklæret, at han vilde ſee ſig om andre Værelſer, og ſtrax flytte ud, ſaa vendte Jones tilbage til ſin Morbroder.

Iblandt andre Ting underrettede nu Altværd Jones om den Opdagelſe, han havde giort, i Henſeende til de feinhundrede Pund i Bancoſedler. "Jeg har allerede ſpurgt en Procurator til Raads derom", ſagde han, "og han ſiger mig til min ſtore Forundring, "at der er ingen Straf for et Bedrageric af "denne Natur. Naar jeg betænker, hvor utak"nemmelig denne Karl har været imod Dig, "ſaa troer jeg, en Stratenrøver er en uſkyldig "Mand, i Sammenligning med ham".

"Gode Gud"! ſagde Jones, "er det "mueligt? — Jeg er overmaade beſtyrtſet over "denne Tidende. Jeg troede ikke, der var en

"redeli-

" redeligere Karl i Verden, end han. — Saa-
" dan en Sum var alt for stor en Fristelse, at
" staae imod for ham: for mindre Summer
" har han ganske rigtig overbragt mig. De
" maae tillade mig, min hierte Morbroder,
" snarere at kalde det en Skrøbelighed, end Utak-
" nemmelighed; for jeg er vis paa, at den stak-
" kels Karl elsker mig; og han har beviist mig
" adskillige Tieneſter, som jeg skal aldrig
" glemme. Ja jeg troer endog, at han har for-
" trydt denne Handling; for det er ikke mere
" end en Dag eller to, siden han besøgte mig i
" mit Fængsel, da mine Sager vare i den ælæn-
" digste Tilstand; og da tilbød han mig nögle
" Penge, om jeg behøvede dem. Betænk,
" hierte Morbroder, hvor stor en Fristelse det
" maae være for en Mand, som har været saa
" ulykkelig som han, at see saadan en Sum i
" sin Magt, der kan befrie ham og hans Fa-
" milie fra saadan en Elændighed for Eftertiden".

" Mit Barn", raabte Altværd, " Du
" driver denne eftergivende Mildhed alt for
" vidt. Saadan en misbrugt Naade er ikke
" allene en Skrøbelighed, men nærmer sig endog

" til Uretfærdighed, og er meget skadelig for det
" borgerlige Selskab, da den opmuntrer La-
" sterne. Denne Karls Uredelighed kunde jeg
" maaskee tilgivet ham, men aldrig hans Utak-
" nemmelighed. Og det maae jeg sige, at
" naar man føler en Fristelse til at tilgive Ure-
" delighed, saa er man saa god og kierlig, som
" man bør være; og saa vidt, maae jeg tilstaae,
" jeg ogsaa selv er gaaet; for jeg har ofte ym-
" ket en Stratenrøvers Skiebne, naar jeg har
" været i Retten: og jeg har mere end eengang
" lagt et godt Ord hos Dommeren for dem,
" hvis Sag har tilladt nogen Formildelse. Men
" naar Uredeligheden ledsages af nogen sortere
" Last, for Exempel: Grumhed, Mord, Utak-
" nemmelighed eller andre saadanne, saa bliver
" Medlidenhed og Eftergivelse Feyl. Jeg er
" overbeviist om, at denne Karl er et Skarn,
" og han skal straffes, i det mindste saavidt som
" jeg kan straffe ham".

Dette udtalede Altværd med saa alvorlig en Mine og Stemme, at Jones ikke fandt for godt at svare noget derpaa: desuden var den Tid, som Hr. Western havde bestemt ham, nu

saa

saa nær, at han havde ikke mere Tid, end til at klæde sig paa. Her endtes da denne Samtale, og derpaa gik Jones ind i et andet Værelse, hvor Griffel efter hans Befaling ventede paa ham med hans Klæder.

Griffel havde neppe seet sin Herre, siden den lykkelige Opdagelse; og nu var den stakkels Karl hverken i Stand til at dæmpe, eller til at udtrykke sin Henrykkelse. Han bar sig ad, som han var rasende, og tog næsten ligesaa tit feyl imedens han klædde Jones paa, som jeg har seet Harlequin har giort, naar han har klædt sig paa paa Theatret.

Men hans Hukommelse slog ham slet ikke feyl. Nu erindrede han sig mange Tegn og Forvarsler til denne lykkelige Hændelse, hvoraf han allerede havde anmærket nogle paa den Tid de hændte sig; men mange flere erindrede han sig først nu. Han glemte heller ikke den Drøm, han drømte Natten førend han mødte Jones, og sluttede med at sige: "Jeg har nok sagt Dem "det, Naadige Herre, at der var noget, som "ahnede mig, at De tidlig eller sildig vilde faae det "i Deres Magt at giøre min Lykke". Jones

forsikkrede ham, at denne Ahnelse skulde ligesaa vist blive opfyldt, i Henseende til ham, som alle de andre Tegn vare blevne opfyldte: og dette forøgede ikke lidet de Henrykkelser, den stakkels Karl allerede følede over sin Herre.

Det tolvte Capitel.

Historien nærmer sig endnu mere til Enden.

Da Jones var paaklædt, fulgte han sin Morbroder hen til Westerns. Han var i Sandhed een af de smukkeste Skabninger, man nogensinde har seet, og hans Person allene vilde have været i Stand til at indtage de fleste Frøentimmer: men jeg haaber, man har allerede seet af denne Historie, at Naturen, da den dannede ham, ikke, som den undertiden gier, forlod sig allene paa denne Fortieneste, for at anbefale sit Arbeyde.

Sophie, som ogsaa, i hvor vreed hun end var, havde pyntet sig med den sterste Smag, (af hvad Aarsag, maae mine Læserinder bestemme) var saa overmaade smuk, at Altværd selv, da han saae hende, ikke kunde bare sig for at hviske til Western, at han troede, hun

var

var den ſmukkeſte Pige i hele Verden. Hertil ſvarede Weſtern, endſkiønt han hviſkede ſaa høyt, at de kunde høre det alleſammen: "Saa= "meget desbedre for Thomas — for han "ſkal Diævelen annamme mig pusle hende". Sophie blev saa rød ſom et Skarlagen ved diſſe Ord, og Jones bleguede, og var næſten færdig at falde ned af ſin Stoel.

Theebordet var aldrig saasnart taget bort, førend Weſtern traf Altværd ud af Værelſet, og fortalte ham, at han havde noget vigtigt at tale med ham om, ſom han maatte ſige ham i Eenrom, og det ſtrax, inden han glemte det.

Nu vare da Elſkerne allene, og jeg tvivler ikke om, at jo mange af mine Læſere ville forundre ſig over, at de, ſom havde saa meget at ſige hinanden, medens det var dem saa vanſkeligt og voveligt at faae hinanden i Tale: og ſom ſyntes saa begierlige efter at kaſte ſig i hinandens Arme, da der var saa meget, ſom hindrede det, ſadde nu begge i nogen Tid taugſe og ubevægelige; da de dog med ſtørſte Sikkerhed og Friehed kunde ſige og giøre hvad de behagede; saa at en Fremmed, der ikkun beſad en

maa=

maadelig Skarpsindighed, meget gierne kunde troet, at de vare ligegyldige for hinanden: Men saaledes var det, i hvor underligt det kan synes: De sadde begge og sloge Øynene ned, og laug ganske stille i nogle Minuter.

I dette Mellemrum stræbte Jones et Par Gange at tale, men det var ham ganske umueligt. Han mumlede allene, eller rettere sukkede nogle afbrudte Ord ud. Endelig begyndte Sophie, deels af Medlidenhed for ham, og deels for at vende Talen fra den Materie, som hun nok vidste, han vil giøre sig Umage for at føre paa Bane.

"Denne Opdagelse", sagde hun, "giør "Dem i Sandhed til det lykkeligste Menneske "paa Jorden, Sir". "Og kan De virkelig "ansee mig for saa lykkelig, Madam", sagde Jones, og sukkede, "da jeg har paadraget "mig Deres Vrede? — "Ja hvad det an- "gaaer, Sir", sagde hun, "saa veed De selv "bedst, om De har fortient det". "De er i "Sandhed ligesaavel underrettet om alle mine "Feyl", sagde han; Madam Miller har "fortalt Dem den hele Sandhed. O min

"Sophie

" Sophie! maae jeg aldrig haabe at faae For-
" ladelse". — " Jeg tænker, Hr. Jones",
sagde hun, at jeg kan næsten forlade mig paa
" Deres egen Retfærdighed, og overlade det
" til Dem selv, at fælde Dom over Deres Op-
" førsel". — " Ah! Madam", svarede han,
" det er Naade, og ikke Retfærdighed, som jeg
" anraaber Dem om. Retfærdigheden veed
" jeg, maae fordømme mig. — Dog ikke for
" mit Brev til Lady Bellaston. Det erklæ-
" rer jeg paa det høytideligste, at De har faaet
" en sandfærdig Underretning om". Og der-
paa opholdt han sig meget ved den Forsikkring,
Nightingale havde givet ham om at finde
paa en god Undskyldning, for at slaae op igien,
om Hendes Naade, tvertimod deres Formodnin-
ger, skulde taget imod hans Tilbud. Men dog
bekiendte han, at det havde været meget ufor-
sigtigt af ham, at give hende saadant et Brev i
Hænder: " men jeg har betalt denne Uforsig-
" tighed dyrt nok, ved den Virkning, den har
" giort paa Dem". " Jeg troer ikke andet",
sagde hun, " og jeg kan ikke troe andet om dette
" Brev, end det, De vil have, jeg skal troe.

" Min

" Min Opførsel, synes mig, viser Dem tyde-
" lig nok, at jeg ikke troer, der er meget deri.
" Men har jeg ikke nok, foruden det, at være
" fortrydelig over, Hr. Jones? Efter det, der
" tildrog sig i Upton, at indvikle Dem saa-
" snart i en nye Kierligheds-Forstaaelse med et
" andet Fruentimmer, imedens jeg indbildte
" mig, og De paastod, at Deres Hierte blødte
" for mig! — I Sandhed, De har ført Dem
" forunderlig op. Kan jeg troe, at den Kier-
" lighed, De har for mig, er oprigtig? eller om
" jeg endog kan troe det, hvad Lykke kan jeg da
" vel være vis paa med en Mand, der er i Stand
" til at være saa ubestandig"? "O min So-
" phie", raabte han, "tvivl ikke om den re-
" neste Kierlighed, der nogensinde brændte i et
" Menneskes Bryst, er oprigtig. Tænk, min
" tilbedelsesværdige Pige, i hvilken ulykkalig,
" i hvilken fortvivlende Tilstand jeg var i.
" Havde jeg, min Sophie, kunnet smigre mig
" selv med det ringeste Haab om, at jeg nogen-
" sinde skulde faae Tilladelse til at kaste mig
" for Deres Fødder, som jeg nu gior; saa
" vilde aldrig noget Fruentimmer været i Stand

" til

" til at indgive mig en Tanke, som den stræn-
" geste Kydskhed kunde fordømt. Ubestandig-
" hed imod Dem! O Sophie! dersom De
" kan af Godhed tilgive det Forbigangne, saa
" lad ikke nogen grum Frygt for Eftertiden
" udelukke mig fra Deres Naade. — Ingen
" Fortrydelse var nogensinde mere oprigtig. O!
" lad den igien forlige mig med min Himmel i
" denne dyrebare Barm". " Oprigtig For-
" trydelse, Hr. Jones", svarede hun, " vil
" forskaffe en Synder Forladelse; men det er
" af Een, som fuldkommen kan bedømme, hvor
" oprigtig hans Fortrydelse er. Et Menneske
" kan bedrages, og der er intet ufeylbarligt
" Middel til at forekomme det. Men dersom
" Deres Fortrydelse formaaer mig til at til-
" give Dem, saa kan De nok forestille Dem,
" at jeg i det mindste vil paastaae, at De skal
" give mig det stærkeste Beviis paa Deres Op-
" rigtighed". — " Nævn ethvert Beviis som
" staaer i min Magt", svarede Jones hidsig.
" Tiden", svarede hun, " Tiden allene, Hr.
" Jones, kan overbevise mig om, at Deres
" Fortrydelse er sand, og at De har besluttet

" at

" at forlade de Laſter, ſom jeg ſkulde afſkye
" Dem for, derſom jeg troede, De var i Stand
" til at blive ved i dem". " Troe ikke det",
raabte Jones. " Paa mine Knæe anraaber
" jeg Dem om, at De vil ſætte Fortroelighed
" til mig: en Fortroelighed, ſom jeg ſkal an-
" vende mit hele Liv paa at fortiene". " An-
" vend da", ſagde hun, " endeel af Deres
" Liv paa at viſe mig, at De fortiener den.
" Jeg troer, jeg har tydelig nok forſikkret Dem
" om, at jeg vil ſkiænke Dem min Fortroelig-
" hed, ſaaſnart jeg ſeer, De fortiener den. Ef-
" ter hvad der er ſkeet, Sir, kan De vel ikke
" vente, jeg ſkulde troe Dem paa Deres Ord".

Han ſvarede: " Troe mig ikke paa mit
" Ord. Jeg har en bedre Sikkerhed at ſætte
" Dem: jeg har et Pant at viſe Dem paa min
" Beſtandighed, ſom De umuelig kan ſatte
" Tvivl om, naar De ſeer det". " Hvad er
" det"? ſagde Sophie, lidet beſtyrtſet. " Det
" ſkal jeg viſe Dem, min yndige Engel",
raabte Jones, og tog hende ved Haanden, og
førde hende hen til Speylet: " Der er mit
" Pant! ſee det der, i denne elſkværdige Figur,

" i dette

" i dette Ansigt, i denne Skabning, i disse Øyne,
" og i den Siel, som skinner frem igiennem disse
" Øyne. Kan den, der skal besidde disse Skion-
" heder, være ubestandig? det er umueligt, min
" Sophie; de vilde giøre en Dorimant, en
" Lord Rochester bestandige! De kunde ikke
" tivle derom, dersom De kunde see Dem
" selv med andre Øyne, end med Deres egne".
Sophie rødmede og smilede halv: men tvang sig strax igien til at see alvorlig ud. " Dersom
" jeg skal dømme om det Tilkommende af det
" Forbigangne, saa vil mit Billede ikke blive
" længer i Deres Hierte, naar De ikke seer
" mig, end det vil blive i dette Speyl, naar
" jeg gaaer ud af Stuen". " Det har, ved
" Himlen"! sagde Jones, " ved det aller-
" helligste der er til! aldrig været ude af mit
" Hierte. Deres Kiøn er alt for delicat til at
" kunne indsee, hvor grov vores Tankemaade er,
" og hvor lidet en vis Slags Kierlighed har at
" giøre med Hiertet". " Jeg vil aldrig gifte
" mig", svarede Sophie meget alvorlig,
" med en Mandsperson, som ikke kan lære at
" være saa delicat, at det maae blive ham li-

" gesaa umueligt, som det er mig, at giere denne
" Forskiel". " Jeg vil lære det", sagde Jo-
nes; " jeg har allerede lært det. Det første
" Øyeblik, jeg torde haabe, at min Sophie
" kunde blive min Kone, lærde mig det paa
" engang: og fra det Øyeblik af blev det lige-
" saa umueligt for mine Sandser, at faae Lyst
" til noget andet Fruentimmer, som for mit
" Hierte, at elske nogen anden". " Ja", sva-
rede Sophie, " Tiden skal vise, hvorvidt det
" er sandt. Nu er Deres Tilstand forandret, Hr.
" Jones; og jeg forsikrer Dem, jeg for-
" nøyer mig meget over denne Forandring.
" Nu vil De ikke mangle Leylighed til at være
" hos mig, og overbevise mig om, at Deres
" Sind ogsaa er forandret". " O min Engel",
raabte Jones, " hvorledes skal jeg takke Dig
" for Din Godhed? Og er De da saa god at
" tilstaae, at De fornøyer Dem over min Lykke?
" — troe mig, troe mig, Madam, det er Dem
" allene, der har givet mig nogen Smag paa
" Lykken, da jeg maae takke det dyrebare Haab
" — O min Sophie! lad det ikke vare længe
" — Jeg vil adlyde alle Deres Befalinger.

" Jeg

" Jeg vover ikke at anholde om noget hos Dem,
" uden De tillader det. Men jeg maae dog
" bede Dem om, at giøre min Prøvetiid kort.
" O! sig mig, naar jeg maae vente, De vil være
" overbeviist om det, som er paa den høytide-
" ligste Maade sandt". " Naar jeg af min gode
" Billie er gaaet saa vidt, Hr. Jones", sagde
Hun, " saa venter jeg, at De ikke nøder mig:
" og jeg vil ikke nødes". — " O! see ikke saa
" vredt paa mig, min Sophie", raabte han;
" jeg nøder Dem ikke, jeg tør ikke nøde Dem.
" — Men tillad mig dog i det mindste endnu
" eengang at bede Dem om, at bestemme Ti-
" den. O betænk, hvor utaalmodig Kierlighed
" er"! — " Om et Aar maaskee", sagde
Hun. " O min Sophie", raabte han, " De
" har nævnet en Evighed". — " Maaskee det
" kan blive noget før", sagde Hun; " jeg vil
" ikke plages. Dersom Deres Kierlighed til
" mig er af den Natur, som jeg vil have det,
" saa troer jeg, De kan nu være roelig". " Roe-
" lig, Sophie! kald ikke saa henrykkende en
" Lykfalighed, som min, med saa koldt et Navn.
" — O fortryllende Tanke! er jeg ikke vis paa,

" at den velsignede Dag vil komme, da jeg skal
" kalde Dem min? da jeg skal ikke have nogen
" Frygt mere, da jeg skal nyde den dyrebare,
" den kjære, den udsøgte, den henrykkende For-
" nøielse, at gjøre min Sophie lykkelig"?
" — Jo, den Dag staaer i Sandhed i Deres
" egen Magt, Sir". — " O min dyrebare,
" min guddommelige Engel", raabte han,
" disse Ord komme mig til at rase af Glæde. —
" Men jeg maae, jeg vil takke disse dyrebare
" Læber, som have forkyndet mig min Lykke paa
" saa sød en Maade". Og derpaa slog han sine Arme om hende, og kyssede hende med en Hæftighed, som han endnu aldrig havde vovet at vise hende tilforn.

I det Øieblik brød Western, som havde staaet nogen Tid uden for, og luret paa dem, ind i Stuen, og raabte med sit sædvanlige Sprog og Jagt-Stemme: " Efter hende! min
" Dreng! efter hende, afstæd efter hende! —
" Det er ikkun lidt Undseelse, andet er det ikke.
" Naa, er det alt forbi? har hun bestemt Da-
" gen, min Dreng? Hvad? skal det være i
" Morgen eller Overmorgen? jeg har besluttet,

" at

"at det ikke skal opsættes et Øyeblik længer,
"end til i Overmorgen". "Jeg beder Dem,
"Sir", sagde Jones, "lad mig ikke blive
"Aarsag til" — "Aa beed Du min . . ."
raabte Western, "jeg tænkte, Du var en gan-
"ske anden Karl, end at Du vilde bryde Dig
"om saadanne Tøsestreger. — Det er intet an-
"det end Slidder Sladder. Gid jeg saae en
"Ulykke, om hun ikke ligesaagierne vilde have
"Bryllup i Aften, som hun vil leve. Vilde
"Du ikke Sophie? Kom nu og bekiend, og
"vær dog engang en flink Pige. Hvad! er Du
"stum? kan Du ikke snakke"? — "Jh! hvad
"skulde jeg bekiende, Sir", sagde Sophie,
"siden det lader, som De er saa vel underrettet
"om mine Tanker"? — "Naa, det var en
"god Pige", raabte han; "altsaa giver Du
"Dit Minde dertil"? "Ney, jeg giør i Sand-
"hed ikke, Sir", sagde Sophie, "jeg giver
"ikke mit Minde dertil". — "Vil Du da
"ikke gifte Dig med ham i Morgen, eller Over-
"morgen"? sagde Western. — "Ney, jeg
"har det i Sandhed ikke i Sinde, Sir", sagde
hun. "Men jeg kan sige Dig", svarede han,

" hvorfor Du ikke vil have ham; det er allene,
" fordi Du finder Fornøyelse i at være ulydig,
" og pine og plage Din Fader". " Jeg beder
" Dem, Sir", sagde Jones, og lagde sig
derimellem — " Jeg siger Dig, Du er en Nar",
raabte han. " Da jeg forbød hende det, saa
" gjorde hun intet andet, end sukkede og hylede,
" og forsmægtede af Længsel, og skrev Breve;
" og nu jeg er for Dig, saa er hun imod Dig.
" Lutter Lyst til at være mig imod; det er Sa-
" gen. Hun er alt for klog til at lade sig styre
" og regiere af sin Fader; det er hele Knuden.
" Det er allene for at plage mig, og sige mig
" imod" — " Hvad vil min Fader have, jeg
" skal gjøre"? raabte Sophie. " Hvad jeg
" vil have, Du skal gjøre", sagde han. " Der!
" giv ham Din Haand paa Øyeblikket". " Ja,
" jeg vil adlyde Dem, Sir", sagde hun. —
" Der er min Haand, Hr. Jones". " Det
" er godt", sagde Western, " og vil Du nu
" love at gifte Dig med ham i Morgen"?
sagde Western. " Jeg vil adlyde Dem, Sir",
sagde hun. — " Ja, saa lad det skee i Mor-
" gen", raabte han. — " Ja, saa skal det da

" skee

"ſkee i Morgen, min Fader, ſiden De vil
"ſaa have det", ſagde Sophie. Og der-
paa faldt Jones ned paa ſine Knæe og kyſ-
ſede hendes Haand, i en Henrykkelſe af Glæde:
og Weſtern begyndte at ſpringe og dandſe om-
kring i Stuen, og raabte: "hvor Diævelen
"er nu Altværd henne? nu er han ude og
"taler med den forbandede Procurator Dow-
"ling, i Stedet for at kiære ſig om andre
"Ting". Og derpaa ſprang han ud for at
lede ham op, og forlod meget bequemt begge
Elſkerne, ſom nød nogle faa kierlige Minu-
ter allene.

Men det varede ikke længe inden han kom
tilbage med Altværd, og ſagde: "ja, derſom
"De ikke vil troe mig, ſaa kan De ſpørge
"hende ſelv derom. Har Du ikke givet dit Minde
"til at holde Bryllup i Morgen, Sophie"?
"De har befalet det, Sir", ſagde Sophie,
"og jeg tør ikke være Dem ulydig". "Jeg
"haaber, at min Søſterſøn vil fortiene ſaa me-
"gen Godhed, Madam", ſagde Altværd,
"og at han altid, ligeſaavel ſom jeg, vil erin-
"dre ſig den ſtore Ære, De har giort min Fa-

" milie. En Forbindelse med saa indtagende,
" og saa ypperlig en ung Dame, vilde i Sand-
" hed være en Ære for de største Familier i
" Engelland". "Ja", raabte Western;
" men dersom jeg havde ladet hende længer staae
" og overlægge — skal jeg? eller skal jeg ikke? —
" saa havde De endnu ikke i lang Tid faaet den
" Ære. Jeg var nødt til at bruge lidt faderlig
" Myndighed, for at bringe hende dertil".
" Jeg haaber, Sir", raabte Altværd, " jeg
" haaber, De har ikke brugt den mindste Tvang".
" Ja, paa den Maade", raabte Western,
" kan De faae hende til at tage sit Ord tilbage
" igien, hvad Øyeblik det skal være. Du for-
" tryder nok Dit Løfte af dit ganske Hierte?
" gior Du ikke Sophie"? " Ney jeg gior i
" Sandhed ikke min Fader", svarede hun,
" og jeg troer heller ikke, at jeg nogensinde skal
" fortryde noget Løfte, som jeg kan giøre for
" Hr. Jones's Skyld". " Ja saa ønsker jeg
" Dig til Lykke af mit ganske Hierte, min
" Søsterson", sagde Altværd; " for jeg troer,
" Du er den lykkeligste Mandsperson paa Jor-
" den. Og De, Madam, maae ogsaa give

" mig

" mig Tilladelse til at ønske Dem til Lykke,
" ved denne glædelige Leylighed. Jeg er overbe-
" viist om, at De har givet Dem til Een, som
" vil føle Deres store Fortieneſter, og som i
" det mindſte vil giøre ſit Bedſte for at fortiene
" Dem". Sit Bedſte"! raabte Weſtern,
" ja det ſkal jeg ſvare til, han vil! — Hør
" Altværd, jeg ſætter fem Pund imod en
" Krone, at vi har en Dreng i Morgen ni
" Maaneder. Men ſiig mig, hvad vil Du have?
" vil Du have Bourgogne eller Champagne,
" eller hvad vil Du have? for vi ville giøre
" os en glad Aften ved denne Leylighed". " De
maae i Sandhed undſkylde mig", ſagde Alt-
værd; " baade min Seſterſøn og jeg have
" lovet os ud, førend jeg ventede, at han var
" ſaa nær ved ſin Lykke". — " Lovet Jer ud"!
raabte Junkeren; " kom mig aldrig med ſaa-
" dant noget. — " Jeg vil ikke af med Dig i
" Aften, i hvordan det end ſkal gaae. Du
" ſkal ſpiſe her i Aften". " De maae und-
" ſkylde mig, min kiære Naboe", ſvarede Alt-
værd, " jeg har givet mit Løfte fra mig, og
" det veed De, at jeg aldrig bryder". " Naa,

" hvem

"hvem har Du da lovet Dig ud til"? raabte Junkeren. — Og derpaa underrettede Altværd ham derom, saavelsom om hvem der skulde være med i Selskabet. — "For en "Ulykke"! svarede Junkeren, "ja saa vil jeg "gaae med Dig! og det skal Sophie ogsaa; "for jeg vil ikke af med Dig i Aften: og det "vilde være alt for haardt at skille Thomas "og Pigen fra hinanden". Dette Tilbud tog Altværd strax imod, og Sophie gav ligeledes sit Minde dertil, efterat hendes Fader først havde giort hende et hemmeligt Løfte, at han ikke vilde tale et Ord om hendes Bryllup.

Det trettende og sidste Capitel.

Hvori Historien sluttes.

Den unge Nightingale var blevet tilsagt at gisre sin Opvartning hos sin Fader den samme Eftermiddag, og blev meget kierligere imodtaget, end han havde ventet det. Og der mødte han sin Farbroder, der var vendt tilbage til Byen, for at faae fat paa sin nygiftede Datter.

Dette Giftermaal var den lykkeligste Hændelse, som kunde træffe ind for den unge Nightingale,

tingale; thi disse Brødre levede i en bestandig Trætte om Deres Børns Opdragelse, og foragtede hver for sig den Maade, som den anden brugte: og derfor strøbte nu enhver at besmykke den Forseelse, hans Barn havde begaaet; og forværre den andens Feyl. Og denne Lyst til at triumphere over sin Broder, frembragte, tilligemed de mange Bevæggrunde, Altværd havde benyttet sig af, saadan en Virkning hos den gamle Nightingale, at han tog imod sin Søn med et smilende Ansigt, og gav sit Samtykke til, at han vilde spise med ham om Aftenen hos Madam Miller.

Hvad den anden angaaer, som virkelig elskede sin Datter med den allerheftigste Kierlighed, saa var der kun liden Vanskelighed i at faae ham til at indgaae et Forliig. Hans Søsterson underrettede ham derfor aldrig saasnart om, hvor hans Datter og hendes Mand opholdt sig, førend han strax erklærede, at han vilde gaae hen til hende. Og da han kom derhen, tillod han hende neppe at falde paa Knæe for sig, førend han reyste hende op, og omfavnede hende med en Ømhed, som rørte alle dem, der

saae

saae det; og i mindre Tid end et Qvarteer, var han ligesaa forligt med hende og hendes Mand, som om han selv havde foreenet Dem.

Denne Forfatning var Sagerne i, da Hr. Altværd og hans Selskab kom, og giorde Madam Miller fuldkommen lykkelig. Saasnart den gode Kone saae Sophie, giættede hun strax alt hvad der var skeet: Og saa stor en Veninde var hun af Jones, at den Henrykkelse, hun følede over sin Datters Lykke, ikke blev lidet forøget ved hans.

Jeg troer ikke, man har havt mange Exempler paa Selskaber, hvori alle Personer vare saa fuldkommen lykkelige, som i dette. Den unge Nightingales Fader var den, der var mindst fornøyet af dem allesammen; thi uagtet han elskede sin Søn meget høyt: uagtet Altværd og hans Grunde havde megen Magt over ham, og han endnu havde den ovenanførte Bevæggrund; saa kunde han dog ikke være ganske tilfreds med sin Søns Valg: og maaskee Sophies Nærværelse bidrog noget til at forøge og forhøye hans Bekymringer; da det nu og da faldt ham ind, at hans Søn kunde

have

have faaet hende, eller saadan en anden Dame. Dog frembragte hverken Sophies Yndighedes, eller hendes Siels Egenskaber denne Uroelighed; det var Grunkerne i hendes Faders Kister, der opvakte denne Længsel hos ham: det var disse Yndigheder, som han ikke kunde taale at tænke paa, at hans Søn havde opoffret til Madam Millers Datter.

Begge Brudene vare meget smukke Fruentimmer, men bleve dog saa aldeles formørkede af Sophies Skiønhed, at der vist vilde opkommet nogen Misundelse i deres Bryst, dersom de ikke tillige havde været to af de bedste Fruentimmer i Verden; thi ingen af deres Mænd kunde længe holde sine Øyne fra Sophie, som sad ved Bordet, liig en Dronning, der tager imod Hylding, eller snarere liig et overnaturligt Væsen, der bliver tilbedet af alle, som ere omkring det. Men det var en Tilbedelse, som alle ydede hende, uden at hun fordrede den: thi hun udmærkede sig ligesaameget ved hendes Beskedenhed og Venlighed, som ved alle hendes andre Fuldkommenheder.

Aftenen

Aftenen blev fordrevet i megen sand Munterhed. Alle vare Lykkelige; men de meest, som havde været de ulykkeligste tilforn. Deres forbigangne Lidelser gave dem saadan en Glæde over deres Lykke, som Kierligheden og Lykken i sin sterste Gavmildhed ikke kunde givet dem, uden de havde været i Stand til at gisre denne Sammenligning. Men da stor Glæde, i sær efter en pludselig Forandring, er gierne meget taugs, og boer snarere i Hiertet end paa Tungen, saa lod Sophie og Jones til at være de mindst muntre i hele Selskabet. Dette saae Western, og var meget utaalmodig derover, og raabte ofte til ham: "Hvorfor snakker Du "ikke, min Dreng? hvorfor seer Du saa alvorlig ud? Har Du tabt Mælet, Tøs? nok et "Glas Viin! Du skal drikke nok et Glas". Og for at opmuntre hende desmere, begyndte hun nu og da at synge en lystig Vise, som handlede om Giftermaal, og en tabt Meedom. Ja han havde vist gaaet saa vidt i den Materie, at han havde jaget hende ud af Stuen, dersom Hr. Altværd ikke havde tvunget ham, snart ved et Øyekast, og snart ved et Fy! Hr. Western!

Western! Engang begyndte han dog at trættes med ham, og at paastaae, at han havde Ret til at sige, hvad han vilde, til sin Datter; men da ingen hialp ham, saa blev han snart bragt i Orden igien.

Uagtet denne liden Tvang, var han dog saa fornøyet med Selskabets Munterhed og gode Lunne, at han paastod, de skulde besøge ham Dagen efter i hans Logis. Det giorde de ogsaa: og den elskværdige Sophie, som nu ogsaa hemmelig var blevet Brud, opvartede dem, eller giorde, efter den finere Talemaade, Honeurerne ved Bordet. Hun havde om Morgenen givet Hr. Jones sin Haand, i Doctors-Commons Capelle, hvor ingen andre vare overværende end Hr. Altværd, Hr. Western, og Madam Miller.

Sophie havde bedet sin Fader indstændig om, at ingen af Selskabet, som skulde spise hos dem, maatte faae noget at vide om hendes Giftermaal. Den samme Taugshed paalagde de Madam Miller; og Jones paatog sig at bede Hr. Altværd derom. Dette gav Sophies Delicatesse nogenledes Mod, til at lade

sig see i det offentlige Selskab, som hun, for at føye sin Fader, maatte vise sig i, tvertimod hendes Tilbøyelighed. Denne Taugshed forlod hun sig paa, og holdt det temmelig vel ud, indtil Junkeren, som nu var kommet til den anden Flaske, ikke kunde bare sig længer for Glæde, men fyldte et Glas, og tømmede det paa Brudens Sundhed. Hele Selskabet drak strax den samme Skaal, hvorover Sophie blev meget forvirret og red, og Jones meget bekymret paa hendes Vegne. Men sandt at sige, saa blev ingen af Dem klogere ved denne Opdagelse, end de før vare; for Madam Miller havde hvisket det sin Datter, hendes Datter til sin Mand, og han til sin Cousine, og hun til alle de andre.

Nu greb Sophie den første Leylighed til at gaae ud med de andre Damer; og Junkeren blev siddende ved sit Glas, hvor hele Selskabet, den ene efter den anden forlod ham, undtagen den unge Hr. Nightingales Farbroder, der elskede sin Flaske ligesaa heyt som Westen selv. Disse to bleve derfor siddende derved den hele Aften, og længe efter den lykkelige Time, da den yndige Sophie havde overgivet sig i den henrykkede Jones's Arme.

Saa-

Saaledes har jeg da, min Læser, endelig bragt min Historie til Ende. Og nu seer Du, at Hr. Jones, maaskee tvertimod Din Formodning, men til min store Fornøyelse, er blevet det lykkeligste Menneske: thi jeg maae oprigtig tilstaae, at jeg endnu ikke har opdaget saa stor en Lykke i denne Verden, som den, at besidde saadant et Fruentimmer, som Sophie.

Da maaskee nogle kunde have Lyst til at vide lidet mere, angaaende de andre Personer, som have giort nogen betydelig Figur i denne Historie, saa ville vi stræbe at fyldestgiøre deres Nysgierrighed, med saa faa Ord som mueligt.

Altværd har endnu aldrig villet bequemme sig til at tale med Blifil; men efter Jones's Overhæng, der blev understøttet af Sophie, har han ladet sig overtale til at give ham to hundrede Pund om Aaret, som Jones hemmelig har foreget med det tredie. Af disse Indkomster lever han i et af de nordlige Grevskaber, omtrent halvtrediesindstyve Mile fra London, og lægger de to hundrede Pund op om Aaret, for at tilkiøbe sig Sæde i det næste Parlament af en Bye i Naboelauget,

som han staaer i Accord om med en Procurator der paa Stedet. Nu nyelig er han ogsaa blevet Methodist, i Haab om at faae en meget riig Enke af denne Sect, hvis Gods ligger i den Deel af Kongeriget.

Viereck døde strax, efter at han havde sfrevet det ovenanførte Brev; og Hartmann er endnu i hans Kald. Han har giort sig megen Umage, for at vinde Hr. Altværds Fortroelighed igien, og sætte sig i Gunst hos Jones, men til ingen Nytte: og nu smigrer han dem begge, naar de høre det, men taler ilde om dem paa deres Bag. I hans Sted har Hr. Altværd nyelig taget Hr. Abraham Adams i hans Huus; og ham holder Sophie overmaade meget af, og erklærer: at han skal undervise hendes Børn.

Frue Fitzpatrick er skilt fra sin Mand, og har sine faa overblevne Midler. Hun boer med Anseelse i den bedste Ende af Byen, og fører saa god en Huusholdning, at hun forøder tre Gange saa meget, som hun har i Indkomster, uden at sætte sig i Gield. Hun staaer i en fuldkommen god Forstaaelse med den Ir-

landske

landske Pairs Dame, og betaler alt det, hun skylder hendes Mand, med venskabelige Tienester imod hende.

Froken **Western** blev snart forligt med sin Niece, **Sophie**, og har hendrevet to Maaneder hos hende paa Landet. Lady **Bellaston** har giort hende et Stadsbesøg, da hun sidst var i Byen, og opførte sig da ganske fremmed imod Jones; og ønskede ham paa en meget høflig Maade til Lykke med hans Gistermaal.

Hr. **Nightingale** har kiøbt sin Søn et Gods i Jones's Naboelaug, hvor den unge Mand og hans Kone, tilligemed Madam **Miller** og hendes lille Datter opholde sig: og imellem disse to Familier, er der en overmaade behagelig Omgiængelse.

Hvad de ringere Personer angaaer, da er Frue **Waters** taget ud paa Landet igien. Hr. **Altværd** giver hende trediesindstyve Pund om Aaret, og nu er hun gift med Præsten **Supple**, som **Western**, efter **Sophies** Anmodninger, har givet et betydeligt Levebrød.

Da sorte Jacob hørde, hvad Opdagelse der var giort, løb han bort, og siden har man

aldrig hørt noget fra ham: og Pengene anvendte Jones paa hans Familie, men delede dem ikke ud i lige Lodder; thi Molly fik den største Portion.

Griffel giver Jones halvtredieſindstyve Pund om Aaret. Nu har han oprettet en Skole, hvori det gaaer ham bedre end i den forrige: og nu er der et Giftermaal imellem ham og Miſs Molly Søgrim i Gierde, ſom uden Tvivl ogſaa vil gaae for ſig, ſiden Sophie tager ſig af det.

Og nu vende vi tilbage til Hr. Jones og Sophie, for at tage Afſkeed med dem. To Dage efter deres Giftermaal, fulgte de Hr. Weſtern og Hr. Altværd ud paa Landet. Weſtern har afſtaaet ſin Hovedgaard, og den ſtørſte Deel af hans Gods til hans Svigerſøn, og er flyttet til et mindre Huus, ſom han eyer paa en anden Kant af Landet, og ſom ligger bedre for Jagten. Men han beſøger Hr. Jones meget ofte, og ſeer, at baade han og hans Datter finde en uendelig Fornøyelſe i at giøre alt, hvad der ſtaaer i deres Magt, for at behage ham. Og dette inſkkes dem ſaavel, at den

gamle

gamle Mand erklærer, at han aldrig var lykkelig i hans Liv, førend nu. Hos dem har han en Stue og et Forgemak til hans egen Tieneste, hvor han drikker sig fuld med hvem han finder for godt: og hans Datter er endnu ligesaa færdig til at spille for ham, som nogensinde tilforn. Jones har forsikkret hende, at hans største Fornøyelse, næst efter at behage hende, er, at bidrage noget til den gamle Mands Lyksalighed; og derfor giør den store Kierlighed, hun udviser imod hendes Fader, hende næsten ligesaa kiær for hendes Mand, som den Kierlighed, hun viser ham selv.

Sophie har allerede skiænket ham to smukke Børn, en Dreng og en Pige, som den gamle Mand holder saa meget af, at han hendriver den meste Tid i Ammestuen, hvor han erklærer, at hans lille Datterdatters Jaddren, som nu er over halvandet Aar, er sødere Musik, end den bedste Tuden af Jagthunde i hele Engelland.

Altværd var ligeledes meget ædelmodig imod Jones ved hans Gjestermaal, og har ikke forsømt nogen Leylighed til at vise sin Kierlig-

hed

hed imod ham og hans Kone, som elsker ham som en Fader. Alt det i Jones's Characteer, som hældede til nogen Last, er blevet forbedret ved hans bestandige Omgang med denne gode Mand, og ved hans Foreening med den elskværdige og dydige Sophie. Ved Eftertanke over hans forbigangne Daarligheder, har han ogsaa erhvervet sig en Klogskab og Forsigtighed, som er meget usædvanlig hos saa levende Folk, som han.

Til Slutning maae jeg sige, at man ikke kan forestille sig noget lykkeligere Par, ligesom der ikke heller kan findes noget værdigere Mandfolk og Fruentimmer, end Jones og Sophie. De bære den reneste og ømmeste Kierlighed for hinanden: en Kierlighed som daglig voxer og bestyrkes ved indbyrdes Duhed, og indbyrdes Høyagtelse. Og imod deres Paarørende og Venner er deres Opførsel ligesaa elskværdig, som imod hinanden. Og saa stor er Deres Ydmyghed, deres Føielighed, og deres Beldædighed imod deres Undermænd; at der ikke er nogen imellem deres Naboer, Bønder ellér Tienestefolk, som jo velsigner den Dag, da Hr. Jones blev foreenet med sin Sophie.

Ende
paa Thomas Jones's Historie.

0

4